

БДЕЎБУД ДАЛДАЧУ

ВИНОВНИТЕ

ОБСИДИАН

Авторът на „Невинните“, „Перфектният удар“, „Мишената“, „Бягството“, „Абсолютна памет“ и още 24 бестселъра.

Дейвид Балдачи е издаван на 46 езика в над 80 страни.

Уил Роби е най-опитният и безпогрешен убиец на служба в американското правителство. Той прониква във вражески страни и ликвидира заплахите, преди да са достигнали бреговете на САЩ.

В един момент обаче тези умения му изневеряват. Изпратен на важна мисия в чужбина, Роби не успява да натисне спусъка — привижда му се дете до мишената. Специалният агент на ЦРУ се превръща в човек без цел и без бъдеще. За да си върне изгубеното, той трябва да се изправи очи в очи с онова, което се е опитвал да забрави цели двайсет и две години: своето минало.

Уил Роби е избягал от родния си град в щата Мисисипи веднага след като е завършил гимназия, и е скъсал всякакви връзки със семейството си. Но сега трябва да се върне у дома. Защото баща му, съдия Дан Роби, е арестуван по обвинение в убийство. Целият град е настроен против него. Възможно ли е съдията наистина да е виновен?

Подпомогнат от своята партньорка Джесика, Роби започва собствено отчаяно разследване.

- [Дейвид Балдачи — Виновните](#)

-
- [1](#)
- [2](#)
- [3](#)
- [4](#)
- [5](#)
- [6](#)
- [7](#)
- [8](#)
- [9](#)
- [10](#)
- [11](#)
- [12](#)
- [13](#)
- [14](#)
- [15](#)
- [16](#)
- [17](#)
- [18](#)
- [19](#)

- [20](#)
- [21](#)
- [22](#)
- [23](#)
- [24](#)
- [25](#)
- [26](#)
- [27](#)
- [28](#)
- [29](#)
- [30](#)
- [31](#)
- [32](#)
- [33](#)
- [34](#)
- [35](#)
- [36](#)
- [37](#)
- [38](#)
- [39](#)
- [40](#)
- [41](#)
- [42](#)
- [43](#)
- [44](#)
- [45](#)
- [46](#)
- [47](#)
- [48](#)
- [49](#)
- [50](#)
- [51](#)
- [52](#)
- [53](#)
- [54](#)
- [55](#)
- [56](#)
- [57](#)
- [58](#)
- [59](#)
- [60](#)
- [61](#)
- [62](#)
- [63](#)
- [64](#)

- [65](#)
 - [66](#)
 - [67](#)
 - [68](#)
 - [69](#)
 - [70](#)
 - [71](#)
 - [72](#)
 - [73](#)
 - [74](#)
 - [75](#)
 - [76](#)
 - [77](#)
 - [78](#)
 - [79](#)
 - [80](#)
 - [Благодарности](#)
 - [Обработка LasT Survivors](#)
 - [Сканиране и разпознаване: Lud gidia, 2018](#)
 - [Корекция и форматиране: sqnka, 2018](#)
 - [Информация за текста](#)
-

В памет на Доналд Уайт,

един невероятен човек

Приклепнал зад един прозорец в изоставена сграда, Уил Роби приличаше на сянка. Намираше се в страна, която засега бе съюзник на Съединените щати. Но утре можеше и да не бъде.

През годините Роби се бе промъквал в не една и две изоставени сгради в различни страни по света и бе заемал позиция за стрелба до някой прозорец. Човек обикновено не се прицелва с първокласна оптика и не стреля със снайперска пушка, за да пръсне нечий мозък, ако наоколо има хора, които да видят какво прави.

Самият Роби бе и винаги щеше да си остане оръжие за нанасяне на тактически удари. Разработването и осъществяването на дългосрочни стратегии бяха запазена територия за онези, които се занимаваха с политика. Сред тях също имаше безпогрешни убийци, но те не изстрелваха куршуми, а приемаха подкупи, за да прокарат едни или други закони в полза на хора с твърде много пари. И така вземаха повече жертви, отколкото Роби би могъл да ликвидира през целия си живот.

Той огледа улицата от прозореца на четвъртия етаж. Беше тиха и безлюдна.

Е, това няма да трае дълго, каза си той.

В слушалката на ухото му прозвуча глас. Предадоха му сведения от последните минути, последвани от потвърждение на плана за действие. Роби запамети цялата информация, както бе правил толкова много пъти досега. Анализира я, зададе няколко въпроса по същество и получи заповед да се подготви. Всичко това бе част от обичайната процедура, всичко това бе *нормално*, ако подобна ситуация, неизменно завършваща с насилствена смърт, можеше да се нарече „нормална“.

Той не си бе поставял за цел в живота да стане убиец по заповед на малцина богоизбрани. И въпреки това сега бе член на свръхсекретна спецчаст към разузнавателна агенция, известна с трибуквеното си съкращение, което повечето хора от Уелс до Бангладеш биха разпознали мигновено.

Роби бе стигнал дотук стъпка по стъпка.

Първоначално бе преминал обучение с хартиени мишени, които после бяха заменени с глинени и накрая с манекени, чиито глави и тела кървяха изненадващо реалистично. Роби не можеше да каже кога точно изкуствената плът и холивудската кръв се бяха превърнали в човешка плът и кръв. Вероятно подсъзнателно бе потиснал спомена за този ключов момент от превръщането си в професионален убиец. В интерес на истината, никога не бе поглеждал назад, за да проследи как точно бе стигнал дотук.

Много пъти бе натискал спусъка, замахвал с нож, нанасял прецизен удар с юмрук, крак или лакът, дори с глава, за да сложи край на нечий живот, без да пита доколко оправдани са действията му.

Убийците, които задават въпроси, остават без работа. Или се прощават с живота си.

Напоследък обаче Уил Роби бе започнал да задава въпроси. Затова вече не се радваше на предишното одобрение в агенцията. Прогони тези мисли, тъй като сега трябваше отново да натисне спусъка.

Взе прибора за нощно виждане и огледа сградата от другата страна на улицата. За разлика от тази, в която се намираше, тя не беше пуста. В нея имаше хора с повече оръжия от него. Но на Роби му трябваше само една пушка. Насреща му имаше двайсет и четири

прозореца, по четири на всеки от шестте етажа. Вниманието му бе насочено към крайния ляв прозорец на третия етаж. Той вече бе нарисувал мислено мишена върху него.

В момента завесите скриваха стаята, но това скоро щеше да се промени. Колкото и добър снайперист да беше, Роби не можеше да убие човек, когото не вижда. А точно сега тънките памучни завеси бяха като бронирани плоскости от въглеродни влакна и сърцевина от кевларени нишки.

Той погледна часовника си. Оставаха пет минути.

Четири и половина от тях му се сториха цяла вечност. Последните трийсет секунди изминаха на един дъх, съвсем кратък дъх. В такава ситуация обикновените хора биха се изпълнили с адреналин. Но Уил Роби не беше обикновен човек. Сърдечният му ритъм се забавяше, вместо да се ускори. Тялото му не се напрягаше, а се отпускаше.

Той протегна лявата си ръка и докосна вече сглобената далекобойна пушка в сака си. Бе произведена по поръчка и относително лека за такъв тип оръжие. Дозвуковият патрон вече бе в цевта. Щеше да има само една възможност да стреля. Но никога не му бе трябвала втора.

Роби почука леко по дървения перваз. Дори снайперистите на държавна служба от време на време се нуждаят от малко късмет.

Той добре познаваше биографията на човека, когото възнамеряваше да убие тази вечер. Миналото му не се отличаваше особено от това на много други хора, чийто живот Роби бе отнел. Намеренията и целите на мишената се разминаваха с интересите на Съединените щати и те бяха заели страната на конкурентна, макар и също толкова жестока и примитивна фракция, която настояваше за ликвидирането му. Защо не се справеха сами с проблема? Добър въпрос, който Роби не зададе поради една-единствена причина.

Никога нямаше да получи отговор.

Затова той бе изпратен с пушката си да свърши работата в интерес на националната сигурност — обичайното оправдание за всяка смърт, където и да било, когато и да било.

В слушалката му отново прозвуча същият насечен глас:

— Мишената е в помещението само с двамата охранители и прислужницата. Завесите ще бъдат дръпнати встрани след три минути.

— Това абсолютно сигурно ли е? — настоя за потвърждение Роби, тъй като не искаше никакви изненади.

— Абсолютно сигурно.

Той извърна глава и погледна през рамо прозореца зад гърба си. Щеше да избяга през него. Не приличаше кой знае колко на път за бягство и не беше, в интерес на истината. Но Роби се бе измъквал и по по-трудни, дори невъзможни начини. Тази вечер той беше само една сянка и нищо повече. Сянката трудно може да бъде уловена. И още по-трудно — убита.

Погледна часовника си и започна обратното броене до мига на изстрела. Обратното броене до абсолютния покой, каза си той. Обратното броене до смъртта, добави след миг.

Прозорецът, пред който бе коленичил, се отваряше нагоре. Той го бе повдигнал с няколко сантиметра. Первазът щеше да му служи за опора. Извади пушката от сака си и плъзна цевта през отвора, докато тя се подаде седем-осем сантиметра навън. Бе отбелязал с червена черта върху нея къде трябва да спре.

Нощта бе непрогледна, а околните светлини едва мъждукаха. Роби се надяваше да нанесе своя удар изненадващо. Само опитен професионалист би забелязал тъмния метал на цевта, а противникът не разполагаше с такива специалисти. Благодарение на това Роби бе влязъл в неохраняваната празна сграда срещу дома на мишената. Руснаците никога не биха

допуснали подобна грешка. Нито иранците.

Завесите се разтвориха в уречения миг. Нужно бе едно просто движение, повтаряно милиони пъти всеки ден по целия свят. Но хората отваряха завесите си през деня, за да влезе слънчева светлина. Вечерно време никой не правеше така.

Това бе потенциалният проблем в плана. И Роби мигом щеше да разбере дали този проблем няма да се превърне в същинска катастрофа.

Прислужницата отстъпи назад. Стори му се, че тя вдига поглед към сградата, в която се намираше той. И като че ли остана твърде дълго зад прозореца.

Разкарай се, подкани я Роби наум с надеждата посланието му да прекоси разстоянието и да стигне до нея. Агенцията бе положила много усилия и бе похарчила много пари, за да я постави на това място и да гарантира успеха на операцията. Но ако жената не се отдръпнеше веднага, мисията щеше да се провали. Щеше да умре тя, а не човекът, за когото работеше. Идването на Уил Роби щеше да е напразно. Можеше и той да умре, тъй като Съединените щати щяха да отрекат всякаква връзка със случая. Така стояха нещата.

Миг по-късно жената се отмести от прозореца и вече нищо не възпрепятстваше изстрела. Роби имаше добра видимост.

Той въздъхна с облекчение и отпусна мускулите си.

Притисна дясната си буза към лявата страна на приклада от въглеродни влакна. Този материал бе намалил теглото на пушката от три килограма и шестстотин грама на едва килограм и четиристотин грама. При оръжията, както и при самолетите теглото бе от изключително значение. Колкото по-лека бе пушката, толкова по-добре за целите на Роби. Той погледна през оптичния мерник. Широкият едва педя отвор между завесите изпълни ползрението му. Благодарение на мерника този отвор изглеждаше широк цял километър. Беше невъзможно да пропусне целта.

Погледът му се спря на масата зад прозореца. На нея имаше телефон. Не беше мобилен, а обикновен стационарен телефон с навит на спирала кабел. След по-малко от две минути той щеше да звънне. Сцената бе подготвена, всичко бе планирано до последния детайл.

Роби не можеше да повярва, че охраната на неговата мишена няма да забележи, че това е постановка. През процепа между завесите виждаше двамата едри мъже да правят онова, което обикновено правят такива хора — движат се насам-натам, следят всяка подробност, полагат усилия да овладеят дълбоката си параноя в достатъчна степен, за да изпълняват задълженията си. Нито един от двамата обаче не погледна към прозореца и не се замисли върху факта, че телефонът е поставен точно срещу него.

Това означаваше, че тези охранители са глупаци. Хората на Уил Роби отдавна бяха установили тази успокоителна истина. Именно затова не си бяха направили труда да ги подкупят. Те просто не си струваха парите.

Роби започна да вдишва и издишва все по-бавно и продължително, за да сведе физиологичните си стойности до възможно най-ниските нива, необходими за подобен изстрел. А именно до абсолютния покой, наричан „хладна нула“.

Изстрелът не би трябвало да го затрудни особено. Улицата бе широка не повече от трийсетина метра, при това с тротоарите. Ето защо Роби бе решил да използва по-тихи звукови боеприпаси. Те бяха особено подходящи за малки разстояния. Той щеше да се прицели под тъгъл надолу, но мишената се намираше само на един етаж под него, така че и наклонът не представляваше никакъв проблем. Вярно, че куршумът трябваше да премине през стъкло, но предвид разстоянието това не би трябвало да има значение. Нямаше вятър,

нямаше и странични източници на светлина, които да го заслепят неочаквано.

С две думи, изстрелът се очертаваше като изключително лесен.

Роби обаче бе установил, че няма лесен изстрел.

Гласът в слушалката му изрече две думи:

— Ве едно.

Това бе сигналът, който използваша пилотите на самолети. V-1 бе скорост, след която излитането не можеше да бъде преустановено по безопасен начин. Издигах се в небето, независимо дали искаш или не.

Имаше само една малка разлика и Роби бе пределно наясно с нея. Както и човекът от другия край на безопасената линия.

Мога да прекратя мисията във всеки един момент, преди пръстът ми да натисне спусъка.

— Трийсет секунди — отброи гласът.

Роби погледна първо наляво, после надясно. Залепи око за мерника и прикова поглед в пролуката между завесите. В стаята бяха само мишената, двамата охранители и прислужницата.

— Десет секунди.

Позвъняването на телефона щеше да послужи за сигнал.

— Пет секунди.

Роби започна да отброява наум.

— Набираме номера — изрече гласът.

Това се извършваше с помощта на компютър. Не звънеше човек.

Между завесите се появи мъжки силует. Беше среден на ръст, среден на тегло, съвсем обикновен на вид човек, но видът бе единственото обикновено нещо в него. Подобно на Хитлер, той умееше да вдъхва у последователите си такава преданост и всеотдайност, че те бяха готови да извършат и най-големите зверства, стига да ги поискаше от тях. Именно тази му способност го бе превърнала във враг номер едно на важен, макар и не особено надежден съюзник на Съединените щати. Враг категория алфа. Подобна класификация бе запазена единствено за онези, които умираха от насилствена смърт, докато Америка продължаваше да играе ролята на глобална бухалка, подкрепяйки онези, които ѝ засвидетелстваха вяност, макар и за кратко.

Пръстът на Уил Роби се плъзна в скобата и оттам към точката V-1, от която наистина нямаше връщане — самия спусък.

Забеляза някакво движение вдясно от мишената, но въпреки това натисна спусъка плавно, както бе правил безброй пъти.

И както винаги досега, не откъсна поглед от оптичния мерник след отката на оръжието. Така проследи полета на куршума до самия му край. Единственият начин да се увери, че изстрелът е успешен, бе да го *види*. Веднъж се бе заблудил. Не искаше да сгреша отново.

Стъклото на прозореца се пропука, куршумът прелетя през него и се заби в мишената. Мъжът залитна, като продължаваше да стиска слушалката на телефона в безжизнената си ръка.

Сега вече и от двете страни на линията нямаше жив човек.

Тъкмо когато Роби понечи да отмести поглед, мишената се скри напълно. И разкри детето, което бе стояло отзад. Явно от него бе дошло движението, което Роби бе забелязал преди изстрела.

Облеченият с метална ризница куршум бе излязъл през черепа на мишената, запазвайки голяма част от скоростта си, и бе пронизал втора, по-малка мишена.

Той видя през мерника дупката на гърдите на момиченцето, което се свлече на пода.

Един изстрел, две жертви.

Едната планирана.

Другата — най-неочаквана.

Уил Роби грабна сака си и хукна.

Той се хвърли към прозореца, разположен точно срещу мястото, откъде бе стрелял и убил един възрастен мъж и едно малко момиченце. Метна платнения си сак на рамо и скочи от четвъртия етаж. Приземи се върху застлания с чакъл покрив на съседната триетажна сграда. Чу изстрели, някъде издрънчаха стъкла.

Охранителите бяха стреляли по прозорците на сградата, от която бе скочил.

Прозвучаха още два изстрела в бърза последователност: *бум, бум*.

Прислужницата току-що бе отклонила вниманието на охранителите, или така поне се надяваше Роби.

После трябва да бе побягнала с всички сили, защото след малко се чу свистене на гуми по паважа.

Той се приземи тежко и почувства как кожата на ръката му, незараснала още от предишно нараняване, се разкъсва и раната се отваря. Изправи се на крака и се затича към вратата на покрива, от която можеше да влезе в сградата. Хукна по стълбите, като вземаше по три стъпала наведнъж. Излезе навън и се озова на тясна уличка. Пред него бяха паркирани два автомобила. Хвърли сака си в единия. Последваха го дрехите и ботушите му. Остана само по бельо. Шофьорът потегли рязко, без дори да го погледне.

Уил Роби се качи в другия автомобил. Беше линейка. Отзад седеше мъж в синя лекарска престилка. Роби се настани на носилката, а мъжът го покри с чаршаф и нахлупи хирургическа шапка на главата му. После го свърза със системата за интравенозно вливане и постави кислородна маска на лицето му. Инжектира някакъв разтвор в бузата му, в резултат на което Роби подпухна целият, а секунди по-късно кожата му почервения и щеше да остане в това състояние трийсетина минути.

Линейката потегли с включени сирени и мигащи сигнални лампи.

Завиха по улица, която беше успоредна на улицата пред жилището на мишената.

Две минути по-късно линейката спря и някой отвори рязко задните врати. Роби затвори очи и задиша плитко.

Появиха се въоръжени мъже. Единият се качи в линейката и изкрещя нещо на мъжа с лекарската престилка. Той отвърна на родния си език с добре премерена доза професионално възмущение, след което посочи Роби. Мъжът с автомата пристъпи към Роби и се надвеси над него. Огледа интравенозната система, кислородната маска и подпухналата зачервена физиономия на пациента. Зададе някакъв въпрос и мъжът с лекарската престилка му отговори.

Тогава въоръженият слезе от линейката и затръшна вратите. Автомобилът потегли отново.

Роби обаче остана със затворени очи. Отвори ги едва трийсет минути по-късно, когато линейката спря пред телена ограда.

Мъжът с лекарската престилка потупа Роби по рамото, откачи интравенозната система и свали кислородната маска. Роби се надигна от носилката, слезе и стъпи на студения паваж с боси крака. До линейката го очакваше друга кола. Качи се в нея, получи дрехи и обувки и бързо се облече.

Половин час по-късно той се настани на неудобна сгъваема седалка в задната част на товарен боинг на куриерска служба, която го бе таксувала като допълнителен сандък на

борда. Самолетът се насочи право на север, а малко по-късно промени курса си на запад и започна дългия си полет към Съединените американски щати.

Докато седеше на мястото си, Роби извади телефона, който мъжът с лекарската престилка му бе подал, преди да слезе от линейката.

На дисплея го очакваше следното съобщение:

МИШЕНАТА ЛИКВИДИРАНА. ОПЕРАЦИЯТА УСПЕШНА ПО ВСИЧКИ ПОКАЗАТЕЛИ.

Да, Роби вече знаеше първата част. Сега разбра, че прислужницата не само е изиграла отлично ролята си, но е успяла и да се измъкне. Разбра и още нещо — хората от другия край на линията се опитваха да представят в положителна светлина цялата бъркотия.

Написа есемес и го изпрати.

Не бе в състояние да мисли за нищо друго освен за момиченцето с къдрава черна коса, което бе убил тази вечер. Неволно или не, нямаше значение, защото детето бе мъртво. Нищо не бе в състояние да го върне. А той искаше да разбере как, по дяволите, се случи това.

Телефонът изпиука, за да го уведоми, че е получил отговор на своя въпрос.

ЛИПСВАТ ДАННИ. ДЪЩЕРЯ МУ. КОСВЕНА ЖЕРТВА.

Косвена жертва? Наистина ли ще се опитат да извъртят нещата по този начин? На мен ли ги пробутват тия?

Пръстът му застина над клавиатурата на телефона. Роби се канеше да изпрати отговор, с който да изрази гнева, развихрил се в душата му. Накрая просто прибра телефона в джоба си и се облегна назад.

Потри лице с длани и затвори очи. Сякаш върху клепачите му се бе отпечатало лицето на момиченцето. Изглеждаше толкова изненадано от смъртта. И как иначе? Бе хукнало към баща си само за да го види как умира в същия миг, в който и то напуска този свят.

Веднъж в миналото Роби бе на косъм от това да убие дете, но не бе натиснал спусъка, което едва не му бе струвало кариерата, а с нея — и живота. Този път обаче го бе направил.

Самолетът попадна във въздушна яма и Роби отвори очи, когато подскочи рязко на седалката. Извърна се настрани и повърна. Това нямаше нищо общо с въздушната яма, а с малкото личице, които прогаряше дупка в мозъка му.

Наведе се с глава между коленете. Никога не бе губил самообладание, а сега се разпадаше на парчета — цялото му съществуване се разкъсваше като онази рана на ръката му.

Току-що убих едно момиченце. Убих невинно дете. То е мъртво заради мен.

Роби погледна показалеца, който бе натиснал спусъка. Бе покрит с мазоли от безкрайните учебни стрелби през годините. Винаги се бе питал дали ще разбере кога е време да зареже тази професия.

Като че ли бе открил отговора.

Телефонът изпиука отново. Роби го извади и погледна дисплея.

Синия.

Освен Джесика Рийл, негова партньорка от време на време, Синия беше единственият друг човек, на когото Роби можеше да разчита в тази агенция, която никога не би признала официално съществуването му. Синия винаги му казваше истината, независимо дали Роби искаше да я чуе.

ЩЕ ГОВОРИМ, КОГАТО КАЦНЕШ.

Уил Роби се опита да разтълкува есемеса.

За какво имаше да говорят? Бе натиснал спусъка. Операцията бе приключила.

Официалната реакция на безсмислената смърт на едно дете се състоеше от две думи: „косвена жертва“. Роби можеше да си представи това обяснение във формуляра, който се изпращаше там, където се съхраняваха подобни документи.

На тази и тази дата в една чужда държава Уил Роби ликвидира двама души: един мегаломан и неговата дъщеря.

Щяха да го изпратят на нова мисия, където се очакваше да забрави какво е направил току-що. Като корнербек, който не е успял да предотврати тъчдаун на противниковия отбор. Преодоляваш разочарованието, събираш сили и продължаваш напред, към следващия мач.

С тази разлика, че на футболното игрище никой не умираше.

Докато в света на Уил Роби някой *винаги* умираше.

Винаги.

Роби слезе по металната стълбичка и за пръв път от месец стъпи на американска земя. Озърна се и видя мъж с измачкан шлифер до задната врата на черен шевролет събърбън. Имаше чувството, че гледа черно-бял филм от епохата на Студената война.

Джиповете винаги бяха черни и винаги събърбъни. А хората винаги носеха измачкани шлифери, сякаш водени от някаква вътрешна склонност да следват стереотипа.

Роби отиде до джипа и се качи на задната седалка. Мъжът с шлифера се настани зад волана и колата потегли.

Едва тогава Роби погледна вдясно от себе си.

Синия отвърна на погледа му. Истинското му име бе Роджър Уолтън.

За Роби обаче той винаги щеше да бъде Синия. Това кодово име показваше нивото му на достъп в агенцията. Не беше най-високото, но достатъчно високо, та Синия да знае всичко или почти всичко, което се случваше там.

Както почти винаги, той бе облечен в син костюм, най-обикновена конфекция, с червена вратовръзка и бяла риза с копченца на яката. Посребрената му коса беше сресана, а лицето му — избръснато. Той беше от старата школа, професионалист до мозъка на костите си. Нищо не бе в състояние да го извади от равновесие. Нищо не бе в състояние да промени навиците, придобити през дългата му кариера, която включваше ликвидирането на малцина хора, за да се гарантира сигурността на мнозина.

За разлика от него Уил Роби, който бе прекарал единайсет часа на борда на товарен самолет, изглеждаше като жив труп. Изобщо не се чувстваше професионалист. Всъщност не изпитваше никакви чувства.

Роби не наруши мълчанието. Нямахме какво да каже. Поне засега. Искаше първо да чуе какво ще каже шефът му.

Синия се покашля и започна:

— Очевидно нещата не протекоха според плана.

Роби не реагира. Синия продължи:

— Информацията от разузнаването се оказа неточна. Често се случва, както добре знаеш. Принудени сме да работим с онова, с което разполагаме. Детето трябваше да е с майка си, но явно тя е променила плановете си в последния момент. Оставила е дъщеря си вкъщи. Нямахме време да прекратим мисията, без да изложим на опасност нашия човек вътре.

Роби трябваше да признае, че всичко, което Синия каза току-що, звучи разумно и логично. Но това не му помагаше да се почувства по-добре.

Продължиха да се возят в мълчание.

Накрая Роби попита:

— На колко години беше детето?

— Роби, невъзможно е да...

— На колко?

Роби бе вперил поглед в тила на шофьора и видя как мускулите на врата му се напругат.

— На четири — отвърна Синия. — Казваше се Саша.

Роби бе видял, че момиченцето е малко. Затова възрастта му не го изненада.

Получи пристъп на гадене, придружен от непреодолима, всепомитаща клаустрофобия,

връхлетяла го със силата на куршума, който бе изстрелял преди дванайсет часа. Куршумът, който бе убил четиригодишната Саша.

— Спри.

— Какво? — попита шофьорът.

— Спри колата.

Уил Роби не повиши глас. Тонът му бе спокоен и равен, но въпреки това прозвуча по-заплашително, отколкото ако беше изкрещял и извадил автомат.

Шофьорът погледна в огледалото. Синия кимна и той отби встрани.

Роби отвори вратата още преди джипът да е спрял напълно. Скочи на земята и тръгна по банкета.

Синия се пресегна и затвори вратата. Погледна шофьора, който не бе отместил очи от огледалото. Очакваше заповед, вероятно да настъпи газта и да прегази Роби.

— Следвай го по банкета, Бенет. И включи аварийните. Не искаме да предизвикаме катастрофа.

Бенет се подчини и шевролетът последва Роби, докато край тях профучаваха коли и камиони.

— Дано не ни спре някой полицай — промърмори Бенет.

— Аз ще се оправя — отвърна невъзмутимо Синия.

Уил Роби крачеше бавно. Мускулите му бяха напрегнати, а раната на ръката го болеше ужасно. Преди време един лекар му бе казал, че трябва да му присадят кожа. Явно се бе оказал прав.

Стъпваше тежко, докато студеният вятър го брулеше. Краката му бяха като налети с олово, а сетивата му — притъпени. Все пак не бе мигнал през последните двайсет и шест часа. Току-що бе прекосил няколко часови зони и тази разлика също му се отразяваше.

Освен това бе убил дете.

Не поглеждаше нито наляво, нито надясно. Не реагираше дори когато покрай него профучаваха четирийсеттонни камиони и якето му плющеше от въздушната струя.

Джипът го следва около петстотин метра, преди той отново да седне отзад и Бенет да продължи по магистралата.

— Къде е Джесика? — попита Роби.

— На мисия извън страната — отвърна Синия.

— Кога ще се върне?

— Няма да е скоро.

Роби погледна през прозореца. Имаше нужда да поговори с Джесика Рийл. Тя единствена можеше да разбере какво се случва в главата му. Дори Синия не бе в състояние да го направи.

Имаше и още нещо, от което Роби се нуждаеше час по-скоро. Усещаше го с всяка пора на тялото си, с всяка клетка на мозъка си.

— Трябва да замина на нова мисия, и то бързо. Каквато и задача да имаш, искам аз да я поема.

— Не съм убеден, че е разумно.

— Трябва да натисна спусъка отново — настоя Роби, вперил поглед в Синия. — Трябва. Сигурно имаш нещо планирано.

Синия се покашля.

— Всъщност имаме една мисия, която бяхме оставили на заден план, но сега отново е актуална.

— Поемам я.

— Не знаеш за какво става въпрос.

— Няма значение. Поемам я.

Синия въздъхна и оправи вратовръзката си.

— Сигурен ли си? — попита той. — Няма ли да е по-добре да...

Роби протегна ръка и показалецът му натисна невидим спусък.

— Това ми е работата. Не мога ли да се справя с нея, не ставам за нищо. Трябва да се уверя, че още ме бива.

— В такъв случай ще получиш необходимата информация още утре. — Синия помълча и продължи: — Случилото се е ужасна трагедия, но то не е единствената причина да се срещна с теб.

Роби се извърна и го погледна.

— Каква е другата причина?

— Лична е. — Синия се обърна към шофьора. — Бенет. Стъклото, моля!

Бенет натисна един бутон на таблото и задейства стъклен панел, който отдели задната част на купето от предната.

— Лична? — учуди се Роби.

Той нямаше лични проблеми, щом всичко с Джесика Рийл беше наред. Всъщност... Замръзна на мястото си и попита:

— Джули? С Джули ли е свързано?

Джули Гети бе петнайсетгодишно момиче, което преди време бе нахлуло в живота на Уил Роби по възможно най-бруталния начин. Дватама едва не бяха загинали при експлозия на автобус. Нейният живот бе многократно излаган на опасност заради приятелството й с Роби и с Джесика Рийл.

Ако нещо се случеше с Джули...

Синия вече бе вдигнал длан, за да го успокои.

— Госпожица Гети се чувства отлично. Не е свързано с нея.

— Тогава не разбирам какво имаш предвид под *лично*. Те са единствените...

— Става дума за баща ти — каза Синия.

Роби положи усилия да се съсредоточи върху тези думи. Не се получи. Успя единствено да си представи лицето на баща си, наложено върху това на Синия.

Сурово, жестоко лице, което той се бе надявал да не види никога повече. В интерес на истината, двамата не се бяха срещали повече от двайсет години. Роби поклати глава, за да се отърси от неприятните спомени, които не го бяха навестявали от доста време. Но думите на Синия бяха отприщили бента и те нахлуваха в главата му.

— Умрял ли е?

Бащата на Роби бе на възраст, когато един сърдечен пристъп или инсулт биха могли да го пратят в гроба.

— Не.

— Какво тогава? — попита рязко Роби, уморен от начина, по който Синия протакеше отговора.

Това не беше в стила на шефа му. Обикновено той бе кратък, ясен, делови.

— Арестуван е.

— Арестуван? За какво?

— За убийство — отвърна Синия и замълча, но когато Роби не каза нито дума, продължи: — Реших, че ще искаш да знаеш.

Роби извърна поглед встрани и промърмори:

— Сгрешил си.

Роби се поклащаше от подрусването на камиона, в който се возеше. По гърлото му бе полепнала прах. Слънцето напичаше през брезентовото покривало. Чувстваше се като в сауна.

Пътуваше заедно с още един човек. Със своя наблюдател. Обикновено не използваше услугите на наблюдател, но Синия бе настоял да вземе помощник на тази мисия. Роби нямаше желание да спори с него.

В армията снайперистите почти винаги действаха в екип с друг човек. Наблюдателят добавяше сигурност и огнева мощ, правеше изчисленията за съответния изстрел, отчиташе въздействието на външни фактори като вятър и влажност на въздуха, които можеха да повлияят на изстрела. Когато стрелецът се умореше, което се случваше често, тъй като чакането в засада бе изтощителна задача, двамата можеха да разменят ролите си и наблюдателят да се превърне в снайперист.

Но в мисии като тези, които изпълняваше Роби, рядко се използваха наблюдатели. Причините бяха много, но основната се криеше в обстоятелството, че Роби не действаше в зона на бойни действия редом с други войници, където използването на екипи от по двама души бе напълно оправдано от тактическа гледна точка. Той и колегите му действаха нелегално, проникваха зад вражеската линия с помощта на някаква измислена история и местни агенти. Достатъчно трудно бе да вкарат един човек, какво оставаше за двама, особено когато ставаше въпрос за страни, където никой не приличаше на американец.

Роби погледна към своя наблюдател. Ранди Гедърс, едва прехвърлил трийсет, с пясъчноруса коса и лунички. Беше среден на ръст, слаб и жилав. Доскоро бе служил в армията като почти всички останали снайперисти. Двамата с Роби се бяха срещнали предварително, за да обсъдят и най-незначителната подробност от мисията. Отношенията между снайпериста и наблюдателя наподобяваха тези между голфъра и неговия помощник, наричан „кеди“, с тази разлика, че в света на Роби „дупките“ бяха много различни от тези на голф игрището.

Планът им бе готов, прикритието им работеше безупречно. Бяха пристигнали с товарен кораб под турски флаг, след което се бяха качили на раздрънкан автобус, който още по тъмно бяха сменили с този камион.

Сега беше светло и след двама минути щяха да пристигнат на определеното място.

Роби отметна брезента и надникна навън. Огледа небето, което бе относително ясно, но според прогнозите приближаваше буря. Гедърс бе извадил айпада си.

— Ще е довечера — каза той. — Вятър, дъжд и гръмотевици.

— Каква ще е силата на вятъра? — попита Роби.

— Достатъчна. Да свирим ли отбой?

Роби поклати глава.

— Не зависи от нас. Поне за момента.

Камионът продължи да трополи по пътя и в крайна сметка ги остави където трябваше. Там се качиха в колата, която ги очакваше. В багажника откриха нещата, нужни за изпълнение на мисията.

Роби седна зад волана и потегли по маршрута, който бе запомнил наизуст още по време на подготовката. Ако някой ги спреше, което не бе изключено, разполагаха с всички

необходимими документи, за да преминат през контролно-пропускателните пунктове, без никой да надникне в багажника. Не се ли получеше, щяха да прибегнат към резервния вариант. Да убият хората, които ги спрат.

Минаха две проверки безпроблемно и достигнаха целта си необезпокоявани.

Смрачаваше се и вятърът се усилваше.

Роби насочи колата към ролетната врата на голям склад на брега на някаква река. Гедърс слезе, набра кода на панела до вратата и тя се вдигна. Роби влезе вътре, а Гедърс затвори вратата и я заключи с масивно резе. Извадиха оборудването си от багажника, след което Роби и Гедърс почистиха колата старателно и заличиха всички следи от своето присъствие.

Когато приключиха, Роби огледа двуетажния склад. Мястото бе огромно като пещера и напълно празно. И което бе най-важното, никой не можеше да ги види отвън.

По ламаринения покрив на склада затрополиха дъждовни капки.

Роби вдигна глава, сякаш се опитваше да прониже с поглед покрива и да надзърне навън. После се извърна към Гедърс, който проверяваше оборудването им. Той изглеждаше леко унил от перспективата да осъществят мисията си в такива неблагоприятни условия.

Роби погледна часовника си, след което изпрати кодирано съобщение по мобилния си телефон. Отговорът дойде, докато се изкачваше по стълбата за втория етаж.

ИМАТЕ ЗЕЛЕНА СВЕТЛИНА.

Той прибра телефона и стигна до тясна метална пътека, която водеше към предната част на склада. Гедърс го последва с оборудването, натъпкано в два платнени сака. Седнаха на пода и се заеха да сглобяват приборите, от които щяха да имат нужда. Оптичен далекомер за наблюдателя, уреди за анализиране на времето и вятъра и, разбира се, снайперска пушка.

Нуждаеха се и от още един инструмент. Тук нямаше прозорци, затова Роби трябваше да направи отвор.

Използва флекс на батерии, за да изреже в металната стена две дупки с различни размери. Помагаше си с вакуумна ръкохватка, която да държи метала, и когато изряза първото парче, го дръпна и го прибра в сака си. Така направи и с второто.

Едната дупка бе достатъчно голяма, за да провре през нея и цевта, и оптиката на своята пушка. Другата бе предназначена за мерника на Гедърс.

Всеки от тях взе съответния „инструмент“ и го пъкна през своята дупка. Докато Гедърс използваше своя далекомер, Роби огледа околността през оптичния мерник. Налагаше се да стреля от доста по-голямо разстояние, отколкото при последната мисия. Този път — от две хиляди и двеста метра.

Рекордът за снайперски изстрел от най-голямо разстояние беше на британски войник. През 2009 г. той бе ликвидирал двама афганистански терористи от близо две хиляди и петстотин метра. Разстоянието бе толкова голямо, че двата куршума „Лапуа Магнум“, калибър.338, бяха летели почти пет секунди, преди да достигнат целите си.

Разстоянието, от което щеше да стреля Роби, бе с около триста метра по-малко. Метеорологичните условия обаче съвсем не бяха благоприятни, освен това куршумът щеше да прелети между две сгради, където можеше да се образува силна въздушна струя и траекторията да се изкриви. Това бе още една причина, наложила участието на наблюдател. Гедърс щеше да подава на Роби цялата необходима информация, така че той да се фокусира единствено върху изстрела.

Най-хубавото нещо в тази мисия бе фактът, че охраната на мишената изобщо не бе разглеждала изоставения склад като потенциална заплаха. Той просто се намираще

прекалено далече от мястото на мероприятиято — на повече от два километра.

Е, тази вечер Уил Роби щеше да им покаже, че са допуснали грешка.

Провери оръжието си веднъж, втори път и се увери, че е в безупречно състояние. През това време Гедърс събираше и анализираше всички данни, които можеха да повлияят на изстрела на Роби.

Когато и двамата приключиха, се облегнаха на стената, изядоха по едно енергийно блокче и изпиха по бутилка тонизиращ „Гаторейд“.

— Чух за последната ти мисия — каза Гедърс.

Роби сгъна станиола на енергийното блокче и го прибра в сака заедно с пластмасовата бутилка. По станиола оставаха отпечатъци, а от бутилките можеше да се извлече ДНК. Макар да не присъстваше в нито една база данни по света, основният му принцип гласеше, че никоя подробност, дори най-дребната, не е за пренебрегване.

— След изстрела имаме трийсет секунди да се изнесем от тук — отвърна Роби. — Ще ни чакат с надуваема лодка. Ще пътуваме десет минути по вода, после ще се качим на хеликоптер. Той ще ни откара до пристанището. Там се мятаме на товарен кораб, който потегля три минути след като стъпим на него.

Гедърс кимна. Знаеше всичко това, но нямаше нищо против да го повторят още веднъж.

През следващите няколко минути Роби забеляза, че Гедърс го наблюдава крадешком, и реши да изясни въпроса.

— Проблем ли има? — попита той и впери поглед в своя партньор.

Гедърс сви рамене.

— Досещаш се защо съм тук.

— Защото ми трябва наблюдател.

— Ти работиш сам, Роби, всички го знаят.

— Невинаги.

— Почти винаги. Случайно си убил дете. Може да се случи с всеки от нас.

— Но не се е случило с теб.

— Тук съм, защото...

— Изпитваш съмнения? Съмняваш се, че ще поразя мишената?

— Не и ако си същият Уил Роби. Не.

— Ами ако не съм същият?

— Тогава заповедите изискват аз да произведа изстрела.

Роби се сепна. Никой не му бе казал това.

Гедърс очевидно го разбра по лицето му, защото каза:

— Реших, че трябва да знаеш. Всъщност... можем да си разменим ролите, ако искаш.

Никой няма да разбере.

— Стрелял ли си от над две хиляди метра, Гедърс?

— От почти две хиляди. На полигона.

— Почти. И то на полигон, където условията са идеални. — Роби посочи покрива над главата си, където дъждът продължаваше да трополи по ламарините. — Тези условия не са идеални. Могат да провалят всеки изстрел на голямо разстояние. Мислиш ли, че можеш да поразис мишената тук и сега?

Гедърс си пое въздух и отвърна:

— Да, мисля, че мога.

— Добре, да се надяваме, че няма да се наложи да проверим това, защото „мисля, че

мога“, току-виж, се окаже недостатъчно.

Два часа по-късно Роби получи ново съобщение.

— Окончателна зелена светлина — уведоми той Гедърс.

Гедърс кимна и сведе поглед към метеорологичните си уреди, като от време на време надзърташе в далекомера.

Роби взе пушката и прокара цевга през дупката, която бе изрязал. Дъждът намокри мушката, но оптичният мерник остана на сухо под покрива. Роби опря буза в приклада от синтетични материали и погледна през мерника. Този, който използваше, бе най-добрият в света, шедьовър на техниката, който му позволяваше да вижда на големи разстояния с невероятна точност.

— Подай ми информация — каза Роби.

Гедърс започна да му съобщава данни за метеорологичните условия и разстоянието. Роби ги анализира и направи съответните корекции в мерника. Настройването на оптиката съобразно времето навън играеше ключова роля при подобни изстрели. Куршумът трябваше да измине голямо разстояние и природните фактори можеха да го отклонят значително. Не биваше да забравя и гравитацията, която оказваше влияние върху всеки изстрел, но действието ѝ бе напълно предсказуемо за разлика от времето. Погледна отново през мерника и видя стъкления атриум.

— За нас е добре, че са поставили знаме на покрива на сградата — отбеляза Гедърс. — Играе ролята на онези ветропоказатели по летищата, които се веят като раирани чорапи, и ни улеснява да определим посоката и силата на вятъра.

— Тъкмо затова хората ни го поставиха там — отвърна рязко Роби.

Той погледна часовника си и нагласи слушалката в ухото си. Прозвуча глас, който му събщи последната информация. Роби залепи око за мерника и пред погледа му изникнаха хора.

Приемът бе започнал току-що. Домакинът щеше да пристигне след двацетина минути. Беше баснословно богат, но бе натрупал състоянието си, ограбвайки цялата страна. Ако се бе задоволил с това, никога нямаше да попадне в черния списък на набеязаните мишени. Той обаче бе извършил непростимия грях да финансира терористична дейност, насочена пряко срещу Америка и нейните съюзници. Именно затова Уил Роби бе натоварен със задачата да го убие и по този начин да убие амбициите му.

Приемът бе по случай петдесет и осмия рожден ден на богаташа. Последният, който щеше да празнува.

В една толкова бедна държава лимузините, които се нижеха по улицата, изглеждаха нереални, плод на въображението — или на кошмара — на местните. Тук обаче живееха и шепя богаташи и те пристигнаха до един тази вечер, защото отсъствието им от тържеството щеше да е проява на неуважение, която най-вероятно щеше да доведе до смъртта им.

И тъй като тези хора можеха да загубят много повече, отколкото останалите си сънародници, те се появиха един след друг като послушни домашни любимци. Каква ползва от богатството ти, ако си мъртъв?

— Вятър? — попита Роби.

Гедърс провери уредите и му събщи данните. Роби направи съответните корекции в оптиката. Предполагаше, че най-голям проблем ще му създаде течението, което се

образуваше между сградите. То можеше да повлие на куршума по-силно, отколкото вятърът тук или около сградата, където се провеждаше тържеството. Както и при предишната му мисия куршумът щеше да премине през стъкло, но след като бе прелетял над две хиляди метра, стъклото щеше да окаже сериозно въздействие върху траекторията му.

Трябваше да изчисли много внимателно и точката на падане на куршума. В това отношение щяха да му помогнат наблюдателят, далекомерът и данните за вятъра.

Ако Роби поставеше кръстчето на мерника върху гърдите на мишената и натиснеше спусъка, куршумът щеше да лети в продължение на пет секунди и да се забие в пода. Изчисленията бяха доста сложни. Те включваха Нютоновата динамика, гравитационното притегляне и математически формули, които биха затруднили дори Айнщайн.

Когато приближи времето за изстрела, Гедърс приклепна вдясно от Роби, малко по-назад от него. Така щеше да използва същия отвор, през който Роби щеше да стреля, и да проследи траекторията на куршума. Това бе наложително, в случай че той не попаднеше в целта. В обикновена бойна зона снайперистите можеха да стрелят отново. Тук ситуацията беше различна. Ако първият изстрел бе неточен, хората щяха да се разбягат, а мишената щеше да бъде заобиколена от охранители, които да я отведат на безопасно място.

Но тъй като куршумът щеше да лети почти пет секунди, Гедърс може би щеше да успее да съобщи на Роби корекциите, необходими за втория изстрел, преди първият да е поразил мишената. Ако извадеха късмет, вторият изстрел щеше да попадне в целта. Ако извадеха *голям* късмет, вторият изстрел щеше да е ненужен.

Мишената пристигна и влезе в салона. Беше едър мъж, чийто апетит за храна и алкохол можеше да се сравнява единствено с жаждата му за пари и власт. Настани се на стола си начело на масата.

— Ве едно — прозвуча гласът в слушалката на Роби.

— Последни данни — реагира мигновено той.

Гедърс направи окончателните измервания, като обърна специално внимание на ветровия тунел и знамето между двете сгради. Погледна през далекомера. Предаде информацията на Роби, който направи леки корекции в оптичния си мерник и заяви:

— Готово.

Нямаше да прави повече промени. Погледна към знамето първо с невъоръжено око, а после през оптичния мерник. От този момент до мига, в който натиснеше спусъка, мерникът щеше да се превърне в единственото му зрение. Трябваше да му се довери като пилот, който се доверява на навигационното си оборудване, когато лети в мъгла.

Пръстът му се плъзна в скобата.

Повтори си наум командата. *Ве едно.*

Домакинът бе взел чаша червено вино. Вдигаше я, сякаш за да произнесе тост в своя чест. Беше облечен в смокинг. Бялата риза със сребърни копчета за ръкавели играеше ролята на огромна десетка, в която Роби трябваше да попадне, но той не се целеше в нея. Тъй като траекторията на куршума не представляваше права линия, а т. нар. балистична крива, той се прицелваше в точка над главата на мишената. Всичко бе изчислено. Всичко бе готово. Гедърс щеше да му съобщи, ако мъжът помръднеше от мястото си.

Роби започна да се отпуска: кръвното му налягане трябваше да спадне, сърдечният му ритъм да се забави, дишането му да стане дълбоко и равно и той да достигне състоянието на абсолютен покой.

Би трябвало да го достигне.

Но нито едно от тези неща не се случи.

Кръвното му скочи, пулсът му се ускори, задиша на пресекулки. С изненада установи, че въпреки хладния въздух по челото му потича капчица пот, която след миг падна върху лявото му око.

Не можеше да я изтрие. Не и в този момент. Концентрира се отново. Пръстът му посегна към спусъка. Преди да докосне най-тънкото, най-важното парче метал в своето оръжие...

Уил Роби видя детето.

Момченцето претича през салона и протегна ръце към мъжа. Искаше той да го вдигне. Мъжът го взе в прегръдката си и го притисна към гърдите си.

— Стреляй, Роби! Стреляй!

Стори му се, че гласът прозвуча в главата му. Или пък идваше от слушалката.

— Стреляй! Веднага!

Но тази заповед не идваше нито от главата му, нито от слушалката. Идваше от Гедърс, който бе приклепнал до него.

Момченцето обаче продължаваше да стои в прегръдката на баща си. За да убие мишената, Роби трябваше да убие и детето.

— Стреляй, Роби, стреляй!

Пръстът на Роби замръзна на милиметър от спусъка.

Прозвуча изстрел. Секунди по-късно стъклото се пръсна и мъжът падна от стола си смъртно ранен.

Роби отлепи око от мерника и погледна показалеца си. Не бе докоснал спусъка.

— Изтегляйте се! Изтегляйте се! — извика гласът в слушалката.

Гедърс вече дърпаше Роби, за да го изправи на крака.

— По-бързо, по-бързо!

Замаяният Уил Роби последва като в мъгла Гедърс надолу по металните стълби. Двамата бяха нарамили саковете си. Миг по-късно вече тичаха с всички сили по тесните тъмни улички към реката.

Роби си спомняше как се качи на надуваемата лодка. Тя потегли рязко и полетя с бясна скорост по черната вода. После се качиха в хеликоптера. Полетът бе кратък, машината бе раздрусвана от турбуленция, тъй като бурята набираше мощ.

Десет минути по-късно вече крачеха по корабния трап. Три минути след като стъпиха на борда, товарният кораб се отдели от кея, насочи се към противоположния край на залива, ускори ход и навлезе в безкрайния океан.

Роби погледна към Гедърс, който седеше на койката срещу него в тясната им каюта.

— Изстрелът?

— Изпратиха резервен екип. За всеки случай.

— Каза ми, че ти ще стреляш, ако аз не успея.

Гедърс изглеждаше притеснен.

— Следвах изрични заповеди, Роби. Съжалявам.

Роби извърна поглед.

— Защо не стреля? — попита го Гедърс. — Всичко беше наред.

Роби го изгледа смаяно.

— Защо ли? Заради момченцето, затова! То скочи право в ръцете на мишената секунда преди да натисна спусъка. Щях да го убия, ако бях стрелял.

Гедърс го гледаше, без да крие искрената си загриженост.

— Там нямаше никакво момченце, Роби!

Като чу това, Роби го зяпна изумено. Но всъщност не виждаше него, а едно малко момченце. То му изглеждаше толкова познато, но не можеше да се сети къде го е виждал.

Роби се излегна на койката и не помръдна до края на плаването.

В съзнанието му упорито изникваше един въпрос.

Да не би да полудявам?

Късна вечер. Вашингтон, окръг Колумбия.

Място, пълно с повече трибуквени агенции от всеки друг град на света. Докато обикновените хора спяха, служителите на тези агенции работеха за тяхната сигурност. Или с други думи, шпионираха своите сънародници.

Роби вървеше по познатата алея, която минаваше покрай Мемориала на Линкълн и продължаваше към моста „Арлингтън“. Дори не погледна към седналия на каменното си кресло шестнайсети президент. Беше се замислил. Имаше върху какво да мисли. А и мракът, и ръмвящият дъжд предразполагаха към размисъл.

Стигна до моста, прекоси го до половината, спря и се загледа в белите гребени на вълните по река Потомак. Сега над нея не прелитаха самолети, устремили се към последната си дестинация, тъй като международното летище „Рейгън“ бе затворено нощем заради шума над столицата.

Вятърът пенеше водите под моста в унисон с мислите му. В главата му бе такава бъркотия!

Беше провалил мисията. Бе видял дете там, където изобщо не бе имало дете. Очевидно бе получил халюцинация във върховия момент на мисията. Това му се случваше за пръв път. И най-вероятно се случваше за пръв път в цялата история на агенцията.

Не бе успял да постигне абсолютния покой — онова състояние, което се наричаше „хладна нула“. Впери поглед в ръцете си. Те трепереха. Докосна челото си, по което бе избила капчицата пот, замъглила окото му. Трябваше непременно да разгадае тази мистерия. В противен случай с него бе свършено. Не можеше да продължи да върши работата си и ставаше излишен. Непотребен.

Сега бе излязъл в отпуск. Не можеше да се върне, докато не сложеше мислите си в ред, ако изобщо успееше да го направи.

Впери поглед във водите на реката и от мътните им дълбини сякаш изплува детско личице. Едва сега осъзна, че е носил със себе си образа на Саша, че съзнанието му е променило пола й, пренесло я е на хиляди километри, хвърлило я е в прегръдките на друг баща, а на него самия е дало повод да не стреля.

Трябваше на мига да разбере, че нещо не е наред. Как би могъл да види момченце да прегръща баща си, след като мерникът му бе насочен високо над главата на мъжа?

Устата му пресъхна, а ръцете му се разтрепериха при тази мисъл. Не можеше да си представи, че съзнанието му е изиграло подобна шега. Сега обаче не беше сигурен дали това няма да се повтори. Никога вече нямаше да може да разчита напълно на единствения човек, за когото бе смятал, че няма да го подведе.

А това бе самият той.

— Стигна ли до някакви изводи?

Роби се обърна и видя Синия от другата страна на моста. Бе излязъл от сянката на постаментата, върху който се издигаше голяма скулптура на конник. Скулптурите всъщност бяха две, разположени от двете страни на входа на моста откъм Вашингтон. Те бяха част от композиция, наречена „Изкуството на войната“, а имената им бяха „Доблест“ и „Саможертва“. Подходящи скулптури за мост, който водеше право към най-почитаното военно гробище в страната — „Арлингтън“. Там наистина можеше да се намерят голяма

доблест и саможертва.

— Не чух кога си дошъл — отвърна Роби, очевидно подразнен.

— Дойдох преди теб. Чаках те.

— Как разбра, че ще дойда тук?

— Идвал си и преди, особено след трудна мисия.

— Което означава, че си ме следил.

— Означава, че обичам да съм информиран за най-добрите си служители — каза Синия, приближи се и застана до него.

— Дошъл си, за да ми кажеш, че с мен е свършено? При това официално? — попита Роби.

— Не, дойдох, за да видя как си.

— Прочел си доклада. Вцепених се. Привидя ми се дете, което всъщност не е било там.

— Знам.

— Предвидил си подобна възможност, затова си изпратил резервен екип.

— Така е.

— Не мога да прогоня онова момиченце от главата си.

Синия го изгледа загрижено.

— Но не си видял *момиченце*.

— Какво означава това?

— Казал си на Гедърс, че си видял *момченце*, което иска да прегърне баща си. Не момиченце.

Синия пристъпи по-близо, надвеси се над перилата на моста и загледа водата.

— Съзнанието може да си прави ужасни шегички с човека. Особено когато той има недовършена работа.

— Каква недовършена работа? — попита рязко Роби.

Синия се обърна към него.

— Не мисля, че е необходимо да отговарям на този въпрос. Ще кажа само, че в момента се намиращ в отпуск. И трябва да го използваш по най-добрия начин. Успееш ли да разрешиш проблемите си, Роби, с радост ще те приемем обратно. Не успееш ли, няма да се върнеш на работа. Изборът е лесен, а решението зависи изцяло от теб.

— Виж, случилото се няма нищо общо с баща ми, ако това намекваш.

— Възможно е. Но ако има, това е проблем, който трябва да решиш — каза Синия и подаде на Роби някаква папка. — Ето подробностите.

И той си тръгна. Няколко минути по-късно Роби чу да се отваря и затваря автомобилна врата, двигателят заработи и колата потегли.

Той отново погледна към водата. После отвори папката и започна да чете на светлината на мобилния си телефон.

Баща му бе арестуван за убийство. Фактите по случая бяха доста неясни. Жертвата бе някой си Шърман Кланси, познат на баща му. Имало улика, която насочвала подозренията към него. Ето защо Роби-старши бил арестуван.

Кантрел бе най-обикновена точица на картата на щата Мисисипи, близо до границата с Луизиана, на осем километра от Мексиканския залив.

Баща му, Даниъл Роби, бивш морски пехотинец от Виетнамската война, когото можеше да оприличи на побеснял питбул, бе хвърлен зад решетките по обвинение в убийство.

Част от Роби можеше да повярва, че баща му е убил човек, но друга, по-съкровена част

от него не можеше да го допусне. Не се съмняваше, че баща му е корав мъж, който може да прибегне към насилие. Той беше в състояние да убие, вече бе убивал на война. Но това бе съвсем различно. Строго погледнато, всяка мисия, която Роби бе изпълнявал, можеше да се квалифицира като убийство, но той самият не се смяташе за убиец. Защо?

Защото получавах заповеди, издадени от други хора? Но нали и наемните убийци на мафията могат да се оправдаят по същия начин?

Кантрел, Мисисипи. Градче, което някога Роби бе познавал много добре. Всъщност в продължение на осемнайсет години от живота си не бе познавал друго. Но бе дошъл момент, в който то му бе омръзнало. И сега Кантрел, Мисисипи, определено не бе място, където би искал да се върне.

Там не бяха останали никакви негови роднини с изключение на баща му. Нямахше братя и сестри. А майка? Не, нямаше и майка.

Роби помнеше семейство Кланси от времето, когато бе живял там. Бяха фермери, добре известни, макар и не особено харесвани в градчето. Бяха доста затворени. Притежаваха собствена земя и я обработваха сами. Продаваха реколтата и така преживяваха. Не разполагаха нито с излишни пари, нито с големи амбиции. Поне по онова време. Но оттогава бяха изминали повече от двайсет години. Доста неща можеха да се променят за толкова дълъг период.

Знаеше, че между баща му и семейство Кланси не бе имало вражда. Но това също можеше да се е променило, след като баща му бе арестуван за убийството на Шърман Кланси.

Дан Роби бе човек, който можеше да промени мнението си за някого. Роби знаеше това. Второто му мнение обаче не подлежеше на абсолютно никаква промяна.

Мислите му продължаваха да се лутат насам-натам. Все така объркан, той се върна в оскъдно обзаведения си апартамент, в който нямаше нито една снимка или друг личен спомен. Уил Роби не си падаше по подобни неща. Седна на един стол и впери поглед през прозореца.

Бе убил баща и дъщеря. Формално погледнато, той не бе допуснал никаква грешка, но чувстваше смазваща вина за смъртта на момиченцето. Не можеше да промени това. Не можеше да възкреси мъртвите.

Скоро след това бе видял момченце да протяга ръце към баща си. Не момиченце, а момченце.

Роби избърса потните си длани в панталона. Бе убивал много пъти и дланите му винаги бяха оставали сухи. А сега бяха влажни. Можеше да долови миризмата на пот, миризмата на страх във всяка пора на тялото си. Жестоко наказание за човек, който си изкарваше прехраната преди всичко с безстрашие.

Семейството. Всеки човек имаше семейство. Разликата бе в близостта. За някои хора семейството изпълваше цялата вселена. При други ситуацията бе доста по-объркана.

Роби никога не си бе представял, че в някакъв момент ще стигне до решението, което току-що бе взел. Изглежда, начинът да продължи напред бе, като положи някакви усилия да разчисти десетилетията бъркотия в своето минало. За пръв път изпитваше желание да го направи. Сега това му се струваше единствената възможност.

Нямаше да му е лесно да се върне в Кантрел. Въпреки това щеше да го направи.

Знаеше пътя.

Бог да ми е на помощ, когато пристигна там.

Роби се качи на самолета до Атланта, където направи връзка с полета до Джаксън, Мисисипи.

Там можеше да вземе малък самолет до Билокси, но предпочете да наеме кола и да шофира три часа до Кантрел. Пътуването му щеше да приключи на няколко километра от Мексиканския залив. Реши да използва автомобил, за да се аклиматизира към горещината и влагата в Мисисипи. А и нямаше защо да бърза, и бездруго щеше да завари баща си в Кантрел.

Подкара по шосе 49, което пресичаше щата по диагонал към Гълфпорт.

Мисисипи се състоеше предимно от равнини и низини, най-високата му точка се издигаше на 246 м над морското равнище и почти седемдесет процента от повърхността му бяха заети от гори. Премина покрай обработваеми земи, засети със сладки картофи, най-ценната земеделска култура по тези места. И покрай безброй птицеферми. Пилетата в Мисисипи бяха четирийсет пъти повече от хората. Роби видя поне няколко хиляди от тях, докато пътуваше на юг.

А как миришеха само!

Статистиката поставяше Мисисипи почти на дъното на всички важни класации на петдесетте щата. И макар да бе най-бедният щат, жителите му отделяха повече средства за благотворителност на глава от населението, отколкото жителите на най-богатите щати. Освен това те бяха най-религиозните американци. Нещо повече, Конституцията на Мисисипи забраняваше на хора, които отричат Бог, да заемат длъжности в щатската администрация. Въпреки че този член от щатската конституция бе формално обезсилен от федералните закони, порядъчните жители на Щата на магнолиите не вярваха в разделението между Църквата и държавата и определено не желяеха да бъдат ръководени от атеисти.

В същото време малко след като Уил Роби бе напуснал родния си град, същият този богобоязлив щат бе легализирал офшорните казина и хазартният бизнес процъфтяваше. Очевидно човек можеше да вярва в Бог и в същото време да прибира от масите за залагания спечелените с труд пари на своите съграждани.

Чернокожите бяха мнозинство сред населението до началото на две масови миграции, първо на север, а после на запад, започнали през 1910 г. и продължили цели шест десетилетия. Това почти библейско преселение бе резултат от репресивните закони, наложили расовата сегрегация след края на Гражданската война. Поради тях чернокожите бяха останали все така потиснати и унизени, както по време на робството. Дискриминационните закони бяха действали повече от сто години, а пагубните им последици се усещаха съвсем ясно и днес.

Роби продължи да шофира и да разглежда пейзажа, който не се бе променил много, откакто той бе напуснал щата. Повече от половината жители на Мисисипи продължаваха да живеят в земеделски райони. Премина покрай множество села и градчета, които можеше да прекоси от единия до другия край, преди да е преброил до пет. През по-голямата част от времето шосето следваше река Пърл, една от най-големите в щата. В последния си участък тя разделяше Мисисипи от Луизиана.

Като момче Роби бе плувал в Пърл въпреки опасните течения, бе ловил риба в нея, бе плавал по зеленясалите ѝ води със стар дървен скиф.

Хубави спомени. Хубави, но избледнели. Поне доскоро.

Роби напусна шосе 49 и пое на югозапад. Видя пътен знак, който предупреждаваше, че приближава жп линия. По тази линия бяха преминавали товарните композиции, но не и пътническите, а вагоните пренасяха дървен материал в годините на промишления бум. Сега линията не се използваше, но знаците бяха останали, тъй като никой не си бе направил труда да ги махне. Така стояха нещата тук.

Половин час по-късно Роби навлезе в покрайнините на Кантрел. Беше точно един следобед. На север от градчето минаваше междушатската магистрала 1-10, а на запад — магистрала 59. Сега той беше по-близо до границата с Луизиана, отколкото до Гълфпорт. Времето бе топло, а въздухът влажен, нещо съвсем обичайно за щат със субтропичен климат, който имаше кратки меки зими и дълги влажни лета. През детството си Роби бе видял сняг само два пъти. Първия път четиригодишният Уил бе връхлетял с писъци в дома си, за да се спаси, тъй като нямаше представа какво е това. А иначе бе преживял куп урагани и наводнения, дори торнадо от пета степен.

Бе оцелял във всички онези перипетии, в които попада едно момче, израснало в малко градче. Когато бе напуснал Кантрел, населението му бе 2367 души. Ако вярваше на табелата на шосето, която го посрещна с „добре дошъл“, днес не му достигаха трима жители, за да закръгли бройката на 2000.

Според Роби бе същинско чудо, че градчето е оцеляло. Явно тези, които бяха останали тук, не можеха да се измъкнат от него.

Или нямаха желание да опитат.

Лъскавата му кола под наем се открояваше сред пращните пикапи и старите линкълни, плимути и импали с огромни багажници, макар да зърна и червено беемве последен модел, паркирано преди офиса на агенция, която рекламираше „най-добрия дълбоководен риболов на света“.

Бяха изминали двайсет и две години, откакто Роби бе напуснал това място. Беше готов да се закълне, че тук нищо не се е променило кой знае колко. Но разбира се, че се бе променило.

Най-малкото, баща му бе арестуван по обвинение в убийство.

Роби добре знаеше къде се намира участъкът, стига да не го бяха преместили. Подкара в тази посока, без да обръща внимание на минавачите, които го зяпаха. Предположи, че тук се отбиват малко външни хора. Кой би изминал целия този път, за да попадне на място като Кантрел?

Е, аз го направих.

Участъкът си беше на старото място, макар да бе ремонтиран и подсигурен с повече решетки и стоманени врати. Роби паркира и се запъти към тухлената сграда. Беше облечен с джинси, риза с къс ръкав и мръсни мокасини. Закачи слънчевите си очила на джобчето на ризата.

Табелата до вратата изискваше от посетителите да натиснат белия бутон. Роби го направи. Няколко секунди по-късно от високоговорителя, монтиран на рамката на вратата, прозвуча глас. Говореше бавно и провлачваше думите, изяждайки много съгласни.

— Тук помощник-шериф Тагърт. С какво мога да ви помогна?

Роби разбра, че помощник-шерифът е жена. Забеляза охранителната камера над главата си. Помощник-шериф Тагърт не само го чуваше, но и го виждаше.

Той си пое дъх. Новините в южняшките градчета се разпространяваха мълниеносно независимо от липсата на социални медии и дори на интернет.

— Казвам се Уил Роби. Идвам на свиждане с баща ми, Дан Роби.

Гласът замлъкна за четири дълги секунди, преди да попита:

— Мога ли да видя документ за самоличност?

Роби извади шофьорската си книжка и я поднесе към обектива.

— Ооо-Кей? — произнесе напевно Тагърт.

— Да, окръг Колумбия.

— Носите ли оръжие?

— Не.

— Ще проверим. Имаме металдетектор. Искате ли да отговорите отново на въпроса, господин Роби?

— Не, не съм въоръжен.

Електронната ключалка избръмча, Роби хвана дръжката на бравата и дръпна. Озова се в сумрачно фоайе и примигна няколко пъти, за да приспособи зрението си към оскъдното осветление. Един металдетектор препречваше коридора, който водеше към вътрешността на сградата. До него стоеше униформен мъж, сложил ръка върху ръкохватката на деветмилиметров пистолет. Беше по-висок от Роби, с изпъкнало бирено коремче, но с широки рамене и дебел врат, над който главата му изглеждаше несъразмерно малка.

Униформеният го огледа и каза:

— Нещо против да дойдеш насам?

Не прозвуча като въпрос.

Полицаят го претърси и го подкани да мине през металдетектора, който не издаде звук.

Следващото помещение, в което се озова Роби, беше чакалнята. Не беше единственият тук. Млада чернокожа жена, слаба, ако не и кльошава, люлееше в скута си бебе с увиснал памперс. В далечния ъгъл седеше възрастен бял мъж, опрял глава на стената. Помещението вонеше на пот, превряло кафе и мухъл. Съчетанието от тези миризми блъсна Роби като удар в слънчевия сплит. Не защото бе непознато, а защото бе твърде познато.

Помощник-шериф Тагърт излезе иззад надрасканото дървено бюро, върху което бе поставен компютър с тумбест монитор. Беше висока към метър и седемдесет, здрава, набита, с къса червеникава коса и тясно лице. Тъмните ѝ очи го гледаха изпитателно.

— Уил Роби?

— Да — кимна той.

— Аха. Може ли да видя отново документ за самоличност?

Подаде ѝ шофьорската си книжка. Тя я огледа отблизо и вдигна глава, за да сравни лицето му със снимката.

— Познавам ли ви? — попита Роби и присви очи.

— Казвах се Шийла Дювал, преди да се омъжа за Джимбо Тагърт.

От дълбоките кътчета на паметта му се появи кльощава войнствена хлапачка със сърдито изражение, която сякаш живееше, за да се сбие с всяко момче в обсега на кокалестите ѝ юмруци. Когато бяха на осем, Роби ѝ бе насинил окото, в отговор на което тя бе разкървавила носа му и едва не го бе счупила. Спомни си и високо момче със сламеноруса коса, което винаги си мълчеше. Казваше се Джимбо.

— Виждам, че окото ти се е оправило, докато аз понякога имам проблеми с дишането през носа — подхвърли той с усмивка.

Помощник-шериф Тагърт обаче не се усмихна. Върна му шофьорската книжка и попита:

— Искаш да видиш баща си, така ли?

— Затова съм дошъл.

— Щях да получа сърдечен удар, когато чух името ти и те видях да стоиш пред вратата — каза тя, наклони леко глава и го погледна.

— Мога ли да го видя? — попита Роби.

Тя се поколеба.

— Мисля, че се кани да обядва в момента.

Роби погледна празния стол в стаята.

— Ще го изчакам.

— Той знае ли, че си тук?

— Едва ли.

— Как тогава разбра, че е арестуван? — попита тя, изпълнена с подозрения.

Едва сега Роби си спомни, че като дете, а по-късно и като тийнейджърка Шийла Дювал бе изключително умна и наблюдателна.

— От приятел на приятел.

— Аха! — каза тя и добави с по-рязък тон: — На глупачка ли ти приличам, Уил Роби?

Роби чу проскърцването на кожения колан на полицаия, застанал до металдетектора. Той влезе в стаята и застана зад гърба му, вероятно чул как помощник-шериф Тагърт повишава глас.

— Не, съвсем не. Изглеждате ми умна и компетентна, какъвто би трябвало да бъде един полицаи.

Тя примигна и каза делово:

— Можете да седнете в чакалнята.

— Да, госпожо.

Роби седна срещу чернокожата жена с бебето. Тя го изгледа за миг, преди да забие поглед в пода. Но продължи да люлее бебето с тънките си слаби ръце, покрити със синини и охлузвания.

Старецът се бе събудил и също зяпаше Роби. Лицето му бе загоряло, а косата му — или онова, което бе останало от нея — бе съвсем побеляла и разрошена. Гушата му бе провиснала, а сбръчканото му лице говореше за десетилетия, прекарани под жаркото южно слънце. Беше облечен с раиран памучен панталон с червени тиранти, бяла риза с петна от

пот под мишниците и износени бели мокасини на бос крак.

Роби не познаваше мъжа и се чудеше дали той е разпознал името му. Предполагаше, че всички тук познават Дан Роби. А арестуването му за убийство на свой съгражданин сигурно беше най-голямата новина за годината в градче като Кантрел.

— Колко време смяташ, че ще му трябва? — попита тихо Роби.

Тагърт вдигна поглед от бюрото.

— Казах ти вече. Обядва в момента. Нямам представа колко време ще му отнеме. Не му броя залците.

Роби се облегна назад. Полицаят, който го бе посрещнал до металдетектора, се подпря на стената, скръсти ръце на гърдите си и се вторачи в Роби, който го погледна за миг и извърна глава.

Изминаха трийсет минути и той преброи шест мухи, които жужаха из топлото влажно помещение с допотопен вентилатор на тавана, който може би правеше последните обороти в своето съществуване.

Минута по-късно Роби забеляза, че Тагърт взема телефона, разговаря шепнешком и връща слушалката на място. След което се надигна и се запъти към него.

Роби се изправи.

— Приключил ли е с обяда? — попита той.

— Не иска да се среща с теб — отвърна равнодушно тя.

— Значи някой му е казал, че съм тук. Ти ли?

— Можеш да си вървиш — продължи Тагърт, без да отговаря на въпроса му.

— Изминах доста път, за да го видя.

— Да. Чак от Ооо-Кей. Не знам какво да ти кажа освен „сбогом“.

Думите ѝ бяха посрещнати със сумтене от другия полицай.

— Не мога ли поне да говоря с него по телефона?

— Не. Тук не процедираме така.

— Това ли е всичко?

Тя не отговори.

— Повдигнато ли му е вече обвинение?

— Ще му бъде повдигнато утре сутринта в съдебната зала.

— Можеш ли да ми кажеш поне как се е случило? Това с Шърман Кланси.

— Имам работа, Роби. Нямам време за разговори с такива като теб.

— Такива като мен? Та аз съм от Кантрел.

— Ти *беше* от Кантрел.

— Кой му е адвокат?

— Не е моя работа.

— Можеш ли да ми препоръчаш къде да отседна?

— Че защо ще оставаш тук? — попита тя.

— Защото баща ми е арестуван за убийство. На мое място нямаше ли да останеш?

— Не съм на твое място. Имам си достатъчно проблеми и на моето.

Това предизвика ново изсумтяване от страна на колегата ѝ.

Въпреки това помощник-шериф Тагърт се върна на бюрото си, записа нещо върху лист хартия, сгъна го и го подаде на Роби.

— Добри цени и чисти чаршафи. Не мога да направя нищо повече.

— Благодаря.

— Моля — отвърна тя и му обърна гръб.

Роби си тръгна. Усещаше как погледите на всички са вперени в гърба му.

Качи се в колата и разгъна листа.

Свършвам работа в пет. „Мама Лулу“ на Литъл Чокто Стрийт.

Роби трябваше да убие няколко часа, преди да се срещне с Тагърт в „Мама Лулу“, заведение, което знаеше, че се намира на три преки от участъка. Реши да разгледа родния си град.

Потегли с наетия автомобил по пътя, по който бе дошъл. Забеляза, че всички минувачи се извърщат и гледат след него. Сякаш караше луноход, ако се съдеше по вниманието, което привличаше. Туризмът очевидно не бе процъфтяващ бизнес по тези места, не че Роби бе очаквал нещо друго.

Напусна миниатюрния център на Кантрел и половин час по-късно сви по тесен черен път, който завършваше пред оградата на малка ферма.

Не бе избрал мястото случайно. Това беше домът, в който бе израснал.

Къщата бе стара и малка, не повече от деветдесет квадрата, а точно зад нея се намираще плевнята, в която някога събираха сеното. По-голямата част от осемдесетте декара бяха покрити с гори, макар семейство Роби да бе отглеждало зеленчуци в градината и да бе садило царевица за продажба. Имаха няколко коня, крави и, разбира се, пилета.

Предният двор бе потънал в мръсотия, а храстите и останалата оскъдна растителност изглеждаха занемарени. Дъсчената веранда бе провиснала. И сякаш това не бе достатъчно доказателство, че строгият му суров баща вече не нарича мястото свой дом, ами и три малки голи до кръста чернокожи момчета тичаха в кръг из двора, докато двайсетинагодишната им майка ги гонеше по шорти и бял потник.

Майката спря, когато видя Роби да паркира и да излиза от колата. Трите деца се скупчиха около широките ѝ бедра и го загледаха уплашено. Очите им бяха станали големи колкото капачки на шишета.

— Мога ли да ви помогна? — попита жената, като отстъпи крачка назад и придърпа децата. — Мъжът ми е вътре. Чисти пушката си — каза тя предупредително и добави: — Току-що се върна от лов. Убил е някакъв дивеч.

Роби погледна зад нея.

— Преди доста години това беше моят дом. Баща ми, Дан Роби, притежаваше фермата. Откога живеете тук?

Тя изглеждаше обърквана, но после разпозна името и това смекчи чертите на лицето ѝ.

— Роби? Дан Роби ти е баща?

Той кимна и погледна къщата.

— От него ли я купихте?

— Ъъ... нанесохме се преди две години, но я купихме от семейство Харпърс. Те се преместиха в Чатануга.

Роби кимна.

— Добре, благодаря.

Обърна се и тръгна към колата.

— Чухме, че баща ти е убил човек — извика жената зад гърба му.

Роби се извърна и каза:

— И аз чух същото.

Потегли сред облак прах. В огледалото видя, че жената бърза да влезе вътре, за да съобщи на мъжа си за посещението му.

Караше обратно към Кантрел и съжаляваше, че не е попитал жената дали знае къде живее сега баща му. И тъй като не го бе направил, трябваше да получи информацията по друг начин. Можеше да попита някого в градчето. То бе достатъчно малко и все някой щеше да знае. Не искаше обаче да пита. Срещите с Тагърт и младата майка му бяха достатъчни, за да не иска да гледа израженията на хората, щом осъзнаеха, че пред тях стои синът на убиец.

Предполагам убиец, поправи се той.

Подкара по главната улица, която разделяше Кантрел на две приблизително равни половини, и откри мястото, което бе забелязал по-рано. Стара телефонна кабина. През мръсното стъкло се виждаше телефонен указател, увиснал на верижката, с която бе захванат за стената.

Спря до бордюра, влезе в кабината, взе тънкия указател и прелисти няколко страници, докато открие баща си.

Даниъл Роби. Настоящ адрес „Дъбовете“.

Роби прочете името още два пъти, за да се увери, че не е сбъркал нещо.

Това не беше улица, а къща, която той познаваше отлично. Навремето бе излизал с момиче, чието семейство живееше там.

Бащата на Лора Барксдейл можеше да проследи предците си до първите европейски заселници, пристигнали в Мисисипи. „Дъбовете“ бе класическа южняшка плантация, навремето обслужвана от цяла армия роби. Прадедите на Барксдейл бяха командвали полковете на Конфедерацията. Те бяха оглавявали и местните комитети, създадени, за да поставят чернокожите на мястото им, когато движението за граждански права бе достигнало Мисисипи. Бяха видни личности, влиятелни и богати, и...

А сега баща му притежаваше имението им?

Роби излезе от телефонната кабина и видя двама чернокожи на няколко метра от себе си, които го оглеждаха. Единият бе висок и едър, с избелели джинси, бели маратонки и сива тениска.

Другият бе по-дребен, сух и жилав, но с широки рамене и огромни бицепси, които се виждаха добре, тъй като бе облечен с потник и широк черен панталон.

Роби им кимна и понечи да мине покрай тях.

— Уил Роби? — попита по-едрият.

Роби се извърна и го погледна. Беше на около двацет, което означаваше, че не е бил роден по времето, когато той бе напуснал градчето.

— Да?

— Познавате ли баща ми?

— Нямам представа. Кой е баща ти?

— Били Фалконър.

В съзнанието му изникна образът на едър младеж с огромни рамене, силни ръце и сърдечен смях, който звучеше често.

— Едно време играехме футбол заедно — отвърна Роби. — Беше страхотен лъв защитник. Пазеше ме доста добре.

— Последната година в гимназията сте станали шампиони на щата. Удостоили са ви с парад и какви ли не почести. Татко още говори за това.

Били Фалконър трябва да бе станал баща доста рано, пресметна Роби. Скоро след гимназията. В Кантрел това бе съвсем обичайно. Абитуриентите не се втурваха към колежите. Обикновено изпадаха в паника, парализирани от една-единствена мисъл: *Какво*

ще правя сега, по дяволите?

— Беше страхотен шампионат — каза Роби. — Дотогава никой местен отбор не беше побеждавал отбор от Джаксън.

— Баща ми говори много и за вас. Казва, че сте напуснали града една нощ, след като сте завършили гимназията. И оттогава никой не ви е чувал.

Роби не искаше да навлиза в подробности за това.

— Как е Били?

— Зле. Има рак на белите дробове. Няма да изкара дълго.

— Искрено съжалявам да го чуя.

Високият млад мъж го погледна изпитателно.

— Дошли сте заради баща си, нали? Затова сте се върнали.

— Как се казваш?

— Кръстен съм на татко. Но всички ми викат Малкия Бил.

— Доста си едричък за подобно име.

— Баща ми е по-едър... или поне беше, преди да се разболе.

— Какво знаеш за смъртта на Шърман Кланси? Защо са арестували баща ми за убийството му?

Малкия Бил сви рамене.

— Почти нищо не знам. Само, че са били в лоши отношения.

— Каква е причината?

По-дребният младеж каза:

— Съдебните заседатели не осъдиха стария Кланси и това е вбесило баща ви. Така мисля.

— За какво е трябвало да го осъдят?

— Задето уби онова момиче — отвърна Малкия Бил. — Джанет Чизъм. Беше святна. Докато някой не направи... каквото е направил.

— Не знам нищо за това. Дори не съм чувал за семейство Чизъм.

— Дойдоха тук преди време. Джанет беше хубаво момиче. Едно от трите в семейството. Излязла една вечер и не се прибрала. На другия ден я откриха в река Пърл, заплетена в клоните на едно дърво. Простреляна в главата. Някакъв алигатор се бе нахранил с нея.

— И Кланси е бил арестуван за убийството ѝ? Защо?

По-дребният отвърна:

— Някой го видял с момичето. А и къщата му се намира близо до тази част на реката.

Има и други неща, за които ченгетата знаят по-добре.

— Но съдебните заседатели са го оправдали?

— Да, оправдаха го — отвърна по-дребният.

— Защо?

— Кланси има доста приятели — обясни Малкия Бил, потри палец и два пръста и добави: — И много пари.

Приятелят му го изгледа странно, но не каза нищо.

Роби бе объркан.

— Пари?! Когато аз живеях тук, Кланси бяха едно от най-бедните фермерски семейства!

Малкия Бил поклати глава.

— Всичко се промени. Откриха някакви залежи в земята им, нефт ли, газ ли, не знам. Взеха парите и се сдушиха с онези от казиното. Направиха много пари. Адски много. Купиха

си голямо имение на брега на Пърл.

— *Имаха* пари — поправи го приятелят му. — Вече нямат нищо.

— Добре, но защо баща ми ще се ядоса до такава степен, та някой да си помисли, че е убил Кланси? — попита Роби.

— Защото той беше съдията — отвърна Малкия Бил.

Роби го зяпна смаяно. По времето, когато напусна Кантрел, баща му държеше скромна адвокатска кантора, с която едва успяваше да свърже двата края. Повечето клиенти изплащаха хонорарите му със земеделска продукция.

Малкия Бил като че ли прочете мислите му.

— Баща ви беше съдия повече от десет години. Нещата се променят. Така си е. Дори в Кантрел.

— Прав си — съгласи се Роби. — Предай много поздравии на Били.

— Непременно. Защо не се отбиете някой път? Живеем на Тиара Стрийт, последната къща вляво. — Погледна Роби право в очите и добави: — Не му остава много, господин Роби. Но ще му се отрази добре да си припомни миналото. Доброто старо време. Може би единствените хубави години в живота му.

— Ще гледам да мина — кимна Роби.

Качи се в колата си и потегли. Съзнанието му не успяваше да осмисли всички нови факти.

Баща му бил съдия.

Кланси били богати.

А Джанет Чизъм — мъртва.

Едва сега успя да насочи мислите си към мястото, където се бе запътил. „Дъбове“ . А то събуждаше куп спомени.

Спомени от последната му вечер в Кантрел.

Имението бе получило името си съвсем удачно преди близо два века заради дъбовете, които някога опасвали дългата алея към къщата. Така поне бе чувал Роби, тъй като дърветата бяха загинали много години преди той да се роди. Причината бе пресъхването на подземен извор, който бе напоявал жадните им корени.

На тяхно място бяха посадени блатни борове, които въпреки названието си понасяха добре сушата, освен това бяха местен вид, добре аклиматизиран към условията в Мисисипи. Днес боровете се извисяваха на повече от двайсет метра от двете страни на алеята, която лъкатушеше, преди да завърши с права отсечка непосредствено преди къщата.

„ДЪБОВЕТЕ“.

Роби видя името на пощенската кутия.

Под нея с красиви бели букви бе изписано: *РОБИ*.

Представи си как перфекционист като баща му рисува буквите с помощта на линейка, за да са равни.

Зави по алеята, оградена от величествените борове, чиито корони бяха толкова гъсти, че закриваха слънцето над главата му. Видя къщата едва когато навлезе в последната права отсечка.

„Дъбовете“ бе величествено имение в неокласически стил, построено по времето, когато президент на Съединените щати бил Джеймс Монро. Шест високи колони поддържаха покрива на дългата предна веранда, както и терасата над нея. Колони украсяваха и двете страни на имението и задната фасада, където също имаше веранда. На петте предни прозореца имаше щори, три от които бяха вдигнати, а две спуснати.

Пред имението бе паркирано тъмносиво волво комби последен модел с детско столче на задната седалка.

Роби спря и слезе от колата. Няколко секунди по-късно на входната врата се появи жена на възрастта на Роби. Тя тръгна към него, придружена от малко момченце. Бе обула обувки на висок ток и едва не се спъна по дъсчените стъпала на верандата, но бързо възстанови равновесието си. Беше висока и все още не се бе освободила изцяло от килограмите, натрупани по време на бременността. Русите къдрици докосваха ключиците ѝ. Носеше слънчеви очила и голяма чанта на лявото рамо. Бръкна в чантата за ключовете от колата.

— Трябва ли ви помощ? — попита Роби.

Тя замръзна и го изгледа.

— Кой сте вие? Какво правите тук?

Намери ключовете и ги хвана така, че те изскочиха между пръстите ѝ като зъбците на метален бокс. Явно баща му я бе научил на това, тъй като бе показвал този номер и на Роби.

Интонацията и липсата на акцент му подсказаха, че не е родена в Кантрел и най-вероятно не е от Мисисипи. Той погледна към къщата зад гърба ѝ и каза:

— Това място събужда куп спомени у мен.

— Защо?

— Навремето излизах с едно момиче, което живееше тук. Лора Барксдейл.

Тя използва свободната си ръка, за да свали леко очилата си и да го огледа по-добре. Роби не бе висок колкото баща си, но двамата доста си приличаха. Всички казваха, че синът е одрал кожата на бащата. Като характер обаче той бе копие на майка си. Или така поне

смяташе.

— Кой сте вие? — попита тя отново, но Роби разбра по погледа ѝ, че е забелязала приликата с баща му.

— Уил Роби — отвърна той. — А вие коя сте?

— Ами... формално погледнато, аз съм втората ти майка, Виктория.

Роби пристъпи крачка напред и огледа детето, което не бе промълвило нито дума и се взираше в него с пръст в устата. Докато оглеждаше момченцето, Роби забеляза черти, които му бяха познати. Видя баща си. Видя себе си. Видя и жената в малкото му лице.

— Твое ли е? — попита той и посочи детето, макар да смяташе, че отговорът е очевиден.

— Да, мое и на баща ти, което означава, че е твой доведен брат.

— *Формално* погледнато — добави Роби. — На колко е?

— Тай ще навърши три след два месеца.

Роби се напрегна леко.

— Тай?

— Казва се Тайлър, но го наричаме Тай.

Роби трепна отново. Тайлър бе неговото второ име.

Тя очевидно забеляза реакцията му, защото каза:

— Уил Тайлър Роби. Това е пълното ти име.

— Баща ми ли ти е казал?

Изведнъж му се стори неуверена.

— Не... видях го някъде.

Значи баща ми никога не е говорил за мен. Роби не бе изненадан. *Но е кръстил сина си Тайлър.*

Не беше име на някой роднина. Майка му го беше кръстила Уил на любимия си чичо. Второто му име обаче бе избрано от баща му. Така се казвал негов приятел, с когото служили заедно във Виетнам. Бил най-коравият кучи син, когато познавал някога. Роби-старши бе искал и синът му да стане толкова корав. Роби очевидно се бе провалил в това отношение. Поне в очите на баща си.

— Не знаехме, че ще дойдеш — каза тя и прекъсна мислите му.

— Защото не уведомих никого за пристигането си.

— Разбрал си за баща си, значи?

— Отидох в ареста, но той не пожела да разговаря с мен. Ти там ли отиваш?

— Вече бях сутринта. Сега ще водя Тайлър на лекар и вече закъснявам. — Изглеждаше объркана. — Приличаш на Дан, но мога ли все пак да видя някакъв документ?

Той извади шофьорската си книжка и ѝ я показа.

— Баща ми има белег на гърба — каза Роби. — Останал му е от раняване с шрапнел във Виетнам. С формата на Г. Има една златна коронка. На долен кътник. И всеки ден пие бира с два пръста „Гленливет“.

Тя се усмихна.

— Премахна белега с пластична операция и замени златния зъб с имплант. Но продължава да пие бира с два пръста уиски.

— Радвам се да го чуя.

Виктория погледна през рамо.

— Виж, можеш да изчакаш вътре, докато се върна. Икономката се казва Присила. Тя ще

се погрижи за теб, ако си гладен или искаш нещо.

— Благодаря. Предпочитам да се поразходя из града. Имам среща в пет, но ще се радвам да се видим след това, ако нямаш нищо против.

— Къде беше през цялото това време, Уил? — попита внезапно тя.

Той се замисли, преди да отговори.

— Живях си живота.

Тя погледна застланата с чакъл алея.

— Сигурно си изненадан, че баща ти има жена и дете.

— Не, не съвсем. Очевидно и той си е живял живота.

— Никога не ми е казал какво се е случило между вас.

— Не се учудвам. Баща ми е доста затворен човек.

— Трябва да тръгвам, но ще позвъня на Присила и ще я предупредя, че ще се отбиеш. А като приключиш с тази среща в пет, защо не дойдеш на вечеря?

— Не е нужно да ме каниш.

— Никога не правя нещо, което не искам. Скоро ще го разбереш. Седем и половина устройва ли те? Не съм местна, но когато реша, мога да приготвя чудесни южняшки специалитети.

Роби кимна.

— Добре, до довечера. — Погледна към Тайлър и попита: — Каза, че ще го водиш на лекар. Добре ли е? Не ми изглежда болен.

— Тай има някои... проблеми — отвърна тя, приглади нежно косата на челото му и го целуна.

После го сложи на детската седалка, седна зад волана и потегли рязко. Изпод колелата изхвърчаха камъчета.

Роби обиколи двора на имението. Спомняше си го по времето, когато бе поддържано безупречно, защото семейство Барксдейл разполагаха с доста пари и Хенри Барксдейл не жалеше усилия за дома на предците си.

Бащата на Роби очевидно също се бе грижил мястото да е в отлично състояние. Сега тук имаше плувен басейн, каменна беседка и малка градина със зеленчуци и подправки.

Нямаше представа дали семейство Барксдейл бе направило всичко това, след като Роби бе напуснал Кантрел, или пък баща му. Вероятно истината бе по средата. Роби все още не можеше да проумее как баща му бе успял да се сдобие с толкова скъпо имение. Дори в Кантрел, където цената на земята и разходите за живот бяха смешно ниски, покупката и поддръжката на подобен дом струваха много пари.

Стоеше в задния двор, близо до каменния зид. Пое си дълбок дъх и соленият въздух от близкия Мексикански залив изпълни ноздрите му. В детството си дори не бе подозирал, че въздухът може да мирише по друг начин.

Именно на това място двамата с Лора Барксдейл крояха плановете си за бъдещето. Вече бе достигнал сегашния си ръст, раменете му бяха широки, а мускулите корави от целогодишните занимания със спорт. Роби играеше не само футбол, но и баскетбол и тренираше бягане. В онези години това бе напълно възможно, особено в малък град, където нямаше достатъчно младежи, които да попълнят различните отбори.

Лора беше брюнетка с къса коса, слаба, средна на ръст. И двамата бяха доста популярни в гимназията, той заради спортните си постижения и хубавата си външност, тя заради интелекта, добротата и красотата си, нищо че произхождаше от богато семейство, което

някои от съучениците ѝ приемаха за недостатък. Държеше се мило с всички, но Роби имаше чувството, че крие нещо от него. Долавяше го в погледа, в една или друга дума. А понякога дори в мълчанието ѝ. После тя като че ли превъзможваше онова, което я измъчваше, и се превръщаше в онази Лора Барксдейл, която Роби познаваше. Беше я молил много пъти да му се довери, но тя само се усмихваше, поклащаше глава и заявяваше, че му е казала всичко. После се целуваха и тийнейджърът Уил забравяше всичко останало.

Да, двамата бяха правили планове за бъдещето си, които така и не се осъществиха.

Когато Роби приключи с огледа на задната част на имението и се насочи към къщата, зърна за миг нечие лице. Някой стоеше до един от прозорците на горния етаж.

Лицето бе прорязано от бръчки, а цветът му бе същият като очите на помощник-шериф Тагърт.

Присила.

Роби се качи на верандата и почука на вратата. Горещината изпиваше силите му. Беше наситена с влага за разлика от сухата жега в пустинята, откъдето се бе върнал неотдавна. Той предпочиташе сухия климат. Влагата направо го съсипваше. Помнеше как майка му си вземаше душ сутринта, а после отново в ранния следобед.

Чу стъпки по парадното стълбище, което се спускаше от втория етаж и завършваше точно по средата на огромното фоайе.

Вратата се отвори и на прага се появи лицето, което бе зърнал преди минута. Присила бе в началото на шейсетте, висока към метър и шейсет и пет, възпълна, с права черна коса, в която имаше сребърни нишки. Беше с бяла престилка и износени черни пантофи.

— Вие ли сте Уил Роби? — попита тя веднага, почти сърдито.

— Да.

— Аз съм Присила. Грижа се за дома на баща ви.

— Приятно ми е да се запознаем.

— И на мен. Госпожа Виктория каза, че ще се отбиете. Щях да падна от изненада.

— Откога помагате на баща ми в домакинството?

— От четири години.

— Имате ли нещо против да вляза?

Тя отвори вратата по-широко и отстъпи встрани, а когато Роби влезе във фоайето, я затвори зад гърба му.

— Хубавец сте като баща си. Макар да не сте толкова едър. Но не сте и хилав. Приличате на човек, който се грижи за себе си.

Роби огледа стаите, в които се влизаше от входното фоайе. Обзавеждането бе елегантно, подбрано с вкус, всяко нещо изглеждаше на мястото си. Работа на баща му, почти сигурно. Тук-там се забелязваше и приносът на Виктория — свежи цветя във вазите, пъстри завеси, декоративни възглавнички. А и картините по стените — от творби на местни художници до шедьоври на големи творци — излъчваха ексцентричност, която той не свързваше с бившия морски пехотинец.

Погледът му се спря на Присила.

— Можете ли да ми разкажете какво се случи? Защо баща ми е арестуван за убийството на Шърман Кланси?

— Току-що направих цяла кана чай. Искате ли?

— Студен чай? С много захар?

Тя го изгледа странно.

— Че може ли чай без захар?

Присила го въведе в просторната слънчева кухня с почернели от старост греди на тавана. Наля две чаши студен чай и двамата седнаха на кръглата маса до прозореца, от който се откриваше гледка към задния двор.

Роби отпи от чая си и се намръщи, когато огромното количество захар заля вкусовите му рецептори.

Присила отпи дълга глътка и премлясна, преди да заяви многозначително:

— Май отдавна сте напуснали Мисисипи.

— Да, така е — отвърна Роби и остави чашата.

— Шърман Кланси — каза Присила и го изгледа изпитателно.

Роби се приведе, погледна я в очите и заяви:

— Ще ви бъда признателен за всичко, което можете да ми разкажете.

— Шърман Кланси не беше добър човек. Но, честно казано, не мога да си го представя като убиец.

— Защо не?

Тя отново отпи от чая си и попита:

— Искате ли нещо за хапване?

— Не, не съм гладен — отвърна Роби и я погледна подканящо.

— Кланси се сдуши с онези типове от казиното. Негодници, които ти обират и последния цент и се смеят самодоволно, докато ти наливат поредната чаша разрежено уиски, което им струва десет цента, но ти го продават за десет долара.

— Но не беше убиец?

— Беше един дебел, тлъст пияница. Съмнявам се, че е имал енергията или каквото там е необходимо, за да убие човек.

— А Джанет Чизъм?

— Не я познавах. Семейството ѝ е тук сравнително отскоро. Изглеждат ми свестни. Виждам ги да ходят на църква всяка неделя. Единствено това ги крепи сега. Божията любов. Само Господ може да помогне на горките хора и със сигурност ще го направи. Когато изгубих бебето си, Господ ме подкрепяше през цялото време.

Мислите на Роби за миг се върнаха към малката Саша, която се бе свлякла на пода.

— Как умря детето ви? — попита той миг по-късно.

— Тогава живеехме в Хатисбърг. Една голяма гърмяща змия ухапа моя Ърл още когато беше малко момче. Заведох го в общинската болница, но лекарят там каза, че не може да направи нищо и трябва да отидем в клиниката по местоживеене. Е, отидохме, но там заявиха, че единствено място, където имали серум против змийска отрова, била общинската болница. Ърл умря в ръцете ми в колата на път за общинската болница. Върнах се там, прегърнала мъртвия си син, и знаете ли какво каза същият този лекар?

— Какво?

— Че не си спомнял да съм идвала. Сигурно съм се объркала нещо. Най-вероятно не съм била наред с главата. Трябвало веднага да изнеса детето, защото съм разстройвала персонала му. — Тя поклати глава. — Разстройвала съм персонала му?! Няма да забравя тези думи, докато съм жива.

— Защо не са били серум на сина ви?

Тя го погледна с повдигнати вежди.

— На коя планета живеете? Чернокожо момче в болница за бели. Нали сте от Мисисипи? Май сте забравили как стоят нещата тук. А и това се случи преди четирийсет години.

— Могли сте да заведете съдебен иск срещу болницата, срещу този лекар. Да ги осъдите за престъпна небрежност или нещо подобно.

— О, много благодаря, че ми го казахте, господин Уил Роби — отвърна тя с престорено учудване. — Твърдите, че е трябвало да наема адвокат, да отида в съда и да накарам болницата да спаси детето ми? Как не съм се сетила за това? Е, разбира се, то не би оцеляло дотогава.

— Искан да кажа, че този човек е трябвало да понесе наказание за това, което е

направил.

— Разбира се, че си понесе наказанието. Не ме оставихте да довърша историята. Умря внезапно няколко седмици по-късно.

— Как?

— Някой го застреля.

— Кой?

— Съпругът ми Карл. Затова нямам и съпруг. Екзекутираха го в щатския затвор. Бях там, видях всичко. Отиде си с усмивка на лицето.

— Съжалявам, Присила. Това не е трябвало да се случва.

Присила допи чая си и каза:

— Много вода изтече оттогава. Не мога да направя нищо друго, освен да се моля на Господ отвъдният живот да е по-добър от този. Казват, че баща ти е убил Шърман Кланси, но аз не го вярвам.

— Как е бил убит Кланси?

Присила посочи шията си.

— Някой му е прерязал гърлото. Според вестника — с армейски нож.

— А баща ми е бил морски пехотинец.

— Много хора тук са служили в армията. И много от тях имат такива ножове.

— Къде са открили Кланси?

— В колата му, на брега на Пърл. Имаше бентли. Няма друга такава кола наоколо. Намерили са го на почти километър от дома му. На стария път за блатото. Че то друг път за там няма.

— Време на смъртта? — попита Роби.

— Към един сутринта според вестника.

— Не е ли имало други заподозрени? Ами семейството? В голяма част от убийствата са замесени роднини.

— Той нямаше никакви роднини в Кантрел освен Пит. Децата му от първия брак пораснаха и напуснаха града.

— От първия брак?

Тя кимна.

— Разведе се с първата си жена, ожени се отново. Тогава се роди Пит. После Кланси се разведе и с втората си жена, но Пит остана при него.

— А „негодниците“, с които е въртял хазартен бизнес? Възможно ли е те да са го убили?

Тя го посочи с късичкия си възпълничък пръст.

— И аз това се питам! Предполагам, че полицията ги е проверила. Но може да са имали алиби. Е, това не пречи да са наели някого да свърши работата вместо тях. Може да са се скарали с Кланси, може да са го хванали да бърка в касата. Или са вършили нещо незаконно, а той е разбрал. Възможности много.

— Но са арестували баща ми.

— Да, доста бързо при това.

— Защо? Той е бил съдия. Бил е на страната на ченгетата.

— Всъщност... чувах разни истории, че съдия Роби създава проблеми на ченгетата и не раздава присъди с лека ръка. Особено когато става въпрос за цветнокожи.

— Искате да кажете, че е отсъждал обективно и не е накланял везните нито в едната, нито в другата посока? — попита Роби.

— Точно това казвам. Други обаче не споделят мнението ми.

— Доколкото разбрах, доказателствата срещу Кланси относно убийството на Джанет Чизъм са били доста солидни. Чух, че се е измъкнал, защото имал приятели и пари.

— Мога да ви кажа как точно се измъкна.

— Как?

Изражението ѝ се промени.

— Защо ви интересува всичко това?

— *Баща ми* е арестуван за убийство.

— Е, и? Не сте идвали толкова време. А сега се появявате изведнъж! — Тя поклати глава и го изгледа неодобрително. — Не мога да кажа, че уважавам подобно поведение.

— Имах си причини.

— Това не ми звучи сериозно, Уил Роби — каза Присила и се надигна. — А сега имам работа. Трябва да поддържам чиста тази голяма къща. — Тя посочи към входната врата и добави: — Очаквам сам да намериш изхода. Между другото, защо не се върнеш там, откъдето си дошъл, и не забравиш за баща си? Едва ли ще ти е трудно. И бездруго не си се сещал за него през по-голямата част от живота си.

С тези думи Присила излезе.

Той я проследи с поглед и си каза, че е права.

Роби се върна при колата си, погледна към къщата и отново забеляза Присила да го наблюдава от прозореца на горния етаж. Не изглеждаше доволна и той знаеше, че не го харесва. Но пък изглеждаше лоялна към баща му. Роби нямаше добро мнение за баща си, но тя очевидно имаше.

Той погледна към задния двор, където бе държал Лора Барксдейл в прегръдките си в онази топла и влажна юнска нощ. Бяха се вrekli във вечна любов така, както само тийнейджърите могат да го направят. Тогава Роби вече мислеше да напусне Кантрел и когато сподели планове си с Лора, тя на мига го помоли да я вземе със себе си. Всичко изглеждаше идеално.

Роби натовари малкото си вещи на ръждясалия шевролет. На следващата вечер отиде на уреченото място и зачака Лора да дойде. Чака цели три часа. Тя така и не се появи.

Притеснен, че може да ѝ се е случило нещо, той подкара старата си таратайка към дома ѝ и паркира на скришно място. Промъкна се до къщата, приковал поглед във втория етаж на ярко осветената фасада, третия прозорец вляво, спалнята на Лора. Лампата светеше и очертаваше силуета ѝ.

Тя нямаше да дойде. Вечната им любов бе издържала по-малко от двайсет и четири часа.

Роби се върна в колата си и с късогледството и упорството, характерни за осемнайсетгодишните, потегли. Не спря чак до следващата сутрин. Хранеше се и спеше в колата и продължи да кара, докато пред погледа му не се появи Атлантическият океан.

През следващите две години написа на Лора куп писма, с които я канеше да дойде при него, но не получи отговор. Звъня в дома ѝ, но никой не се обади. Въпреки това се зарече, че ще се върне и ще я измъкне от Кантрел, че отново ще бъдат заедно.

Животът му се стече така, че не успя да го направи, а любовта, която изпитваше към Лора, угасна бавно. Годишите отлитаха, а той така и не се завърна в Мисисипи.

До този ден.

Роби запали двигателя и потегли по застланата с чакъл алея.

Баща му се бе оженил повторно и новата му съпруга бе на възрастта на Роби.

И имат малко дете, кръстено на мен, което не говори.

Единственият човек, за когото не се бе сещал, откакто дойде тук, беше майка му. Реши, че няма причина да се сеща за нея. Тя го бе изоставила. Направила бе избор, който го изключи от живота ѝ и го остави сам с психически неуравновесен бивш морски пехотинец, преквалифицирал се в адвокат, който бе дълбоко убеден, че момчетата трябва да израснат силни и корави. Всички методи, които ги правеха силни и корави, бяха подходящи. И колкото по-жестоки бяха, колкото по-близо до точката на пречупване отвеждаха, толкова по-добре.

Лора също имаше семейни проблеми, но не бе споделила с Роби какви точно въпреки молбите да му се довери. Вроденият ѝ позитивизъм често се редуваше с пристъпи на меланхолия. Затова бе приела плана му да напуснат Кантрел и да започнат нов живот на друго място.

Роби не си бе представял, че ще прекоси сам половината страна. От тогава до ден-днешен се чувстваше сам в много отношения.

Подкара към града по пътища, над които трептеше мараня, и той включи климатика.

Имаше толкова много неща, които не знаеше.

Как Виктория се бе запознала с баща му и после се бе омъжила за него?

Как баща му бе станал съдия?

Как бе успял да си позволи имение като „Дъбовете“?

Роби нямаше представа как Шърман Кланси е отървал присъдата. Не знаеше нищо и за делото срещу баща му освен оскъдните факти, които му бе съобщил Синия. Но се надяваше Шийла Тагърт да попълни празнотите по време на срещата им в пет.

Трийсет минути по-късно той пристигна в Кантрел. Разстоянието не бе голямо по права линия, но пътищата бяха в лошо състояние и криволичеха насам-натам, вместо да те отведат направо в центъра на града. Жителите на Кантрел явно разполагаха с цялото време на света и не бързаха за никъде.

Роби паркира близо до „Мама Лулу“ на Литъл Чокто Стрийт и тръгна пеша. Имаше малко време до срещата с Тагърт и трябваше да намери къде да отседне.

Когато живееше тук, на Дюбоа Стрийт имаше малък хотел. Запъти се натам, метнал на рамо платнения си сак. „Дюбоа“ бе на мястото си, но не и хотелът. Вместо него откри голям изкоп, който зееше сред сградите по улицата.

Роби застана пред изкопа, огледа пустия парцел и се зачуди какво е станало.

— Изгоря до основи, мамка му! — изрече мъжки глас.

Обърна се и видя прегърбена възрастна двойка. Мъжът бе облечен като фермер — с гащеризон и джинсова риза — и бе обут в износени тежки ботуши. На главата му бе кацнала смешна шапка от твид, която изобщо не подходеше на облеклото му. Жената носеше рокля на точки и сандали, а очилата ѝ имаха най-дебелите рамки, които Роби бе виждал някога. Изглеждаха на осемдесет и няколко, ако не и на деветдесет. Нищо чудно да бяха и столетници. Роби не можеше да определи възрастта им.

Жената изгледа строго своя спътник.

— Не е хубаво да се ругае, Монро Тасъл.

Монро погледна Роби, ухили се и разкри идеално равните си изкуствени зъби.

— Женени сме от шейсет и девет години, а тя продължава да се обръща към мен на име и фамилия.

— Принудена съм да го правя, за да привлека вниманието ти, защото се зазяпваш като повечето мъже след определено време — отвърна тя. — Това означава всеки мъж, който е женен повече от година.

— Не съм погледнал друга, откакто прие предложението ми за брак, Юджиния.

— От устата на сладкодумците се лее отрова! — каза Юджиния, но го потупа по ръката, довольна от думите му.

Роби предположи, че водят този шеговит словесен дуел поне от трийсет години. Очевидно бяха натрупали доста опит. Той посочи изкопа и попита:

— Значи е изгорял. Кога?

— О, кога беше, Юджиния? Май преди десет години.

— Там някъде. Подпалил се е от мълния, така казаха. — Тя понижи глас и добави: — Мен ако питаш, причината е друга.

— Парите от застраховката — добави Монро.

Тя го смушка с лакът.

— Аз разказвам.

— Защо не са го построили отново? — попита Роби.

Възрастната двойка изглеждаше изненадана от въпроса му.

— Нямаше смисъл, синко — обясни Монро. — Имаха ли повече от двама гости едновременно, приемаха, че хотелът пълен, и окачваха табела **НЯМА СВОБОДНИ СТАИ**.

Юджиния погледна сака на Роби.

— Търсиш къде да отседнеш ли, синко?

— Да.

— Знаеш ли къде е „Таверната на Данби“ на Мюли Роуд? На втория етаж има стаи под наем.

— Знам я.

Монро присви очи и попита:

— Да не си местен, синко?

— Вече не — отвърна Роби, благодари на възрастната двойка и се запъти към Мюли Роуд.

Пет минути по-късно се озова там.

Юджиния Тасъл не бе съвсем точна. Над „Таверната на Данби“ нямаше стаи. Имаше само една стая. Беше свободна, затова Роби я нае и плати в брой, за да не се налага да разкрива името си. Въпреки това бе сигурен, че почти всички в Кантрел вече са научили кой е той. Собственикът на „Данби“, едър мъж с рошава брада и яки мускулести ръце, му връчи ключа.

— Дълго ли ще останете? — попита той.

— Не съм сигурен — сви рамене Роби.

Отнесе сака си в стаята, извади част от нещата, подреди ги върху разнебитено бюро, седна на леглото и впери поглед в улицата.

Част от Роби, вероятно по-голямата част от него, искаше да се върне в Джаксън, да се качи на самолет и да се прибере във Вашингтон.

Баща му не желаше да го види и той не намираще причина да остане тук. Въпреки това нямаше да си тръгне.

Погледна часовника си. Наближаваше пет. Изми се в малката баня, преоблече се, напусна стаята и превъртя ключа два пъти. Слезе бързо по стълбите и се озова в таверната.

Вътре имаше трима клиенти, все млади хора. Те впериха в него зачервени очи, без да пускат гърлата на полупразните си бирени бутилки. Зад бара стоеше млада жена, която погледна първо към тримата клиенти, после към Роби и така му разкри всичко, което трябваше да знае.

Тя, изглежда, се страхуваше за него.

Собственикът на „Данби“ не се виждаше никъде, което потвърди предположението му.

Когато тръгна към вратата, тримата мъже станаха като един и препречиха пътя му.

На ръст и тримата бяха колкото него, дори по-едри и по-млади — на не повече от двайсет и пет. Вероятно Роби бе напуснал Кантрел, преди да се родят. Бяха здрави и мускулести, вонящи на пот и бира. И се канеха да освободят много тестостерон.

Роби погледна мъжа в средата. Арогантното му изражение и позицията му пред останалите двама подсказваха на Роби, че това е водачът им.

— Мога ли да ви помогна? — попита той.

— Уил Роби? — изрече водачът.

Роби не каза нищо, но кимна леко.

— Баща ти е убиец.

— Не и докато не се произнесе съдът — възрази той.

Вече бе застанал под такъв ъгъл, че тялото му да представлява по-малка мишена, и бе пренесъл тежестта върху възглавничките на краката си, запазвайки достатъчна стабилност, за да блокира евентуално нападение. Погледът му следеше и тримата едновременно, ръцете му бяха отпуснати, но прасците и бедрените му мускули бяха напрегнати като навити пружини. Стигнаше ли се до сблъсък, знаеше какво да направи. Планът се бе оформил в главата му, без изобщо да се замисли върху него.

Личеше си, че противниците му са аматьори, които дори не са служили в армията. В противен случай нямаше да се наредят пред него като кегли.

— Той уби моя баща! — заяви водачът.

— Ти ли си синът на Шърман Кланси? — попита Роби със спокоен, равен тон.

Винаги предпочиташе да избегне конфликта и ако можеше да отслаби напрежението, го правеше.

— Аз съм.

— Искрено съжалявам за загубата ти.

Младият мъж изсумтя презрително.

— Ама че извинение от роднина на човека, убил баща ми.

— Отсъствах доста време. Едва преди няколко дни научих какво се е случило. Нека оставим съдът да реши съдбата на баща ми. Така ще бъде най-добре за всички.

Мъжът насочи пръст в лицето на Роби.

— Не си добре дошъл тук.

Роби усети как търпението му започва да се изчерпва. Ако нещата продължаваха да се развиват с това темпо, можеше да остане тук цяла вечер.

— Има твърде много места, където не съм добре дошъл.

Това бе едно от най-искрените признания, които бе изрекъл от пристигането си в таверната.

Думите му озадачиха и тримата. Объркаха ги. А когато мозъците на такива отрепки се озоват в задънена улица и те не знаят какво да правят, единствената алтернатива бе да постигнат с юмруци онова, което не можеха да постигнат с интелект. Намерението на Роби бе точно такова — да ги провокира, защото имаше уговорена среща и искаше да приключи с тримата по-бързо.

Синът на Кланси разби бирената си бутилка в ръба на масата и замахна към него.

Само че той вече не беше там. Бе направил крачка вдясно, бе коленичил и хванал крака на мъжа до Кланси, беше го дръпнал рязко и блъснал странично към другите двама. И докато те падаха на пода, Роби се пресегна и стисна ръката, която държеше бутилката. Изви я назад, синът на Кланси изпищя и пусна бутилката. Роби я изрита настрани, отстъпи крачка назад и се приготви за следващия рунд.

Синът на Кланси се надигна от пода и се хвърли срещу Роби. Нова грешка. Трябваше да се прегрупират и да го нападнат едновременно от различни страни. Те обаче бяха глупави и не умееха да се бият.

Сега вече той бе сигурен, че няма да закъснее за срещата си с Тагърт.

Удар в лицето на смотаняка, при който основата на дясната длан на Роби се заби в носа му. Последва забиване на лакът в десния му бъбрек, което го събори на пода. Не можа да се надигне, защото ударът в лицето го бе пратил в безсъзнание. Болката от разбития нос и наранения бъбрек щеше да се появи впоследствие.

Вторият мъж наведе глава, налетя като бик и успя да обвие едрите си ръце около кръста на Роби. Намерението му несъмнено бе да го вдигне от земята и да го стовари върху стената. Грешката в тази стратегия бе, че оставяше свободни ръцете на Роби, който заби двата си юмука в ушите му, а както е известно, те са доста чувствителен орган. Мъжът изрева, пусна го и се свлече на пода. Роби го хвана за врата и натисна главата му надолу, като в същото време нанесе жесток удар с коляно под брадичката му, в резултат на който онзи загуби два зъба. И той се просна по гръб в безсъзнание.

Третият постъпи умно. Избяга. Роби чу тропота на обувките му по дървените стъпала пред входа.

Роби погледна към двамата окървавени мъже, които лежах в несвяст на пода, а после и към момичето зад бара. То го гледаше с отворена уста, застинало с кърпа и халба в ръце.

Роби посочи водача на нападателите.

— Това ли е Пит Кланси?

— Да, г-г-господине — отвърна момичето с треперещ глас.

— Ако повдигнат обвинения срещу мен, ще разкажеш ли истината?

Тя като че ли щеше да припадне всеки момент.

— Аз... господине, аз...

— Няма проблем — каза Роби, обърна се и излезе.

Трябваше да побърза за срещата.

Роби влезе в „Мама Лулу“ в пет часа и трийсет секунди. Едва една четвърт от местата бяха заети и той си спомни, че повечето хора в Кантрел, които вечеряха навън, правеха това доста късно. Работният им ден продължаваше дълго, а те нерядко се трудеха в такава горещина и влага, че им трябваше поне един бърз душ, преди да отидат на обществено място.

Огледа се, но не видя Тагърт. Забеляза, че мъжът на касата го наблюдава. Направи едва забележим знак с глава и Роби отиде при него.

— Върнете се по пътя, по който сте дошли, и завийте надясно в първата пряка. Тръгнете по нея. Тя ще ви чака там.

— Кой сте вие? — попита Роби.

— Неин приятел, господин Роби. Просто приятел.

Роби изпълни инструкциите на мъжа, макар част от него да очакваше да попадне в засада веднага щом влезе в сумрачната пряка. Тя обаче бе права като свещ и не предлагаше укритие за евентуални нападатели. Продължи все така нащрек, но видя Тагърт да седи в личния си автомобил, макар и облечена в полицейската си униформа. Посочи му дясната врата и той се качи. Когато закопча колана си, тя включи на задна, излезе на платното и старият ръждив форд се понесе на юг.

Роби огледа купето и забеляза детското столче отзад. На пода лежаха захвърлени опаковки от бургери и пластмасови чаши от кафе. В ламарината имаше дупка, през която се виждаше асфалтът.

Вътре вонеше на мухъл и забравени памперси.

— Колко деца имаш?

— Четири.

Роби погледна към детското столче. Тагърт забеляза това.

— На внука ми Сами е — каза тя.

— Вече си баба? — възкликна изумено Роби. — Та ти си едва на... колко? Четирийсет и една?

— Родих първото си дете на деветнайсет. А тя роди на осемнайсет. Можеш сам да пресметнеш.

— Да.

— Ти имаш ли деца, Роби?

— Не.

— А женен ли си?

— Не.

— А бил ли си?

— Не.

Тя го изгледа.

— Да не си гей?

— Не, доколкото знам.

Когато се отдалечиха от центъра на градчето, Тагърт каза:

— Чух, че си имал неприятности в „Данби“.

— Това се случи преди няколко минути! Как е възможно да си чула?

— Новините в малкия град се разпространяват със скорост, която дори Туитър смята за

невъзможна. Получих две обаждания още преди да проснеш на пода втория нападател.

— Държа да отбележа, че те ме нападнаха.

— Никой не го оспорва. Пит Кланси е пълна отрепка.

— Доколкото разбрах, той е от втория брак на Шърман.

— Скоро след като Шърм забогатя, се разведе с Касандра, ожени се за някаква кифла, която срещнал в Билокси, докато най-вероятно е бил безпаметно пиян, и, бам-бам, появи се Пит. После се разведе с нея и тя си замина, но Пит остана.

— След като баща му е мъртъв, не би ли трябвало Пит да наследи всичко?

— Старият Шърм обичаше хубавия живот и пръскаше парите си с щедра ръка. Съмнявам се, че ще остане много, особено след като децата от първия му брак получат своя дял. По всичко изглежда, че Шърм не е оставил завещание. Което само усложнява ситуацията.

— След като поиска да се срещнем, предполагам, че представлението, което изигра в ареста, беше заради колегите ти.

— Донякъде. Наистина се ядосах, като те видях да стоиш пред онази врата. Ти се измъкна от Кантрел, а повечето от нас не успяха. Предполагам, че съм проявила завист.

— Каква е другата причина?

— Тук ти си персона нон грата, Роби, не бива да се заблуждаваш. Ние не обичаме чужди хора. Никой никога не идва в Кантрел. Е, почти никога. Баща ти е обвинен в убийството на гражданин на това скромно място. Не става въпрос за популярен и уважаван гражданин — не, в никакъв случай, но все пак Шърм беше един от нас.

Роби се облегна на седалката си.

— Защо тогава пожела да се видим?

— Трябва да разбереш някои неща. А и предполагам, че търсиш отговорите на определени въпроси.

— Пълен съм с въпроси.

— Позволи ми аз да ти задам един.

— Добре.

— Изправи се срещу трима едри типове в „Данби“ и направо ги размаза. Как? С какво си се занимавал през всичките тези години?

— Е, последният избяга, което означава, че съм се справил само с двама.

— Престани да остроумничиш, ако не искаш да те изритам от колата още сега.

— Изучавах самоотбрана, след като напуснах Кантрел. Нищо особено, няколко хватки, а и тези типове бяха пияни.

— Аха — каза тя.

Явно не му вярваше, но предпочете да не настоява.

Роби погледна пътя пред тях.

— Къде отиваме?

— Има едно място на Мексиканския залив, където обичам да ходя. Струва ми се подходящо за разговор.

— Защо правиш това, помощник-шериф Тагърт?

— Наричай ме Шийла, за бога! Не съм на служба!

— Ти можеш да ме наричаш Уил.

— Не, не важи и за двама ни. Не искам да се сближаваме прекалено.

— Добре, Шийла, защо правиш това?

— Предполагам, че се дължи на вродената ми склонност да помагам на аутсайдерите. А

ти си аутсайдер тук, Роби, не го забравяй!

— Не знаех, че това е състезание.

— Кантрел е малък град в Мисисипи. Всичко тук се възприема като състезание. Само се правим на лежерни и безгрижни, само се преструваме, че не ни пука за едно или друго. Истината е, че следим резултата не само на футболните мачове, но водим сметка и за всичко останало. Предполагам, че това е един вид компенсация за празните джобове, които ни съпътстват през целия проклет живот.

Продължиха в мълчание, докато стигнаха брега на Мексиканския залив. Тагърт паркира на тясната ивица земя и те слязоха от колата. Роби я последва до водата. Двамата впериха погледи в хоризонта. Слънцето бе съхранило голяма част от горивото си и продължаваше да пламти, преди да потъне в другата половина на света.

Мислите на Роби го върнаха към август 2005 г., когато ураганът Катрина бе връхлетял тази част от Америка. Стихията се бе стоварила върху крайбрежието, официално обявена за трета категория, но опустошенията, които бе оставила на сушата, бяха като за десета. Помете всичко по пътя си и след като проби дигите, наводни жестоко Ню Орлиънс. И макар Безгрижния град, както бе известен той, да привлече огромната част от медийното внимание, обширни райони от Мисисипи също бяха опустошени.

Шийла погледна към Роби. Сякаш прочете мислите му, защото каза:

— Катрина пощади Кантрел. Нямам представа как се получи. Някои откриват Божиата намеса в това. Градовете на другия бряг на реката не извадиха късмет. Изгубих добри приятели. Всеки от нас изгуби някого.

Роби закима бавно. По това време беше в Афганистан и използваше уменията си на снайперист, за да убива талибани от голямо разстояние. От ЦРУ го бяха прехвърлили временно към Пентагона, за да помогне на армията да се справи с терористите, които бяха разрушили Световния търговски център, използвайки като оръжие пътнически самолети с невинни американски граждани. Избиваше джихадисти през деня и се опитваше да спи през нощта, когато температурите спадаха до трийсет и осем градуса на сянка. Мисията му бе продължила безкрайно дълго. Рядко бе получавал новини от Щатите, но целият свят бе научил за Катрина. Намираще се на петнайсет хиляди километра от дома и не си бе направил труда да провери какво се случва в Кантрел или с баща му, въпреки че имаше възможност да го направи.

Но тогава това изобщо не го интересуваше. Градът и баща му не бяха вече част от живота му. И след като ликвидираше по една дузина талибани дневно със снайперската си пушка, придоби имунитет срещу проблемите на масовата смърт. Не харесваше тази си черта, но не можеше да отрече, че именно така се бе чувствал тогава. А може би и днес.

— Къде беше, Роби? — попита тихо Тагърт. — Къде беше, когато Катрина ни удари?

Той продължи да се взира във водата. Мексиканският залив изглеждаше толкова спокоен — гладка като полирано стъкло повърхност в цвят аквамарин вместо разпенена маса от яростни вълни, понесла разрушителната мощ на дузина атомни бомби. Най-пагубното оръжие на майката природа, най-опасното, най-поразяващото в целия ѝ арсенал.

— Бях зает — отвърна Роби. — И бях много далече. Но се радвам, че Кантрел не е пострадал. — Обърна се към нея и каза: — Баща ми живее в “Дъбовете“. Запознах се с жена му и сина му.

— Много изненади ти се събраха.

— Как е могъл да си позволи подобно имение?

— Наистина не си в час.

— Ще ми помогнеш ли да наваксам?

— Защо ти е да го правиш? Защо изобщо си дошъл тук? И, моля те, не ми пробутвай тези глупости, че се притесняваш за баща си, който лежи в ареста по обвинение в убийство, защото няма да се вържа.

Роби понечи да каже нещо, но се спря. Промени онова, което се канеше да изрече, като вложи в него повече истина, отколкото бе възнамерявал първоначално.

— Бях достигнал до етап от живота си, когато някои неща нямаха значението, което имат сега.

Когато Тагърт го погледна, той не извърна очи.

— Това може би е първата истина, която устата ти изрича, откакто си дошъл в града — каза тя.

Роби не отговори. Предпочиташе да чуе онова, което имаше да му каже.

— Баща ти можа да си позволи „Дъбовете“, защото забогатя като адвокат.

— Как? Поемаше дребни дела, а хонорара си получаваше предимно в пилета и зеленчуци.

— Докато ти беше тук, да. После обаче прие да представлява четири семейства, дали жертви при експлозия на петролодобивна платформа в залива. Оказа се, че компанията е нарушавала мерките за безопасност, съкращавала е разходите, подправяла е документацията, служителите са работили извънредно, а допълнителните часове не са били отразявани никъде. С една дума, типична корпоративна практика, ръководена от принципа „да изкараме колкото се може повече пари и да прецакаме всички останали“. Когато видяха, че баща ти не се отказва, от петролната компания изпратиха едни много лоши типове. Подпалиха кантората му. Стреляха по колата му. Една нощ го нападнаха и счупиха ръката му, но той прати двама от противниците си в безсъзнание. Всичко това само го накара...

— ... да се бори още по-упорито — довърши Роби.

Можеше да си представи как баща му се впуска в битка с нищожни шансове за успех. Петролната компания си бе избрала неподходящ противник. Баща му не се страхуваше от нищо, освен може би от сина си, когото така и не бе успял да разбере.

Нито да обикне.

— Да, точно така постъпи — потвърди Тагърт. — Отне му години да спечели това дело, но накрая семействата получиха десетки милиони долари за всяка от жертвите. Баща ти също получи своя дял. Тогава се кандидатира за окръжен съдия и спечели.

— Кога се ожени за Виктория?

— О! Преди малко повече от четири години.

— Как са се запознали? Тя не е от Мисисипи. Познах веднага щом ме заговори.

— А ти си от Мисисипи, но не говориш като нас.

— Вярно е.

— Виктория наистина не е от тук. Чух, че са се срещнали на някаква правна конференция някъде на север.

— Тя адвокат ли е?

— Не, не ми се вярва. Да речем, че никога не ни е показвала дипломата си. Но е била на въпросната конференция. Любов от пръв поглед, така казват.

— Кой го казва?

— Всички, Роби, *всички*. Баща ти се върна с преизпълнено от любов сърце. Не говореше

за нищо друго.

Чувахме само: Виктория това, Виктория онова. Не след дълго се ожениха и той я доведе тук. Тогава купиха имението. После се роди Тайлър.

— Който не говори?

— Точно така. Водиха го по какви ли не лекари, но засега без резултат. Може би няма какво да каже за момента. Може, като порасне, така да се разприказва, че да не могат да му затворят устата.

— Говорих с Присила.

— Тя е умна жена. И доста наблюдателна, не пропуска нищо.

— Знае защо Кланси е получил оправдателна присъда, но не пожела да ми каже.

— Е, това не е кой знае каква тайна. Имаше алиби.

— Кой му го е осигурил?

— Кой според теб?

— Нямам представа.

— Днес сте се запознали.

Роби трепна.

— Присила?

— Не. Новата ти майка, Виктория.

— Можеш ли да ми обясниш? — попита смаяният Роби.

— Много просто. Тя беше неговото алиби за нощта, която Джанет Чизъм е била убита.

— В такъв случай защо изобщо се е стигнало до съдебен процес срещу Кланси?

— В началото имаше доста доказателства срещу него. По-рано през деня са го видели заедно с Джанет. А и тялото ѝ е било хвърлено в участък от реката, който минава през неговия имот.

— Какъв е бил предполагаемият мотив?

— Ето другото доказателство — Кланси си падаше по момичета. Млади и сексапилни. Чизъм отговаряше и на двата критерия. Изведнъж тя се сдоби с пари, започна да си купува разни неща. И преди ги бяха виждали заедно. Очевидно бе, че Кланси ѝ дава пари. Срещу какво? Аз винаги съм имала подозрения...

— Искаш да кажеш, че ѝ е плащал за секс?

— Разбира се, че ѝ е плащал. Той си го призна. Обвинението предположи, че Кланси е искал от Чизъм нещо, което му е отказала, той се е ядосал и я е убил. Вероятно докато е бил пиян, което беше обичайното му състояние в три следобед.

— Това не обяснява алибито му.

— За него разбрахме по-късно, по време на процеса. Виктория се появи и даде показания, според които е била с Кланси от осем вечерта до шест сутринта.

Роби я изгледа с облещени от почуда очи.

— Искаш да кажеш, че е прекарала нощта с него?

— Ами каза от осем до шест, така че... предполагам, може да се изтълкува по този начин.

— И какво са правили?

— Според нея просто са разговаряли и пили. Само толкова.

— Защо е чакала толкова дълго, преди да даде показания?

— На първо място, защото баща ти е доста ревнив. Освен това беше съдия на процеса. Много неловка ситуация. Вероятно се е уплашила, но после е решила да даде показания, защото нарасна вероятността Кланси да бъде осъден. Той може да беше пълна отрепка, но ако не е убил момичето, не биваше да отиде в затвора.

— Но ако Кланси е бил с Виктория, защо не е казал това на своите адвокати или на полицията? Тогава те би трябвало да извикат Виктория на разпит.

— Очевидно го е направил. И те наистина са я разпитали. Виктория обаче отрекла всичко. Впоследствие променила показанията си и признала, че е била с него. Могли са да я съдят за неверни показания, но са се отказали. Решили, че е страдала достатъчно, докато е обмисляла дали да признае истината или не.

— Прокурорът не протестира ли?

— О, разбира се, че протестира. Не можа да си намери място от яд. Работата е там, че баща ти трябваше да си направи самоотвод в мига, в който тя каза, че е била с Кланси. Не можеше да остане съдия по делото.

— Предполагам, че е така.

— В края на краищата новият съдия прие показанията ѝ. А и мащехата ти се представи отлично на свидетелското място, макар всички да видяха колко ѝ е неприятно, че се появява

в съдебната зала. Наблюдавах я внимателно. Сякаш щеше да припадне всеки момент. Съдебните заседатели обаче ѝ повярваха. И тъй като полицията заяви, че Джанет Чизъм е била убита около два сутринта, решиха, че Кланси е невинен. — Тагърт помълча и продължи: — Мисля, че част от съдебните заседатели се зарадваха на възможността да натрият нос на баща ти. А жена му? Или Кланси? Да вървят по дяволите!

— Защо са реагирали по този начин? Нали той е помогнал на местни семейства да получат компенсация от петролната компания?

— Да, след което същата тази петролна компания затвори платформата и прекрати дейността си в района. Двеста души останаха без работа и половината от тях са от Кантрел. Говорим за добре платени работни места. Никъде другаде няма да вземат толкова пари. Много от тези момчета все още карат на социални помощи. Сега разбираш ли защо баща ти не се радва на особена популярност в Кантрел, поне в някои среди?

— И мотивът му да убие Кланси е бил...

— ... че Виктория му е изневерила с него, разбира се.

— Така ли е наистина?

Тагърт сви рамене.

— Кой знае, по дяволите? Шърм беше по-голям боклук дори от сина си. Дебел, мръсен и развлечен, вечно пиян... Пълна противоположност на баща ти. Защо Виктория ще иска да спи с това прасе? Но кой може да знае какво е в ума на една жена, когато става въпрос за мъже. От време на време оглупяваме. Може онази нощ да е дошъл нейният ред.

— Как реагира баща ми на нейните показания?

— Не остана очарован. Но това е напълно очаквано, нали?

— Прояви ли някакво насилие спрямо нея?

Тагърт го изгледа изпитателно.

— Имаш предвид дали я е бил, както правеше с теб, когато живееше тук?

Роби не бе споделял това с никого. С абсолютно никого. Извърна поглед.

— Живеем в малък град — каза Тагърт. — Хората виждат всичко. Дори ако някой удря някъде, където не си личи. — Помълча и продължи: — Мога да кажа само... не че защитавам или оправдавам баща ти, но той се е променил.

— Радвам се за него. Значи не е проявил насилие. И тя продължава да живее в „Дъбовете“. Каза ми, че го посещава в ареста.

— Да, не я изрита. И тя наистина го посещава. Нямам представа какво изпитва баща ти. Умело прикрива чувствата си. Като теб. Факт е обаче, че Кланси е мъртъв, а баща ти е имал мотив да го убие.

— Къде е бил той, когато Виктория е прекарала нощта с Кланси?

— На семинар за съдии в Джаксън.

— На кого е оставила Тайлър?

— Присила живее с тях. Тя се грижи добре за детето.

— Доколкото разбрах, Кланси е открит в колата си с прерязано гърло. Използван е тактически нож?

— Точно така. Намерили са го в проклетото му бентли до реката. Близо до мястото, където открихме тялото на Джанет Чизъм.

— Предполагам, че баща ми не е имал алиби.

— Бил е сам вкъщи. Виктория била в Билокси заедно с Присила и Тайлър.

— Защо са ходили там?

— За нещо, свързано с лечението на момченцето.

— Как съдебномедицинската експертиза е свързала баща ми с престъплението?

— Нямам достъп до подобна информация. Разследването не е приключило. Не би трябвало да ти казвам и това, което току-що ти съобщих, но реших, че трябва да знаеш как стоят нещата. Така е справедливо.

— Оценявам го, но все още не мога да разбера защо ми помагаш. Не е, защото успях да се измъкна от Кантрел.

— Ти ми насини окото, а аз ти разбих носа. Предполагам, че това ни прави кръвни брат и сестра.

— Това ли е истинската причина?

— Мен ме устройва. Е, вече знаеш как стоят нещата. Какво ще правиш?

Какво ще правя?, замисли се Роби.

— Ще остана няколко дни да видя какво ще излезе.

— Момчетата, които преби, няма да ти простят. Може да се върнат с подкрепления.

— Да се обадя ли в полицията, когато го направят?

— Обади се на мен. — Тагърт му подаде визитната си картичка. — Това е личният ми мобилен телефон. Не очаквам колегите да реагират достатъчно бързо, ако позвъниш на деветстотин и единайсет.

— Така ли действате тук?

— Така се действа на много места, Роби. Виж какво, не казвам, че трябва да застреляш някого, но умееш ли да боравиш с оръжие?

Той погледна към залива. На хоризонта се събираха буреносни облаци, макар небето над главата му да беше чисто.

— Да, мога да стрелям — отвърна Роби.

Роби се обърна с гръб към водата и каза:

— Ще ми покажеш ли къде са открили телата на Кланси и Чизъм?

Тагърт го погледна изпитателно.

— Защо?

— Любопитен съм. Проблем ли е?

— Не, стига да не си пъхаш носа в разследването, което все още не е приключило.

— Разследване? Или разследвания?

— Има ли значение?

— Може и да има.

— Нямам предвид евентуалната връзка между двата случая. Може да я има, може и да я няма. Говоря за твоята намеса.

— Нямам намерение да се намесвам.

Тя се усмихна скептично.

— Това е най-неангажиращото обещание, което някога съм чувала.

— Не мога да обещаю нищо повече, Шийла.

Тагърт го изгледа продължително.

Очите ѝ се впиха в него като през оптичен мерник. Не пропуснаха нищо.

— Да вървим тогава — каза тя.

Спряха в края на камениста пътека и слязоха от колата.

— Къщата на Кланси се намира ей там — посочи надясно Тагърт. — Доста е голяма и луксозна. Има ограда с огромна порта.

— Кой живее там сега?

— Само Пит и от време на време някое глупаво пияно момиче, което е забърсал случайно.

— Нали каза, че другите деца на Кланси могат да предявят претенции към наследството?

— Да. Няма да се изненадам, ако цъфне и втората му жена. Ще се нахвърлят като лешояди на мърша и ще се опитат да откънат и последния цент на покойния Кланси.

— Значи са го намерили в бентлитото му.

Шийла кимна и го поведе по пътеката, която навлизаше в гората и лъкатушеше сред дърветата покрай реката.

— Внимавай къде стъпваш — предупреди го тя. — Змиите са доста агресивни по това време на годината.

Роби видя една гърмяща змия да се шмугва под някакъв храст, а когато приближиха реката, зърна и един едър воден мокасин да се носи по гладката черна повърхност на Пърл.

Тагърт спря на една полянка и посочи някакво дърво.

— Ей там. Бентлитото беше паркирано под дървото, а той беше вътре зад волана. Мъртъв.

— Имаш ли снимки на раната на гърлото?

Тя постави ръце на кръста си и попита:

— Нали те предупредих да не си пъхаш носа в разследването? Каква част от думите ми не разбра?

— Ядосваш се, защото искам да погледна снимките от местопрестъплението?

Тагърт го изгледа с присвити очи.

— Баща ти е служил в морската пехота.

— Да, знам.

— Награждаван е с „Пурпурно сърце“ и „Бронзова звезда“ във Виетнам. Той е герой от войната.

— Баща ми никога не е говорил за преживяното там.

— Нали знаеш, че онези, които имат най-големи заслуги, говорят най-малко. В деветдесет и девет на сто от случаите е така. Работата е там, че морските пехотинци се обучават да убиват. Учат ги как да прерязват гърлата на своите противници.

— Така ли смята полицията?

Тя извърна поглед.

— Искаш ли да видиш къде извадиха Джанет Чизъм? Не е далече.

Качиха се в колата и изминаха триста-четиристотин метра по пътя покрай Пърл. Повървяха няколко минути пеша сред дърветата и се озоваха на мястото. Тагърт му показва къде точно са открили трупа на момичето, оплетен в клоните на повалено дърво.

Роби погледна нагоре и надолу по реката, която бе доста тясна в този участък.

— Тялото вероятно е било изхвърлено по-нагоре, но течението го е понесло насам и то се е заплело в дървото.

— Да, така смятаме и ние. Експертизата показва, че момичето е било убито дванайсет часа преди да открием трупа му. Беше нахапано от алигатор.

— Направихте ли анализ на течението на реката, за да откриете най-вероятното място, където трупът е бил изхвърлен във водата?

— Откъде знаеш такива неща? — попита рязко Шийла.

— Гледам много криминални сериали.

— Аха. В интерес на истината, да, поискахме такъв анализ. Предвид силата на потока, времето, което е прекарала във водата, и всичко останало, вероятно трупът ѝ е бил изхвърлен приблизително на мястото, където намериха Кланси.

— Чух, че причината за смъртта е огнестрелна рана в главата.

— Точно така.

— Открихте ли оръжието?

— Не, но специалистите ни смятат, че става въпрос за „Смит и Уесън“ с патрони четирийсети калибър. Кланси имаше такъв, но когато го поисках за балистична експертиза, заяви, че го е изгубил.

— Колко време е изминало между двете убийства?

— Това на Чизъм е станало доста по-рано. Логично, нали? Кланси беше арестуван и съден. Подобни неща изискват време. Бих казала... около три месеца.

— А между освобождаването на Кланси и убийството му?

— Само пет дни.

— В такъв случай вероятно има връзка.

— Това е една от причините баща ти да седи в ареста.

— Ако Кланси не е убил Чизъм, кой тогава?

— Разследването продължава, Роби, така че няма как да знаем.

— Какво каза баща ми в полицията?

Тя въздъхна и поклати глава.

— Да не си изгубил доброто си възпитание, когато напусна Кантрел?

— Не можеш да ми се сърдиш, че се опитвам да науча повече, Шийла. Кой е прокурорът по случая?

— Предполагам, че мога да ти кажа името му. Обри Дейвис.

— Обри Дейвис? Онзи, с когото учехме заедно в гимназията?

— Същият — отвърна тя примирено.

— Та той беше най-арогантното копеле от всички, понеже семейството му имаше пари, а баща му беше член на щатския конгрес.

— Мога да те уверя, че изобщо не се е променил. Освен това има зъб на баща ти. Съдия Роби често му сритваше задника в съдебната зала.

— Защо?

— Да речем, че добрият прокурор трябва да спазва закона и да не прибегва до мръсни номера, за да извоюва осъдителна присъда. Работата е там, че Дейвис се оказа доста амбициозен. Сега е прокурор, но след време ще се кандидатира за Конгреса. Трябва само да спечели номинацията и избирането му е в кърпа вързано. Осъждането на съдията, когото някои смятат за прекалено мек към престъпниците, може да се окаже добра отправна точка за предизборната му кампания.

— И въпреки това лично отношение към баща ми са му позволили да бъде прокурор по делото?

— За бога, Роби, в нашия окръг има само двама прокурори, а другият получи сърдечен удар. Така че остана единствено Обри.

— Кой е адвокат на баща ми?

— Още не си е взел.

— Но нали каза, че изслушването е утре?

— В десет часа.

— От доста време е в ареста. Защо делото се е забавило толкова много?

— Трябваше да намерят друг съдия, който да го поеме. А тук съдиите не растат по дърветата. Ангажираха един чак от Билокси. Графикът му позволи да дойде едва сега.

— Ще присъствам на изслушването.

— Както и всички останали жители на Кантрел.

— Какво още можеш да ми кажеш?

— И бездруго ти казах твърде много. Ако забравиш предупреждението ми да не си пъхаш носа в разследването, ще се озовеш в килия като баща ти. Чу ли ме, Уил Роби?

— Да, чух те — отвърна той.

По времето, когато Роби се върна в „Данби“, Пит Кланси и приятелят му се бяха свестили и изчезнали. Момичето зад бара се направи, че не го вижда, когато той влезе. Заведението бе пълно и когато се появи на прага, всички погледи се насочиха към него. Роби не се съмняваше, че хората в таверната до един знаят какво се е случило.

Тръгна към стаята си и отключи вратата. Напрегна се в очакване да види пълен хаос. Никой обаче не бе влизал тук.

Управителят на „Данби“ го бе последвал по стълбите.

— Мисля, че трябва да си тръгнете. Не искаме неприятности — каза той и подаде на Роби парите, които бе платил за стаята.

Роби не възрази, тъй като и бездруго бе решил да си тръгне. Отнесе сака си до колата. Щеше да намери друго място, където да пренощува, за предпочитане извън града.

Седна зад волана и плъзна ръка под арматурното табло. С помощта на тиксо бе закрепил там два деветмилиметрови глока. Потупа всеки от тях, за да се увери, че е на мястото си, и запали двигателя.

Отне му половин час да стигне до „Дъбовете“ по криволичещи пътища, покрити с груб асфалт или чакъл, а понякога дори само с отъпкана пръст. Наближи имението и продължи по алеята под преплетените корони на блатните борове. Зеленият тунел му даде възможност да си отдъхне от жегата. След конфликта с Пит Кланси и разходката с Тагърт ризата му бе залепнала за тялото. Имаше чувството, че е излязъл от сауна.

Добрият стар щат Мисисипи.

Волвото бе паркирано пред къщата. Когато Роби спря до него и излезе от колата, видя масата и столовете, подредени на верандата. По средата на масата имаше кана, пълна с червеникава течност, и няколко чаши. По протежение на цялата веранда бяха окачени вентилатори, които се опитваха да разхладят въздуха. Когато Роби стъпи на дъсчения под, почувства приятния им полъх.

Вратата се отвори, преди да успее да почука. Очакваше да види Присила, но се оказа Виктория. Беше с дълга пъстра рокля и ниски сандали, които разкриваха червения ѝ педикюр. Косата ѝ бе привързана с панделка в един от цветовете на роклята.

— Добре ли си? — попита тя и огледа лицето и тялото му за наранявания.

— Кой ти каза?

— Присила. Пит Кланси е побойник като баща си.

— Значи познаваш Шърман Кланси? — попита Роби.

Виктория не отговори, а посочи масата и наля две чаши от каната.

— Сангрия — каза тя. — Чудесно средство за противодействие на горещината и влагата. Като всеки алкохол всъщност.

Роби отпи от чашата си. Вкусът на напитката бе едновременно сладък и солен.

Виктория седна и той я последва. Погледна през прозореца зад тях тъкмо навреме, за да види как Присила се отдръпва от него с Тайлър в ръце.

— Всички в Кантрел, а може би и всички по крайбрежието познават Шърман Кланси. *Познаваха* Шърман Кланси — поправи се тя. — Той кръстосваше из района, срещаше се с много хора.

Роби се чудеше откъде да започне, но реши в крайна сметка, че директният подход е за

предпочитане.

— По някое време и ти си се наслаждавала на компанията му.

Тя отпи от сангрията, остави чашата си и попи устни с ленена салфетка. Облегна се назад в белия ратанов стол и го огледа изпитателно.

— Виждам, че си чул всички клюки в Кантрел. Не си си губил времето.

— Чух само *част* от тях. В случая обаче не става въпрос за клюка, а за собствените ти показания пред съда. Нали така?

— Прекарах една пиянска нощ в компанията на Шърман Кланси. И не, не съм спала с него. Просто пихме заедно. По едно време той заспа. Наложих се да го будя.

— Защо изобщо сте пили заедно? Очевидно нямаш високо мнение за него. И макар да те познавам съвсем отскоро, не ми приличаш на... такава жена.

— Щом толкова те интересува, имах малък проблем и се нуждаех от помощта на Кланси, който можеше да го реши.

— И какъв беше този малък проблем?

— Не ти влиза в работата — отвърна рязко тя.

— Спомена ли го в свидетелските си показания?

— Не. И на тях не им влизаше в работата. Достатъчно им бе да узнаят, че съм била с Кланси по времето, когато Джанет Чизъм е била убита. Не им трябваше да знаят *защо*.

— Разбрах, че ти е трябвало доста време, за да се решиш на подобен ход.

— Ами да. Това ме изяждаше отвътре. Съпругът ми беше съдия по делото. Трябваше да свидетелствам, че съм била с друг мъж в онази нощ. Човек като Дан не би го приел с лека ръка. И макар да не съм спала с Кланси, бях сигурна, че всички в Кантрел, в това число вероятно и баща ти, ще предположат тъкмо това.

— Но в крайна сметка се реши да дадеш показания.

— Да, така е. Прокурорът искаше смъртно наказание за Кланси. Не ми пукаше за него, но не можех да позволя щатът да го ексукутира за престъпление, което не е могъл да извърши. Признах, че съм излъгала полицията при първоначалния разпит. Впоследствие стигнах до извода, че съм длъжна да кажа истината. Истинският убиец беше на свобода. Осъдеха ли Кланси, никога нямаше да го хванат.

Очевидно развълнувана, тя пресуши чашата и си наля нова.

— Може би трябваше да си замълча — каза тя. — Тогава Кланси щеше да бъде в затвора, а не съпругът ми.

— Как прие баща ми новината за теб и Кланси?

— Зле — отвърна тя лаконично. — Понякога... не знае собствената си сила.

— Значи те е ударил?

— Нямам предвид физическа сила, макар да я притежава в излишък. Не, говорех за това, което се крие тук. — Тя почука челото си. — Умее да борави с думите по много жесток начин.

Аз ли не знам, помисли си Роби и попита:

— Смяташ ли, че е убил Кланси?

Погледът ѝ му подсказа, че е очаквала въпроса.

— Не искам да го повярвам.

— Какво казва той?

— Нищо. Когато го посещавам в ареста, той ме пита как е Тай, как се чувствам аз. Искане да знае какво се случва в „Дъбовете“. Не желае да говори за делото.

— Трябва да се срещна с него.

— Само ако той се съгласи, Уил. В противен случай няма да те пуснат.

— Можеш ли да го попитаеш? Да му кажеш, че искам да го видя.

Тя се поколеба.

— Защо? Каква полза?

— Нямам представа дали ще има полза. Но съм длъжен да го направя.

— Не знам нищо за конфликта между вас. Нито защо си напуснал града. Дан никога не говореше за това.

— Не съм и очаквал.

— А майка ти? Никога не говори и за нея.

— Беше толкова различна от баща ми. Двамата нямаха нищо общо.

— Казват, че противоположностите се привличат.

— Но могат ли да съществуват заедно в дългосрочен план?

— Бил ли си женен?

— Не.

— А искал ли си?

Роби не отговори веднага. Замисли се за жената, която бе смятал, че обича. До момента, в който бе пуснал куршум в главата ѝ.

— Може би.

— Аз пък поисках да се омъжа за баща ти в мига, в който го видях.

— Запознали сте се на някаква правна конференция, така ли?

Тя кимна.

— Аз не съм адвокат. Не съм достатъчно умна за това. Години наред работих като търговски представител на фармацевтична компания, доста успешно, бих казала. Трябваше да флиртувам с лекарите и да ги карам да купуват каквото продавах. Вземах участие в различни национални конференции и научих доста за начина им на организиране. Така започнах собствен бизнес по организирането на различни мероприятия, също успешен. А когато баща ти влезе в онази зала — божичко! - беше висок, силен, с хубава бяла коса и слънчев загар. Кралят на съдиите. Всички други пърхаха около Дан Роби, Такова излъчване имаше. — Помълча и добави: — Сигурна съм, че хората тук ме мразят заради случилото се. Ревнивият ми съпруг убива предполагаемия ми любовник.

— Така ли гледаш на ситуацията?

— Няма значение как гледам аз. Така мислят всички останали, това е реалността.

— Ще му кажеш ли, че трябва да поговорим?

Тя вдигна глава и го погледна в очите.

— Ако наистина го искаш, ще го направя.

— Благодаря.

— Рано е за благодарности. Не е изключено да откаже. А дори да се съгласи, това може само да влоши нещата.

— Защо мислиш така?

— Защото ще се озовеш в епицентъра на цялата тази бъркотия. Да влезем вътре за вечеря.

Вечерята бе превъзходно приготвена и елегантно сервирана от Присила и Виктория. Пилешка пържола, зелен фасул с осолено свинско филе, пържени домати, тиквички соте, мек като памук хляб и бананов пудинг с канела.

Когато най-сетне остави вилицата си, Роби заяви:

— Това беше една от най-вкусните вечери в живота ми. Благодаря.

Виктория остана доволна от комплимента.

— Беше плод на общите ни усилия с Присила. Тя върши основната работа, аз пипвам тук-там и украсявам блюдата. Присила е страхотна готвачка, само се опитвам да намаля количествата мазнини и сол. Този щат не е известен със здравословната си кухня.

— Затова пък ще умрете щастливи — намеси се Присила, която влезе и започна да разчиства масата. — Сложих Тай да си легне, госпожо Виктория. Ако искате, можете да се качите горе и да му пожелаете „лека нощ“. Няма да заспи, докато не го целунете.

Роби последва Виктория по стълбите. Предполагаше, че баща му е бил запленил от нея също толкова бързо, колкото и тя от него. Майката на Роби бе дребничка и красива, самото съвършенство в очите на сина си, но само до момента, в който ги бе изоставила. Но красотата на Виктория беше изключителна. Запита се, и то не за пръв път, дали е позволила на Шърман Кланси да я прелъсти. И ако го е направила, каква е била причината? Нима имаше проблеми в брака?

Тайлър седеше на леглото в очакване на майка си. Когато видя Роби, изражението му се промени леко — не издаваше страх, а по-скоро любопитство. Детето не откъсна поглед от него, докато протягаше ръце към майка си. Тя седна на леглото и взе Тайлър в скута си.

— Тай, това е Уил — посочи го тя. — Уил е от семейството ни. Той е твой брат.

Роби видя как детето произнася беззвучно брат. После докосна гърдите си и посочи към Роби, който погледна озадачено Виктория.

— Това е неговият начин да каже, че те обича — обясни тя. Постави длан на гърдите на сина си и каза: — Знае, че сърцето е тук.

Роби кимна, сложи ръка на гърдите си и посочи Тайлър. На устните на момченцето грейна широка усмивка, която трогна суровия Роби. Той почувства как устните му се разтеглят в също толкова широка усмивка.

Никога не бе имал брат или сестра. Трудно му беше да осъзнае, че има „семейство“, за чието съществуване не бе подозирал, докато не се върна в Кантрел.

Виктория сложи Тайлър да си легне и го зави, преди да го целуне по челото.

— Ще сънуваш само приятни сънища, нали, Тай Роби?

Детето кимна, прокара пръстчета по лицето ѝ, обърна се на другата страна и затвори очи.

Когато Виктория стана от леглото, Роби видя, че очите ѝ са насълзени. Тя ги избърза и каза:

— Ще изпия чаша порто за финал на вечерята. Ще ми правиш ли компания?

Не изчака отговора му. Роби я последва на долния етаж, където тя взе две чаши и бутилка златисто порто, преди да излезе на задната веранда.

Седяха на ратановите столове, пиеха порто и се наслаждаваха на градината. Водата в басейна проблясваше в сребристо под лунните лъчи. Соленият вятър от Мексиканския залив

изпълваше ноздрите на Роби, смесен с хлорните изпарения от басейна. Погледът му се спря на мястото, където за последен път бе държал Лора Барксдейл в прегръдките си. Обърна се към Виктория и попита:

— От кого купихте „Дъбовете“? От Барксдейл ли?

— Май не. Не съм сигурна, Дан движеше сделката. Помня как ме доведе тук в деня преди сватбата и ме попита дали искам да живеем в тази къща. — Тя се усмихна. — Та коя жена не би искала? Толкова е красива! Добавихме басейна, оправихме градината, променихме част от обзавеждането, най-вече в кухнята, но като цяло мястото и преди си беше страхотно.

— Познавах всички Барксдейл. Наблизо ли живеят?

— Нямам представа, Дан никога не е споменавал за тях. Но ако са били известна фамилия, все някой в града ще знае къде са отишли. Симпатични ли бяха?

— Да — отвърна Роби и отпи глътка порто. — Имаха дъщеря, Лора, която беше много специална.

Обърна се и видя, че Виктория го наблюдава.

— Специална за теб ли?

— По онова време, да.

— Какво се случи?

— Хората вземат различни решения. Поемат по различни пътища.

Виктория въздъхна, събу сандалите си и присви крака под роклята си.

— Да, така е.

— Как мина визитата при лекаря?

— Не много добре. Няма напредък.

— Сигурни ли са, че проблемът не е физически?

— Да, в анатомично отношение всичко е наред и нищо не му пречи да проговори.

— Да не става въпрос за аутизъм?

— Възможно е. Прегледахме го и за това, разбира се, но има толкова много различни форми... Не мисля, че дори докторите могат да ги изброят. А и всеки ден правят нови открития в тази област. В момента са доста озадачени.

— Тай ми изглежда интелигентен и чувствителен.

— Така е. Той е едно напълно нормално дете, с тази разлика, че не говори. — Тя замълча, отпи глътка порто и каза: — Знаеш ли, не мога да нарека раждането на Тай планирано. Честно казано, аз съм прекалено възрастна, за да имам деца, но се случи. Мисля, че баща ти не остана очарован, че ще имаме бебе. Но когато Тай се роди, той го грабна в прегръдките си и не искаше да го пусне. Има нещо много специално в това да наблюдаваш голям, силен мъж, който е толкова нежен с едно бебе, сякаш се страхува да не го повреди, ако не внимава. Баща ти го обича страшно много. — Виктория добави с копнеж: — Понякога си мисля, че обича Тай повече от мен. Може това да е хубаво, не знам.

Роби се чудеше какво да каже, за да промени посоката на разговора.

— Добре е, че Тай е още малък. Така не може да разбере какво става с баща му.

— Разбира повече, отколкото смятат хората. Може да не е в състояние да общува по обичайния начин, но вижда всичко. И *усеща* нещата. Долавя със сърцето си, когато някой е тъжен.

— Както ти сега?

— Да, както аз.

— Изслушването е утре в десет сутринта. Предполагам, че ще бъдеш там?

Тя го погледна неуверено.

— Виктория?

— Не съм решила. Знам, че ще изглежда зле, ако не съм там. Но тъй като тъкмо аз осигурих алибито на Кланси и клюката продължава да гласи, че съм спала с него, някои хора биха могли да приемат присъствието ми като лицемерие.

— Мисля, че трябва да отидеш.

— Дори ако баща ти не смята така?

— Той ли ти го каза?

— Понякога по-голямо значение има онова, което хората *не* казват.

— Аз ще бъда там.

— Не се съмнявам.

— И няма да си тръгна от тук, докато не говоря с него.

— В такъв случай се надявам да си подготвен за продължителен престой, защото баща ти е един упорит кучи син.

— Е, крушата не е паднала по-далече от дървото.

— Къде си отседнал?

— Взех си стая в „Таверната на Данби“, но ме помолиха да напусна след онзи малък конфликт с Пит Кланси и приятелите му.

— Тогава ще останеш тук.

— Виктория, не е нужно да...

— Не ми отказвай, Уил Роби. Това е домът на баща ти, което означава, че е и твой дом. Ще помоля Присила да приготви една от стаите за гости. Разполагаме с достатъчно място. Що за южняшко гостоприемство ще проявя, ако не предложи на заварения си син покрив над главата?

Тя влезе вътре, за да говори с Присила.

Роби не помръдна от ратановия стол, вперил поглед в мрака, който — както започна да осъзнава криеше много повече опасности от която и да било мисия.

Добре дошъл у дома.

Беше онази част от нощта, в която мракът е най-непрогледен, точно преди небето на изток да порозовее.

Роби се надигна от леглото в комфортната стая за гости на втория етаж на „Дъбовете“, обу джинсите си и излезе на балкона. Подухваше лек бриз, който довяваше от юг соления дъх на Мексиканския залив и го смесваше с мириса на сладководната Пърл на запад. Аромат, който Роби добре помнеше от своето детство.

Беше се научил да забелязва всичко около себе си, дори някои неща и хора да правеха всичко възможно да останат скрити. Леко движение в лявата част на задния двор привлече вниманието му. Тук несъмнено имаше диви животни, но това беше човек.

Пистолетът на Роби лежеше под възглавницата му. Извади го от там, пъкна го отзад в джинсите си, спусна се ловко по колоната на верандата и пъргаво се приземи. Приклезна. Погледът му заснова ту наляво, ту надясно от мястото, където за последен път бе регистрирал движение. Не забеляза нищо. Нито пък чу стъпки или палене на автомобилен двигател.

Изправи се и се опита да възстанови видяното.

Мъж, висок метър и осемдесет и два-три, а може би и повече. Черна коса, тъмни дрехи. Лицето бе останало скрито. Тегло около деветдесет килограма.

Възможно бе да е Пит Кланси, ръстът и теглото му съответстваха. Нищо чудно да се бе досетил, че Роби ще остане тук, след като бе изгонен от „Данби“. Градчето бе твърде малко. Всички се познаваха.

Пеша ли бе дошъл непознатият? Едва ли, имението бе отдалечено. Роби обаче не бе чул автомобил. Колело? В тишината на нощта би трябвало да чуе гумите му по чакъла на алеята.

Заобиколи къщата и застана пред входа. Взетият под наем шевролет и волвото на Виктория бяха на местата си. Провери волвото. Вратите му бяха отключени. Отвори и надникна.

Някой беше претърсвал колата. Вещите на Виктория бяха разпръснати из купето. Подреди бъркотията и затвори вратата.

После отиде при своята кола. Тя беше заключена. Освен това имаше аларма. Роби щеше да я чуе, ако някой се бе опитал да я отвори.

Обърна се и огледа къщата. Един от прозорците на втория етаж светеше. Виктория премина покрай него и Роби я проследи с поглед.

Новата съпруга на баща му бе станала рано. Може би за да провери Тай. Или заради нещо друго. Свързано ли бе с мъжа в храстите?

Роби се върна по обратния път, покатери се по колоната до втория етаж и влезе в стаята за гости. Погледна часовника си. Наближаваше пет. Вашингтон бе с един час напред. Взе телефона си и позвъни.

Синия каза:

— Изненадан съм, че се обаждаш чак сега.

Роби му съобщи наученото до момента.

— Възможно ли е да получа информация с какво разполага полицията? Докладът от аутопсията на Кланси. Нещо повече за Джанет Чизъм. Уликите срещу баща ми. Каквото и да било.

— Това несъмнено би представлявало нарушение на професионалната етика. Да не говорим, че нямаме право да действаме на местна почва.

— На кого ги разправяш тия? Възможно ли е?

— Ще видя какво мога да направя. А междуременно си пази гърба. Последното, което искам, е да те гръмнат там.

— Доколкото си спомням, тъкмо ти предложи да дойда тук.

— Въпреки това си отваряй очите на четири.

— Джесика? — попита Роби.

— Още не се е върнала от мисия.

Роби изключи телефона, послуша се и чу стъпки в коридора. Отвори вратата тъкмо навреме, за да види как Виктория влиза в спалнята си, която бе до неговата. Беше облечена с къс пенъоар, който стигаше до средата на бедрата ѝ. Дългите ѝ крака бяха бели, без следа от слънчев загар.

— Всичко наред ли е? — попита Роби.

— Тай спи неспокойно. А ти защо си станал? Още е рано.

— Не съм се нагодил към тази часова зона.

Запита се дали да каже на Виктория за мъжа в храстите и че колата ѝ е претърсена, но реши да не го прави. Трябваше да помисли. А и не искаше да я тревожи излишно.

— Добре, ще отида да поспя още малко — каза тя. — Ще се видим по-късно.

Роби се върна в стаята си и седна на леглото.

Виктория бе права за едно. Беше рано. И той разполагаше с достатъчно време преди изслушването. Облече се, излезе навън, качи се в колата си и потегли.

Прахта, която се вдигаше по черните пътища, се стелеше около прозорците на колата. Слънцето се издигаше на хоризонта и започваше да напича и да разпръсква омарата, която се вдигаше от топлата земя. Уил Роби подмина мястото, където полицаите бяха открили Кланси с прерязано гърло в бентлитото, и продължи.

Използва общите указания, които Тагърт му бе дала по-рано, и само след три минути откри дома на Кланси. Не можеше да го сбърка, тъй като отговаряше на описанието на Тагърт: бе голяма и луксозна къща зад огромен портал. Предположи, че това е единственото имение в цял Кантрел, скрито зад подобна ограда.

Портата беше отворена. Роби паркира колата си встрани от пътя зад някакви храсти, преди да се промъкне през портата и да тръгне по алеята, която водеше към къщата.

Имението бе същински архитектурен миш-маш от камъни и тухли, забъркан от проектантите уж за да постигнат излъчване на вкус и стил. Прецени на око площта му на поне хиляда квадратни метра. Беше на три етажа.

От мястото, на което бе застанал Роби, къщата изглеждаше потънала в мрак. Отпред бе паркирана само една кола. Порше, на чиято регистрационна табела пишеше: ПИТ.

Явно синът на Шърман Кланси не се отличаваше със скромност, което не го учуди. Той вече бе видял това порше, паркирано пред „Данби“, където Пит и приятелите му се бяха нахвърлили върху него.

Роби постави длан върху задния капак на спортната кола. Беше студен. Ако човекът, скрил се в храстите около „Дъбовете“, бе Пит, той несъмнено щеше да отиде до там и обратно със своето порше.

Отне му минута да обиколи къщата и да стигне до извода, че имението, което първоначално бе струвало купища пари, се намира в окаяно състояние. Тревата бе избуяла и буренясала. Басейнът и многобройните фонтани бяха разкъртени и зеленясали. Боята по дървената фасада на горните етажи се лющеше, а каменните стъпала и плочникът бяха хлътнали. Околните сгради бяха също толкова занемарени, включително гаражът, в който имаше място за пет коли. Едната ролетна врата липсваше, а другата беше повдигната. Три от петте гаражни клетки бяха пълни с боклуци. Останалите две бяха заети от бентлитото и тъмносин рейнджровър.

Роби влезе в гаража и отиде при бентлитото. И неговият двигател бе студен. Провери и ровъра със същия резултат.

Бентлитото беше отключено. Отвори шофьорската врата и огледа купето. Нищо особено освен няколко избелели червени петна, най-вероятно от кръв, на предната седалка. Югуларните вени и сънните артерии бяха супермагистрала на кръвообращението. Вероятно бяха опръскали цялата кола, преди сърцето на Кланси да спре да изпомпва кръвта.

Шум, прозвучал наблизко, го накара да приклепне и да се скрие зад стената до отворената врата на гаража.

Надникна навън с ясното съзнание, че е влязъл незаконно в чужда собственост и Пит Кланси има пълното право да го застреля на място. Но Роби нямаше никакво намерение да предостави подобна възможност на тази отрепка.

Пит излезе с неуверена крачка от задната врата с бутилка бира в едната ръка и цигара в другата. Роби изпита известно задоволство, когато видя, че носът му е покрит с лейкопласт и

той накуцва в резултат на удара в бъбрека. Пит се огледа, пое си дълбоко дъх, извърна се настрани и повърна върху стъпалата.

Седна тежко на верандата, допи бирата, захвърли цигарата и се излегна по гръб. Минута по-късно захърка.

Роби напусна имението, като следваше пътя, по който бе дошъл, и не след дълго се озова при колата си. Когато потегли, вече се бе съмнало. Не вярваше Пит да е мъжът, когото бе видял в храстите. Беше пиян и не бе напускал дома си.

Трябваше да се отбие на още едно място.

Няколко минути по-късно вече шофираше по черния път сред гората. Когато спря, погледна първо мястото на брега на реката, където бяха открили бентлито. Продължи да оглежда околността и го видя подпряно на едно дърво.

Старо колело. Излезе от колата и отиде до него. Озърна се, напрегнал слух.

Стори му се, че чува стъпки сред дърветата, и тръгна по посока на шума.

Няколко минути по-късно излезе на полянка. И за втори път тази сутрин зърна движение. Този път обаче не изпусна човека от погледа.

Беше млада жена. Много млада всъщност. Едва ли имаше осемнайсет.

Тя го видя и изпищя. Той вдигна ръка.

— Не исках да ви уплаша. Съжалявам — извини се Роби, без да помръдне от мястото си.

— Кой сте вие? — попита момичето. — Какво правите тук?

— Казвам се Уил Роби. Дойдох поради същата причина, поради която и вие вероятно сте тук. Искам да видя къде е бил убит Шърман Кланси.

Беше дребничка, с медноруса коса и чип нос, осеян с лунички. Носеше торбести джинси, маратонки и тясна розова тениска, която подчертаваше едрия ѝ бюст. На рамото ѝ висеше кожена чанта.

— Не съм дошла тук заради този боклук! — възкликна тя.

— Защо тогава?

— Чакай малко... Роби? Да не сте роднини с...

— Той ми е баща.

— Направи голяма услуга на обществото, като уби онова копеле!

— Ако го е убил! Но защо говориш така?

— Аз съм Сара Чизъм. Джанет беше по-голямата ми сестра.

— Съжалявам — отвърна Роби. — Въпреки това пак не разбирам защо си тук. Трупът на Кланси е бил открит в колата му на онзи черен път.

Тя се огледа. Лицето ѝ изразяваше объркване.

— Аз... аз не знаех. Това е мястото, където идвахме двете с Джанет.

Роби се облегна на едно дърво и скръсти ръце на гърдите си.

— А защо идвахте тук?

Сара Чизъм се поколеба за миг. После го погледна предизвикателно и попита:

— Какво ти влиза в работата, по дяволите?

— И аз съм бил млад — отвърна Роби. — Имах любими места по брега на Пърл, където идвах да пия бира. И да правя други... неща.

Думите му като че ли угасиха гнева, пламнал у момичето.

Тя седна на едно паднало дърво.

— Пушихме трева. Криехме се тук от нашите. Мразя това място, в него няма какво да се прави.

— Защо семейството ти се е преместило тук?

— Заради работата на баща ми.

— А той какво работи?

Сара заби поглед в обувките си.

— Проповедник е в Йерусалимската баптистка църква. Дойдохме от Мобил. Той... той не знае какво *правехме* тук — каза тя с разтреперан глас.

— Спокойно, няма да те издам.

Тя го изгледа с любопитство.

— Не си от тук, нали?

— Някога бях. — Роби се замисли, за да подбере внимателно следващите си думи. — Казват, че сестра ти е прекарвала доста време с Кланси.

Опасяваше се, че може отново да я ядоса, но това не се случи. Сара продължи да се взира в обувките си дори когато ръката ѝ се плъзна в чантичката и извади кутийка бира. Отвори я и отпи.

— Даваше ѝ пари — отвърна тя и вдигна поглед. — И на мен също.

— Обичал е да раздава пари на хората?

Сара кимна.

— Но не току-така — продължи бавно тя. — Не, не ги даваше ей така. Трябваше да правим разни неща за него. — После добави тихо: — *На* него.

— Родителите ти знаят ли за това?

— Не знаеха, докато някои неща около Джанет не станаха известни по време на процеса. Трябваше да свидетелствам. Това едва не уби баща ми. А онези дори не осъдиха мръсника!

— Защото е имал алиби.

Сара отпи още няколко глътки от бирата и вдигна кутийката.

— Искаш ли малко?

— Не, благодаря.

— Точно така, имаше алиби. — Тя го погледна с укор. — Жената на баща ти му го осигури. Била с него в нощта, когато беше убита Джанет. Така поне каза.

— Ако това е истина, то означава, че някой друг е убил сестра ти. Някаква представа кой може да е?

— Аз... аз... не бих могла да кажа нищо за това.

— Не те попитах дали можеш да кажеш или не. Попитах те дали имаш някакви подозрения. — Тя не отговори и Роби изчака няколко секунди, преди да добави: — Знам, че искаш убиецът на сестра ти да си получи заслуженото.

— Разбира се, че искам! — отвърна разпалено тя.

— От полицията разговаряха ли с теб по този въпрос?

— Още не. Но сигурно ще го направят. В момента са насочили цялото си внимание върху баща ти, защото смятат, че той е убил Кланси. Полицейското ни управление не е толкова голямо.

— Имаш още една сестра, нали?

— Ема. Но тя е само на тринайсет. Не знае нищо.

— Разговаряла ли си с нея?

— Тя не знае нищо! Ясно?

Роби вдигна ръце в знак на примирение.

— Добре.

Но не пропусна да си отбележи наум, че трябва да провери какво всъщност знае Ема Чизъм.

— Трябва да тръгвам — каза Сара.

— Наблизо ли живееш? Предполагам, че онова колело там е твое, но мога да те откарам с колата.

— Не, благодаря. Не е толкова далече. — Тя го изгледа подозрително. — А и не те познавам.

— Добре, както кажеш. — Той понечи да си тръгне, но се спря и каза: — Ако си спомниш нещо, трябва да кажеш на помощник-шериф Тагърт. Тя ще ти помогне.

— Вече ти казах, че не знам нищо, абсолютно нищо.

— Паметта е странно нещо. Понякога човек знае повече, отколкото подозира.

Той извади листче хартия и химикалка и записа телефонния си номер.

— За всеки случай — каза и й го подаде.

Сара взе листчето и го прибра в джоба си.

Роби тръгна през гората към колата си и изчака момичето да мине покрай него с колелото, преди да потегли.

Роби се върна в „Дъбовете“, където взе душ и се преоблече. Слизаше по стълбите, когато Виктория излезе от стаята на Тайлър, понесла момченцето на ръце. Все още бе облечена с пеньоар.

— Излизаш ли? — попита го тя изненадана. — Още е рано.

— Реших да сляза в града, да пия кафе и да отида в съдебната зала. Едва ли са останали много свободни места. — Погледна я изпитателно и попита: — Реши ли дали ще дойдеш?

— Още не — призна тя, избегна погледа му и изтри някакво петънце от бузата на Тайлър. — Присила може да ти приготви закуска.

— Благодаря. Не съм гладен.

Роби излезе навън, качи се в колата и потегли. Хвърли поглед назад към къщата и видя Виктория и Тайлър да го гледат от прозореца на горния етаж. Присила правеше същото от долния етаж.

Той отиде в града, намери закусвалня и седна на барплота, където си поръча две чаши кафе, купичка с овесени ядки и голяма курабийка. Провери съобщенията си. Никакви вестии от Синия, но Роби го бе помолил да потърси информация едва преди няколко часа. Дори Синия се нуждаеше от време, за да извърши своите вълшебства.

Огледа останалите клиенти в заведението. Всички го бяха зяпнали още с влизането му, а сега мнозина продължаваха да му хвърлят крадешком любопитни погледи. Клиентелата бе по-разнообразна от очакваното — бели, чернокожи, латиноамериканци. Повечето бяха мъже и почти всички с работни дрехи. Предположи, че онези, които носеха костюми, вероятно работят в съда или в някоя банка.

Не видя Пит Кланси и приятелите му, което беше добре. Следващия път, когато решаха да му се нахвърлят, можеха да се появят въоръжени, а Роби бе оставил пистолета си в колата, тъй като отиваше в съдебната зала.

Един от мъжете в костюми се надигна от масата си в задната част на салона. Роби следеше движенията му в огледалото насреща. Видя го да се приближава бавно към барплота. Беше висок към един и осемдесет, отпуснат, с къса кафеникава коса, започнала да побелява, прецизно разделена на път и фиксирана с лак. Носеше памучен раиран костюм с жилетка, яркочервена вратовръзка и бяла риза с колосана яка. Това съчетание създаваше илюзията, че някой е разпорил гърдите му с нож. Той спираше по пътя си, за да потупа дружески един, да поздрави друг, да размени няколко думи с трети. Никой не изгаряше от желание да се здрависва с него.

Когато той спря до Роби и сложи ръка на рамото му, Уил вече знаеше кой е. Беше отгатнал по полюшващата се походка. Тя не се бе променила от гимназията.

— Здравей, Обри — каза той.

— По дяволите, Уил, радост за уморените ми очи — отвърна провлачено Обри Дейви, но на висок глас.

Роби бе сигурен, че изнася това представление пред местните, за да увеличи броя на потенциалните си гласоподаватели, когато се кандидатира за щатския конгрес.

Той се настани на стола до Роби и разкопча сакото си. Повика с пръст сервитьорката и миг по-късно тя постави пред него чаша черно кафе.

— Благодаря ти, скъпа — каза Дейвис, преди да се извърне и да погледне Роби. — Къде,

за бога, беше през цялото това време, Уил?

— Занимавах се с това-онова.

— Май замина веднага след като завършихме гимназия, нали?

— Нещо подобно.

— Сигурно знаеш какво работя — каза Дейвис без излишна скромност.

— Чух.

— Предполагам, че причината да се върнеш не е тайна. Тъжен ден за семейство Роби.

Тъжен ден. Аз съм първият, който ще го признае.

Роби отпи от кафето си, докато гледаше право пред себе си.

— Зависи от изхода на процеса.

— Разбира се, разбира се. Справедливостта ще възтържествува, о, да, непременно. И това ще продължи, докато аз съм прокурор на Кантрел.

— Може да се окаже по-трудно, отколкото очакваш. Имам предвид, да се опиташ да осъдиш съдия, пред когото си се изправял много пъти. Надявам се, че не откриваш конфликт на интереси.

Дейвис се усмихна, макар усмивката да не стигна до очите му. Запали цигара без филтър, която извади от джоба на самото си заедно с метална запалка, гравирана с инициалите му. Издуха дима през ноздрите си и изтръска пепелта в чинийката.

— Да, радвам се, че винаги успявам да видя голямата картина. Дребноликите не ме интересуват. Не изпитвам удоволствие от факта, че ще обвиня баща ти в съдебната зала, сигурен съм, че го знаеш. Но това ми е работата, а аз изпълнявам съвестно задълженията си. — Махна с ръка към клиентите в заведението. — Това очакват от мен всички тези гласоподаватели, които ме избраха на този важен пост — каза и почука с пръсти по барплота. Нищо по-малко.

— Ще го пуснеш ли под гаранция?

— Не мога да обсъждам това с теб. Но аз съм справедлив човек, винаги съм бил такъв. — Издиша още дим и изтръска още пепел. — Успя ли да го видиш?

Нещо в гласа му подсказа на Роби, че знае истината.

— Ще го видя днес.

Гласът на Дейвис спадна с една октава, сякаш се опитваше да спечели доверието му. И да прояви искрена загриженост.

— Как е новата ти майка? Чух, че си отседнал при нея. Това е чудесно. Сигурен съм, че тя оценява... подкрепата ти.

Клюките тук се разнасят по-бързо, отколкото по интернет, помисли си Роби.

— Държи се — каза той.

— Аха. Тя е страхотна жена. Всички го знаят. Женен съм щастливо от петнайсет години, но не съм сляп, нали така? — Засмя се, но в следващия миг стана сериозен. — Искам да кажа, че ако баща ти загази... не казвам, че непременно ще загази, но ако това все пак се случи, тя ще се оправи. Още е млада и красива. Ще си намери някой друг. — Дейвис заговори по-тихо и се наведе още по-близо до Роби. — Искам просто да споделя безпокойството си. — Замълча и се покашля леко. — Трябва да внимава с кого прекарва времето си. — Той направи физиономия, сякаш бе лапнал нещо отвратително на вкус. — Шърм Кланси? Сега ще трябва да обвиня убиеца му и да приложи закона в цялата му строгост, разбира се, и няма да се поколебая да го направя. Но това не означава, че харесвах Шърм. Напротив, никак не го

харесвах. Виктория е направила лош избор. Много лош избор. Може да поговориш с нея за това. Знам, че докарваше баща ти до... — Дейвис замълча и въздъхна тежко. — Е, видяхме докъде го докара. Толкова жалко. Толкова жалко, по дяволите. Обикновено не ругая. Мамка му, та аз съм настоятел в баптистката църква. — Той потупа Роби по рамото и каза със заговорнически тон: — Като стана дума за Кланси, чух, че си се натъкнал на Пит и някои от приятелите му. Не се тревожи за това. Познавам Пит, луда глава е. Но реши ли да повдигне обвинение срещу теб, остави всичко на мен. Аз ще се погрижа.

Роби забеляза, че прокурорът не спомена *как* точно ще се погрижи.

Дейвис се изправи на стола си и дръпна от цигарата си, видимо доволен от своя монолог. Роби просто допи кафето си, тъй като прецени, че всеки коментар от негова страна само ще удължи тази среща. Юристите са специалисти в заимстването на чужди думи, в изваждането им от контекста, в манипулирането и използването им като оръжие срещу човека, който ги е изрекъл. Роби убиваше с куршуми. Този човек правеше същото, но с помощта на съществителни, глаголи и някое прилагателно от време на време.

— Колко време ще останеш в нашия прекрасен град, Уил?

Колкото е необходимо.

— Тук процедираме доста бързо. С Божията помощ щяхме да приключим процеса на О Джей Симпсън за не повече от няколко дни. Затова мисля, че няма да се наложи да чакаш дълго.

Последва нов облак дим и ново тръскане на пепел. Дейвис се ухили и смени темата:

— Помниш ли щатския шампионат?

— Сетих се за него едва след като се върнах тук.

— Накарахме града да се гордее с нас, нали?

Дейвис бе дълбока резерва в отбора и излезе на терена едва в последните минути на финалната среща. Кантрел водеше с толкова голяма разлика, че треньорът реши да пусне всички, които не бяха играли, за да им даде възможност да се докоснат до славата. Роби не бе имал нищо против. Въпреки страхотния резултат мачът бе протекъл доста трудно и цялото му тяло бе в синини и контузии. Впоследствие бе разбрал, че второто полувреме е играл с мозъчно сътресение и счупен палец.

— Да, така е.

— Били Фалконър не е никак добре. Помниш ли го?

— Най-добрият ляв защитник в целия щат. Възнамерявам да му отида на гости, докато съм тук.

— Браво, браво! — каза Дейвис, угаси цигарата си и стана. — Приятен ден, Уил. Какво ще кажеш да прием по едно някой път? Имам домашно уиски, от което ще ти излязат сълзи на очите.

Засмя се и потупа Роби по гърба, след което напусна закусвалнята, като се усмихваше и помахваше на клиентите.

Роби плати сметката си и излезе след него. Пет пари не даваше за подигравките на Дейвис. Мислеше само за едно. Съвсем скоро щеше да се срещне с баща си за пръв път от двайсет и две години. А това го плашеше повече от всичко останало.

За човек като Уил Роби подобна констатация говореше много.

Съдебната зала се оказа малка и вътре беше като в пещ. Хората си шепнеха с едва съдържана възбуда. Интуицията не подведе Роби — свободни места почти нямаше. Той влезе половин час преди началото на изслушването, а залата вече бе почти пълна.

Седна на стол до средната пътека и огледа помещението. Пит Кланси бе тук, но без антуража си. Беше измил лицето си и нямаше лейкопласт на носа. Следите от ударите, които му бе нанесъл Роби, си личаха.

Облечена в полицейската си униформа, Шийла Тагърт стоеше до вратата, която водеше така поне предположи Роби — към килията, където арестантите чакаха да бъдат повикани от съдията.

Малкия Бил Фалконър беше от другата страна на пътеката. Махна му да седне до него. Роби се премести.

— Днес смятам да посетя баща ти, ако състоянието му позволява — каза той.

— Ще се зарадва да ви види. Ще го предупредя.

Роби се огледа и попита:

— Има ли представители на другото семейство на Кланси?

Фалконър посочи няколко души на предните редове.

— Трите му момчета и дъщерята от предишния брак. Проклет да съм, ако двете бивши съпруги не са седнали заедно.

Роби видя четирите пораснали деца, които изглеждаха доста унили. Там имаше и две жени. Едната бе на възрастта на Шърман Кланси. Това трябва да бе Касандра. Другата изглеждаше с двайсет години по-млада.

— Изненадан съм, че седят една до друга — отбеляза Роби.

— След като Шърм го няма, всичко опира до парите, нали? Вероятно са преценили, че е по-добре да се обединят, отколкото да се карат, да се съдят и да оставят адвокатите да грабнат лъвския пай.

— Сигурно си прав.

Малкия Бил се ухили.

— Но ако се скарат за наследството, може да наблюдаваме още един процес за убийство.

Роби забеляза Сара Чизъм в компанията на мъж и жена, родителите ѝ най-вероятно. По-малкото момиче до нея несъмнено бе сестра ѝ Ема.

— Слушал съм проповедите на Чизъм — каза Малкия Бил. — Винаги излизах с чувството, че съм се запътил право към ада и каквото и да направя, все там ще попадна.

Господин Чизъм бе облечен с черен костюм и бяла риза. Имаше строго и благочестиво изражение. Дребничката му съпруга бе с мише лице и докато мъжът ѝ просто изглеждаше ядосан, нейният трескав поглед говореше за жена с прекършен дух. Сара се бе втренчила в гърба на човека пред себе си, а Ема гледаше в скута си.

Двайсет минути по-късно се появи Обри Дейвис. Влезе със своята олюляваща се походка. Носеше обемисто куфарче. Седна на масата на обвинението, разположена до тази на защитата. Обърна се и постави ръце на парапета, който отделяше зрителите от предната част на съдебната зала, и огледа събралото се множество. И когато всички погледнаха към него, самодоволното му изражение подсказа на Роби, че той се наслаждава на всяка секунда, прекарана под светлината на прожекторите. Дейвис седна на мястото си, отвори куфарчето

си, извади някакви документи и започна да ги прелиства с важен и съсредоточен вид.

Роби се извърна и видя Пит Кланси да го гледа злобно. Младият мъж вдигна ръка, посочи с показалец към Роби, използва палеца си като петле на въображаем револвер и го простреля в главата.

Уил Роби не му обърна никакво внимание. От видяното дотук бе стигнал до извода, че Пит не е в състояние да уцели нищо, което се намира на повече от една крачка, независимо дали използва пистолет или юмрук.

Забеляза, че Сара Чизъм се взира в него. Изглеждаше разтревожена, а в погледа ѝ се четеше безмълвна молба. Предположи, че се страхува думите ѝ да не станат публично достояние, и кимна леко с надеждата това да я успокои. Когато вдигна глава, видя, че баща ѝ е вперил очи в него. После погледна към дъщеря си и ѝ каза нещо. Сара пребледня и наведе глава. Господин Чизъм отново погледна Роби с изражение, което, меко казано, бе злобно и не подхождаше на Божи служител.

Роби извърна глава, когато Тагърт отвори вратата, която охраняваше, и той се появи.

Дан Роби бе облечен в оранжев затворнически гащеризон, същата дреха, в която несъмнено и други арестанти се бяха появявали в неговата зала. Бялата му коса беше сресана грижливо, лицето му бе избръснато, а едрото му тяло изглеждаше все още внушително. Вървеше с изправени рамене въпреки белезниците и веригите на краката.

Тагърт и още един униформен полицай го съпроводи до мястото на защитата, свалиха му белезниците и той седна. Носеше очила с телени рамки. Виждаха се изпъкналите вени по едрите му загорели от слънцето ръце. Постави ги свити в юмруци върху износения дървен плот на масата пред себе си.

Роби видя Дейвис да извъръща глава и да поглежда към мъжа, когото съвсем скоро щеше да обвини в убийство, от дистанцията между двете маси. Роби не виждаше физиономията на прокурора, но не се съмняваше, че тя изразява едва прикрито злорадство.

Тагърт погледна часовника си, направи крачка назад и обяви:

— Моля, станете! Нейна чест Джудит Бенсън.

Всички станаха и в същия миг вратата в дъното на съдебната зала се отвори. Появи се висока жена с широки рамене, посребрена къса коса и очила с дебели стъкла. Тя измина уверено разстоянието до съдийската маса и се отпусна с достойнство на коженото си кресло.

— Седнете! — нареди Тагърт в мига, в който тогата на съдия Бенсън докосна кожената седалка.

— Обявете делото, моля — каза Бенсън с делови тон.

Тагърт взе папката си и изрече на висок глас:

— Щатът Мисисипи срещу Даниъл Роби по обвинение в предумишлено убийство на Шърман Кланси. Това е предварително изслушване.

Тя остави папката и отстъпи крачка назад.

Съдия Бенсън огледа залата и спря поглед първо на Дейвис, после на Дан Роби. Изглеждаше озадачена.

— Обвиняемият не разполага ли с адвокат? — попита тя.

Дейвис стана от мястото си.

— Ваша чест, въпреки енергичните протести на щата обвиняемият се отказа от правото си на адвокат и реши да се защитава сам.

Бенсън не изглеждаше доволна от отговора. Обърна се към Дан Роби и каза:

— Господин Роби, разбирате ли, че обвиненията срещу вас могат да ви оставят зад

решетките до края на живота ви или дори да ви донесат смъртна присъда?

Дан Роби се изправи и заяви:

— Да, разбирам.

— И въпреки това не желаете да бъдете защитаван от адвокат?

— Убеден съм, че мога да си бъда най-добрият адвокат, ваша чест.

— Не се съмнявам в способностите ви на юрист, но искам да разберете, че най-настоятелно ви препоръчвам да потърсите независим правен съвет. Както добре знаете, ако не сте в състояние да си го позволите, щатът ще ви назначи служебен защитник.

— Разбирам това, но държа на решението си.

— Ще се върнем отново на този въпрос, господин Роби, но по-късно. Как ще пледирате?

— Невинен — отвърна незабавно Дан Роби.

Тя се обърна към прокурора.

— Обвинението?

Дейвис застана пред масата си, за да могат всички да го виждат по-добре, и каза с ръце в джобовете:

— Ваша чест, всички тук познават Дан Роби. Той е дългогодишен член на адвокатската колегия на щата Мисисипи. Както добре знаете, прекара доста време и на стола, на който седите в момента.

Съдия Бенсън не скри раздражението си.

— Можем да пропуснем урока по история, господин Дейвис. Събрали сме се само за предварително изслушване. Обвиняемият пледира невинен. Искам да чуя вашата позиция относно освобождаването му под гаранция.

— Настояваме обвиняемият да не бъде пускан на свобода, ваша чест. Смятаме, че той трябва да остане в ареста до началото на процеса.

Бенсън го изглежда подозрително.

— Осъзнавам сериозността на обвиненията, но да разбирам ли, че отхвърляте каквато и да било гаранция?

— Да, ваша чест, точно така.

Тя погледна към Дан Роби.

— Господин Роби, ще отговорите ли?

Дан Роби прочисти гърлото си и каза:

— По-голямата част от живота си, ваша чест, съм прекарал именно в Кантрел. С това място ме свързват здрави връзки. Съпругата ми и малкото ми дете живеят тук. Домът ми е тук, работата ми също. Нямам криминално минало, не съм глобяван дори за превишена скорост. Няма опасност да се укривя и намирам определянето на разумна гаранция за напълно уместно независимо от сериозността на обвиненията, които категорично отхвърлям.

— Господин Дейвис? — попита Бенсън. — Какво ще отговорите?

— Съгласен съм по всички пунктове с обвиняемия, ваша чест. Може би не съм се изразил правилно.

— Очевидно не сте! — отвърна Бенсън с укорителен тон.

— Не смятам, че съществува опасност обвиняемият да се укриве. Но смятам, че за неговата сигурност е по-добре да изчака в ареста началото на процеса.

Бенсън повдигна вежди.

— Смятате, че в ареста е по-безопасно? Можете ли да обясните това?

— Трябва да призная, ваша чест, че получихме заплахи за живота на обвиняемия.

Прокурорът извади няколко листа от куфарчето си и помоли за разрешение да се приближи до съдийската маса. Получи го и показа на съдията въпросните страници. Тя ги прочете бавно и му ги върна.

— Смятате ли тези заплаха за реални?

— Да.

— Разбирате ли, че заплахите, отправени към обвиняемия, не означават непременно, че той трябва да остане зад решетките? Щатът е длъжен да го защити срещу подобни престъпни заплахи независимо от обвиненията срещу него.

— Разбира се, че е така, ваша чест, но трябва да бъдем и практични. Кантрел не е голям град с много полицейски служители, които денонощно да охраняват обвиняемия. Искрено съм обезпокоен за неговата безопасност, за да може да се изправи пред съда по повод повдигнатите срещу него обвинения. Не бих искал освобождаването му под гаранция да подтикне други да извършат престъплението, за което той е обвинен. Надявам се, че разбирате дилемата, пред която съм изправен.

Бенсън се поколеба за пръв път и погледна към Дан Роби.

— Господин Роби, имате ли какво да добавите?

— Само едно. Че съм в състояние да се грижа за себе си, ваша чест. Ако някой иска да нарани мен или близките ми, нека хубаво си помисли, защото действията, които предприеме, няма да доведат до очаквания от него резултат.

След тези думи Дан Роби се обърна и огледа цялата зала. Когато погледът му попадна върху сина му, се спря, но само за секунда. После продължи нататък, преди той да седне на мястото си.

Бенсън кимна и каза:

— Ще обмисля аргументите и на двете страни. Докато взема решение, обвиняемият остава под надзора на щата Мисисипи.

Тя удари чукчето, стана и излезе през вратата, от която бе дошла, без да даде на Тагърт възможност да извика: „Моля, станете!“.

Дан Роби бе поведен към страничния изход в мига, в който голямата врата се отвори и на прага се появи Виктория. Беше облечена в черно с блуза и пола, която едва стигаше до коленете. Обувките ѝ на висок ток също бяха черни.

Всички я зяпнаха, включително Дан Роби. Дватама съпрузи впериха погледи един в друг, после той се обърна и полицаите го изведоха. Вратата се затвори зад гърба му.

Дейвис напъха документите си в куфарчето и също се взря във Виктория, която стоеше вцепенена на прага, явно изненадана, че изслушването е приключило толкова бързо. Прокурорът хвърли поглед към Роби и се усмихна.

Виктория си тръгна още преди присъстващите да станат от местата си и да се насочат към вратата. Когато залата се опразни, Дейвис отиде при Роби.

— Е, това беше интересно — заяви единственият прокурор в Кантрел.

— За какви заплахи става въпрос? — попита Роби.

— Не мога да коментирам. Разследваме ги, разбира се. Но наистина смятам, че баща ти ще бъде в по-голяма безопасност в затвора, отколкото навън.

— Трябва да има адвокат — отвърна Роби.

Мислите му обаче бяха насочени към онова, което бе прочел в очите на баща си, когато Дан Роби го зърна. Безразличие. То бе по-болезнено, отколкото гневът например. Но нали се бе опитал да си внуши, че не се интересува от чувствата на баща си към него?

— Съгласен съм — каза Дейвис. — Разбира се, че трябва да има адвокат. Постъпва глупаво, като се отказва от тази възможност. Ако имаш някакво влияние върху него, трябва да го убедиш за адвоката. Има достатъчно пари, за да си го позволи. Трябва да тръгвам. Не забравяй поканата ми да пийнем по едно.

Дейвис си тръгна и остави Роби сам в съдебната зала.

Заплашителният жест на Пит Кланси в съдебната зала бе навел Роби на мисълта, че той може да го причака отвън с приятелите си.

Не го видя никъде. Чакаше го някой друг.

Бащата на Сара Чизъм се бе облегнал на парапета на стълбите пред сградата на съда. Когато на входа се появи Роби, той тръгна към него.

— Аз съм Лестър Чизъм — представи се и протегна ръка. Двамата се здрависаха. — Разбрах, че вие сте Уил, синът на съдия Роби.

— Да.

— Като Божи служител не мога да оправдая стореното от него.

— *Евентуално* стореното — поправи го Роби.

— Евентуално стореното. Но като баща не мога да кажа, че съжалявам.

— Ясно е, че Шърман Кланси не е убил дъщеря ви — възрази Роби.

— Така ли?

Роби го изгледа с любопитство.

— Нали е имал алиби?

— Хората лъжат непрекъснато, господин Роби. Работата ми ме е убедила в това. Човекът е слабо създание. Прекалено често избира най-лесния път. Лъжата вместо истината. Понякога може да се окаже много трудно да признаеш истината.

— Защо ѝ е на Виктория да лъже? Самата ѝ поява в съдебната зала я е поставила в изключително неудобна ситуация. Имала е достатъчно основания да замълчи и да остави съдебните заседатели да осъдят Кланси. За нея това признание наистина е било много трудно.

— Освен ако нещо друго не я е принудило да го направи. Нещо, което се е оказало по-силно от естественото ѝ желание да не свидетелства.

— И какво е това?

— Нямам представа. Просто не изключвам и подобна възможност.

— Разбрах, че дъщеря ви е познавала Кланси.

— Дъщеря ми беше грешница. Блудница, с други думи. Както и по-малката ѝ сестра. Проумях го едва сега. Не ги обвинявам. Обвинявам себе си. Очевидно съм се провалил като баща. Понякога отделям прекалено много време на паството си. Може да съм бил и прекалено строг към тях. Тяхното грехопадение е и мое. Не съм спрял да се моля от смъртта на Джанет насам. Започнах да се моля още по-усърдно, когато научих, че дъщеря ми е била... замесена в разни... недостойни неща. Ако баща ви или някой друг не беше убил Кланси, щях да го направя със собствените си ръце.

— Внимавайте Обри Дейвис да не ви чуе.

— Осъзнавам, че не подобава на Божи служител да изрича подобни думи, но и аз съм човек. Загубата на дете е толкова противоестествена. Децата би трябвало да погребват своите родители, а не обратното.

Мислите на Роби се насочиха за миг към мъртвата Саша, чиято майка вероятно я бе погребала.

— Това е самата истина.

Чизъм се взря в него.

— Предполагам, че сте се върнали в града заради баща си.

— Преместихме се тук едва преди три години. Живеехме в Мобил, Алабама, макар да съм роден и израснал в Мисисипи.

Роби се канеше да отвърне, че е научил това от Сара, но се спря навреме.

— Мобил е хубав град — отбеляза той.

— Определено е доста по-голям от Кантрел. И предлага много повече възможности за прекарване на времето. Тук обаче ми предложиха моя собствена църква. В Мобил щях да остана помощник-пастор чак до пенсия.

— Взели сте решение да се преместите тук заради кариерата си?

— Да. А трябваше да помисля първо за семейството си.

— Животът е сложен — каза Роби.

— Животът не би трябвало да бъде сложен, ако човек следва Божието слово.

— Възможно е понякога Бог да иска от нас да правим грешки, за да си извлечем поука за в бъдеще.

Чизъм се замисли за миг, преди да отвърне:

— Може би тъкмо това е направил и с мен.

— Ще останете ли в Кантрел? — попита Роби.

— Съмнявам се. Ще изчакаме да разберем какво точно се е случило с Джанет, разбира се. Мисля, че след това ще заминем в някой по-голям град. Дори това да означава отново да стана помощник-пастор. Остават ми две дъщери. Не искам да погребя още някоя.

— Големите градове предлагат големи изкушения — отбеляза Роби.

— Но помощник-пасторите разполагат с повече свободно време, което да прекарват със семействата си.

Лестър Чизъм се сбогува с кимване, обърна се и си тръгна.

Роби слезе по стъпалата пред съдебната зала, озова се на улицата и го видя.

Микробусът, който превозваше арестантите до съда. Единственият пътник бе Дан Роби. Беше на последната седалка. Погледна през прозореца в мига, в който шофьорът намали, за да вземе завоя.

Баща и син се взряха един в друг. Този път Роби извърна поглед, докато баща му продължаваше да го наблюдава с неразгадаемо изражение. Миг по-късно микробусът се скри зад ъгъла.

Роби стоеше на улицата и гледаше мястото, където преди секунди бе видял лицето на баща си. Част от него изпитваше чувството, че живее нечий чужд живот. Сякаш някой друг, а не той се бе върнал в Мисисипи.

Бе напуснал щата преди двайсет и две години. Хората може би смятаха, че никой семеен разрыв не може да е толкова дълбок, та синът да не потърси контакт с баща си през цялото това време.

След като Роби бе пристигнал на Източното крайбрежие, животът му се бе променил драстично. Беше се надявал да започне нов живот с Лора Барксдейл. Това не се бе случило. Бе пристъпил към новия живот сам, разгневен и объркан.

Бъдещето му бе спасено от случайно стечение на обстоятелствата, което го бе насочило към началото на кариерата му. Няколко пъти през годините се бе сещал за баща си. Работата му обаче изискваше такова ниво на секретност, че не му позволяваше да се свърже с него или да се върне в родния си дом.

Но нещата се бяха променили. Баща му бе обвинен в убийство, а това послужи като

катализатор на желанието му да разреши проблемите от миналото. Освен това се бе провалил на последната си мисия. Пръстът му не бе натиснал спусъка. И не лицето на малкото момиченце му бе попречило да го направи.

Изглежда, че за да продължи напред, трябва да се върна назад.

Затова съм тук.

Изпълнил съм толкова много мисии през годините.

Но никога не съм пристъпвал към осъществяването им без предварителен план.

А сега нямам никаква представа как да се справя с това.

Тиара Стрийт.

Беше пълна с малки занемарени къщи с мръсни дворове и без следа от надежда на хоризонта. Уил Роби винаги бе смятал, че името на улицата отразява нечия представа за много, ама много неуместна шега.

Домът на Били Фалконър бе малък и занемарен като всички останали. Роби нямаше представа с какво се е занимавал бившият му съотборник след завършването на гимназията, но очевидно не бе изкарвал добри пари. А болестта, която го бе връхлетяла, означаваше, че вече не може да работи. Нищо чудно да бе задлъжнял към някоя болница. Тъжна ситуация за всеки човек, но особено за мъж, едва навършил четирийсет.

Роби почука на входната врата. Забеляза някакво движение вътре и малко по-късно на прага се появи чернокожа жена. Беше висока, слаба и с уморен вид. Дългите ѝ ръце бяха набраздени от изпъкнали вени. Късата ѝ къдрава коса бе започнала да побелява. Бръчките по лицето ѝ говореха за труден живот.

— Какво мога да направя за вас? — попита тя и изтри ръцете си в неособено чиста кърпа.

— Бих искал да се видя с Били Фалконър.

— Той не приема никого. Не се чувства добре.

— Знам. Синът му ми каза. Аз съм Уил Роби.

Жената ахна, закри устата си с длан и изпусна кърпата. Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя го хвана за ръката.

— О, боже, Малкия Бил ме предупреди, че сте в града и може да се отбиете, но не вярвах, че ще го направите.

— Много бих искал да поговоря с Били.

— Заповядайте, господин Роби, влезте.

— Наричайте ме Уил.

— Аз съм Анджи.

— Случайно да сме ходили заедно на училище?

— Не. Не съм от Кантрел. С Били се запознахме в Оксфорд. Беше шофьор на камион, веднъж мина през града и обядва в ресторанта, в който работех. После започна да идва отново и отново. Не след дълго се оженихме. Тогава дойдох да живея тук.

— Рано сте станали родители.

— Имаме само едно дете. Бях на двайсет, когато родих Малкия Бил. Искахме още деца, но явно Господ е имал други планове за нас.

Без да спира да бърби, тя го поведе през малката къща, прекосиха я и излязоха в задния двор.

— Кога се разболя Били?

— Преди година. Рак на белите дробове. От прекалено много цигари, предполагам.

— Къде се лекува?

— Прегледа го местният доктор. Каза, че нищо не може да се направи.

— Не потърсихте ли второ мнение?

Анджи спря и го погледна.

— Не. Имам предвид, че докторът тук каза, че ракът се е разпространил и край.

— Подложи ли се на операция? На химиотерапия или лъчетерапия?

— Не направи нищо такова. Заяви, че предпочита да умре като мъж. Не иска да се вкопчва в живота и да страда, а ние да се терзаем, като го гледаме как се мъчи. А и всичко това струва купища пари. Пари, с които не разполагаме.

— Нямате ли здравна застраховка?

— Не. Когато Били изгуби работата си, изгуби и застраховката си.

— Можехте тогава да сключите нова. Не могат да му откажат, ако болестта се е появила преди това.

Изражението ѝ стана напрегнато и тя отвърна хладно:

— Приели сме нещата такива, каквито са, Уил. Но все пак благодаря за загрижеността.

Вече бяха прекосили задния двор и свърнаха вдясно. Роби видя стара очукана каравана „Еърстрийм“.

Когато я погледна, Анджи извърна очи и каза тихо:

— Били предпочита да стои в караваната. Взе я от приятел на приятел. Постегна я и сега живее тук. Твърди, че иска да умре в нея. А когато това станело, можело просто да затворим вратата и да го оставим вътре, така казва.

Тя изрече всичко това с небрежен тон, но Роби видя неприкритата болка, изписана на лицето ѝ при тази ужасяваща мисъл.

Анджи го поведе към караваната и почука на вратата.

— Били, имам изненада за теб. — Тя се обърна и се усмихна на Роби. — Водя ти някого, когото познаваш много добре. — Анджи отвори вратата и даде знак на Роби да влезе. — Благодаря ти, че дойде, Уил. Това означава много за него — каза тя, обърна се и забърза към къщата.

Роби влезе в караваната и погледна първо надясно, после наляво. Вдясно видя масичка, отрупана с мръсни чинии и чаши. Вляво бе тъмно, но въпреки това Роби се насочи нагам и мракът като че ли отстъпи още след първата крачка.

— Мамка му, Уил Роби! — възкликна немощен глас.

Роби пристъпи и видя бившия си съотборник отблизо.

Били Фолкнър бе един от най-едрите мъже, които Роби бе срещал през живота си. Сега приличаше на надуваема кукла, от която някой е изпуснал въздуха и тя се е смалила до една трета от първоначалните си размери. Кожата му бе с доста по-тъмен цвят, отколкото на съпругата му или сина му. Когато бяха тийнейджъри, хората от Кантрел идваха на всеки мач, за да подкрепят отбора. Отнасяха се към играчите по един и същ начин, независимо дали бяха бели и черни. Но когато футболният сезон приключеше, всичко продължаваше по старому, а това означаваше, че Били се превръщаше в обикновен чернокож, напълно изолиран от обществото на белите.

Сега лежеше на старо продънено канапе, облегал глава на чувал за боклук, натъпкан с нещо. С нещо меко, надяваше се Роби.

Били бе облечен със стар прокъсан халат, под който стърчаха голите му прасци и огромните му стъпала. Късата му коса бе побеляла. Лицето му бе измъчено, хлътналите му гърди се повдигаха и спадаха бавно и продължително. Кожата му бе осеяна с капчици пот, а в погледа му не бе останал живец. От кислородната бутилка върху малка ръждясала количка, оставена до канапето, излизаха тънки маркучи, пъхнати в ноздрите му. Явно дишаше с големи усилия.

Роби се огледа. Видя малък стол, покрит с боклуци. Изсипа ги на пода, придърпа стола

до Били и седна.

Били възкликна с дрезгав глас:

— Мамка му, човече, изглеждаш, все едно вчера си завършил гимназия!

— И двамата изглеждаме така, сякаш довчера сме били в отбора.

— Помниш ли онази комбинация пред гол линията във втората четвърт на финалния мач за щатското първенство?

Роби се замисли за момент.

— Финт надясно, лъжливо подаване към Кени Милър, лъжлив страничен пас по линията. Аз се вгурнах наляво, ти се сблъска с техни играчи, но ти останаха достатъчно сили, за да събориш външния им защитник. Изпълнихме комбинацията точно както треньорът я бе рисувал на дъската.

Били се усмихна широко.

— Изпитах невероятно удоволствие. А после в третата четвърт? Помниш ли онова разиграване? — попита той. — Помниш ли? Кажете ми, че го помниш, човече!

Роби също се усмихна и се върна назад, много назад в спомените си.

— Твоят миг на слава. По време на едно прекъсване ти ми извика, че защитниците им са твърдо решени да спрат атаката ни. Когато се върнахме на терена, ти обмисли коя комбинация в нападение да приложим. Имитирах лъжливо подаване към Дони Дженкинс, който тичаше по крилото с по-малко нападатели, взех си топката обратно, обърнах се и ти метнах най-красивия пас към крайната зона на друго крило. А ти я улови с огромните си длани. После падна по задник!

На лицето на Били се появи дяволита усмивка.

— А около мен нямаше нито един техен защитник. Мислех си само за едно: „Не изпускай проклетата топка!“.

— Запознах се с Малкия Бил. Симпатичен младеж. Несъмнено си се справил отлично като баща.

Били извърна леко измършавялото си тяло, за да му е по-удобно да гледа някогашния си съотборник. Радостта в очите му помръкна, изражението му стана сериозно.

— Добро момче е, но трябва да се измъкне от това място.

— Смяташ ли, че ще успее?

Били кимна.

— Сключих застраховка „Живот“. Редовно си плащам вноските, затова сега не могат да ме прецакат. Това ще му осигури малко средства. Също и на Анджи. Ще се оправят. — Били докосна челото си. — Малкия Бил е умен. Много го бива с компютрите. Знае всичко за тях. Нямам представа на кого се е метнал. Аз дори не знам как да включа компютър.

— Аз съм същият.

Били го огледа.

— Изглежда, добре се оправяш. Къде живееш?

— На Източното крайбрежие. Нищо особено. Работя в офис, придвижвам документи от едно място на друго. Парите ми стигат да си плащам сметките.

— Избяга от тук веднага щом завърши гимназия.

— Исках нещо различно.

Били огледа караваната.

— Всички искаме нещо различно. — Взе пластмасово кошче и се изхрачи в него. Изтри устни в ръкавана халата си и каза: — Знам защо се върна. Заради баща ти. — Той посочи

купчината вестници на пода. — Следя новините. Няма какво друго да правя.

— Предполагам, че е така. Анджи ми се стори много мила.

Били кимна и извърна поглед.

— Иска да се върна да живея в къщата.

— Защо не го направиш?

— За да гледа всеки ден красивото ми лице? — Били прокара пръсти през косата си и каза: — Човече, да не мислиш, че искам да ме запомни така?

Закашля се толкова силно, че Роби му помогна да се изправи и му наля чаша вода от каната, оставена на малката кухненска мивка. След като Били изпи водата и легна отново, Роби каза:

— Мисля, че ако не ти остава много време, най-добре да го прекараш с хората, които те обичат.

— Аз съм им бремене, Уил. Ритна ли камбаната, ще могат да продължат напред. — Преди Роби да успее да възрази, Били попита: — Как е баща ти?

— Не много добре, като се има предвид, че е в ареста по обвинение в убийство.

— Помниш ли Шърм Кланси?

— Да, по времето, когато беше обикновен фермер, беден като църковна мишка.

— Добре се уреди.

— Чух, че са открили газ в имота му.

— Петрол или газ, нещо подобно. А после удари джакпота с казината, когато ги разрешиха в щата.

— Как ли се е свързал с тези хора?

Били сви рамене.

— Нямам представа. Но успя да го направи. Започна да рине парите с лопата. Построи огромна къща. Купи си онази кола, дето умря в нея...

— С гърло, прерязано най-вероятно с тактически нож.

— Какъвто баща ти имаше. Помня, че съм го виждал, като бяхме деца.

— Добра памет.

— И аз си взех такъв.

Роби го погледна.

— Откъде?

— Чичо ми е служил в морската пехота. Още във Виетнам. Завеща ми го, преди да умре.

Роби кимна.

— Намериха ли ножа, с който е убит Кланси?

— Никой не го е споменавал. А аз не пропускам статия във вестника. Както вече ти казах, друго не ми остана.

— Какво мислиш за Джанет Чизъм?

Били понечи да се изправи. Роби стана и му помогна, като повдигна импровизираната му възглавница, така че да се облегне на нея.

— Какво те интересува?

— Ако Кланси не я е убил, кой може да го е направил?

— Той я е чукал. Плащал ѝ за това. Така твърдят вестниците. Разбра се по време на процеса. Отвратително! Беше достатъчно стар, за да ѝ бъде дядо.

— А втората ми майка му е осигурила алиби.

Били кимна.

— И баща ти може да го е убил именно заради това.

— Познаваш ли Виктория?

— Не. Виждал съм я в града, нищо повече. След като ти си тръгна, не размених и една дума с баща ти. Той се затвори в себе си, изолира се от живота, така да се каже. Не искаше да се вижда с никого. Посвети се изцяло на работата си. Спечели онова голямо дело. Един ден се върна с Виктория и купиша „Дъбове““. Всички в града останаха много изненадани.

— Имат си момченце.

— Което изобщо не говори. Така казват хората.

— Знам. Наистина не говори.

— Видя ли се с баща си?

— Не мисля, че иска да ме види.

— Ти напусна града много отдавна. Разговарял ли си с него през всичките тези години?

— Не.

Били помълча, погледна стария си приятел и каза:

— За бога, Уил, баща ми също ме налагаше. Много бащи правят тази гадост. И аз съм пляскал Малкия Бил веднъж-два пъти по задника, когато беше хлапе. Но никога не съм го удрял с юмрук. Никога не съм използвал пръчка или тояга. Никога не съм разбивал бирена бутилка в главата му. Баща ми правеше всичко това. Зарекох се никога да не го причинявам на децата си.

— Радвам се да го чуя, Били. Децата си имат достатъчно проблеми, за да трябва да се справят с някого, който, вместо да им дава цялата си любов, ги спуква от бой.

— Имаше ли още нещо, Уил? Какво те накара да напуснеш?

Роби извърна поглед към кислородната бутилка.

— Кой лекар ти постави диагнозата?

— Доктор Холоуей.

— Онколог ли е?

Били се намръщи.

— Какво?

— Специалист ли е по ракови заболявания?

— А, не, не е. Но е добър лекар. Винаги се е грижил за нас през годините. Лекувал е всичко — от счупена ръка до някои от женските проблеми на Анджи. Знае много занаяти, като в онази пословица...

Но не е майстор в нито един от тях, помисли си Уил.

— Имаш ли нужда от нещо, Били? От пари?

Били махна с ръка.

— Оправяме се, Уил. Благодаря.

Роби стана.

— Трябва да тръгвам. Радвам се, че те видях. Ако се сетиш за нещо, от което може да имаш нужда, ще ми кажеш ли? Отседнал съм в „Дъбове““.

Били кимна и се замисли.

— Ей, Уил, какво ще кажеш да дойдеш отново и да изпием по една-две бири, да си поговорим пак за доброто старо време.

— Чудесна идея, Били. Бирата е от мен.

Не беше трудно да ги забележи. Роби бе сигурен, че те *искат* да открие присъствието им зад гърба си. В седана имаше трима мъже. Не бяха Пит Кланси и антуражът му. Този път противникът изглеждаше доста по-внушително. Бяха на неговата възраст, облечени в костюми, със сурови изражения на лицата. Роби бе готов да се обзаложи, че под саката си имат пистолети.

Продължи да кара със същата скорост, като от време на време поглеждаше в огледалото. Шофираше по път, настлан с макадам, който се виеше между дърветата. Беше пуст с изключение на двете коли.

Седанът ускори и го изпревари, след което намали и спря. Роби можеше да го заобиколи и да продължи напред, но реши да не го прави. Спря зад него.

Тримата мъже слязоха от седана и тръгнаха към колата му. Един откъм страната на шофьора, двама от другата.

Роби свали прозореца си, а мъжът от неговата страна бръкна в джоба на сакото.

— От местното поделение на ФБР в Джаксън, нали? — попита Роби. — Доста далече от дома сте се озовали, момчета.

Мъжът извади ръката си от сакото, но Роби излезе от колата и го подкани:

— Не, не, покажете ми служебната си карта. Това ще ме накара да се почувствам по-добре.

Мъжът го послуша.

— Специален агент Джон Уърцбургър — прочете на глас Роби.

— Как разбрахте, че сме от ФБР? — попита Уърцбургър, докато другите двама наблюдаваха зорко Роби, който кимна към колата им.

— Ако искате да останете незабелязани, първо свалете правителствените номера. — Той посочи костюма и вратовръзката на Уърцбургър. — Стандартно облекло за служители на Бюрото. Ако бяхте от лошите, щяхте да ме засечете при изпреварването. Но не го направихте, защото, одраскате ли колата, ще има да пишете обяснения цял месец.

Уърцбургър прибра служебната си карта и попита:

— Откъде знаете толкова много за ФБР?

— Имам приятели, които работят за Бюрото във Вашингтон. Понякога излизаме да пийнем бира, да си поприказваме.

— Проучихме миналото ви, господин Роби. Не открихме почти нищо.

— Струва ми се логично, след като не съм се занимавал с почти нищо. И не съм направил нищо. С какво мога да ви помогна?

— Баща ви е обвинен в убийството на Шърман Кланси.

— Да, знам.

— Интересува ни самият Кланси.

— Защо?

— Свързан е с някои казина.

— Това защо да е проблем? В този щат хазартът е разрешен.

— Вие сте външен човек, господин Роби. Проверихме това. Не сте се връщали тук повече от двайсет години. Това е една от причините да се свържем с вас по този начин.

Роби се облегна на бронята на взетия под наем автомобил и огледа тримата агенти.

— Защо придавате такова значение на случая?

— Вярвате ли, че баща ви е убил господин Кланси?

— Нямам представа. Както вече казах, току-що пристигнах.

— Ако не е той, би трябвало да има друго обяснение.

— Имате предвид съдружниците на Кланси в хазартния бизнес?

— Защо споменавате това? — Уърцбургър изглеждаше заинтригуван.

— Вие сам повдигнахте въпроса за връзките му с казината. А доколкото чух, въпросните хора са опасни типове, които е възможно да са имали мотив да го убият.

— Кой ви каза това?

— Не си спомням точно. Но мисля, че почти всеки в Кантрел ще ви каже същото, ако го попитате.

— Местни клюки?

— Които нерядко се оказват абсолютно верни.

Уърцбургър го изгледа с любопитство.

— Тук сте заради баща си, нали?

— Да.

— Но въпреки това смятате, че би *могъл* да убие Кланси, така ли?

— Установил съм, че при определени обстоятелства хората са способни на почти всичко.

— И сте стигнали до този извод благодарение на житейския си опит, макар че „не сте се занимавали с почти нищо“?

— Обичам да наблюдавам хората, агент Уърцбургър. Човек може да научи много, като си държи устата затворена, а очите и ушите отворени.

Уърцбургър кимна и подаде визитка на Роби.

— В такъв случай, ако видите или чуете нещо, ще ми позвъните ли?

Роби взе визитката.

— Не ми казахте защо ФБР се интересува от случая.

— Прав сте, не ви казах. Приятен ден.

Уърцбургър и хората му се върнаха в колата си и потеглиха сред облак прах.

Роби седна зад волана и също потегли.

Малко по-късно той спря пред „Дъбовете“. Волвото бе паркирано отвън. Влезе в къщата. Присила го посрещна на вратата.

— Къде е Виктория? — попита Роби.

— Горے с детето. Как мина в съда? Тя не каза нищо.

— Не се случи почти нищо. Той пледира невинен, а съдията настоя да си вземе адвокат.

Не спомена заплахите за живота на баща му. Качи се на втория етаж тъкмо когато Виктория излизаше от стаята на Тайлър.

— Видях, че си взела решение относно изслушването днес — отбеляза той.

Тя не помръдна от мястото си, застинала на прага на детската стая.

— Отлагах го до последния момент. Затова закъснях. Седях в колата и... — После пристъпи крачка напред и попита: — Как мина?

— Той влезе в ролята на свой адвокат, пледира невинен и поиска определянето на разумна гаранция.

— Ще го пуснат ли под гаранция?

— Щяха, ако Обри Дейвис не бе заявил, че са получили сериозни заплахи за живота му и в килията ще бъде в по-голяма безопасност. Съдия Бенсън трябва добре да обмисли решението си. За момента остава в затвора.

Виктория се хвана за гърлото.

— Какви са тези „сериозни заплахи“?

— Надявах се ти да ми кажеш.

— Дан никога не ми е споменавал, че някой го заплашва.

— Създал си е немалко врагове покрай делото срещу онази петролна платформа, което е спечелил.

— Това е било преди години.

— Някои хора помнят дълго.

Аз ли не знам това, помисли си Роби.

— Не, не го вярвам. Имали са достатъчно възможности досега да му навредят. Или да *ни* навредят. Но не са го направили. А и за какво са тези заплахи? Ще те убием, ако... какво? Направиш нещо? Или не направиш нещо?

Роби трябваше да признае, че думите ѝ звучат логично. Знаеше освен това, че ако иска да намери отговорите на който и да било от тези въпроси, ще трябва на първо място да направи онова, заради което бе дошъл тук.

Да се срещне с баща си.

Обърна се и слезе бързо по стълбите.

— Къде отиваш? — извика Виктория.

Роби не ѝ отговори.

— Време е, помощник-шериф Тагърт — каза Роби.

Стоеше пред бюрото ѝ в участъка.

— Роби, не знам какво да ти кажа. Баща ти...

— Баща ми е загазил, някакви хора го заплашват и той няма да напусне килията, докато не приключи процесът. Мисля, че мога да му помогна. Но не мога да го направя, ако не поговоря с него.

— Той каза...

— Знам какво е казал. Ти какво щеше да направиш, ако ставаше въпрос за твоя баща? Щеше ли да се откажеш и да се прибереш у дома с подвита опашка?

Роби предположи, че тези думи ще попаднат право в целта. Тя забарабани с пръсти по бюрото, после стана, откачи връзка ключове от колана си и каза:

— Ако нещо се обърка, ще кажа, че си ми ги взел със сила, и ще си понесеш последствията. Ясно?

— Ясно.

Шийла отключи стоманената врата и го поведе по тесен коридор, който завършваше с друга стоманена врата. Отключи и нея с друг ключ и се озоваха в ареста. Вратите на килиите изглеждаха солидни. Тя го отведе до последната вляво. Почука на вратата и каза:

— Господин съдия, имате посетител.

Шийла погледна Роби, посочи го с пръст и изрече по-тихо:

— Десет минути. Това е.

Отвори вратата и той влезе в килията. Секунда по-късно Шийла я затвори зад гърба му и заключи. Роби чу тежките стъпки на помощник-шерифа да се отдалечават по коридора.

В следващия миг Роби залитна към стената. Едната му скула се удари в тухлите и той усети как мястото започва да се подува.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — кресна Дан Роби в ухото на сина си.

Макар и трудно, Роби се освободи от хватката на баща си, мина му в гръб, изви ръката му нагоре, но недостатъчно, за да го нарани.

— Ще се успокоиш ли? — попита тихо той. — Или да я счупя?

— Казах им, че не искам да те виждам.

— Само че аз съм тук. Можем ли да поговорим?

— Упражняваш насилие върху мен!

— Действам при самозащита. Ти се нахвърли пръв. Ще останем ли в тази глупава ситуация, или ще се захванем с нещо по-смислено?

— За начало можеш да ми пуснеш ръката!

Роби освободи баща си и отстъпи крачка назад. Дан разтри ръката си и попита рязко:

— Защо си тук?

— Чух, че си загазил.

— Загазвал съм много пъти през последните двацет и две години. Но ти не се появи нито веднъж.

Дан седна на леглото си, което даде възможност на Роби да го огледа по-добре. Баща му бе на шейсет и четири. Все още бе по-висок от сина си, все така слаб и строен, с широки рамене и добре оформени мускули. Косата му бе напълно побеляла и започнала да оредява, а

лицето му бе загрубяло от живота близо до океана.

— Така е — каза Роби.

— Защо сега?

— Може да е свързано повече с мен, с житейския етап, на който се намирам, отколкото с теб.

— Добре, видя ме. Поговорихме. А сега си върви.

Дан обърна гръб на сина си.

— Ти ли уби Шърман Кланси?

Баща му не каза нищо.

— Ако не си го убил, а аз мисля, че не си, тогава човекът, който го е направил, е все още на свобода. Може да е същият, който е убил Джанет Чизъм.

Баща му не наруши мълчанието си.

— Мислех си, че един морски пехотинец и съдия не би искал убиецът или убийците да се измъкнат безнаказано.

— Не искам, но това не е моя работа, нали? Не съм в положение да мога да открия истинския убиец.

— Затова съм тук.

Баща му се обърна.

— Ти? — присмя се Дан. — Защо си мислиш, че можеш да направиш каквото и да било? Къде беше досега? Какво направи с живота си?

— Разни работи.

— Въобразяваш си, че можеш да се появиш тук след толкова години и да...

— Оставих ти телефонен номер, на който да се свържеш с мен — прекъсна го Роби. — Веднага щом пристигна на мястото, закъдето се бях запътил. Това беше преди двайсет и две години. — Помълча и добави: — Не се обади нито веднъж.

— Че защо да го правя? Ти напусна дома си. Изниза се посред нощ като проклет страхливец, какъвто винаги си бил. Не можа да се изправиш срещу мен и да ме погледнеш в очите!

— Доколкото си спомням, ти самият си напуснал дома си, когато си бил на седемнайсет, излъгал си за възрастта си и си постъпил в морската пехота. Връщал ли си се някога в родния си дом? Защото не си спомням да си го споменавал.

— Това не ти влиза в работата!

Роби не му обърна внимание и продължи:

— Винаги съм се чудил защо не познавам дядо си. Защо никога не си го споменавал? Да не би да те е спуквал от бой? Да те е обиждал всеки божи ден? Защото, ако го е правил, с теб имаме много общо.

Дан Роби погледна сина си, застанал в другия край на тясната килия.

— Затова ли си дошъл? Да си намериш отдушник? Да сриташ задника ми, за да се почувстваш мъж в собствените си очи?

— Знам, че съм мъж. Не ми е необходимо да си търся отдушник или да ти сритам задника, за да докажа каквото и да било.

— Тогава защо си тук? — сопна се Дан.

— Защото си в беда. А аз помагам на хора, които са в беда. Дори да не го заслужават.

— Да не би да си станал самарянин? — попита саркастично баща му.

— Не мисля, че онези, които ме познават, биха ме описали по този начин.

Настъпи продължително мълчание.

— Ти ли уби Шърман Кланси?

— Ако го бях убил, едва ли щях да си призная точно пред теб.

— Смяташ ли, че Виктория е спала с него?

— Не се бъркай в живота ми!

— Вече съм отседнал в „Дъбове“.

Дан бе на ръба отново да се нахвърли на сина си.

— Забранявам ти да стъпваш в дома ми! Нямах никакво право!

— Не мисля, че някой ще те послуша, особено след като задникът ти търка *наровете*.

— Няма да остана вечно в ареста.

— Така е. Осъдят ли те, ще те изпратят в щатския затвор. Съмнявам се, че там е толкова комфортно. Между другото, трябва да си вземеш адвокат.

— Действам *pro se*. Знаеш ли изобщо какво означава това?

— Да, латински израз, който означава глупак. Ще поразпитам наоколо и ще ти намеря адвокат.

— Няма да правиш нищо подобно, момче.

— И ще защитя семейството ти от сериозни заплахи.

Дан понечи да каже нещо, но се спря. Погледна предпазливо сина си.

— Сериозни заплахи ли?

— Да, вече срещнах няколко души, които представляват заплаха. Освен това срещнах други хора, които смятат, че въпросните сериозни заплахи може да произхождат от много опасен източник. Ако е така, едва ли ги е грижа кого точно ще убият. На кого предпочиташ да повериш закрилата им? На полицията в Кантрел?

— Да не мислиш, че си по-добър? — попита презрително баща му.

— Не мисля. *Знам*, че съм по-добър. С това си изкарвам прехраната, *татко*. — Роби нави ръкава си и му показа раната от изгарянето. — Понякога нещата се объркват. Но продължаваш напред. Сега знам, че Тай е мой брат, и ще им трябва цяла армия, за да минат през мен.

Баща му огледа стройното му мускулесто тяло, но извърна поглед, явно неудовлетворен.

— Знаеш ли изобщо да боравиш с оръжие? Защото всички тук знаят.

— Ти си втори човек в Кантрел, който ми задава този въпрос — отвърна Роби. —

Отговорът е „да“. Знам да боравя с оръжие по-добре от всеки човек, когото ще срещнеш през живота си.

— Сети се имената на трима адвокати и ми кажи кого би наела, ако загазиш?

Роби се взираше в Шийла Тагърт, която седеше зад бюрото си.

— Трябва ти Тони Моузес.

Роби я изгледа скептично.

— Тони Моузес? Що за име е това?

— Нямам представа. Но ако ти трябва опитен адвокат, тя е човекът.

— Жена?

— При това чернокожа — отвърна Тагърт. — А другият ѝ голям плюс е, че двамата с Обри Дейвис не могат да се понасят. Обзалагам се, че би направила всичко, за да поеме случая.

— Толкова ли е добра?

— През последните десетина години пое тринайсет дела за убийства, предвиждащи смъртно наказание. Тук, в Билокси, чак в Хатисбърг и дори едно в Джаксън. Спечели ги всичките. Бих казала, че е дяволски добра, особено като се има предвид, че повечето ѝ клиенти бяха чернокожи. А да спечелиш подобни дела в Мисисипи не е малка работа. Истинско чудо е!

— Къде да я открия?

— Съседка ни е. Твърди, че близостта с ареста ѝ допада, тъй като лесно може да дойде и да си избере клиент. И бездруго това било единственото ѝ физическо усилие.

— Добре ли я познаваш?

— Като всички тук.

— Благодаря.

— Явно срещата с баща ти е минала добре, щом още си жив и му търсиш адвокат.

— Нещата бяха на косъм от провала.

— Искаш ли лед за тази подута буза?

— Добре съм.

Когато излезе навън, Роби се огледа нагоре и надолу по улицата, докато погледът му не спря на черна метална табела, окачена на спретнатата тухлена сграда, боядисана в бяло. Застана пред нея и прочете табелата: *Тони Моузес, доктор на юридическите науки, адвокат.*

Почука на вратата. Веднага прозвуча жуженето на електрическа брава. Той отвори вратата и влезе. Озова се в малка приемна. Една млада жена седеше зад бюрото. Върху него имаше модерен компютър и купчина папки. Жената няма трийсет, прецени Роби. Имаше дълга червена коса, лице, осеяно с лунички, и красиви зелени очи. Тя стана от мястото си да го посрещне.

— Мога ли да ви помогна?

— Търся Тони Моузес.

— За кого да предам?

— За Уил Роби. Бих искал да обсъдим възможността да поеме защитата на баща ми.

Погледът ѝ издаде, че много добре знае кой е баща му.

— Изчакайте една минута, господин Роби.

Жената изчезна в кабинета. Десет секунди по-късно вратата се отвори и Тони Моузес застана на прага.

Беше висока не повече от метър и петдесет, на ширина бе колкото на ръст, а бюстът ѝ бе огромен. Къдравата ѝ черна коса покриваше раменете. Носеше очила на плетена връвчица вместо ланец. Панталонът и сакото ѝ бяха възтесни за пищната ѝ фигура, покачена на обувки с висок ток.

Имаше дебели вежди и големи очи, по-черни от косата ѝ. Плътните ѝ устни бяха начервени в малиново. Ноктите ѝ бяха дълги и с ярък лак.

Когато тя заговори, Роби прогони външния ѝ вид от мислите си.

— Къде беше? — попита тя с настойчив тих глас, който въпреки това прозвуча като гръмотевица.

— Моля? — изрече Роби и отстъпи крачка назад, а тя направи крачка напред.

— Къде беше? Елементарен въпрос.

— Току-що излязох от ареста.

— Аха. Разбрах всичко, което трябваше да знам, десет секунди след като пресече границата на окръга. Влизай. Трябва да поговорим.

Моузес се обърна и докато влизаше в кабинета си, каза през рамо:

— Баща ти е заплашен от смъртна присъда. Затова времето е от огромно значение.

Младата жена бе излязла от кабинета на Моузес и гледаше съчувствено Роби.

— Искате ли кафе? — попита тя.

— Не. Не носете и на нея. Стига ѝ толкова.

— Роби! — извика Моузес. — Докарай си задника тук!

Той побърза да изпълни нареждането, а младата жена затвори вратата след него.

Роби огледа тясното помещение, задръстено — освен от Моузес, разбира се — от огромно бюро, отрупано с документи.

— Седни — нареди тя и посочи стол, върху който имаше купчина папки. — Разкарай ги тези хартии, скъпи. Не там, ей тук, на пода... вдясно — каза тя, когато Роби понечи да ги сложи на друг стол. — Не бива да разхвърляме.

Той седна и двамата впериха погледи един в друг.

— Е? — попита адвокатката. — Дошъл си да ме ангажираш от името на баща си?

— Той не знае, че съм тук. Но да, говорих с него.

Тя посочи охлузването на лицето му.

— Виждам как сте говорили. Ти колко пъти успя да го удариш?

— Има нужда от адвокат.

— Дума да няма! Решил е той да се защитава! Проклет глупак! Сам е наричал така не един и двама обвиняеми в съдебната си зала. Мога да ти го цитирам дума по дума: „Да си бъдеш сам адвокат е като да играеш руска рулетка с револвер, в който има не един, а шест патрона. Нямаш шанс да останеш жив“.

— Препоръчаха ви горещо.

Тя наклони глава.

— Чудех се кога най-сетне ще помолиш Шийла Тагърт да ти препоръча адвокат.

— Тя се изказа много ласкаво за вас.

Моузес кимна.

— Условието ми не подлежат на коментар. Плащаш ми почасов хонорар, който не е малък, но ако го сравниш с тези в Ню Йорк и Вашингтон, ще ти изляза направо без пари. Скъсвам си задника от бачкане по всеки случай, не оставям камък необърнат. Спечеля ли, не искам премия.

— А ако загубите?

— Получавам хонорара си в пълен размер. Без да се сърдиш.

— Чух, че имате голям опит в областта на углавните престъпления.

— В Мисисипи има куп закони, които могат да те убият, ако ги нарушиш. Е, тук не екзекутираме хора с това темпо, с което го правят в Тексас или Флорида, но определено се опитваме да ги догоним. Основната причина да не пращаме повече хора на смърт е, че бедните окръзи — а в нашия щат те преобладават — не могат да си позволят да назначат служебен защитник на местните обвиняеми, които са в изобилие. При това положение смъртната присъда няма шанс да издържи пред Апелативния съд. Затова съдиите предпочитат доживотната. Така *всички* са щастливи — заяви тя със саркастичен тон.

— Тъжна картинка — отбеляза Роби.

— Това е положението. Едно от най-големите предимства на баща ти е, че е бял. В Мисисипи екзекутират много малко бели, особено такива с пари или положение в обществото, а баща ти има и двете. За последните два века щатът ни е екзекутирал приблизително осемстотин души и осемдесет процента от тях са чернокожи, така че шансовете са на страната на Дан.

— Добре — каза Роби.

— И така, при процес за убийство нещата протичат на два етапа. Първо, трябва да се определи дали подсъдимият е виновен или не. В случай, че е виновен, минаваме към втората фаза, а именно — определянето на присъдата. Тогава се анализират всички обстоятелства, които говорят в негова полза или вреда. Единственото утежняващо вината обстоятелство, което откриват у баща ти, е самата същност на престъплението. То е особено жестоко. Спорно е дали прерязването на нечие гърло отговаря на това условие. Може да е така, може да не е. Може да решат да съдят баща ти по по-строги критерии, тъй като е бил съдия. Нямам представа. От друга страна, много обстоятелства говорят в негова полза. Така че вероятността да не получи смъртоносна инжекция е твърде голяма. Въпреки това могат да го заключат за много, много дълго, а той не е в първа младост. За него двайсет години са равностойни на смъртна присъда.

— Ами ако наистина е виновен?

— Този въпрос изобщо не ме интересува.

— Защо?

— Работа на Обри Дейвис е да докаже вината му по безспорен начин. Това изискват Конституцията и Върховният съд. Дейвис разполага с всички ресурси на окръг Кантрел и на федералното правителство. Баща ти разполага само с мен, но аз съм дяволски добра и умея да отстоявам позицията си във всяка съдебна зала, в която кракът ми стъпи. Задачата ми е да не позволя на Обри да получи онова, което иска, а именно — присъда. Осъди ли баща ти, ще стане щатски конгресмен или дори сенатор във Вашингтон, а случи ли се подобно нещо, аз ще си прережа вените на това бюро и ще оставя кръвта ми да изтече.

— Доколкото разбирам, с него не се обичате много.

— Мразя го от дъното на душата си, както и той мен.

— От Мисисипи сте, нали?

— Не. Но сега съм тук за късмет на баща ти.

— А откъде сте?

— От трите Х.

— Моля?

— Минах през „Хауърд“, „Харвард“ и хамалогия, не непременно в този ред.

— Учили сте в „Харвард“?

— Защитих магистратура в юридическия им факултет. А бакалавърска степен завърших в „Хауърд“. Всичко останало е хамалогия.

— Как се озовахте тук?

— Блазни ме мисълта, че съм се озовала на мястото, където имат най-голяма нужда от мен. Списъкът с делата, които съм спечелила, ми показва, че съм права.

— Значи ще представлявате баща ми?

— Цяла сутрин чаках да се домъкнеш тук. Звънях на Шийла през два̀сет минути.

— Двете сте близки, така ли?

— И двете сме служителки на закона, така да се каже. Тя прилага закона, а аз се грижа той да се прилага честно и справедливо, без каквито и да било предразсъдъци, най-вече по отношение цвета на кожата. Искам да ти кажа, че тук, в Кантрел, съм се нагледала на какви ли не прояви на дискриминация, но това се отнася и за много други места на север, юг, изток и запад в прекрасната ни страна. И тези прояви могат да бъдат мнооого грозни.

— Какво се иска от мен?

— Пет хиляди долара и договор за адвокатски услуги, подписан от теб и баща ти, така че, ако единият не ми плати, другият да има тази грижа.

— Мога ли да платя с кредитна карта?

— Можеш да платиш и със задника си, ако искаш, стига да го приемат във Втора национална банка в Кантрел.

— Баща ми също ли трябва да подпише договора?

— Става въпрос за конфиденциални отношения между адвокат и клиент. Той го знае. Защо? Проблем ли има?

— Надявам се, че не.

Тя се усмихна широко.

— Не се съмнявам, че двамата с теб ще се разбираме отлично, Уил.

— Къде беше? Излезе, без да кажеш нито дума.

Виктория стоеше на верандата на имението с ръце на заоблените си бедра, вперила поглед в Уил, който тъкмо излизаше от колата си.

— Трябваше да свърша някои неща.

— Какви неща?

Роби застана пред нея и се облегна на парапета.

— Като за начало, видях се с баща ми.

Тя го зяпна смаяно.

— И какво? Как мина?

Роби посочи отеклата си скула.

— Ръката му е все така силна.

Виктория впери поглед в мястото, което бе започнало да посинява.

— О, боже! Искаш ли лед?

— Не, всичко е наред. Освен това му наех адвокат.

— Кой?

— Тони Моузес.

— Чувала съм, че е много добра.

— А той има нужда от много добър адвокат.

— Дан съгласи ли се?

Роби повдигна рамене.

— Ще се съгласи, когато му кажа какво съм направил.

— Наел си адвокат, без да му кажеш? — Виктория поклати глава. — Ако бях на твое място, щях да му го съобщя от другата страна на решетката.

— Да не би да ти е посягал?

Двамата впериха погледи един в друг.

— Защо питаш? — каза тя.

— Май не изглеждаш изненадана от въпроса ми, Виктория.

— Не ти влиза в работата.

— Като въпроса защо си пила онази нощ в компанията на Шърм Кланси. Също не ми влиза в работата, нали?

Тя седна на един люлеещ стол.

— Точно така, изобщо не ти влиза в работата, по дяволите!

— Само че това е чудесен мотив за баща ми да убие Кланси.

Тя затвори очи и разтри слепоочията си.

— Не съм спряла да съжалявам нито за миг за онази нощ.

— Ако тя струва живота на съпруга ти, ще имаш възможност да съжаляваш до края на дните си.

— Не съм казвала на Дан да убива онова копеле — сопна се тя.

— Ако го е убил — възрази непоколебимо Роби. — Смяташ, че го е направил?

— Не, не искам да повярвам, че има нещо общо с убийството.

— Той няма алиби. Ти си била в Билокси с Тай и Присила. Следователно е имал възможност. Оръжието на убийството прилича на нож, който е имал в даден момент и би

могъл да използва, за да убие Кланси.

— Знам всичко това, Уил. Ти какво мислиш?

Роби пак повдигна рамене.

— Не знам достатъчно. Едва ли който и да било знае достатъчно. Затова насрочват съдебен процес.

Виктория отвори чантата си, която бе оставила на масичката, и извади пакет цигари. Запаля една и предложи на Роби. Той поклати глава.

— Как е Тай?

— Добре. Присила е с него. Защо питаш?

— Заради заплахите.

— Какви заплахи? Дан няма врагове.

— Не можеш да бъдеш сигурна. Ами ако грешиш?

— Какво предлагаш да направим? Да наемем въоръжена охрана?

— Ще остана тук. Мога да ви защитавам. Но няма как да бъда с вас през цялото време.

— Наистина ли смяташ, че има опасност за нас?

— Рано тази сутрин видях някакъв мъж да се крие в храстите. Опитах се да го проследя, но когато излязох навън, той вече беше изчезнал. А и някой беше претърсвал колата ти.

За пръв път Виктория му се видя уплашена.

— Някой е бил в имението рано сутринта?

— Висок мъж. Вероятно бял. Да имаш някаква представа кой може да бъде?

— Откъде да знам? — отвърна тя.

— Просто задавам въпроси, опитвам се да извлека полезна информация. Какво би могъл да търси в колата ти?

— На детектив ли започна да си играеш? — огледа го тя и попита: — Не си ченге, нали?

— Точно сега съжалявам, че не съм. Не се чувствам в свои води.

— Въпреки това не разбирам какво правиш. Казваш, че ще разследваш случая и ще се опиташ да откриеш истината?

— Да.

— Защо? Не ми казвай, че е заради баща ти. Отсъствал си прекалено дълго. Всъщност повече време, отколкото си живял тук. И никога не си се опитвал да се свържеш с него. Дан щеше да ми каже.

— Не обичам въпроси без отговори.

— Е, без значение дали ги обичаш или не, мисля, че те очакват много такива.

Телефонът на Роби завибрира. Той погледна дисплея. Беше Синия.

— Трябва да се обадя.

Отиде в задната градина и отговори на повикването.

— Как е Мисисипи? — попита Синия.

— Не толкова дружелюбен, както го описват пътеводителите, поне към мен.

— Видя ли се с баща ти?

— Да.

— Добре ли мина?

— Не.

— Още ли искаш да доведеш това до край?

Искам ли доведа това до край? помисли си Роби.

— Трябва, независимо дали го искам или не.

— Очаквах да кажеш точно това. Мисля, че си прав.

— Какво откри?

— Не толкова, колкото ми се иска. Ситуацията е сложна, Роби. Пристигаш в Кантрел и федералното правителство изведнъж проявява интерес към някакво убийство, извършено в Мисисипи. Пипай внимателно.

— Това ми е ясно, но все трябва да си открил нещо.

— Шърман Кланси е бил пиян в момента на смъртта си. Концентрацията на алкохол в кръвта му надвишава двукратно максимално допустимото ниво, определено от закона.

— Което означава, че не е бил в състояние да се защити адекватно?

— Да. Оръжието на убийството е нож с назъбено острие. В полицията смятат, че разполагат с достатъчно основания да предположат, че става въпрос за тактически нож „Кабар“, макар лично аз да не съм убеден, че доводите им ще издържат в съда. Но острието несъмнено е било назъбено.

— Някакви улики, които свързват баща ми с престъплението?

— Е, мотивът е очевиден.

— Съпругата му е била с Кланси и той е научил.

— Точно така. Разговаря ли вече с тази съпруга, която ти се пада мащеха?

— Да. Всъщност съм отседнал в дома им. Тя твърди, че двамата с Кланси само са пили, нищо повече.

— Вярваш ли й?

— Не вярвам на никого. Какво друго го свързва с убийството?

— Дан Роби е забелязан да шофира колата си близо до местопрестъплението.

— Кой го е видял?

— Местен рибар и синът му.

— Имената им?

— Тък Карсън и синът му Аш. Казали пред полицията, че са видели рейнджровърът на баща ти да пътува в посоката, където е било намерено тялото. Това се е случило към един през нощта. Приблизително по времето, когато е настъпила смъртта.

— Какво са правили там те по това време на нощта?

— Отишли да зложат стръв за следващата сутрин.

— Какво друго?

— На местопрестъплението е открит отпечатък от обувка, който съвпада с една от обувките на баща ти. Пръстга е била влажна, кална дори, и подметката се е отпечатала добре. Открили са също и няколко косъма в бентлито, за които твърдят, че съвпадат с неговите косми.

— Може да е карал колата по-рано. Или космите да са подхвърлени. Отпечатък от обувка също може да се подправи.

— Да, така е. Но свидетелите са го видели в района по време на убийството.

— Нещо друго?

— Баща ти е заплашил Кланси на публично място, пред ресторант в Кантрел, два дни преди Кланси да бъде убит. Няколко души са го чули. Заявил, че знае какво е направил Кланси и ще го накара да си плати. — Синия помълча и продължи: — Дори баща ти да не е убиецът, разбираш защо полицията го е арестувала, нали?

— Да — призна Роби. — Нещо за Джанет Чизъм?

— Нищо повече от това, което вече знаеш. Смъртта е настъпила от огнестрелна рана в

главата. Тялото е изхвърлено в реката. Течението го е отнесло надолу и на следващия ден е било извадено на брега. Кланси бил обвинен в убийството ѝ заради... връзката им, но бил оправдан.

— Най-вече защото новата ми майка му е осигурила алиби.

— Въпросното алиби пък дава мотив на баща ти да убие Кланси. Периодът от време между причината и следствието е съвсем кратък. Пет дни след като е бил освободен от ареста, Шърман Кланси вече е бил мъртъв.

— Ако Кланси не е убил Джанет Чизъм, кой тогава?

— Защо се интересуваш? Това няма нищо общо с баща ти.

— Не знаем, възможно е да има връзка.

— Възможно е да има и чудовище в Лох Нес, но не бих заложил на това. Нещо друго?

— Джесика върна ли се?

— Още не. Виж какво, Роби, разбирам защо си отишъл там и защо правиш... това, което правиш. Знам, че тъкмо аз ти предложих да решиш проблемите от своето минало. Но ти си ценен правителствен актив. Твоето обучение ни струва много време и пари. Последното, което искаме, е да загинеш, докато се опитваш да се справиш с неща, които е най-добре да оставиш на други.

— Досега би трябвало да си се убедил, че умея да се грижа за себе си.

— Животът е непредсказуем. Понякога малките провинциални градчета крият опасности, които са по-лоши от тези в най-горещите точки по света. Не забравяй това — каза Синия и затвори.

Роби прибра телефона си и стигна до извода, че шефът му наистина е много мъдър. Остана на място няколко секунди, вгълбен в мислите си. Опитваше се да състави списък с най-належащите задачи, а те бяха твърде много и сякаш нямаха край. Подреди ги най-сетне, качи се в колата и се зае с изпълнението на първата задача.

Издирването на свидетелите.

Къщата на Тък Карсън се намиреше на брега на Пърл, както би могло да се очаква от човек, който си вади прехраната с риболов. Беше по-скоро барака или колиба, отколкото къща. Зад нея имаше малък дървен кей, за който бяха привързани две лодки. Едната бе елегантна моторница с двигател „Ямаха“ и странично монтирано витло, което се използваше по време на риболов. Другата бе седемметрова лодка с кабина, два двигателя отзад и стойки за въдици по двата фалш-борда.

Когато Роби излезе от колата и се запъти по алеята към къщата, бе посрещнат от силна рибешка миризма. Преди да стигне до верандата, вратата се отвори и на прага се появи набит широкоплещест мъж с едри ръце и мазна коса, щръкнала изпод покритата с петна от масло бейзболна шапка. Бе облечен с мръсна работна риза, която разкриваше горната част на силно окосмените му гърди. Носеше панталон с отрязани над коленете крачоли. Кривите му мускулести крака бяха загорели от слънцето.

В дясната си ръка мъжът държеше нож за чистене на риба, а в лявата — кутийка бира.

— Какво мога да направя за вас? — попита той. — Потегляме в пет сутринта, връщаме се в десет. Ангажиран съм за следващите два дни. Говорете с жена ми, за да ви включи в графика.

— Не се интересувам от риболов — каза Роби.

— А от какво тогава? — попита мъжът и стисна здраво ножа.

— Аз съм Уил Роби.

Очите на рибаря се разшириха от изненада, както бе очаквал Роби.

— Вие ли сте Тък Карсън?

Карсън заби ножа в парапета на верандата, отвори кутийката бира и отпи дълга глътка.

— Казах на полицията каквото имах да казвам.

— Не се съмнявам. Но скоро ще трябва да свидетелствате пред съда, че сте видели баща ми на определено място в определено време.

— Не мисля, че трябва да идвате тук. Нали сте му син...

— Искам само да ми разкажете какво сте видели.

Вратата се отвори и на верандата излезе момче на дванайсет-тринайсет години. Беше с джинси, маратонки и бяла тениска, която имаше нужда от пране. Рошавата му кестенява коса бе изсветляла от слънцето по краищата. Носеше очила с кръгли рамки, а в ръката си държеше кутийка пепси.

— Какво има, тате?

— Ти ли си Аш? — попита Роби.

Момчето продължи да гледа баща си.

— Какво иска?

Карсън отпи от кутийката и изтри устни с опакото на дланта си.

— Да чуе какво сме видели онази нощ.

— Че какво го интересува?

— Син е на съдията. Затова.

Аш отстъпи по-далече от Роби и надигна кутийката с пепси.

— Видяхме го ясно като бял ден. Караше онзи рейнджровър. Никой няма такава кола. Само той.

— Не, Шърман Кланси има същата — възрази Роби.

Момчето отново погледна баща си.

— Беше колата на съдията — заяви Карсън. — Освен това точно тогава Кланси е бил в бентлитото. Мъртъв.

— Добре, видели сте колата. А видяхте ли баща ми зад волана?

— Разбира се, че го видяхме — изръмжа Карсън. — Момчето вече ви каза.

— Можете ли да ми кажете къде точно сте го видели? Моля ви — рече Роби.

— Знаете ли къде намериха тялото на Кланси? — попита Карсън.

— Да.

— Тръгвате наляво по пътя и изминавате около четиристотин метра на север. Там го видяхме. Връщаме се от залагане на стръв преди сутрешния риболов. Ловим риба на четири-пет места и това винаги е сред тях. Добър улов има там.

— Чакайте малко. След като сте залагали стръв, защо сте били с кола, а не с лодка?

— Едно от местата се намира в малка пещера. Не можем да влезем там с лодката. Затова отиваме с колата и спираме до брега. Оттам замягаме и си тръгваме с пълни мрежи.

— Добре, какво се случи след това?

— Летеше право срещу нас по пътя, имахме чувството, че ще ни удари. След него се носеха облаци прахоляк. Натиснах клаксона, но той профуча, без да намали. За малко да ни убие.

— Било е тъмно и колата е летяла срещу вас с включени фарове. Предполагам, че сте се разминали много бързо. Как успяхте да го видите?

— Разстоянието между нас беше колкото между мен и момчето ми в момента. Не можех да го пропусна, нали така?

Роби го изгледа любопитно, после се обърна към Аш.

— И ти ли го видя?

— Момчето беше на седалката до мен.

— И аз го видях — обади се Аш. — Ясно като бял ден.

— Само че не е било ден, а нощ — изтъкна Роби. — Носеше ли си очилата?

Аш изведнъж се почувства неуверен и погледна към баща си. Роби също погледна към Карсън, а после и към бирата му.

— Предполагам, че онази вечер не сте пили...

Карсън пресуши кутийката. Адамовата му ябълка подскачаше нагоре-надолу при всяка глътка. Смачка кутийката в парапета на верандата и я запрати в пластмасовото кошче до краката си, пълно догоре със смачкани бирени кутийки. Извади ножа от парапета, пристъпи към Роби и заяви:

— Най-добре да си тръгваш. И не се връщай, ако не искаш проблеми или да се запишеш на риболовен излет.

— Благодаря за разговора — каза Роби.

Качи се в колата и подкара с мисълта, че тези двама *свидетели* са всичко друго, но не и хора, на чиито показания може да се разчита.

Малко по-късно Роби спря пред участъка в Кантрел с договора за адвокатски услуги, който баща му трябваше да подпише. Не бе събрал достатъчно кураж да дойде тук направо от кантората на Моузес.

Завари Тагърт зад бюрото й.

— Чудех се кога ще се появиш — каза тя.

— За какво говориш?

— Срещата вече започна.

— Какво? — попита объркано Роби.

— Срещата между баща ти и неговия адвокат.

— Тони Моузес е тук, при баща ми?

— Тя не си губи времето.

Тагърт го поведе към килиите, но ги подмина.

— Къде отиваме? — попита Роби.

— В стаята за посетители.

— Не знаех, че имате такава.

— А къде според теб се срещат арестантите и техните посетители?

— Аз например се видях с баща ми в килията му.

— Не исках да ти се нахвърли.

— Но той го направи, Шийла — отвърна Роби.

— В такъв случай съм постъпила правилно, като съм ви оставила в килията.

Тя отвори вратата в края на коридора и побутна Роби вътре, преди да затвори след него.

Тони Моузес седеше край малка маса в средата на стаята. Баща му седеше срещу нея.

Веригите на краката му бяха заключени към стоманен пръстен, монтиран на пода.

Моузес вдигна поглед и не остана изненадана от появата на Роби.

— Радвам се, че дойде. Сядай.

До нея бе наредена купчина папки. Пред нея — бележник, в който си водеше записки.

Роби погледна баща си, който още не бе вдигнал поглед към него.

— Нали казахте, че трябва да подпише договора?

Моузес вдигна документа със свободната си ръка.

— Вече го подписа.

— Защо тогава трябваше и аз да го подпиша? — попита Роби, като полагаше усилия да овладее гнева в гласа си.

— Предполагам, че съм искала да ти поставя цел, към която да се устремиш, Роби.

Никога не съм предполагала, че ще го направиш, затова се заех лично.

Роби погледна баща си.

— Съгласи се значи, че имаш нужда от адвокат.

Дан Роби погледна Моузес.

— Той защо е тук?

— И той е клиент.

— Не и що се отнася до мен. А присъствието му тук нарушава конфиденциалните взаимоотношения между адвокат и клиент.

Роби седна.

— Аз също подписах договора — заяви той.

— Тогава си оттегли подписа или ще се представлявам сам.

Роби погледна Моузес.

— Ами ако работя за защитата?

— Какво означава това? — попита заинтригувано тя.

— Като частен детектив.

— Глупости! — възкликна Дан Роби.

— Имам вече такъв — отвърна Моузес.

— Срегнах се с Тък Карсън и сина му. Не съм сигурен как са успели да видят баща ми късно през нощта сред облаците от прахоляк, вдигнати от колата, и ярките фарове, насочени към тях. Хлапето носи очила и най-вероятно е било без тях онази нощ. А рибарят прекалява с бирата. Не мисля, че свидетелските им показания ще издържат в съдебната зала. — Погледна баща си и продължи: — Освен ако ти самият не признаеш, че си шофирал рейнджровъра в онази нощ и едва не си ги ударил.

— Не съм длъжен да признавам пред теб каквото и да било — заяви Роби-старши и погледна предизвикателно сина си.

— Предполагам, че ще очакваш възнаграждение? — попита Моузес.

— Нищо подобно.

— Добре, това ме устройва. Ако знаеш какво да правиш, смятай, че сме се договорили. Но внимавай, място за грешки няма.

— Не искам да работи по моя случай! — изкрещя Дан.

Моузес вдигна ръка.

— Съдия Роби, моите уважения, но не вие вземате решения по тези въпроси, а аз.

— Затова пък аз плащам услугите ви.

— Вече платих пет хиляди долара с кредитната си карта — изтъкна Роби.

— Аз пък я накарах да анулира плащането и да вземе парите от моята сметка — контрира баща му.

— Какъв ти е проблемът, по дяволите? Опитвам се да ти помогна!

— Не помня да съм те молил за помощ, момче!

Моузес стана и заяви:

— Вижте какво, магарета упорити, опитвам се да спечеля дело за предумишлено убийство. — Обърна се към Дан Роби и продължи: — Има голяма вероятност да останеш зад решетките до края на дните си. Затова, моля да ме извиниш, но се нуждая от помощ. — После се обърна към Роби. — Нямам представа защо се домъкна в града, освен че имаш някакви неразрешени проблеми с баща си. Но ако ще работиш за мен, няма да правиш нищо, което да изложи на риск защитата ми. Разбра ли ме?

— Разбрах. — Роби я изгледа и каза: — Сега вече говорите като човек от Мисисипи, не от „Харвард“.

— Когато вляза в съдебната зала, няма да ме чуеш да говоря по друг начин. — Адвокатката седна и продължи: — Онова, което каза за семейство Карсън, е интересно и полезно. Може да ни бъде от още по-голяма полза, ако баща ти ни каже къде е бил в онази нощ или заяви, че не той е карал рейнджровъра.

Роби погледна баща си.

— Ти ли беше в колата?

Дан Роби извърна поглед. Роби попита Моузес:

— Мога ли да получа копие от материалите по делото? Предполагам, че обвинението ви ги е предало вече.

— Уведомих Обри Дейвис, че поемам защитата на съдия Роби, и той обеща да изпрати незабавно всички материали. Не се надявам да спази скоро обещанието си. Но ще ти направя копие, щом ги получа.

Роби кимна.

— Смятате ли, че можете да го измъкнете под гаранция?

Моузес сви рамене.

— Ще трябва да проуча доколко сериозни са онези заплахи, за които спомена Обри.

Може да решим, че е по-добре да остане в ареста.

— Искаш ли да излезеш? — обърна се Роби към баща си.

Баща му не отговори. Роби се надигна от мястото си.

— Пожелавам ви успех с клиента. Моля, уведомете ме, когато получите материалите.

— Къде отиваш? — попита Моузес.

— Да проверя някои неща.

— Добре, щом откриеш нещо, веднага ми докладвай.

Преди Роби да стигне до вратата, баща му го спря с думите:

— Ако си се захванал с това, за да оправиш нещата, не си прави труда. Прекалено късно е.

Роби си тръгна без коментар.

Моузес се обърна към клиента си.

— Не знам дали това ще стигне до съзнанието ви или не, господин Роби, но държа да ви кажа нещо.

— Какво? — отвърна рязко той.

— Вие сте проклет глупак!

Беше един часът след полунощ и Уил Роби се захващаше за работа. Той предпочиташе да действа на тъмно. Беше се върнал в „Дъбове“ и бе вечерял с Виктория и Тайлър. Момченцето не откъсна поглед от него. В един момент Роби дори го зърна да се усмихва.

След вечеря Виктория му показа рисунка, която Тайлър бе нарисувал. На нея имаше две човечета — едно голямо и едно малко, с огромно сърце между тях.

— Предполагам, че това е официално признание в любов — каза Виктория.

Роби взе рисунката, сгъна я внимателно и я прибра в джоба си.

Когато ѝ разказа за срещата с Моузес, тя попита:

— Смяташ ли, че ще поиска освобождаване под гаранция?

— Прекалено рано е. Трябва първо да преценим доколко сериозни са тези заплахи.

Сега Роби оглеждаше имението на Кланси. Беше тъмно и, както се надяваше, празно. Бе видял Пит да излиза с поршето си половин час по-рано. Вероятно отиваше да пийне с приятелите си.

Роби приближи откъм задната страна. Видя табелите в градината, които предупреждаваха за наличието на охранителна система в имението. Съмняваше се, че Пит би прибегнал до подобна предпазна мярка, но трябваше да провери.

Отиде на задната веранда, същата, на която Пит бе повърнал. Забеляза с отвращение, че изсъхналата и спечена бълвоч е още там. Пит едва ли би се харесал на която и да е млада жена.

Надникна през прозореца и видя върху една от вътрешните стени клавиатурата на алармената система. Светеше в зелено, което означаваше, че не е включена. Натисна дръжката на бравата. Заключено. Извади шперцове си и минута по-късно отвори вратата. В кобура на кръста си носеше глок. Надяваше се да не се наложи да го вади.

Бе дошъл тук поради няколко причини, но основната беше, че ако баща му не е убил Шърман Кланси, то Пит бе имал достатъчно сериозен мотив да го направи. Парите. Или каквото бе останало от тях. Възможно бе да открие тук нещо, което да докаже това — например онзи нож „Кабар“ със засъхналата кръв на Шърм Кланси и отпечатъците на сина му.

Обзавеждането бе крещящо и безвкусно. Всяка стая бе претъпкана с мебели, всеки прозорец бе покрит с натруфени завеси, всяка масичка бе отрупана със скъпи и грозни украшения, всяка стена бе покрита с маслени картини със съмнителна стойност. И тъй като сега Пит бе стопанин на къщата, тя бе потънала в мръсотия. Празните бутилки от бира, вино и твърд алкохол бяха навсякъде. В мивката имаше купчина чинии със засъхнали остатъци от храна. Над тях се виеше рояк мухи. Хладилникът бе почти празен. А Шърман Кланси не бе мъртъв от кой знае колко време. Басейнът и градината очевидно бяха занемарени доста отдавна. Роби предположи, че това е започнало още докато е бил жив.

Нима гърнето със злато бе празно? В такъв случай защо? Тагърт бе споменала, че Кланси обичал да харчи. Това ли бе причината? Или имаше още нещо?

Къщата бе голяма, предлагаше много скривалища и Роби трябваше да действа методично. След около час приключи с първия етаж и тръгна към витата стълба. Вторият етаж бе зает изцяло от спални и бани. Претърси ги всичките, но не откри нищо полезно.

Оставаше още един етаж.

Там имаше само пет стаи. Една от тях наподобяваше салон на аристократичен клуб с бар, билиардна маса, парна баня, сауна и джакузи, което дори изглеждаше чисто и работеше нормално. Роби предположи, че Пит води тук приятелките си, за да се отпуснат в сауната или да се потопят в горещото джакузи. А може би и за още нещо. Надяваше се водата да е силно хлорирана.

Една от стаите бе обзаведена като офис. Роби я претърси по-обстойно. Видя настолна лампа с прокъсан кабел. Включи я и я придърпа към папките, които откри. Наложил му се да премести недопита кутийка „Бъдуайзър“. Снима съдържанието на папките. Имаше и компютър. Беше защитен с парола, но Роби удари джакпота, когато въведе КАЗИНО.

Пит несъмнено бе използвал този компютър, защото бе изпращал и получавал съобщения на електронната си поща. Стана му ясно, че след смъртта на Шърм синът му се е свързал с няколко души от едно казино в Билокси, „Ребъл Йел Гранд Палас“. Когато прочете имейлите, разбра, че Пит се опитва да измести баща си като бизнес партньор на тези хора.

А това бе чудесен мотив за ликвидирането на Кланси-старши.

Роби копира имейлите на флашката, която носеше. Копира и други имейли, които нямаше време да прегледа обстойно, но му се бяха сторили интересни. Щеше да ги прочете по-късно.

Следващата стая очевидно бе спалнята на Пит. Както можеше да се очаква, приличаше на спалня на млад мъж, който живее сам.

Беше отвратителна.

Докато оглеждаше стаята, Роби се зачуди дали срокът на действие на ваксината му против тетанус не е изтекъл. Не можеше да види пода от вещите, разхвърляни по него: мръсни дрехи, две китари, списания, ловна пушка и два пистолета, дискове с видеоигри, чинии, празни кутийки от бира и бутилки уиски, лост за набирания, дъмбели... Стените бяха покрити с плакати на три основни теми: музика, спорт и порнография. Над вратата бяха окачени дамски прашки в най-различни цветове.

Гирлянди в стил дваисет и първи век.

Дори в стаята да имаше бюро, Роби не успяваше да го види под купищата боклуци. На леглото лежах чифт слушалки, каквито бе видял преди време в един магазин. Струваха хиляда долара.

Едва тогава го видя. Пристъпи внимателно по мръсния под и все лаптопа с ръката, на която бе надянал ръкавица. Използва същата парола. Започна да преглежда файловете и да прехвърля на флашката онези, които му изглеждаха по-важни. Тъкмо приключи, когато долу хлопна врата. Не беше чул колата, но очевидно Пит се бе прибрал у дома.

Роби провери часовника си. Наближаваше четири сутринта. Не бе усетил как е отлетяло времето.

Той пристъпи към вратата и надзърна в коридора. Пит вероятно щеше да се качи в стаята си и да се просне на леглото. А нищо чудно да не бе сам. Тогава можеше да се запъти към джакузито с придружителката си. И в двата случая Роби трябваше да изчезне от тук.

Промъкна се по коридора с намерението да се скрие в друга стая и да изчака Пит и който там бе е него да го подминат, след което да се измъкне. Тъкмо влезе в друга спалня на последния етаж и понечи да затвори вратата, когато чу стъпки. Миг по-късно чу и гласове.

Това изцяло промени плановете му.

Пит Кланси наистина не бе сам тази вечер. Но компания му правеше не подпийнало полуголо момиче, което очаква да го отведе в спалнята, а трима мъже. Носеха спортни сака без вратовръзки. Бяха едри, изглеждаха корави и сурови и най-вероятно бяха такива. Двама от тях бяха сграбчили за ръцете Пит, който напразно се опитваше да се измъкне от хватката им.

— Пуснете ме, моля ви! Нищо не знам! Бог ми е свидетел!

— Скоро ще видиш Бог, ако не ни дадеш това, което търсим.

Думите бяха изречени от третия мъж, който вървеше пред останалите двама. Той беше по-нисък от другите и костюмът му изглеждаше по-скъп. В джобчето на сакото му бе затъкната пъстра кърпичка. Лицето му бе набраздено от бръчки, а косата му бе започнала да побелява, докато другите двама бяха на трийсет и няколко. Очевидно те бяха горилите.

— Моля ви, какво искате от мен? Нищо не знам... — продължаваше да хленчи Пит.

Третиият се обърна и стовари кроше в челюстта на Пит. Той се преви надве и щеше да се свлече на пода, ако двамата не го бяха удържали. Когато започна да плаче и да плюе кръв от разцепените си устни, мъжът, който го бе ударил, заяви:

— Държиш се като човек, който знае нещо, глупако! Изпращаш ни разни неща, правиш се на важна клечка, която е посветена в играта. Ако не си признаеш, лошо ти се пише, задник! Много лошо!

Замъкнаха го в кабинета, но не затвориха вратата след себе си.

Роби се огледа, за да се увери, че по стълбите не се качва никой друг, след което се измъкна от стаята, прокрадна се по коридора до прага на кабинета и предпазливо надзърна вътре.

Бяха накарали Пит да седне зад бюрото. Водачът на тримата го бе хванал за врата и стискаше здраво.

— Добре, Пит, трябва само да ни покажеш с какво разполагаш. Или с какво е разполагал баща ти. После ще си тръгнем.

— Това... това означава ли, че няма да ме нараните?

— Не, защо да го правим? Дадеш ли ни каквото искаме, веднага си тръгваме. Всеки продължава по пътя си, това е.

От изражението на Пит Роби заключи, че дори той не е толкова глупав, че да повярва на това обещание.

— Каквото и да направя, пак ще ме убиете — изломоти младежът.

— Божичко, момче, разкри ме! Но да знаеш, че има различни видове смърт. Едни са бързи и безболезнени, други са бавни и мъчителни. Каква по-точно предпочиташ? Защото баща ти имаше медна вана в стаята си, а тя е особено подходяща за бавна смърт, напълним ли я със сярна киселина. Няма да остане и капка от теб, момчето ми, но ще изпиташ адски болки, преди да припаднеш. Знаем начини да те държа в съзнание, докато кожата ти се свлече цялата. — Мъжът заби лицето на Пит в бюрото. — Това ли искаш, а, нещастнико дребен?

— Бог ми е свидетел, че не знам нищо — проплака Пит.

— Както кажеш.

Мъжът извади пистолет.

В този момент Роби влезе в стаята, насочил оръжие в главата на мъжа.

— Свали пистолета! Крачка назад! И тримата! Ръцете зад главите!

Никой не се подчини.

Ниският мъж вдигна пистолета си. Или понечи да го вдигне, преди Роби да го избие с изстрел от ръката му.

— Мамка му! — изпищя мъжът и стисна ранената си длан.

Сега вече другите двама се отдалечиха от Пит Кланси. Роби пристъпи към средата на стаята. Раненият се изправи бавно и го погледна.

— Добре, умнико, виждам, че знаеш какво правиш. Браво на теб. Защо обаче си пъхаш носа в нашите работи?

— Не знам какви са вашите работи. Няма ли вие да ми кажете?

— Защо не свалиш пистолета и не поговорим?

— Пит, ела тук! Веднага! — нареди Уил Роби, без да изпуска тримата от поглед.

Раненият каза:

— Доколкото виждам, ние сме трима, а ти си сам. Можеш да свалиш двама от нас, но третият ще те довърши.

— Защо тогава не изравним шансовете? — каза Роби.

С лявата си ръка той извади резервния глок, който бе затъкнал на кръста си, и насочи и двата пистолета към мъжете.

— Но човек си служи по-добре с едната ръка — отбеляза мъжът.

— Държа да те информирам, че съм амбидекстър. Това е изключително рядък феномен. Такива като мен са с две десни ръце. А и няма как да пропусна от разстояние три-четири метра. — Погледна към Пит и повтори: — Ела тук!

Мъжът постави ранената си ръка на рамото на Пит.

— Мисля, че трябва да остане тук.

— Говориш така, сякаш ти държиш пистолета.

— Може и така да е.

В този момент лакътят на мъжа събори кутийката бира, оставена на бюрото. Тя се разля, намокри основата на настолната лампа и потече по прокъсания ѝ кабел. Избухнаха искри и осветлението угасна.

— Застреляйте го! — извика мъжът.

Двамата му придружители извадиха пистолетите си и изпразниха пълнителите си по посока на вратата, където вече нямаше никой.

Мъжът вдясно се преви надве, когато Роби заби коляно в слабините му. Изви дясната му ръка по ъгъл, перпендикулярен на гърба му, и натисна, при което счупи лъчевата и лакътната кост. Ръката увисна напълно безполезна. Но ужасно болезнена.

Мъжът изпищя, когато Роби го блъсна към бюрото. Другият тъкмо зареждаше пистолета си. Роби стовари лакът в основата на гърба му. Онзи извика, отскочи назад и успя да замахне към него, но той улови ръката му, изви китката му назад и встрани. Счупи я, но не я пусна, докато една кост не разкъса кожата. Със следващото си движение заби щръкналата кост в слабините на мъжа, който се строполи зад бюрото.

Третият бе коленичил на пода. Когато се изправи, държеше пистолет в здравата си ръка. Роби го обезоръжи с две движения. Първо хвана цевта и я натисна надолу, след което приложи ключ, който блокира ръката на мъжа. Накрая стовари коляно върху лакътя, изкривявайки го под ъгъл, който костите обикновено не могат да заемат. И това оръжие падна на пода, а мъжът зави от болка.

Роби опря дулото на глока си в челото му.

— На земята! Веднага!

Мъжът падна на колене.

— За бога! — извика той. — Кой, по дяволите, си ти?

Роби го удари в слепоочието с дръжката на пистолета си и го прати в безсъзнание.

Сграбчи Пит за косата и го задърпа.

— Да вървим!

— Но...

— Размърдай си задника! Веднага!

Роби извлече младежа от стаята.

— Мисля, че челюстта ми е счупена — захленчи Пит.

— Не ми пука — отвърна Роби.

— Къде отиваме?

— По-далече от горилите с пистолети и сярна киселина.

Озоваха се пред задната врата и Пит я отвори с ритник. Излязоха навън.

— Аз съм дотук! — извика Пит.

— Не, идваш с мен.

— Защо?

— Какво искаха тези мъже от теб? Кой са те?

— Остави ме на мира, по дяволите!

Пит блъсна Роби, но той бързо възстанови равновесието си, протегна крак и го препъна.

Пит се строполи по стъпалата и се просна на земята пред тях.

Надигна се и се закани:

— Ще те убия!

— Да, бе!

Пит скочи на крака и хукна в мрака. Няколко секунди по-късно Роби го чу да пали двигателя на поршето, което изскочи иззад къщата. Пит превключи на втора, широките гуми стъпиха на асфалта, превъртяха се сред облаци дим, когато ускори до трета, и колата профуча покрай Роби, който бе коленичил в основата на стълбите с вдигнат пистолет. Нямахше намерение да стреля. Очакваше Пит да изгуби управление и да се заби в някое дърво.

Роби прибра оръжието в кобура, увери се, че другият пистолет е затъкнат на кръста му, и се отправи към колата си. Потегли с твърдото убеждение, че днес си е създал нови врагове. Само не знаеше кои са те.

Нищо чудно някой от тях да бе убил Шърман Кланси. Което означаваше, че баща му не е извършил престъплението и може да излезе на свобода.

Ускори и полетя по шосето с такава скорост, че въздушната струя разлюляваше гирляндите испански мъх, провиснали от клоните на дърветата.

Но той не знаеше къде да отиде.

Когато Роби най-сетне реши да се върне в „Дъбовете“, минаваше пет сутринта и тъмното небе започваше да просветлява. Спря пред къщата, но остана в колата със затворени очи, за да обмисли случилото се.

Мъжете в дома на Пит можеха да са онези горили от казиното, за които бе чул. Явно смятаха, че синът знае онова, което е знаел и баща му, каквото и да бе то. Пит очевидно им бе изпратил имейли, които ги бяха ядосали и довели до среднощната „среща“.

Роби се бе намесил и бе спасил живота на Пит, излагайки се на опасност. Дори да не знаеха кой е той, бързо щяха да научат и да изпратят нови горили, за да довършат работата, с която тримата не успяха да се справят. Това означаваше, че Роби се превръща в мишена.

Той вдигна поглед към къщата. Бе обещал да защитава Виктория и Тайлър, а сега можеше да им донесе само неприятности.

Извади флашката от джоба си и я загледа, сякаш се надяваше тя да му разкрие отговорите на многото въпроси, които го измъчваха.

Как трябваше да постъпи? Да остане или да си тръгне?

Дори да си тръгна, пак могат да открият връзката между нас, да дойдат тук и да ги заплашат или наранят, за да се доберат до мен.

Роби прибра флашката, излезе от колата и се приближи към къщата от задната страна. Покатери се по колоната до верандата на втория етаж и оттам влезе в стаята си. Дремна няколко часа, пусна душа и остави студената вода да го събуди напълно. Бе изцапал дрехите си с кръв по време на схватката в дома на Пит. Нито капка от кръвта обаче не бе негова. Той изпра петната, доколкото можа, и пъкна мръсните дрехи на дъното на сака си.

Наближаваше седем сутринта. Позвъни на Синия и му разказа какво се е случило. Както можеше да се очаква, шефът му не остана доволен.

— Ситуацията излиза от контрол, Роби. Искам да се върнеш. Веднага!

— Не мога да го направя.

— Заповядвам ти да се върнеш във Вашингтон!

— Аз съм в отпуск, така че не можеш да ми заповядаш каквото и да било.

— Случаят се оказва много по-заплетен, отколкото предполагаше, Роби. Ако директорът разбере...

— Тъкър ме мрази до дъното на душата си. Не мисля, че може да стане по-лошо.

— Грещиш, много грещиш.

— Оценявам съвета ти. Но ако искаш да се върна на служба някой ден и да мога да натискам спусъка без проблем, трябва да доведем това до край.

Роби затвори и прибра телефона. Не попита за Джесика Рийл, защото предположи, че отговорът ще е същият. „Не се е върнала от мисия.“ И бездруго не искаше тя да е около него. След последната нощ ситуацията се бе променила коренно и Роби нямаше представа как ще се развие занапред. Но ако нещата на тази малка ивица земя край Мексиканския залив се объркаха, той не искаше някой друг да пострада. И най-малко Джесика. Тя не заслужаваше да загине заради личните му проблеми.

Закуси в компанията на Виктория и Тайлър. Момчето често поглеждаше крадешком към него, докато се хранеше. Виктория изглеждаше потисната, а мислите ѝ бяха насочени някъде

много, много далече. Когато приключиха, тя каза:

— Стори ми се, че се прибра рано сутринта.

— Не съм бил аз. Спах като бебе.

Виктория кимна.

— Може мъжът, когото си видял, да се е върнал.

— Възможно е — отвърна Роби. — Ще огледам наоколо, преди да изляза.

— Къде отиваш?

— Да се видя с баща ми. Ще ходиш ли днес при него?

— Ходя всеки ден. Този път ще взема и Тай.

Роби погледна момченцето.

— Мисля, че ще се отрази добре и на двамата.

Тя попита тихо:

— Смяташ ли? Да види баща си, затворен в килия?

— Не е необходимо да знае какво представлява това място. Достатъчно му е да знае, че ще се срещне с баща си.

Виктория извърна поглед, очевидно раздразнена.

— Дръж си телефона подръка. Ако се случи нещо, звънни — каза той и стана от масата.

— Защо трябва да се случва нещо?

— Човек никога не знае.

Присила го последва на излизане от имението.

— Къде бяхте снощи? Защото към пет сутринта ви видях да се катерите към втория етаж.

— Излязох да подишам чист въздух.

— Че какво, в къщата няма ли въздух?

— Исках по-различен.

— Не можяхте ли да използвате стълбите?

— Това беше вместо фитнес.

— Аха. В някакви неприятности ли сте се забъркали, Уил Роби?

— Не и ако мога да ги избегна.

Той се качи в колата и потегли.

Тогава чу сирените. Когато наближи главния път, който водеше към града, покрай него профуча пожарна с включени светлини. Последва я още една. Зад тях се движеха полицейски автомобил и линейка.

Роби се канеше да завие надясно към града. Вместо това зави наляво и последва колоната от автомобили с виещи сирени. Двайсет минути по-късно видя над гората да се издигат облаци гъст черен дим. Десет минути по-късно пожарните влетяха през портите на имението на Кланси. Димът бе толкова гъст, че когато Роби спря от другата страна на пътя, не успя да види почти нищо отвъд оградата.

Няколко минути по-късно той чу мощните струи вода, с които пожарникарите заливаха пламъците. Полицейската кола, която бе блокирала входа към имението, се отмести само за да пропусне още един екип на пожарната.

Роби излезе от колата и се подпря на предната броня. Минута по-късно се появи нова патрулка, от която слезе помощник-шериф Шийла Тагърт. Тя погледна към Роби и се сопна:

— Задникът ти да не е мръднал от там!

После пресече тичешком улицата и се присъедини към другия патрул. Ченгето зад волана свали прозореца и двамата размениха няколко думи. Тагърт се върна при Роби.

— Какво, за бога, правиш тук? — попита строго тя.

— Минавах и реших да видя какво става. Чия е тази къща?

— Защо ли си мисля, че много добре знаеш кой живее тук?

— Може би защото си патологично подозрителна.

— Това е домът на Кланси. Или каквото е останало от него.

— Има ли пострадали?

— Нямам никаква представа. Но когато разбере, няма да ти кажа. Можеш да чуеш клюките като всички останали.

— Знае ли се причината за пожара?

— Същият отговор като на последния ти въпрос.

— Добре, в такъв случай май ще потеглям.

Тя го хвана за ръката.

— Роби, искаш ли да ми кажеш нещо?

— Сетя ли се за нещо, първо на вас ще кажа, помощник-шериф Тагърт.

Когато потегли, провери в огледалото. Шийла Тагърт гледаше след него.

Имаше един човек, с когото Роби трябваше да поговори. Надяваше се разговорът им да остане в тайна. Ако, разбира се, можеше да съществува тайна в място като Кантрел, Мисисипи.

— Ти глупак ли си или какво?

Тони Моузес се взираше смаяно в Роби иззад бюрото си. Той току-що ѝ бе разказал за случилото се през нощта. Реакцията на адвокатката бе напълно предсказуема.

— Не знам какво друго бих могъл да направя — възрази той.

— Например да позвъниш на деветстотин и единайсет. Как ти звучи?

— Идеята не ми се стори особена подходяща в онзи момент. Поради куп причини.

Тя направи недоволна гримаса.

— Поставяш ме в много неудобно положение. Това не ми харесва. Аз поставям другите в неудобно положение. Никой не ми погажда такива номера. Най-малкото пък човек, който работи за мен. Изрично ти наредих да не правиш нищо, което би могло да застраши успеха ми в това дело!

— След като не ми плащате, не съм сигурен, че работя за вас.

Тя се изправи в целия си ръст, който едва достигаше до гърдите на Роби.

— Ти да не се опитваш да се правиш на адвокат? Сериозно? Защото веднага ще ти сритам задника.

— Вижте какво, работата е там, че има и други хора със сериозен мотив да убият Шърман Кланси.

— Но нямаш представа кои са те?

— Можем да разберем.

— Освен това си оставил Пит да се измъкне. Той можеше да ни разкаже повече за тях.

— Можем да го намерим.

Тя седна зад бюрото си.

— Ами трябва да помисля, Роби. Трябва добре да помисля.

— Но не сте длъжна да уведомите Обри Дейвис, нали?

— Вероятно би трябвало да го направя. Все пак става въпрос за престъпление. Някакви хора са се опитали да убият теб и Пит.

— И някой е подпалил къщата.

— Чух за това преди малко. Смяташ ли, че са същите хора?

— Не убих никого от тях. Трябва да са се измъкнали по някое време. Ако са искали да прикрият следите си или да унищожат доказателства, които ги уличават, пожарът е една от възможностите да го направят.

Тя го изгледа подозрително.

— Справил си се сам-самичък с трима въоръжени мъже?

— Успях да ги изненадам. Знаете какво голямо значение може да окаже една малка доза късмет.

— Да, а когато късметът ти изневери, ще те отведе право в гроба.

— Чувал съм го и преди — отвърна Роби и вдигна флашката. — Свалих от компютрите му всичко, което ми се стори интересно.

— Сдобил си се с въпросната информация, след като си проникнал с взлом, а това е престъпление не само в Мисисипи, но и в целия цивилизован свят. Съмнявам се, че съдът би взел под внимание каквото и да си открил. Уликите са компрометирани, както се казва.

— Въпреки това можем да ги използваме, за да се доберем до истината.

— Май си твърдо решен да ме изкараш извън нерви.

— Нямам подобно намерение.

— Какви според теб са били онези мъже? — попита намръщено тя.

— Струва ми се, че са били бизнес партньори на Шърман Кланси.

— Това означава ли казиното „Ребъл Йел“?

Роби повдигна рамене.

— Освен ако той не е имал и друг бизнес. И други партньори.

— Чувала съм разни слухове.

— Какви по-точно?

— Че това казино изкарва доста повече пари от останалите.

— И как го постигат?

— Предполагам, че си мислиш за същото, за което и аз. Оръжия, наркотици, трафик на хора... Всичко това го има в изобилие тук.

— А полицията дори не подозира?

— И да подозира, не си мърда пръста, за да го спре.

— Защо?

— Най-вече заради работните места. Компанията „Ребъл Йел“ притежава три казина, два курорта, увеселителен парк и е инвестирала в куп други начинания, включително във филмови и телевизионни проекти. Тя осигурява работа на три хиляди трудолюбиви граждани на Мисисипи. И е един от най-големите работодатели в щата, между другото.

— И няма значение, че част от дейността ѝ е незаконна?

— Трудно е да се докаже. А когато няма желание, е направо невъзможно. Пратят ли собствениците зад решетките, много хора остават без работа. А в щата има достатъчно безработни.

— Струва ми се, че сте си написали домашното относно „Ребъл Йел“.

— Познавам адвокати, които работят за тях. Хора, които уважавам.

— И какво споделиха те?

— Това, което очаквах. Нищо. Изкарват добри пари, вършат си работата, прибират се у дома при семействата си и си траят.

— Това не ви ли притеснява?

— Не съм казала, че не ме притеснява. Но разбирам ситуацията. Много компании правят лоши неща. Производителите на цигари замърсяват белите ни дробове, въгледобивните компании замърсяват земята и въздуха, производителите на храни замърсяват онова, което слагаме в устата си. Онези гадове от Уолстрийт ни обират до шушка и с парите ни си купуват по пет яhti и четири самолета. Богопомазаната една хилядна от населението на страната трупа милиони, без да ѝ пука от нищо. По-голямата част от това, което правят, е напълно законна, защото плащат на законодателите да го узаконят. Друга част обаче си остава незаконна. Но те разполагат с достатъчно пари, работни места, адвокати, лобисти и политици, затова никой не ги закача. Същото се отнася и за добропорядъчните собственици на „Ребъл Йел“. Добре дошъл в Америка, Роби, където единственото, което е такова, каквото изглежда, е цветът на кожата.

— Добре. Мисля, че схванах ситуацията.

— Знаят ли кой си?

— Досега би трябвало да са разбрали. И ще тръгнат след мен.

— И какво ще направиш по въпроса?

— Ще се подготвя за срещата — отвърна той.

Тя седна и събра дланите на ръцете си.

— Мога ли да попитам как точно си изкарваш прехраната?

— Можете да попитате — каза Роби.

— Но няма да получа отговор?

— Прегледайте файловете на флашката и ми кажете какво мислите. Отивам да се видя с баща ми.

— Какво ще му кажеш?

— Истината. Надявам се да ми отвърне със същото.

Тагърт не беше в участъка, затова Роби бе ескортиран до сектора с килиите от същия помощник-шериф, който го бе посрещнал при металдетектора.

Баща му седеше на нара. Този път не се нахвърли срещу сина си. Роби се облегна на вратата и с кратки и ясни изречения спокойно описа събитията от изминалата нощ. Когато приключи, Дан Роби не пророни нито дума в продължение на няколко минути. Синът реши, че баща му обмисля възможните сценарии, както бе правил като морски пехотинец, а после и като адвокат.

Накрая Дан Роби се покашля и заяви:

— Ще се опитат да те убият заради това, което си направил.

— Предполагам.

— Няма какво да предполагаш — отвърна рязко Дан Роби.

— Познаваш ли тези хора?

— От „Ребъл Йел“? Не съвсем.

— Тони Моузес смята, че се занимават с незаконни неща.

— Възможно е. Тук това не е нещо необичайно.

— Което означава, че имат сериозен мотив да убият Шърман Кланси. След онова, което чух снощи, мисля, че те са основните заподозрени.

— Пожелавам ти успех в опитите да го докажеш.

Роби наклони глава.

— Не е необходимо да го доказваме. Можем да го използваме, за да предизвикаме основателно съмнение у съдебните заседатели. Това е достатъчно, за да не те осъдят. Нали така работи правосъдната система?

— На теория, да. На практика, не.

— Обясни ми разликата.

— Ще отърва присъдата поради причина, която местните ще приемат за дребна формалност. Ще продължат да вярват, че съм убил онзи тип само защото жена ми е спала с него.

— Откога те е грижа какво мислят хората?

— Грижа ме е какво мислят хората в Кантрел, защото това е моят дом. Те са мои съседни. Мои приятели.

— Истинските ти приятели не биха повярвали, че можеш да убиеш някого.

— А твоите „истински приятели“ биха ли повярвали, че не можеш да убиеш някого? — отвърна баща му.

— Не — призна Роби.

Защото ме познават достатъчно добре, добави той наум.

— Значи казваш, че искаш неопровержимо доказателство за твоята невинност. Което означава, че не си убил Шърман Кланси.

— Никога не съм казвал, че съм го убил!

— Но и никога не си казвал обратното. И докато обсъждаме темата, бих искал да те попитам: ти ли си карал ровъра в онази нощ?

— Как е Тай? — попита баща му.

Роби си пое дълбоко дъх и го задържа, преди да издиша. Трябваше да си напомня непрекъснато, че няма да успее да свърши всичко днес, утре или вдругиден. Налагаше се да върви стъпка по стъпка, като при изпълнението на мисия. Отмяташ една точка от плана и продължаваш към следващата. А после към по-следващата,

— Изглежда ми добре. Виктория каза, че ще го доведе при теб.

За пръв път Роби видя някакво объркване в погледа на баща си.

— Мисля, че това не е добра идея.

— Защо?

— Не съм длъжен да ти обяснявам каквото и да било. Дори не знам защо, по дяволите, си тук.

— Чака ме работа. Имаш ли нужда от нещо?

Баща му понечи да отговори, но само поклати глава и извърна поглед.

— Не съм наранил ръката ти, нали? — попита Роби.

— Пострада толкова, колкото и лицето ти. А това не е много.

Роби тръгна към вратата.

— Внимавай с онези типове от казиното — предупреди го Дан.

Роби се обърна, но баща му продължаваше да гледа в другата посока.

— Ще внимавам — обеща Роби.

Когато Роби напусна ареста, те го чакаха отвън.

— Агент Уърцбургър — поздрави той с кимване агента на ФБР и двамата му колеги, които седяха в колата, паркирана до неговата.

— Трябва да поговорим — каза Уърцбургър.

— Така ли? Нали обещах да ви се обадя, ако открия нещо интересно? Още не съм открил нищо.

— Получих телефонно обаждане, свързано с вас. От Вашингтон. Искате ли да го обсъдим в колата, далече от чужди уши, или предпочитате да го направим тук, на открито?

Роби огледа внимателно тримата, след което се настани на задната седалка на седана им.

— Какво обаждане?

— От сродна агенция, която официално не действа на родна земя.

Роби не реагира по никакъв начин на думите му, но наум си каза: „кучи син“.

— И това обаждане е било свързано с мен?

— Именно. Не ни съобщиха много подробности, но ни дадох да разберем, че сте изключително ценен актив, който не бива да пострада или още по-лошо. Заявих на шефовете си, че ще направя всичко по силите си, но трудно мога да гарантирам безопасността ви, ако не напуснете града или не се скриете някъде.

Уърцбургър изгледа Роби през рамо.

— Предполагам, че и двата варианта не ви устройват.

— Изобщо не ме устройват.

— Шефовете ми са били предупредени, че ако се опитаме да ви принудим да ни се подчините със сила, ще трябва да повикаме няколко тактически екипа от специални агенти. В противен случай можело да пострадаме.

Роби замълча. Уърцбургър продължи:

— Склонен съм да вярвам на шефовете си, затова предлагам доброволно сътрудничество, Роби, нищо повече. Последното, от което се нуждаем, е служители на две федерални агенции да се хванат за гушите.

— Съгласен.

— Разбрахме, че домът на Шърман Кланси е бил подпален тази нощ или рано сутринта.

— И аз чух същото.

— А чули ли сте нещо повече?

— Възможно е.

— Ще бъдете ли така добър да ни кажете какво?

— Пит Кланси се опитва да заеме мястото на баща си в отношенията с хората от казиното. Някои от тях очевидно не са очаровани от идеята. Отидоха на гости на Пит. Случайно се отбих в дома му по същото време. Държаха се доста грубо с Пит, затова ги помолих да престанат.

— И те послушаха ли ви?

— За мое най-голямо учудване, да.

Изражението на Уърцбургър издаваше скептицизъм.

— Ясно. Убихте ли някого?

— Не. Иначе трябваше да съобщя в полицията.

— А наранихте ли някого?

— Не съм им причинил тежки увреждания — отвърна Роби. — Освен може би на двама.

Трудно ми е да преценя. Беше тъмно и всичко се случи много бързо. Не останах достатъчно дълго, за да огледам щетите.

— Разбирам. Къде е Пит Кланси сега?

— Не прояви очакваната благодарност и избяга с поршето си. Възможно е вече да е стигнал много далече. Ако е умен. Но не мисля, че е чак толкова умен.

— И тези типове са подпалили дома му? — попита Уърцбъргър.

— Не бях там, когато се е случило. Но предполагам, че са го подпалили, след като са приключили с търсенето на онова, за което са дошли.

— И какво е то?

— Споменаха, че Пит им е изпратил имейли, което доказва, че е разполагал с някаква информация на баща си за тях. Те не бяха доволни от това. И изразиха недоволството си съвсем ясно. Искяха да им покаже с какви документи в подкрепа на своите твърдения разполага. Заплашиха го с киселинна баня, ако не им съдейства.

— И бърз куршум, ако прояви сговорчивост? — предположи Уърцбъргър.

— Да.

— Можете ли да идентифицирате тези хора?

— Вероятно. Но се съмнявам, че ще се отзоват на поканата ни и ще се строят в редица, за да проведем разпознаване.

— Можете ли да ги опишете?

— Мога.

Роби съобщи отличителните белези на тримата мъже, а един от агентите записа думите му.

— Какво смятате, че са търсили? — попита Уърцбъргър, когато Роби приключи с описанието.

— Сигурно нещо, свързано с бизнеса им. „Ребъл Йел“ прави доста пари. Очевидно повече от останалите казина. Вероятно предлагат на клиентите си други продукти освен карти и чипове.

— Такива ли са местните клюки?

— Човек може да научи удивителни неща, ако знае как да слуша. Хората обичат да говорят.

— Казали ли сте на още някого?

— Не — излъга Роби.

— Това, което сте открили, може да се окаже сериозен мотив за ликвидирането на Шърман Кланси. Което означава, че баща ви ще отърве затвора.

— Мина ми през ума — каза Роби.

— Не забравяйте, че прецакате ли момчетата от казиното, ще поискат да си го върнат. Вероятно вече са научили кой сте.

— Съгласен и за двете.

— Искате ли охрана? Мога да отделя един агент.

— Мисля, че си имате достатъчно работа. Ще се справя сам. Но благодаря за предложението.

— Обадете ми се, ако промените мнението си.

— Непременно.

Докато Роби излизаше от колата, Уърцбургър добави:

— Разбирам, че сте много добър в работата си, но никой не е неуязвим.

— Никога не съм смятал друго — отвърна Роби.

Уърцбургър и хората му бяха потеглили току-що. Роби се обърна и видя момичето, застанало до колата му. Гледаше го като малко дете, изгубено в буря.

Ема Чизъм. Беше я видял на предварителното изслушване. Седеше до сестра си Сара.

— Имаш ли нужда от нещо? — попита Роби и пристъпи към нея. — Не трябва ли да си на училище?

— Мама ми преподава въщи, но тази сутрин има работа.

— Всичко наред ли е?

— Говорили сте със сестра ми. Тя ми каза.

— Да, така е. — Роби помълча и добави: — Съжалявам за Джанет.

— Тя е направила своя избор. Така казва татко. И после е платила цената за този *лош* избор.

Роби остана смаян от безцеремонното и жестоко изявление. После забеляза, че момичето съвсем не прилича на малко дете, изгубено в буря. Изглеждаше по-скоро безразлична.

— Какво мога да направя за теб?

— Сестра ми каза, че се интересувате от някои неща, които тя може би знае.

— Да, така е. Чула ли си за баща ми?

— Разбира се. Всички в Кантрел знаят какво се е случило.

— Ти знаеш ли нещо повече?

— Да. И мога да ви разкажа. Но не безплатно. Ще ви струва пари.

Роби кимна бавно, отвратен от сребролюбие то на сестрите Чизъм. А може би никога не бяха имали пари. Съмняваше се, че един баптистки пастор в затънтено провинциално градче изкарва кой знае колко.

— Какво искаш?

— Стотачка — отвърна тя веднага, сякаш бе обмислила цената предварително.

— Това са доста пари. Как мога да бъда сигурен, че нещата, които ще ми кажеш, си заслужават цената?

— Това е уловката. Не можеш. Такива са условията ми. Приемаш ли ги или не?

Тя отметна няколко дълги кичура от лицето си и го погледна с обезпокоителна студенина. Роби извърна поглед.

— На някой минувач може да му се стори странно, че ти давам сто долара така открито.

— Да не би да искаш да го направим *насаме*? Възрастен мъж плаща на тийнейджърка?

— Какво ще кажеш за онова кафене там? Жадна ли си? Ще ти дам парите скришом, когато седнем на масата.

— Да вървим — съгласи се тя. — Трябва да се прибера до един час.

Роби си поръча кока-кола, а Ема кафе.

— Кафето забавя растежа — отбеляза той.

— Глупости! — отвърна момичето и отпи от чашата си. — Какво очакваш да си поръчам? Здравословно пълномаслено мляко?

Седяха на ъглова маса в задната част на заведението, което по това време на деня бе почти празно. Роби бе извадил от портфейла си пет двайсетачки, които бе плъзнал към нея, пъхнати под една салфетка. Тя ги бе преброила невъзмутимо и прибрала в джоба си.

— Мога да си тръгна още сега и да не ти кажа нищо. Опитах ли се да ме спреш, ще заявя, че си ми платил, за да ти направя свирка или нещо подобно.

— Предполагам, че можеш — отвърна спокойно Роби. — А аз мога да разкажа всичко това на баща ти. Той вече ми се оплака, че Джанет и Сара са правили секс за пари. Защо да не причислим и теб към тях? Сигурен съм, че ще останеш очарована от перспективата да живееш в дома му още пет години.

Ема го зяпна с безизразните си очи, отпи глътка кафе и се приведе напред.

— Джанет ми каза, че ще има среща с някого. В онази нощ.

— С кого?

— Не каза с кого. Каза само „с някого“. Но смяташе, че това може да й донесе много пари. Всъщност достатъчно, за да се върнем в Мобил.

— Това ли беше планът ѝ?

— Това е планът на всички ни освен на татко. Обичахме Мобил. И мразим това място. Джанет щеше да е жива, ако не се бяхме преместили тук.

— Мисля, че баща ти го осъзнава.

— Нищо не осъзнава!

— Не си справедлива към него.

— Искаш ли да чуеш каквото имам да ти кажа, или искаш да анализираш нашето скапано семейство? Защото нямам време и за двете.

— Добре, давай.

— Джанет знаеше нещо. Нямам представа какво. Но ставаше въпрос за голяма тайна. Твърдеше, че тя е свързана с важни хора в града.

— И парите щяха да дойдат от тях?

— Точно така.

— Сара знаеше ли?

— Нямам представа. Възможно е.

— Да не би Сара да ти е казала, а не Джанет?

— Защо питаш?

— Защото те са по-близки по възраст. Обзалагам се, че са прекарвали повече време заедно. А ти си била малката сестричка, с която не са споделяли.

— И какво? — сопна се тя. — Пак мога да чувам разни неща!

— Да, така е. Какво друго?

— Джанет излезе онази нощ с намерението да удари джакпота. Беше щастлива, очакваше срещата с нетърпение. А някой я уби.

Роби отпи от колата си и се замисли върху думите ѝ.

— Как беше облечена Джанет в онази нощ?

— Моля?

— Как беше облечена тя в онази нощ?

— Какво значение има това?

— Нещо сексапилно ли беше облякла? Като за среща?

— Не. Джинси и блуза с дълъг ръкав. И сандали.

— Добра памет.

— Наблюдавах я, докато се облича. Това бяха любимите ѝ всекидневни дрехи.

Следователно не е отивала на среща с мъж. Парите са били за друго.

— Добре. Каза ли къде ще бъде срещата?

— На същото място. Така каза. Предполагам, че Сара знаеше какво означава това, но аз не.

— Имаш ли представа какво са правили с Шърман Кланси?

— Какво, да не очакваш да се разстроя или уплаша? Да, яд ме е, че Джанет е мъртва, макар да ме смяташе за глупава хлапачка. Те обаче се нуждаеха от пари и ако Кланси искаше да им плаща, какво лошо?

— Да разбирам ли, че не намираш нищо нередно?

— Секс по взаимно съгласие? Не, няма нищо лошо. Живеем в двайсет и първи век, ако случайно не си забелязал.

— Сексът срещу пари е незаконен.

— Много неща са незаконни, но това не ги прави неморални.

Роби разтри очи. Нямаше почти никакъв опит с тийнейджъри, но не можеше да повярва, че води този разговор с тринайсетгодишно момиче. Нима светът се бе променил толкова много, а той дори не бе забелязал?

— Бях ядосана, че не мога да получа част от тези пари. Обзалагам се, че Кланси щеше да плати и на мен. Сара твърдеше, че си падал по съвсем млади момичета. А и не бих допуснала да забременея. Не съм глупава.

Роби не издържаше повече. Изправи се и каза:

— Благодаря, че поговори с мен.

Тя отпи бавно от кафето си и също стана.

— Леле, никога не съм очаквала да си толкова задръстен.

— Нито пък аз.

Излязоха заедно и едва не се сблъскаха със Сара Чизъм. Тя изгледа първо Роби, после сестра си и попита:

— Какво правите вие двамата?

— Просто си говорим — отвърна мило Ема. — Той имаше въпроси, аз имах отговори. И сега мога да си купя онези обувки, които исках — добави весело тя.

Сара се намръщи и се обърна към Роби.

— Казах ти, че тя не знае нищо. Стой далече от нея. — Хвана сестра си за ръката и я дръпна настрана. — Стой далече и от двете ни!

Ема се извърна и извика:

— Беше ми приятно да си поговорим.

Роби се обърна и видя Виктория да се взира в него от отсрещната страна на улицата. Носеше Тай на ръце. Стоеше пред входа на участъка. Очевидно бе тръгнала на свиждане на съпруга си.

Роби се отправи към нея с бърза крачка.

— Какво беше това? — попита Виктория.

— Кое? Сестрите Чизъм ли?

— Разбира се, че сестрите Чизъм.

— Изказвах им искрените си съболезнования.

Тя го изгледа с огромно недоверие.

— Как ли пък не! Да беше се видял отстрани! Хайде, кажи ми истината!

— Ема разполагаше с малко информация за нощта, в която Джанет е била убита. Имала среща с някого и очаквала да изкара куп пари.

— Наистина ли? Кой може да е това?

— Не знаеше. Или не пожела да ми каже. Доста зряла ми изглежда за тринайсетгодишна.

— Роби, тук момичетата се омъжват на петнайсет със съгласието на родителите си. Какво очакваш?

— Отиваш да се видиш с баща ми? — попита Роби.

— Да.

— С детето?

— Да. Казах ти, че ще го взема. Защо?

— Видях го преди малко. Казах му, че ще доведеш Тай. Той не смята, че е добра идея.

— Ще отидем заедно, независимо дали му харесва или не.

Тя тръгна към входа на участъка. Роби я проследи с поглед, след което се обърна навреме, за да види появата на колата. В нея имаше четирима мъже. Роби познаваше един от тях. Беше мъжът, когото бе прострелял в ръката в дома на Кланси. Имаше и превръзка на лицето там, където го бе ударил с пистолета.

Бяха го видели с Виктория и Тайлър.

По дяволите!

Роби позвъни на Синия и му разказа последните събития.

— Уърцбъргър ме изненада. Някой му е позвънил. Останах учуден, че агенцията споделя с такава лекота информация, свързана с мен.

— Ако наистина си учуден, това означава, че не си доловил същината на последния ни разговор. По всичко изглежда, че онези типове от казиното са попаднали на дирите ти и ще потърсят разплата.

— Подготвен съм за това.

— Ами ако направят нещо на Виктория? Или на детето ѝ?

— Казах, че съм подготвен за това.

— Едно е да го кажеш, друго е да си подготвен наистина.

— Какво прави тук Уърцбъргър? Предполагам, че разследва „Ребъл Йел“ и вероятността собствениците му да изкарват повече пари, отколкото може да се очаква от едно казино.

— Нямам представа, а и не съм питал. Интересувам се единствено от участието на агенцията в събитията там, тоест от теб. Какво ще правиш сега?

— Не съм сигурен.

— На твоето място вече щях да съм наясно. Колкото по-рано, толкова по-добре, Роби. Това е най-ценният съвет, който мога да ти дам. *И последният.*

Този път Синия затвори и остави Роби да гледа втренчено телефона си и да се чуди дали не прави огромна грешка. Това бе начинът Синия да изрази гнева си. С което го разтърси повече от дузина крещящи хора.

Роби обмисли следващия си ход и взе решение. Купи шест кутийки бира и се отправи към дома на Били Фалконър.

* * *

— Мамка му, страхотен вкус!

Били току-що бе пресушил една бира и бе сплескал кутийката в челото си.

Или се бе опитал. Нямаше достатъчно сила да довърши започнатото. Леко смачканата кутийка бе паднала на пода.

Роби седеше срещу него и отпиваше от бирата си. Огледа вътрешността на караваната. Явно Анджи беше идвала и поразчистила малко. Мръсните чинии бяха изчезнали, подът и лавиците вече не бяха покрити с боклуци и всичко миришеше на белина и ароматизатор.

Били отвори нова бира.

— Не трябва ли да го даваш по-полека? — попита Роби. — Не бива да пиеш, когато вземаш лекарства.

Били го погледна изненадано.

— Че аз не вземам никакви лекарства, ако не смятаме кислорода.

— Не изпитваш ли болки?

Били се усмихна слабо и надигна бирата.

— А това за какво е? — каза той, отпи голяма глътка и остави кутийката на гърдите си.

— Как са нещата при теб, Уил?

— Добре. Чу ли, че къщата на Кланси изгоря?

— Малкия Бил ми каза. От много години не е имало подобен пожар. Пит добре ли е?

Роби сви рамене.

— Нямам представа. Не съм го виждал. Между другото, баща ми пледира невинен. И си взе адвокат. Тони Моузес.

— Много е добра. И ужасно скъпа.

— Какво значение имат парите, когато човек се бори за живота си?

Роби съжали за думите си в мига, в който ги изрече.

— Предполагам, че си прав. — Били седна на канапето и задиша малко по-тежко. — Когато човек се бори за живота си — повтори тихо. — Само че аз вече не се боря. Каквото било, било.

Той се опита да се засмее, но смехът заглъхна в гърлото му.

— Каж ми пак името на твоя лекар.

— Тъъ... доктор Холоуей.

— Къде се намира кабинетът му?

— Защо, да не си болен? — зяпна го Били.

— Имам проблем с ръката, искам да я погледне.

— О, да, той е много добър. Ще го намериш на Райт Стрийт. Близко до ресторантчето „Гълф Коуст“. Помниш ли го? Халба бира струваше един долар и вървеше със скариди на корем.

— Помня го. Колко пъти ни гониха от там, защото се тъпчехме?

— Поне пет. Но после пак ни пускаха.

— Защото печелехме мачовете. Задници!

Били се засмя толкова силно, че се задави. Роби скочи, изправи го, за да възстанови дишането си, и отново го подпря на възглавницата.

— Значи имаш проблем с ръката? — едва изрече Били с хрипящ глас.

Роби кимна.

— Нищо сериозно. От възрастта е.

— Хубаво е да можеш... да остарееш — промълви Били.

После пресуши втората си бира на един дъх.

Роби си тръгна час по-късно и отиде право при доктор Холоуей.

Лекарят се оказа петдесетинагодишен, с буйна посребрена коса и гъсти мустаци. Над сините му очи бяха надвиснали рунтави вежди.

Холоуей бе дошъл в Кантрел, след като Роби бе напуснал града, но познаваше баща му или поне заяви така.

Роби му показа ръката си. Холоуей огледа раната му и отсече:

— Нуждаете се от операция.

— Познавате ли добър хирург?

— Не и в Кантрел. Ще трябва да отидете в Билокси. Мога да ви препоръчам няколко добри. Как се е случило? Изгарянето е доста тежко.

— Озовах се прекалено близо до огъня.

Холоуей го изгледа снизходително.

— Да, предположих нещо подобно.

— Бях на гости на Били Фалконър. Мъчно ми стана, като го видях в това състояние.

Холоуей свали очилата си и ги почисти с хартиена кърпичка.

— Дааа... всеки избор, който хората правят, се отразява на здравето им.

— Рак на белите дробове. От пушене?

— Не мога да го обсъждам с вас. Лекарска тайна.

— Добре, но Били сам ми каза, че има рак на белите дробове.

— Не мога да оспоря думите му, след като сам ви е казал, но не мога и да ги обсъждам.

— Сигурно, ако беше дошъл по-рано и се беше изследвал на рентген, позитронен томограф, компютърен томограф, ако му бяхте направили биопсия, може би щяхте да хванете болестта в начален стадий. Но предполагам, че резултатите от всички тези изследвания са потвърдили наличието на рак на белите дробове.

Холоуей записа нещо върху лист хартия.

— Ето контактите на няколко хирурзи в Билокси. За момента пазете раната чиста и избягвайте физически натоварвания. Струва ми се, че част от съединителната тъкан вече се е разкъсала.

Роби взе листчето.

— Благодаря.

Той излезе от кабинета с мисълта, че Холоуей или спазва стриктно правилата и не желае да обсъжда болестта на Били, или изобщо не е направил изследванията, необходими да удостоверят дали наистина има рак на белите дробове в терминален стадий. И в двата случая Роби не бе сигурен какво може да направи.

Върна се обратно в „Дъбовете“. Волвото на Виктория бе паркирано отпред. Явно посещението ѝ в ареста бе приключило. Той влезе в къщата и се огледа. Присила излезе от кухнята, бършейки ръцете си в кърпа.

— Трябва да заключвате входната врата — отбеляза Роби.

— Откога? Никой в Кантрел не си заключва вратата. Особено през деня. Ами ако някой дойде на гости?

— Ще почука и вие ще дойдете и ще му отключите.

— Трябва да попитам госпожа Виктория.

— Не си правете труда. Аз ще поговоря с нея. Къде е тя?

— В стаята си.

Той се качи по стълбите и почука на вратата на Виктория.

— Кой е? Присила?

— Уил.

— О! Влизай!

Той отвори вратата и влезе вътре.

Виктория лежеше на леглото, а обувките ѝ бяха на пода до него. Изправи се на възглавницата. Лицето ѝ бе подпухнало от сън.

— Явно съм задрямала.

Роби пристъпи към леглото.

— Как мина свиждането?

Тя се изправи още малко, разтри лице и отметна кичурите на челото си.

— Сигурно изглеждам ужасно.

— Добре изглеждаш. Как е баща ми?

— Горе-долу. Ядоса ми се, че съм завела Тай, но в мига, в който го прегърна, всичко беше наред.

— Това е добре.

— Разказа ми за Пит Кланси и за онези мъже от казиното. Божичко, Уил, могли са да те убият!

Тя протегна разтрепераната си длан и го хвана за ръката.

— Затова дойдох да те видя. — Той седна на ръба на леглото. — Трябва да вземеш предпазни мерки. За начало можеш да започнеш да заключваш вратите, за да не може никой да влезе.

— Наистина ли смяташ, че тези типове ще се опитат да ни навредят?

— Видяха ме в града да разговарям с теб. Видяха и Тай.

Виктория се изправи в леглото.

— О, по дяволите!

— Да. Лош късмет, но не можем да го променим. Това е положението.

— Само косъм да падне от главата му...

Роби постави ръка на рамото ѝ.

— Това няма да се случи, Виктория.

— Не можеш да бъдеш сигурен!

— Имаш ли оръжие?

— Всички в Мисисипи имат оръжие.

— В такъв случай започни да го носиш, а и въщи го дръж подръка. Но не го оставяй така, че Тай да се натъкне на него.

— Никога не бих го направила, Уил! Нито съм глупава, нито небрежна.

— Знам. Просто съм прекалено предпазлив.

Виктория вдиша дълбоко няколко пъти и каза:

— Ще проверя как е Тай.

— Съжалявам, че ви причиних всичко това.

— И аз съжалявам, Уил — отвърна тя, макар гласът ѝ да не прозвуча никак дружелюбно.

— Мога да се изнеса — каза той.

— Прекалено е късно. Видели са те с нас. Ще съберат две и две. Нищо чудно вече да са го направили. Те ли са източникът на въпросните „сериозни заплахи“?

— Нямам представа, не знам нищо за тези заплахи. Прокурорът все още не е разкрил никакви подробности пред Тони Моузес.

Тя стана, обу се и отиде да провери как е Тай.

Роби се върна в стаята си и седна на леглото, потънал в размисли. Не му бе хрумвало преди, но като се огледа сега, осъзна, че някога това бе спалнята на Лора Барксдейл. Трябваше да го забележи по-рано. В късните вечери често се бе катерил до верандата на втория етаж, а оттам се бе промъквал в стаята ѝ.

Леглото ѝ се намиреше на същото място и с оглед на разположението на стаята това бе най-логичното място. Бюрото ѝ стоеше до стената, обърнато към предната фасада. Тя беше отлична ученичка за разлика от Роби. Той обаче смяташе, че оценките му са достатъчно добри, след като спортуваше целогодишно, а животът му у дома нямаше нищо общо със семейната идилия.

Надигна се и отиде до прозореца, който гледаше към предната градина. Същият прозорец, на който бе видял силуета ѝ. Мислите му се върнаха към онази нощ преди двайсет и две години. Тогава бе преживял най-големия шок, който съдбата му бе поднесла: Лора бе предпочела да остане, вместо да замине с него. Ако някога си бе направил труда да отиде на

психоаналитик, най-вероятно щеше да стигне до извода, че корените на проблема му да създава по-близки отношения с хората се крият именно в онази нощ. Той обаче не си бе направил този труд и съответно не бе стигнал до въпросния извод.

Телефонът му извънтя. Непознат номер.

— Ало?

— Уил Роби?

— Да, кой е?

— Сара Чизъм.

Роби замръзна, но само за миг. Тя бе последният човек, от когото очакваше да му позвъни, особено след сцената, разиграла се пред по-малката ѝ сестра.

— Какво има, Сара?

— Нали каза да ти се обадя, ако си спомня нещо?

— И ти спомни ли си?

— Да... честно казано, никога не съм го забравяла.

— Какво е то?

— Свързано е с Джанет. И с човека, с когото имаше среща в нощта, когато беше убита.

— Кой е той?

— Не мога да ти кажа по телефона.

— Защо не?

— Виж какво, Роби, Ема ми каза какво си направил.

— Имаш предвид, че ѝ дадох пари?

— Точно така.

Едва сега Роби разбра причината за позвъняването. Малката сестра бе изкарала пари, сега и голямата искаше своя дял. По дяволите, каза си Роби, сестрите Чизъм се оказаха прекалено предприемчиви.

— Добре, кога и къде?

— Където се срещнахме миналия път. Тази вечер. Към единайсет.

— Защо толкова късно?

— Защото не мога да се измъкна, докато нашите не заспят. Баща ми ме дебне като ястреб.

— Добре, колко?

— Три пъти повече от това, което си платил на Ема.

— Ами ако информацията ти не си заслужава парите?

— Повярвай ми, заслужава ги!

Роби бе подранил с един час, защото не обичаше други да определят мястото на срещата. Бе оставил колата си на триста-четиристотин метра и бе изминал останалото разстояние пеша.

В момента бе застинал абсолютно неподвижно зад ствола на едно дърво и оглеждаше района. Нощните разходки не му допадаха. Гората гъмжеше от змии, повечето отровни. По-опасни от тях бяха алигаторите. А в Пърл тези смъртоносни влечуги бяха в изобилие. И макар по принцип алигаторите да се бояха от хората и да ги избягваха при възможност, понякога влечугите и хората се натъкваха едни на други. Алигаторите печелеха голяма част от тези сблъсъци.

През седемдесетте години алигаторите в щата Мисисипи бяха на път да изчезнат. За да възстановят популацията им, щатските власти бяха закупили малки алигатори от ферми и бяха помолили местните хора да ги пуснат в реките. Планът им бе дал резултат. Сега във водите на щата живееха почти четирийсет хиляди алигатора. Те излизаха на лов предимно нощем.

Роби едва не бе изгубил крак като тийнейджър, когато една вечер бе отишъл да поплува в Пърл. В резултат на срещата с алигатор никога нямаше да забрави колко големи могат да бъдат тези ужасни влечуги. И колко бързи. Сега бе взел и двата си пистолета и бе готов да ги използва при необходимост, независимо дали заплахата идваше от змии, алигатори или същества на два крака.

Продължи да се оглежда и да се ослушва за стъпки или шумолене на змии.

Чу ги в единайсет и две минути. Стъпки. Леки, предпазливи, колебливи. След малко Сара Чизъм се появи на полянката, на която се бе срещнала с Роби предишния ден. Близко до мястото, където Кланси бе намерил смъртта си. Вероятно на мястото, където сестра ѝ бе паднала в Пърл с дупка от куршум в главата.

Сара беше с къси панталони, обувки за тенис и блуза с дълги ръкави.

— Господин Роби? — извика тя.

Роби не се показва на поляната.

— Сама ли си? — попита той.

— Да — отвърна момичето.

Прекалено бързо.

Роби посегна към кръста си и извади единия глок. Вече бе вкарал патрон в цевта. Разполагаше с три резервни пълнителя и, разбира се, с втория глок.

— Излез на поляната — каза той.

Тя се подчини.

Същото направи и мъжът. Онзи, който следваше Сара. Мъжът от предишната нощ. Превързаното лице в колата. Вдигна дясната си ръка, която също бе превързана. Пистолетът бе в лявата му ръка.

— Здравейте отново — каза мъжът. — Помните ли ме, господин Роби?

Поведението му издаваше неговите намерения. Дошъл бе тук, за да убива.

Роби се огледа за останалите. Този тип в никакъв случай не бе дошъл сам. Другите най-вероятно се опитваха да го заобиколят по фланговете.

Бам-бам и си мъртъв.

Бе постъпил глупаво, като бе дошъл тук посред нощ. Посегна към телефона си. На кого можеше да се обади?

Тагърт?

Кой знае колко време щеше да й трябва, за да се добере до тук. А дори да дойдеше веднага, противникът пак щеше да ги превъзхожда и тя щеше да загине също като него.

911?

Спомни си думите й относно случая с Джанет Чизъм. Щяха да пристигнат утре, за да направят снимки на трупа му. Или на каквото бе останало от него.

Прибра телефона.

— По-добре излез, Роби — каза Сара едновременно уплашена и самодоволна. — Обкръжили са те — добави тя с разтреперан глас. — Трябваше да ми предложиш повече от триста долара!

— Млъкни, кучко! — извика мъжът и я удари силно с ръкохватката на пистолета.

Тя изпищя и се свлече на земята, като притисна удареното място с ръце. Мъжът насочи пистолета към нея.

— Роби, ще броя до пет. Не излезеш ли, ще я застрелям.

— Ами ако аз те застрелям? — отвърна Роби.

Държеше лицето на мъжа на мушка. Лунната светлина му бе достатъчна, за да попадне в целта.

— Към нея са насочени много оръжия, Роби. Дори да ме убиеш, тя пак ще умре. Освен това, стреляш ли, ще разкриеш позицията си. И тогава си мъртъв.

— След като и бездруго съм мъртъв, защо да не убия теб и колкото се може повече от твоите хора?

— Защото, излезеш ли със свалено оръжия, ще я пусна.

— Глупости!

— Моля те, Роби! — захленчи Сара. — Моля те, послушай го! Те ще ме убият!

— Ти си мъртва от минутата, в която си сключила сделка с тях.

— Роби! Не искам да умра! — изпищя тя.

Роби вече действаше. След като шефът стоеше по средата на поляната, хората му би трябвало да са разположени по периферията й в нещо като кръг, в средата на който стоеше Роби. Ако се бяха появили от посоката, от която бе дошла Сара, стрелците, които трябваше да заемат позиции зад гърба на Роби, трябваше да изминат най-голямо разстояние и вероятно още не бяха стигнали до съответното място. Нямаше намерение да им позволи да го направят.

Натъкна се на първия само трийсет секунди по-късно. Мъжът бе въоръжен с пистолет и нож. Роби го лиши от пистолета и използва ножа, за да пререже гърлото му. Положи го тихо на земята и се обърна наляво.

— Роби, не дойдеш ли тук, ще я застрелям след три секунди!

— Застреляй я! И няма да има с какво да ме шантажираш. Тогава ще ви избия всички. Гарантирано!

Мъжът стисна пистолета още по-здраво и погледна към потъналите в мрак дървета. Увереният му поглед бавно помръкна, тъй като бе осъзнал колко скъпо ще му струва грешката, която бе допуснал.

— Едно...

Роби тръгна наляво, наведе се ниско, подмина едно дърво и откри втория стрелец да се

озърта нервно. Беше облечен с костюм и лъснати до блясък обувки. Роби изви врата му с лекота. Положи тихо на земята и неговото тяло.

— Две...

— Роби! Моля те! — изпищя Сара.

— Добре! — извика Роби. — Идвам!

Пристъпи към поляната с ясното съзнание, че излезе ли на открито, куп оръжия ще се насочат право към него. В ръката си държеше единия пистолет, а другия бе затъкнал отзад на кръста. С дланта на лявата си ръка прикриваше ножа, който бе взел от първия стрелец. Излезе на открито и погледна първо мъжа, а после Сара, която трепереше неудържимо. Когато видя Роби, тя възкликна:

— Слава богу!

И понечи да се изправи.

Мъжът я срита.

— Стой долу!

Тя седна на земята, като подсмърчаше. Мъжът впери поглед в Роби от разстояние от около три метра.

— Хвърли пистолета!

Роби се подчини.

— Мисля, че имаш и други оръжия.

— Може и да имам.

Мъжът насочи пистолета си към Роби.

— Сега не ми изглеждаш толкова корав.

— Онези двамата, на които вече им видях сметката, също не се оказаха много корави.

Ще трябва да си наемеш нови хора.

— Няма проблем. Длъжността е добре платена. Нея ли да убия първо или теб?

— Какво? — изпищя Сара. — Нали каза, че ще ме пуснеш, ако той се предаде?

— Излъгах те, глупачко! Тъп боклук! Да не мислиш, че ще го убия и ще те оставя жива, за да разкажеш на всички? Господи, та ти нямаш капка мозък! Ще направя услуга на човечеството, като го отърва от теб.

— Обожегосподи, обожегосподи — занарежда Сара.

Роби видя, че момичето всеки момент ще изпадне в истерия, а това означаваше, че мъжът ще застреля първо нея. Плъзна ножа по-надолу в дланта си. Три метра. Никакъв проблем. Щеше да се прицели във врата, да се завърти наляво и да извади резервния пистолет.

— Сбогом, Сара — каза мъжът и насочи пистолета към главата ѝ.

Тя изпищя и покри главата си с две ръце, сякаш това можеше да я спаси.

Роби извади ножа, прицели се...

Силен изстрел разцепи нощния мрак.

Мъжът, насочил пистолета си към Сара, остана на място за миг, тъй като все още не осъзнаваше какво се е случило току-що. Не осъзнаваше, че е прострелян. Падна първо на колене, после на длани и накрая по лице. Или каквото бе останало от лицето му.

Сара изпищя и се претърколи настрани. Роби се обърна и извади втория глок.

Прозвучаха изстрели от всички посоки. Над главата му свистяха куршуми, част от тях се забиха в стволовете на околните дървета. От тях се разхвърчаха тънки трески, птиците отлетяха, дребните животни хукнаха в мрака, уплашени от битката между най-опасните

хищници.

Това определено бяха pistolетни изстрели, успя да определи Роби. *Предимно* pistolетни изстрели.

Някои обаче не бяха. Някои бяха произведени от мощна пушка. Като онази, която бе убила мъжа, насочил pistolет в главата на Сара. След всеки неин изстрел чуваше вик, последван от тупване на тяло на земята. Роби се втурна към Сара, хвана я за ръка и я дръпна сред дърветата. Зае позиция зад един дъб и надзърна иззад ствола му в опит да огледа бойното поле.

Над главата му изсвири куршум. Той се показа от другата страна на дървото и стреля към мястото, където бе видял пламъче. Престрелката продължи още пет минути. Роби бе изпразнил пълнителите и на двата pistolета плюс един от резервните. Успя да убие още един тип, с който броят им стана трима. Толкова бе успял да ликвидира и стрелецът с пушката.

В един момент настъпи тишина. Чуваше се само тропот от бягащи крака. Лошите се оттегляха, като зарязваха мъртвите си. Когато изчезнаха в мрака, Роби огледа бойното поле, осяяно с трупове.

— Обожегосподи, обожегосподи! — продължаваше да нарежда Сара. Лежеше на земята, свита на кълбо. — Можех да умра!

Роби я изгледа възмутено.

— Но не се замисли за това, когато помагаше на онези типове да ме убият!

Тя не отговори. Продължи да хленчи.

Роби се запъти към мястото, откъдето бе долетял звук. Нещо тупна на земята, сякаш някой бе скочил от дърво.

— Не стреляй, предавам се — изрече нечий глас.

Глас, който Роби мигом позна.

Прибра pistolета в кобура и надзърна зад едно дърво. Пред погледа му изникна Джесика Рийл, метнала снайперската си пушка на рамо.

— Напускам страната за малко — каза тя — и като се връщам, те намирам затънал в такава каша, че се налага да ти спасявам задника.

Рийл закричи към него.

— Джесика, какво, по дяволите, правиш тук? — възкликна Роби.

— Синия ме изтегли от операцията. Изпрати самолет да ме доведе направо тук. Обясни ми, че имаш нужда от подкрепление, докато решаваш някакъв семеен въпрос. Веднага изпълни заповедта му и ето ме.

— Кога пристигна?

— Рано сутринта. Засякох те в къщата, в която си отседнал. От тогава те следя.

— Не те видях.

Тя се усмихна.

— Да не би да си очаквал друго?

— Защо не ми каза, че си тук?

— Синия нареди да ти пазя гърба. Появата ми само щеше да усложни тази задача. Но тази нощ нямах друг избор.

— Щях да загазя сериозно без теб.

— Ей! Можете да си говорите и по-късно!

Погледнаха към Сара, която продължаваше да лежи на земята, свита на кълбо. Беше повърнала.

— Тече ми кръв! — извика тя. — Трябва ми медицинска помощ!

Рийл каза:

— Не знам, Роби. Тя се канеше да продаде живота ти на тези типове срещу няколко долара. Какво ще кажеш да я гръмнем още сега и да я хвърлим на алигаторите? Видях един на брега на реката. Доста голям ми се стори. Нищо чудно да я глътне цялата.

Сара скочи на крака и опря гръб на едно дърво.

— Вие... вие... не можете да го направите.

— Защо? — попита Рийл. — Ти щеше да убиеш моя приятел. Защо да те оставям жива? — Тя кимна към тялото на мъжа, който бе насочил пистолета си към Сара. — Той нямаше да те остави жива.

— Но аз съм още дете — проплака Сара.

— Не, ти си пълнолетна. Направила си своя избор. Много глупав избор, между другото. — Джесика погледна Роби и продължи: — Какво ще кажеш? Един между очите като на нейното приятелче ей там?

Сара отново се свлече на колене.

— Обожегосподи, обожегосподи!

— Колкото и да ми допада идеята, мисля, че трябва да се откажем от нея — каза Роби, прикривайки усмивката си.

Сара вдигна поглед.

— Значи няма да ме убиеете?

— Той няма — отвърна Рийл. — Аз още не съм решила.

Сара пак се тръшна на земята.

— Обожегосподи, обожегосподи!

— По дяволите, иска ми се да я гръмна само за да я накарам да млъкне! — възнегодува

Рийл.

Половин час по-късно се появи Тагърт. Не беше в униформа, а косата ѝ стърчеше на всички посоки, но пистолетът беше в ръката ѝ. Когато се добра до поляната, тя възкликна:

— Какво, по дяволите, е станало тук, Роби?

Преди той да успее да ѝ отговори, Тагърт видя първия труп.

— Мамка му! Кой е този?

— Някакъв мъртъв тип — отвърна Рийл. — Един от тях.

Тагърт се намръщи и попита:

— А вие коя сте?

— Моя приятелка, която ми се притече на помощ — отговори Роби. — Без нея двамата със Сара щяхме да сме мъртви.

Сара посочи към Джесика Рийл и извика:

— Тази кучка се канеше да ме застреля.

Тагърт отмести поглед от Рийл към Сара, после отново към Рийл.

— Тя подмами Роби тук, за да могат тези типове да го убият — отвърна Джесика.

— Не е вярно! — извика Сара. — Той... той ме уговори да се срещнем тук, за да правим секс. Плати ми предварително. Мръсник!

— Как тогава ще обясниш този мъртвец? — попита Рийл.

— Той... той искаше да ни обере — отвърна унило Сара. — Докато... го правехме.

Уплаши ме до смърт. Бяхме голи и... и всичко останало.

— Следователно, ако те подложим на медицински преглед, ще открием следи от... Роби по тялото ти, така ли? — попита Тагърт.

Сара се поколеба.

— Ами... не бяхме стигнали чак дотам. Само се целувахме.

— Но нали заяви току-що, че сте правили секс, че сте били голи, когато този мъж е дошъл да те обере наред гората, облечен с костюм и вратовръзка — каза Тагърт.

— А, да, исках да кажа, че...

На Тагърт ѝ дойде до гуша.

— Сядай на земята и си затваряй устата! — нареди ѝ тя. — Докато не съм те арестувала за възпрепятстване на правосъдието и пилеене на полицейски ресурси. Но най-вече заради това, че си такава глупачка!

Сара седна на земята с нацупена физиономия.

— Започвай да говориш — заповяда Тагърт на Роби.

Той ѝ обясни всичко за пет минути. Обиколиха наоколо и откриха още шест трупа. Всичките мъже, всичките в костюми, всичките въоръжени.

— Смяташ, че са свързани с „Ребъл Йел“?

— Не знам, но това определено бяха същите хора, които снощи посетиха Пит Кланси.

Тагърт го изгледа тържествуващо.

— Значи си замесен и в това?

— Да, спасих Пит, щяха да го убият.

— Трябваше да ми кажеш — рече гневно Тагърт.

— Казах на ФБР.

— На ФБР?

— Лично на специален агент Уърцбургър от офиса в Джаксън. Те са в града. Не знаеше ли?

— Не. Защо са тук?

— Вероятно за да разследват „Ребъл Йел“ за различни нарушения на федералните закони.

Тагърт се почеса по главата, обърна се към Сара и каза:

— Доколкото виждам, затънала си до ушите в тази бъркотия.

— Моля ви, не казвайте на татко. Моля ви!

— Ако си въобразяваш, че това е единственият ти проблем, госпожичке, значи си по-глупава, отколкото смятах — скастри я Тагърт и погледна към Рийл и снайперската ѝ пушка. — А вие откъде се появихте?

— Не мога да кажа.

— Защо?

— Секретно е.

— Застреляли сте всички тези мъже през нощта?

— Бях се качила на едно дърво. Оттам се радвах на отлична видимост. Все едно се целех по мишени на стрелбището.

Тагърт погледна Роби.

— А ти си прерязал гърлото на един и си строшил врата на друг? И двамата ли бяха въоръжени?

— Да.

— Кой сте вие, по дяволите? — възкликна Тагърт.

— Добросъвестни граждани, които бяха нападнати и принудени да прибегнат до самозащита — отвърна Рийл. — Мисля, че и местният закон го позволява.

— Ще трябва да събудя шерифа, да повикам колегите да отцепят периметъра, да взема свидетелски показания... — Тагърт погледна към Сара и уточни: — Включително от теб.

— Но баща ми...

— Пет пари не давам за баща ти, ясно ли е? Това е местопрестъпление и трябва да подходим професионално. Разбра ли ме?

Сара кимна, макар да имаше вид на човек, който иска да вземе пистолет и да се застреля.

Тагърт се обърна към Роби и Рийл.

— Надявам се да нямате нищо против, но дори да имате, се налага да ви отведа в ареста.

Рийл я изгледа така, сякаш обмисляше дали да не я гръмне. Помощник-шериф Тагърт явно осъзна това, защото се обърна към Роби и каза:

— Това ми е работата.

Той кимна.

— Знам. Затова ще сътрудничим на полицията.

— Доколкото можем — обади се Рийл.

Тагърт понечи да каже нещо, но само поклати глава и извади мобилния си телефон. Когато тя се отдалечи, за да говори на спокойствие, Рийл каза тихо, така че само Роби да я чуе:

— Синия ми описа ситуацията в най-общи линии, но все още не знам доста неща.

— Ще ти разкажа всичко, Джес, и то още тази нощ. — Той помълча и продължи: — Радвам се, че си тук. Има някои неща, за които искам да поговорим.

— Синия спомена и за тях.

— Всичко ли ти е разказал за... това?

— Мисля, че предпочита сам да ми разкажеш. По свой начин.

Роби изглеждаше облекчен. Пресегна се и постави ръка на рамото ѝ.

— Благодаря ти, Джес. Спаси ми живота тази вечер.

— Пак не сме квит — отвърна тя. — И никога няма да бъдем.

— Да знаеш, много се радвам, че си тук.

— Че къде другаде мога да бъда, Роби?

— Вие да не сте гаджета?

Сведоха погледи и видяха Сара да се взира с отвращение в тях.

— И какво, ако сме? — попита Рийл.

— Не сте ли малко стари за това?

Рийл вдигна пушката си.

— Продължавай да говориш и няма да доживееш до нашата *преклонна* възраст.

Сара отново се сви на кълбо и занарежда:

— Обожегосподи, обожегосподи!

Роби и Рийл седяха срещу шериф Кийт Монда в кабинета му в участъка. Помещението беше по-тясно от гараж за две коли. Бяха прекарвали цялата нощ тук. В момента минаваше единайсет сутринта.

Монда бе едър, възпълен мъж, прехвърлил петдесет, е прошарена коса, зализана назад с гел. Бе в униформа, от устата му стърчеше незапалено цигаре, а челото му бе прорязано от дълбока бръчка.

Кабинетът му бе задръстен с мебели, стените бяха от циментови блокчета и на една от тях бе окачен старомоден календар.

На бюрото нямаше нито компютър, нито каквото и да било друго доказателство, че шерифът живее в дваисет и първи век.

Когато се облегна на стария си стол на колелца, той изскърца под тежестта му. До него стоеше Тагърт. Тя се бе преоблякла в униформа и следеше ситуацията с напрегнато изражение. Монда извади цигарето от устата си и каза:

— Тагърт ми предаде какво е станало. Позвъних във ФБР, но от там още не са ми върнали обаждането. Сега бих искал да чуя вашия разказ, защото не си падам по хора, които организират престрелки в града.

Роби му разказа всичко, което се бе случило до момента. Монда погледна намръщено Рийл.

— А вие как се вписвате в тази картина?

— Като партньорка на Роби. Работим заедно.

— Но не ни казвате къде и какво. С какво всъщност се занимавате?

— Мога да ви дам един телефонен номер, на който да позвъните — отвърна Роби.

Шерифът се намръщи още повече.

— Нямам намерение да звъня на никого. Искам да го чуя от вас. Още сега!

Рийл каза търпеливо:

— Номерът е във Вашингтон. На федералното правителство е. Там ще ви обяснят някои неща по свое усмотрение.

— А вие не можете ли да го направите?

— Нямаме право — обясни Рийл. — Можете да ни арестувате, ако искате, но това няма да промени нищо.

Монда отново лапна цигарето и я измери с поглед.

— Според Тагърт сте застреляли четирима въоръжени мъже в мрака.

— Те стреляха по мен. Аз пък не харесвам хора, които стрелят по мен.

— Не се съмнявам. Какви сте вие двамата? Да не сте от специалните части?

— Нещо подобно — отвърна Роби. — Позвънете на този номер и ще научите всичко.

— До определена степен — уточни Рийл.

Монда кимна и поиска телефонния номер. Роби му го продиктува и той си го записа.

— Добре — каза шерифът, — нека сме наясно. Няма да публикуваме никаква информация за случилото се. Не искам паника в града. Казах на Сара Чизъм да си държи устата затворена, за да не загази. Вие двамата също трябва да запазите мълчание.

— Това е Кантрел — каза Роби. — Малък град, където всички се познават. Подобен инцидент трудно може да остане в тайна.

— Поне ще се опитаме.

— Може да се наложи да поставите Чизъм под охрана.

— Направя ли го, ще дам храна за много слухове.

— А ако онези типове се върнат? — изтъкна Роби. — Не можете ли да я охранявате у дома й?

— Не разполагам с подобни ресурси. Но ще наредя на заместниците ми да я проверяват периодично. И дискретно.

Роби не остана доволен от отговора, но не разполагаше с механизми за влияние върху шерифа.

Монда се облегна на стола си и заяви:

— Доколкото знам, вие сте син на съдия Роби. Напуснали сте Кантрел, преди да дойде в града. Допреди десет години работех в Хатисбърг.

— Заминах преди повече от двайсет години.

— И сега се върнахте заради баща си?

— Да.

— Той беше добър съдия. Беше строг към нас, полицаите, но справедлив. Надявам се всичко да се оправи, ако, разбира се, не е убил Шърм Кланси.

— Аз също.

— Доколкото разбирам, онези... мъртъвци са проявявали интерес към Пит Кланси.

— Точно така. Както казах на помощник-шериф Тагърт, баща му е имал делови отношения с тези хора. Пит очевидно се е опитал да заеме мястото му в тази комбинация. Предполагам, че става въпрос за хора, свързани с „Ребъл Йел“. Те обаче не са приели идеята му с ентузиазъм. Искане Пит да им предаде онова, с което баща му е разполагал. Предполагам, че става въпрос за информация, свързана с бизнеса им. След като получеха каквото им трябваше, щяха да го убият.

— Смятате ли, че е възможно те да са убили Шърман Кланси?

— Напълно е възможно. Струва ми се, че са имали сериозен мотив.

— Не открихме у никого от тях документи за самоличност. Проверяваме отпечатъците им, но още нямаме резултат. Истината е, че не знаем кои са те. И може никога да не разберем. В такъв случай няма да успеем да ги свържем с „Ребъл Йел“.

— Какво всъщност знаете за тази компания? — попита Роби. — Аз съм чувал само местните клюки.

Монда забарабани с пръсти по бюрото си. Изражението му издаваше предпазливост.

— Голяма компания е. В съвета на директорите има и местни хора, които отговарят за част от дейността им. Истинските собственици обаче са загадка. Може да са китайци или саудитци, нямам представа.

— По всичко изглежда, че бизнесът им носи огромни печалби. След като са успели да построят всичко това благодарение на собствените си приходи — отбеляза Роби.

— Да, така се говори. Те обаче са голям работодател. Плащат много данъци. Доста политици в Джаксън ги подкрепят. Говорим за десетки милиони долари и хиляди работни места, а това означава много за щат като Мисисипи.

— Ами ако са замесени в някаква незаконна дейност? — попита Роби.

— Ще трябва първо да го докажем. А за момента не виждам нищо, което да подкрепя подобни твърдения.

— Информацията трябва да се провери — каза Роби.

— Не разполагам нито с човешки, нито с финансови ресурси за подобно разследване, освен ако не получа солидни доказателства — възрази Монда.

— Нещо против ние да ги потърсим? — попита Роби.

— Не искам никой да пострада, включително вие двамата.

— Ако някой, свързан с „Ребъл Йел“, е имал мотив да убие Шърман Кланси, това би засилило позициите на защитата на баща ми по време на процеса.

— Разбирам — отвърна Монда. — Просто се опитвам да ви кажа, че ако си пххате носовете на места като „Ребъл Йел“, не бива да очаквате полицейското управление на Кантрел да ви защити, ако ситуацията излезе извън контрол.

— Никога не сме го очаквали — отвърна Рийл със зле прикрито отвращение. Стана от мястото си и попита: — Свободни ли сме? Искам да подремна. Нощта беше дълга.

Монда впери поглед в нея.

— Не знаех, че използват жени за специални операции. Мислех, че това е свят, в който доминират мъжете.

— Не сте ли чували онази стара пословица: „Ако искате някоя работа да бъде свършена, възложете я на мъж, ако искате да бъде свършена *както трябва*, възложете я на жена“?

Рийл му обърна гръб и излезе. Тагърт трябваше да се извърне, за да скрие от Монда усмивката си. Шерифът погледа Роби и попита:

— Винаги ли е толкова...

— ... решителна? Да — каза Роби и стана. — Ако ви потрябва още нещо, Тагърт може да се свърже с нас.

— Роби, стоя зад думите си. Работата ми е да следя за спазването на закона. Но да разследвам онези от „Ребъл Йел“? Не мисля, че сме подготвени за подобно нещо.

— Разбрах ви — отвърна Роби. — Но залогът е животът на баща ми. Ще направя каквото е необходимо, за да го спася. Дори това да означава да разследвам „Ребъл Йел“.

След като той си тръгна, Монда се обърна към Тагърт:

— Какво смяташ за всичко това, Шийла?

Тя се замисли за миг.

— Ако бях на мястото на хората, след които ще тръгнат тези двамата, щях да се подмокря от страх.

— Не е нужно да отсядам тук — заяви Рийл.

Двамата с Роби стояха пред „Дъбовете“.

— Освен това изглежда прекалено лъскаво за моя вкус — добави тя. — Аз си падам по твърди нарове и печки на дърва. Именията и коктейлите на верандата не са за мен.

— Виктория е мила. А и тук няма къде другаде да отседнеш.

— Сигурен ли си, че няма да има нищо против?

— Против какво? — чу се женски глас.

Виктория се появи иззад ъгъла, следвана от Тайлър. Момченцето бе облечено с къси панталонки и тениска. Виктория беше с бели три четвърти панталони и светлосиня блуза без ръкави.

— Приятелката ми Джесика да отседне тук, в „Дъбовете“.

Виктория пристъпи към тях и всяка от двете жени измери другата с поглед от главата до петите, за да извърши бърз, но задълбочен анализ.

— Вие сте приятелка на Уил? — попита Виктория.

— Да.

— И току-що сте пристигнали в града?

— Току-що.

— Колко дълго ще останете?

— Докато Уил има нужда от помощта ми.

Виктория погледна Роби.

— За какво ще ти помага?

— За това, което правя по отношение на баща ми.

— Адвокатка ли е?

— Не. Партньорка, с която съм работил в миналото.

Виктория кимна замислено.

— Не те видях сутринта, когато слязох на закуска. Рано ли излезе, Уил?

— Нещо такова.

— Знаеш ли, след като живееш в дома ми, очаквам някакво взаимно уважение. Ти си зрял човек и не трябва да се отчитаеш пред никого, но се тревожех за теб предвид всичко, което се случва. Не искам да ми се наложи да обяснявам на баща ти, че си пострадал.

— Извинявай, Виктория. Трябваше да ти се обадя.

Рийл погледна към Тайлър, който я зяпаше с пръст в уста.

— А кой е този малък господин? — попита тя.

— Това е Тайлър. Брат е на Уил.

Рийл погледна Роби.

— Това означава, че вие сте негова...?

— ... мащеха? Да, така е. Но не съм лоша. Поне с приятелите си.

Роби избегна пронизителния поглед на Рийл.

— Значи нямаш нищо против тя да остане тук? Може да ни помогне за това, за което говорихме.

— Имаш предвид охраната? — попита Виктория и изгледа скептично слабата и стройна Рийл. — Какво ще кажеш за по-сигурно да наема няколко високи, едри момчета?

— Ако искате да си имате работа с аматьори, давайте — отвърна спокойно Рийл.

— Джесика може да ни помогне — повтори Роби. — Повярвай ми. Много може да ни помогне.

— Щом казваш — отвърна Виктория, сви рамене и взе Тайлър на ръце. — Трябва да го нахраня. Вие се освежете и се присъединете към нас. Ще обядваме в беседката. Бризът ще ни се отрази добре в тази горещина.

Тя ги остави сами.

Рийл погледна Роби.

— Мащеха? Знаеше ли, преди да се върнеш в Кантрел?

— Не.

— Сигурно е било голям шок за теб.

— Така си беше.

— Симпатично хлапе.

— Не говори. Има някакъв проблем.

Рийл проследи с поглед Виктория и Тайлър, които влязоха в къщата.

— Много лошо.

Роби се облегна на предната броня на колата си и продължи:

— Трябва да открием Пит Кланси.

— Може вече да са му видели сметката.

— По-скоро се е скрил някъде.

— Възможно е това някъде да е много, много далече — отбеляза Рийл.

— Смяташ ли, че Синия може да ни помогне?

— Мисля, че трябва да престанеш да злоупотребяваш с добрината му.

— Той ли го каза? — попита Роби.

— Не, аз интерпретирах така думите му. Разполагаш с мен. Това би трябвало да е достатъчно. Той дори не иска да си тук.

Роби въздъхна и се загледа в къщата. Рийл проследи погледа му и попита:

— Какво има?

— Спомени, свързани с това място. И... с едно момиче.

— Разкажи ми.

Роби й разказа за Лора Барксдейл и нощта, когато бе напуснал Кантрел в търсене на по-добър живот. Или така поне се бе надявал.

— Значи Ромео е изгубил своята Жулиета?

— Нещо подобно.

— Какво се случи със семейство Барксдейл?

— Нямам представа — отвърна Роби.

— Може би трябва да откриеш.

Той я погледна.

— Защо, какво значение има?

— Виждам, че има. Специално за теб. И след като така или иначе си се върнал в родния си град, трябва да се опиташ да разрешиш всички тези проблеми. Разреши ги, докато имаш възможност. Може да не получиш втори шанс.

Роби я погледна учудено.

— От личен опит ли говориш?

— А как иначе?

— Честно казано, не знам откъде да започна.

— От баща ти например — каза Рийл.

— От баща ми? Не съм сигурен, че мога да говоря с него по този въпрос.

— Роби, моят баща беше човек, с когото не можех да говоря по нито един въпрос. Но ако твоят не е расист и убиец като моя, мисля, че можете да проведете подобен разговор.

По време на обяда на верандата погледът на Тайлър непрекъснато шареше между Роби и Рийл. Виктория забеляза това и обясни:

— Чуди се защо сте тук.

Рийл сложи ръка на рамото на Роби и заяви:

— Аз съм приятелка на Уил.

Роби кимна.

Тайлър мигом докосна гърдите си и посочи към Рийл. Тя остана изненадана от жеста му и погледна Виктория.

— Поздравления, току-що бяхте приета в Залата на любовта на Тайлър Роби.

Рийл сведе поглед към чинията си, а Виктория се взря изпитателно в нея.

— Имате ли деца, Джесика?

Рийл вдигна глава и срещна погледа ѝ.

— Не.

— Не е късно. Погледнете мен. Най-вероятно сме връстнички.

— Да — отвърна напрегнато Рийл. — Горедолу.

След като приключиха с обяда, Присила раздигна масата, а Виктория и Тайлър влязоха в къщата. Роби и Рийл останаха сами на масата.

— При нас ли ще отседнете? — попита Присила, вперила поглед в Рийл.

— Да, за известно време.

— Ще ви приготвя една от спалните.

— Моля ви, не се притеснявайте. Не съм претенциозна.

— Няма проблем. — Присила обра с четка трохите и ги хвърли на тревата. — Чух, че снощи е имало престрелка.

— И от кого го чу? — попита Роби.

— Не помня. Може да беше от някой ловец на алигатори, който се е намирал в горите на северния бряг на реката.

Роби и Рийл се спогледаха.

— Но съм сигурна, че вие двамата не знаете нищо по въпроса — подхвърли Присила.

— Няма как, ние не ходим на лов за алигатори — отвърна Рийл.

— Аха — отвърна Присила, изпълнена със съмнения, и започна да събира чиниите.

— Нека ти помогна — надигна се Роби.

— Не, не, стой си тук и се наслаждавай на прекрасната горещина и влага на Мисисипи — каза шеговито Присила и влезе в къщата.

— Мисля, че сме разкрити — прошепна Рийл.

— Градът е малък — отвърна Роби. — Но за пръв път съм „разкрит“ от ловци на алигатори.

— Предлагам да отидеш да се срещнеш с баща си, вместо да се наслаждаваш на прекрасното време в Мисисипи.

— Да се срещнем първо с адвокатката му. Искам да разбера дали е научила нещо интересно от файловете, които открих у Пит Кланси.

Докато бързо крачеха към предната градина, Рийл попита:

— Как изглежда тази адвокатка?

— Тони Моузес ли? Да кажем, че изразът „природно бедствие“ е твърде мек, за да я опише.

— Непременно трябва да се запозная с нея — заяви Рийл. — Дори само за разнообразие.

Моузес ги прие в кабинета си. Роби запозна двете жени, след което адвокатката премина директно на въпроса.

— Интересуват те онези файлове, които ми донесе, нали?

— Има ли нещо полезно в тях? — попита Роби.

— Онази част, свързана с парите, беше лесна. Оказва се, че Шърм Кланси е изкарвал доста. И е харчел доста. При това си е записвал всеки цент.

— Какво друго? Нещо, свързано с „Ребъл Йел“?

— Не се съмнявам, че щях да попадна на информация за тях, ако можех да разчета файловете.

— Какво означава това? — учуди се Роби.

— Погледни сам.

Тя завъртя монитора така, че и двамата да го виждат. Те впериха погледи в него.

— Прилича ми на шифър — каза Роби.

— И аз стигнах до този извод — отвърна Моузес.

Роби се облегна на стола си и попита:

— Дали не бихме могли да намерим някой, който да го разбие?

— Например? — заинтригува се Моузес.

— ФБР например. Хората им са в града, провеждат разследване.

— Не бих те посъветвала да се обръщаш към тях — каза Моузес.

— Защо?

— Откраднал си файловете от дома на Кланси. Което означава, че те не могат да бъдат използвани като доказателство в съда. А също и че ФБР не може да ги използва. Съмнявам се, че изобщо ще им обърнат внимание. Могат да загазят. Да се превърнат в твои съучастници.

Роби погледна Рийл.

— А нашите хора?

— Забрави ли какво ти казах? Не бих се обърнала и към тях. Познаваш ли някой компютърен спец в града, който да разбива кодове?

Роби се замисли.

— Имам предвид един човек. — Обърна се към Моузес и рече: — Трябва да ви разкажем нещо.

За няколко минути й предаде събитията от предишната вечер. С всяка негова дума долната челюст на адвокатката увисваше все повече и повече. Когато приключи, тя погледна към Рийл и попита:

— Кои, по дяволите, сте вие?

— Не сте първата, която ни задава този въпрос — отвърна Рийл.

— И какъв е отговорът?

— Не можем да ви кажем — заяви Роби.

— Да знаете, че ще ми докарате инфаркт!

— Нямаме подобно намерение. Срещнахте ли се днес с баща ми?

— Сутринта бях при него. Смяташ да го посетиш ли?

— От тук отивам при него. В какво настроение е?

— Съвсем искрено мога да заявя, че настроението му не се е променило. — Тя помълча и уточни: — Е, може би съвсем малко.

— В какъв смисъл? — попита Роби.

— Струва ми се... примирен.

— С какво? Със съдбата си?

— С нещо.

— Не разбирам.

— Виж какво, Роби, виждала съм го и преди. Понякога хората просто се затварят в себе си и се оставят на течението. А понякога се примиряват, защото...

— Защо?

— Може би от чувство за вина.

— Да не би да казвате, че наистина е убил Кланси? Мислех, че за вас това няма значение.

— За мен няма. Но за него може и да има.

Двамата с Джесика напуснаха адвокатската кантора. Роби държеше в ръка флашка с файловете от компютъра на Кланси.

— Какво ще правиш с това?

— Познавам един цар на компютрите. Може би ще успее да разбие шифъра.

— А баща ти?

— Трябва да се видя и с него. А после да поговоря с един лекар. Кабинетът му е на две преки от тук.

— Лекар ли? Да не си болен?

— Не, става въпрос за мой приятел.

— В такъв случай защо не се разделим? Ти трябва да се видиш с баща си и с този лекар. Нека аз да поема твоя компютърджия. После ще се срещнем.

— Сигурна ли си?

— Двама сме. Защо да не се възползваме максимално от това?

— Въръжена ли си?

— Искате ли питане?

Роби ѝ съобщи името и адреса и Рийл потегли.

Той се запъти към ареста, където Тагърт очакваше посещенията му.

— Тръгнаха слухове за снощи — прошепна тя, за да не чуят останалите посетители.

— Ти наистина ли очакваше това да остане тайна? Дори Присила вече знаеше.

— По дяволите! Предполагам, че си дошъл да се видиш с баща си.

— Да. Разбрах, че Тони вече е идвала.

Тагърт кимна.

— Не изглеждаше особено доволна, когато си тръгна.

Роби и баща му се срещнаха в стаята за посещения.

Този път Тагърт не закопча арестанта за халката в пода. Роби ѝ благодари с поглед.

Двамата мъже седнаха един срещу друг. Дан беше отслабнал, уморен и брадясал.

— Добре ли си? — попита Роби.

Баща му сви рамене.

— Предвид обстоятелствата, да.

— Случиха се някои неща, за които трябва да знаеш.

Това привлече вниманието на Дан. Роби му предаде събитията от изминалата нощ.

— Тази Джесика Рийл те е спасила?

— И то не за пръв път.

— Към армията ли сте?

— Не точно.

— А къде тогава?

— Служим на страната си по различен начин.

Думите му озадачиха Дан. Той погледна ръката на сина си и попита:

— Тази рана по време на служба ли я получи?

— Да.

Баща му кимна и попита:

— Защо двамата с приятелката ти не се върнете там, откъдето сте дошли, и не

продължете да се занимавате с това, което правите? Нямаме работа тук.

— Нямаме работа? Забрави ли, че ще те съдят за убийство?

— Какво те засяга?

— Засяга ме.

— Да не се преструваме, че между нас има някаква любов, става ли? Това е загуба на време — на моето и твоето.

Роби се намръщи.

— Защо усложняваш нещата? Аз съм тук. Изминал съм толкова път.

— Решението беше твое. — Преди Роби да успее да отговори, баща му вдигна ръка и каза: — Радвам се, че си жив. Радвам се, че приятелката ти Джесика е успяла да ти помогне. Но като преценявам всички факти, стигам до извода, че е най-добре да си тръгнете.

— А Виктория и Тайлър?

— Ще кажа и на тях да напуснат града.

Роби остана смаян.

— Какво?

— Добре го обмислих. Само докато процесът приключи и нещата се уталожат. Макар че, осъдят ли ме, няма да има никакъв смисъл да се връщат. Тя може да продаде къщата и да се премести другаде. Да започне нов живот.

— Говорил ли си за това с нея?

— Не още.

— Тя никога няма да те остави. Надявам се, че го разбираш.

— Ще я убедя, че така е по-разумно. — Дан погледна мрачно сина си. — Никога не съм имал проблеми с изразяването на мнение, нали?

— Въпреки това Виктория няма да замине.

— Това е мой проблем, не твой.

— Говориш глупости.

— Май не ме чуваш. Както когато беше тийнейджър. Изобщо не ме чуваш, Уил!

Роби се облегна и скръсти ръце на гърдите си.

— Не бях единственият, който не чуваше другия.

— Аз бях родителят. Мое задължение беше да ти казвам какво да правиш, а твое — да го изпълняваш.

— Не, аз ти бях син, а не някакъв новобранец в морската пехота, когото си се опитвал да превърнеш в машина за убиване. А и как можех като твой син да не се науча да поставям всичко под съмнение? Вземах пример от теб!

Дан Роби понечи да отвърне нещо, но се спря. Изсумтя, извърна поглед и поклати глава.

— Няма да си тръгна — заяви тихо Роби. — Спомням си едно правило, което ми повтаряше: Не оставяй недовършена работа.

Баща му го погледна.

— Наистина ли служиш на страната?

— Да.

— Добър ли си?

— Да. Някои казват, че съм сред най-добрите. Както и Джесика.

— Интересно. Момиче върши работа, която по традиция се смята за мъжка.

— Тя може би е по-добрата от двамата ни. Неотдавна се натъкнах на една чужденка, която беше два пъти по-дребна от мен, но успя да се справи с петима опитни морски пехотинци.

Уби ги, преди да разберат какво става.

— Сериозно?

— Напълно сериозно.

Баща му замълча и Роби се взря изпитателно в него.

— На какво се дължи тази промяна в настроението ти? Какво стана със силния ти борбен дух?

— Човек трябва да има за какво да се бори.

— Не си ли заслужава да се бориш за живота си?

Баща му сви рамене.

Роби почувства, че започват да се въртят в омагьосан кръг, и реши да смени темата:

— Какво се случи със семейство Барксдейл?

Дан Роби вдигна поглед.

— С Барксдейл ли?

— Да.

— Защо питаш?

— Чудех се просто. Нали съм отседнал в някогашния им дом.

Баща му кимна и го погледна внимателно.

— Ти и Лора. Беше грешка, нали знаеш?

— Какво означава това, по дяволите?

— Дватамата с нея бяхте от съвсем различни среди. Между вас не можеше да се получи нищо.

— Няма как да го знаеш!

— Знам го. Не се получи, нали?

— Не искам да си губя времето в подобни спорове — отвърна рязко Роби.

— Пак няма да ме чуеш, нали? — каза баща му.

— Какво се случи със семейство Барксдейл? — повтори Роби. — Знам, че не си купил „Дъбовете“ от тях.

— Не съм. По онова време те отдавна бяха напуснали града.

— И къде отидоха?

Дан Роби сви рамене.

— Нямам представа. Изнесоха се за една нощ. Просто изчезнаха. Като теб — добави той.

— Кога?

— Не си спомням точно. Беше толкова отдавна.

— Колко време, след като заминах?

Баща му се замисли няколко секунди.

— Не много всъщност.

— И не си ги виждал, преди да си тръгнат?

— Никога не съм бил близък с тях. Те бяха аристократите на Кантрел. Аз бях най-обикновен адвокат, който защитаваше плебеите. Бях изненадан, че ти позволиха да излизаш с безценната им дъщеря. Хенри Барксдейл се гордееше безкрайно много с родословието си. Смяташе, че семейството му е богоизбрано, че са нещо повече от другите. За мен обаче си оставаше надут глупак.

— Бяха много богати — изтъкна Роби.

— Което показва, че класата и стилът не се купуват с пари.

— Да разбирам ли, че не са използвали услугите ти като юрист?

— Разбира се, че не. Не бях достатъчно солиден и авторитетен. Ползваха „Парнъл и Лонгстрийт“, най-старата адвокатска кантора в града. Основателите починаха отдавна. По онова време обаче Стюарт Лонгстрийт още беше жив. Той движеше нещата им, докато живееха в Кантрел. — Баща му го погледна изпитателно. — На какво се дължат всички тези въпроси за семейство Барксдейл? Какво става?

— Много е просто. Независимо какво си смятал, аз наистина обичах Лора. И искам да разбера какво се е случило с нея.

— Пожелавам ти успех. Не че това би имало някакво значение за Лора. Ти просто изчезна и заряза всички ни, нали? Включително и нея!

Роби се надигна.

— Ей, татко, не падай духом. Човек никога не знае, току-виж, отървеш решетките.

— Малкия Бил тук ли е? — обърна се Рийл към Анджи Фалконър, когато се озова лице в лице с нея на прага на дома ѝ. — Приятелка съм на Уил Роби. Помоли ме да му предам нещо.

— В момента е на работа.

— Можете ли да ми кажете къде?

— За какво става въпрос? — попита Анджи, изпълнена с подозрения.

— Роби каза, че синът ви го бива с компютрите. Искате да му възложите една работа. *Добре платена* работа — добави Рийл, която вече бе огледала мизерната къща.

— Добре, ще ви кажа. Работи в търговския център. В магазина за видеоигри.

— Не знаех, че тук има търговски център.

— По-скоро пешеходна улица с магазини. Половината от тях са затворени, но не и този. Децата си падат по компютърните игри.

Тя упъти Рийл и каза, че ще позвъни на сина си, за да го предупреди за появата ѝ. Рийл се качи в колата и се озова на мястото след двацет и пет минути, които измина по тесни пътища с множество завой из гористи райони, осеяни с блага.

Както бе казала Анджи, търговският център бе полупразен. Плочките по тротоарите бяха хлътнали и от пукнатините стърчеше трева. Асфалтът на паркинга бе на вълни, а колите се брояха на пръстите на двете ръце. Всички те обаче бяха спрели пред магазина за видеоигри, който явно се радваше на голям интерес.

Когато влезе вътре, звънчето над вратата издрънча. Тя се огледа одобрително. Магазинът бе чист, витрините привличаха окото, а игрите на стелажите бяха подредени като по конец. В магазина имаше двацетина души, предимно тийнейджъри, но и няколко възрастни.

Към нея се приближи висок, едър младеж.

— Вие ли сте Джесика?

— Да, а вие трябва да сте Бил.

— Мама ме предупреди. Каза, че сте имали някакъв компютърен проблем.

— Уил Роби има проблем. Кое то означава, че проблемът е и мой. Доста клиенти имате. Моментът подходящ ли е?

— О, да. Всички знаят какво искат. Просто се мотаят, изпробват различни игри. Колкото по-дълго останат, толкова по-голяма е вероятността да си купят нещо. Освен това има още двама продавачи. Елате отзад.

Той я поведе към задната част на магазина, където бяха наредени няколко бюра, стелажи и купчини кашони. На едно от бюрата имаше лъскав компютър „Епъл“.

— Е, какъв е проблемът? — попита Малкия Бил.

Рийл извади флашката.

— Тук е записана информация, която ни трябва, но явно е кодирана. Не знам дали това е компютърен проблем, но реших да попитам.

— Мога ли да я видя?

Тя му я подаде. Малкия Бил седна зад бюрото и пхна флашката в компютъра. С няколко кликания извади на екран списъка на файловете.

— Ъъ... мама каза, че ще ми платите?

— Какво ще кажеш за двеста долара?

— О! Звучи ми добре!

— Разбираш ли нещо от кодиране? — попита Рийл, докато надничаше през рамото му.

— Голяма част от игрите, които продаваме тук, съдържат кодове, които играчът трябва да разбие, затова имам известни познания в тази област.

Провери файловете и отвори един.

— Откъде сте взели това? — попита Малкия Бил.

— Предпочитам да не казвам.

Той я погледна изпитателно.

— Защо?

— Предпочитам да не отговарям и на този въпрос.

— Да не би да е нещо незаконно?

— Приеми го като нещо, което може да доведе до разкриването на истината — дипломатично отвърна тя.

— Свързано ли е с бащата на Уил Роби?

— Може би.

— Ще ми бъде от полза, ако знам откъде идва информацията.

— Защо?

— Просто ще ми бъде полезно.

Рийл обмисли думите му и отвърна:

— От Пит Кланси.

Малкия Бил се усмихна.

— В такъв случай мисля, че ще се справя.

— Защо?

— Защото Пит е сред най-добрите ми клиенти. А тези безсмислици ми приличат на тактическия код от една игра, която му продадох преди време.

— Тактически код?

— Да. Питър е мързелив. Не би си губил времето със създаването на собствен код. Би използвал вратичка в кода, оставена от друг.

— Къде отиде добрият стар „Пакман“?

— Имаме и „Пакман“. Вече е в категорията на класическите игри. Но има изцяло нов интерфейс и страхотна графика.

— Благодаря, въпросът беше реторичен.

Малкия Бил се обърна към екрана.

— Колко време мислиш, че ще ти трябва, за да разбиеш кода?

— Един час би трябвало да е достатъчен. Искаш ли да отидеш някъде и да се върнеш?

— Не, ще стоя тук, докато работиш. И, Бил...

— Да?

— Постарай се да не запомниш нищо от това, което може да видиш в тези файлове.

— Защо?

— Би се отразило зле на здравето ти, когато тази бомба избухне в лицата ни.

— Благодаря ви, че ми отделяте от времето си, господин Лонгстрийт.

Роби седеше в просторния кабинет на адвокатата, чиито стени бяха покрити с ламперия. Стюарт Лонгстрийт бе прехвърлил шейсет, имаше кремавобяла коса, гладко избръснато лице, чифт апатични сини очи и голям корем, който напираше изпод сакото му, като че ли шито по поръчка именно за да скрие провисналите му телеса. Изражението му издаваше неприкрито

задоволство.

— Случилото се с баща ви несъмнено е трагедия — заяви той с тон, който наведе Роби на мисълта, че ситуацията, в която се е озовал баща му, доставя радост на адвокатата.

— Надявам се справедливостта да възтържествува.

— Да, да, разбира се — побърза да отвърне мъжът без следа от искреност. Поведението му подсказваше, че няма търпение да приключи този разговор. — Някакъв юридически проблем ли имате?

— По-скоро бих искал да получа информация.

— Така ли? — Лонгстрийт го изгледа с любопитство.

— Относно семейство Барксдейл.

Изражението на задоволство отстъпи пред подчертано недоверие. Уж апатичните сини очи се превърнаха в искрящи пламъци на газови горелки. Роби почувства как колелцата в мозъка на юриста се завъртат.

— Семейство Барксдейл, казвате?

— Познавах ги, когато живеях тук. Бяхме приятели с Лора Барксдейл. Чудех се какво ли е станало с тях. Както знаете, баща ми купи старата им къща.

— Да, „Дъбовете“ — отвърна разсеяно адвокатът. — Все още е прекрасно място. Въпреки *промените*, които направиха там — изсумтя неодобрително той и продължи: — Останах изненадан, както и мнозина от нашите... среди, когато баща ви купи имението.

— Сигурен съм.

— Делото срещу нефтената платформа.

— Да.

Лицето на адвокатата доби по-сурово изражение.

— Струваше на Кантрел много работни места. Някои дори казват, че това дело е съсипало града.

— Не се съмнявам, че мъжете, които са загубили живота си, биха изразили различна гледна точка. Както и оцелелите.

— Да, разбира се. Трябва да призная, че се възхищавам на професионализма и решимостта му.

Докато ти би се огънал в мига, в който горилите на компанията се появят в кантората ти, помисли си Роби.

— Да се върнем на семейство Барксдейл. Доколкото разбрах, вие сте движили делата им тук.

— Кой ви го каза?

— Нима информацията ми е невярна?

Роби забеляза, че ръката на адвокатата се е свила в юмрук, стиснат толкова силно, че показалецът му започна да побелява от липса на кръвообращение.

— Не, не. Нашата фирма с гордост се е грижила за делата на фамилия Барксдейл повече от сто години.

Дядо ми ги е представлявал, както и прадядо ми преди него.

— Но вече не.

— Не. Те не живеят тук.

— Това е причината да се обърна към вас. Знаете ли какво се е случило с тях?

— Не, нямам представа — отвърна адвокатът и потри носа си с пръст.

Лъжата причинява физиологична реакция, която прекъсва притока на кръв към

капилярите на върха на носа. Това предизвиква лек сърбеж, който обикновено кара лъжеца да почесва или потрива мястото. Роби знаеше това.

За разлика от Лонгстрийт.

— Чух, че са заминали внезапно. И повече никой не ги е видял.

— Наистина ли? — отвърна адвокатът.

— Така ли е било според вас?

— Не мога да ви кажа.

— А свързаха ли се с вас, преди да заминат?

— Дори да са се свързали, а аз не казвам, че са го направили, пак не мога да ви го съобщя, защото това е поверителна информация между адвокат и клиент. Става въпрос за принцип, който не бива да нарушавам.

— Мислех, че отношенията адвокат-клиент засягат *съдържанието* на разговора, а не факта, че сте се видели или разговаряли с някого.

Лонгстрийт се усмихна снизходително.

— С удоволствие бих поспорил с вас по правни въпроси, но ще се въздържа, тъй като не сте юрист и би било несправедливо спрямо вас. Нещо друго?

Роби се надигна от мястото си.

— Не, мисля, че ми казахте всичко, което исках да науча. Благодаря.

Сините очи на адвоката проблеснаха гневно при думите му.

Когато Роби напусна сградата, се зачуди дали Лонгстрийт ще се обади на някого. Явно в това заспало южняшко градче се случваха доста неща.

Телефонът му извъня. Беше Рийл.

— Малкия Бил оправда очакванията ти — каза тя.

— Какво има във файловете?

— Няма да повярваш!

— Каж ми.

— Не, трябва да го *видиш*, Роби.

Роби седеше до Рийл в колата и се взираше в лаптопа.

— Нищо не разбирам — каза той.

— Не си единствен. Мислех, че сме попаднали на трафиканти на наркотици или търговци на оръжия, може би дори на трафиканти на хора, но не и на... това.

„Това“ бяха серия от снимки, на които се виждаше мъж на четирийсет и няколко в перверзни сексуални пози с много малки деца.

— Кой е този тип? — попита Роби.

— Нямам представа. Но с удоволствие бих пуснала куршум в главата на този мръсник.

— Всички деца са или чернокожи, или латиноамериканчета.

Рийл кимна.

— Чудя се защо.

— И какво правят всички тези снимки в компютъра на Шърм Кланси? Изнудвал ли е някого с тях?

Рийл кимна й попита:

— Това не е Кланси, нали?

— Не, изобщо не прилича на него.

— В такъв случай става въпрос за изнудване. Явно това са търсели онези мъже в дома на Пит. Ти обаче си ги изпреварил и си записал всичко.

— Те не го знаят.

— Защо тогава използваша момичето за примамка и ти устройиха капан?

— Защото им сригах задниците и искаха да си го върнат — обясни Роби.

Съзнаваше обаче, че най-вероятно не е прав. Бяха рискували много, като се бяха опитали да го ликвидират, използвайки Сара Чизъм. Зад действията им се криеше по-сериозна причина от обикновено отмъщение. Това не бяха улични отрепки като Пит. Изведнъж му хрумна нещо.

— Има ли начин да разберем дали даден файл е бил копиран от компютър, както ние направихме с тези?

— Зададох на Малкия Бил същия въпрос и той ми отговори, че има. Достатъчно е да въведеш няколко команди, за да разбереш дали файловете са били свалени на друг носител.

— Ето отговора. Разбрали са, че съм копирал файловете.

— Разбрали са, че *някой* е копирал файловете. Не биха могли да знаят със сигурност, че си ти. Но са искали да се подсигурят. Може да са решили, че Пит разполага с още един комплект от тези файлове.

— И това е причината той да избяга — добави Роби.

— Именно — съгласи се Рийл.

— Следователно можем да предположим, че Шърм Кланси е изнудвал този човек за пари.

— Смяташ ли, че човекът от снимката е свързан с онези типове от казиното „Ребъл Йел“?

— Не бих отхвърлил подобна възможност.

— Кога Кланси се е свързал с хората от казиното?

— Не знам точно. Казаха ми, че е забогатял, като е продал права за добив на полезни

изкопаеми на територията на своята ферма. После вложил парите в „Ребъл Йел“.

— Кой ти го каза?

— Няколко души. Явно това се смята за общоприета истина.

Роби се облегна на стола си и сбърчи чело.

— Познавам това изражение — заяви Рийл. — Какво става в главата ти?

— Права за добив на полезни изкопаеми — каза Роби.

— Какво?

— Трябва да проверим нещо.

— Какво е това място, Роби?

Бяха пътували дълго по прашни черни пътища, докато се озоват на място, което изглеждаше по-затънтено и от Кантрел.

— Това е или поне беше фермата на Шърман Кланси.

— Запустяла е.

Прекараха трийсет минути в обиколка на имота, преди Роби да седне на дънера на едно повалено дърво. Рийл застана пред него.

— Какво мислиш? — попита тя.

— Имотът е изоставен отдавна. Нивите са обрасли с бурени. Къщата и хамбарите са порутени. Единствената по-прилична сграда е онази барака в задната част на парцела.

— Добре, какво очакваше да видиш?

— Следи от сондажи за нефт или газ. Това е процес, който оставя видими следи дори след толкова години. Не виждам и черни пътища, по които да е доставяно оборудване за тези сондажи.

— Може да не са открили нищо.

— Но пак щяха да останат следи от проучванията. Доколкото знам, Кланси е получил доста пари за фермата. Нито една енергийна компания не би се изръсила със сериозна сума, ако не е убедена, че тук наистина има нещо. За целта обикновено сключват договор за проучвателна дейност. Или изваждат разрешение за сондажи в съседен парцел. Тук обаче няма съседен парцел. Всичко останало е гора. По времето, когато живеех в града и познавах семейство Кланси, до фермата водеше само един път. И днес пътят е само един. Този, по който дойдохме пеша, защото е станал непроходим. А и той никога не е бил достатъчно широк или устойчив за превоз на тежкото оборудване, необходимо за сондажите.

Рийл седна до него.

— Значи смяташ, че историята за продажбата на права за добив на полезни изкопаеми прикрива истината за неговото забогатяване? Че това е цената на снимките?

— Вижда ми се единственото логично обяснение. И Кланси е използвал тези пари, за да ги вложи в „Ребъл Йел“.

— В такъв случай трябва да открием кой е човекът на снимките. Може да е имал мотив да убие Кланси. А това ще позволи на баща ти да излезе на свобода. Между другото, кога ще се запозная с него?

— Искаш да се запознаеш с баща ми?

— Трябва да видиш моя.

— Твоят е лежал в затвора... — започна Роби, но замълча, когато видя Рийл да повдига вежди.

— Обичам иронията на симетрията — каза тя.

По пътя Роби бе позвънил на Тони Моузес и тя ги очакваше с Дан Роби в стаята за посещения в ареста.

Роби-старши изгледа с любопитство Рийл.

— Вие ли спасихте задника на Уил?

— Може и така да се каже — отвърна спокойно Рийл.

Дан заби поглед в стената и заяви:

— Радвам се, че сте тук, за да оправите неговата каша.

— Тъй като той се опитваше да спаси *вас*, може да се каже, че оправих *вашата* каша. И на двамата.

Дан я изгледа остро, а Моузес, която следеше размяната на реплики, реши да се намеси:

— Преди да сте стигнали твърде далече, бих искала да попитам дали открихте какво пише в тези файлове?

— Открихме какво *изобразяват* — поправи я Роби.

Той отвори лаптопа си и извика снимките на екрана.

— Мамка му! — възкликна Моузес. — Какво е това, по дяволите?

Роби погледна баща си.

— Познаваш ли този човек?

Дан поклати глава, но сякаш едва се съдържаше да не разбие с юмрук екрана.

— Не познавам никакви педофили — сопна се той.

— Смятаме, че Кланси го е изнудвал. От него са дошли парите му. А не от продажбата на фермата на енергийна компания.

Дан изглеждаше заинтригуван.

— Как разбрахте това?

— Всеки в града казваше, че Кланси е ударил джакпота, защото във фермата му са открили петрол или газ. Никоой обаче не можа да ми каже дали е нефт или газ. Или за коя енергийна компания става въпрос. Двамата с Джесика днес обиколихме имота. Няма и следа някой да се е опитвал да прави някакви сондажи за нефт или пък за газ.

Дан се облегна на стола си.

— Снимките са използвани за изнудване на мъжа, който блудства с тези деца. Това ли е бил джакпотът на Кланси?

— Да — каза Роби.

— Дяволски добър мотив да го ликвидират — каза Моузес. — Обри Дейвис ще се пръсне от яд, когато чуе това в съдебната зала.

— Но ако Кланси е разполагал с тези снимки през цялото време и този човек не се е опитвал да го убие — каза Рийл, — защо ще го убива чак сега? Какво се е променило?

— Може да е продължил да го изнудва и на онзи да му е писнало — отвърна Роби. — Може да се е страхувал Кланси да не се изпусне пред някого. От това, което се говори в града, разбрах, че той от години върви по наклонената плоскост. Пиел е почти непрекъснато.

— Според мен убийството е дело на този човек или на неговите горили — обади се Моузес. — Решили са да убият и Пит, защото са предположили, че знае за снимките. Искали са да ги вземат. Нищо чудно на изнудвания да му е омръзнало да плаща на Шърм. А сега и на сина му.

— Но кой е той? — каза Роби. — Трябва да е богат, щом е могъл да си позволи да плати на Кланси толкова пари.

— Може би ФБР ще ни помогне в това отношение — каза Рийл. — Могат да го проверят в базата данни с помощта на програма за лицево разпознаване.

— След което ще отидем и ще му зададем няколко въпроса — продължи Моузес. — Като например лично ли е убил Шърман Кланси, или просто е наредил да го убият.

— Жалко, че изпозастреляхме онези типове — обади се Рийл. — Трябваше да оставя някого жив, за да отговори на въпросите ни.

Моузес я изгледа с облещени очи.

— Трябва да запомня да не те ядосвам, момиче.

— Смяташ ли, че Сара Чизъм може да ни каже нещо повече за тях? — попита Роби. — Те са я причакали и тя е решила, че ще сключат сделка с нея. Може да е видяла или чула нещо.

— Заслужава си да опитаме — отвърна Рийл. — Как предлагаш да го направим?

— Деликатно. — Роби погледна баща си и попита: — Искаш ли сега да отговориш на моя въпрос?

— Кой?

— Ти ли караше ровъра в нощта, когато Кланси е бил убит?

— Прави каквото трябва — отвърна мрачно баща му. — И аз ще правя каквото трябва.

— Различен е от това, което си представях — заяви Рийл.

Седяха в нейната кола пред участъка.

— А как си го представяше? — попита Роби.

— Не знам. Различен...

— Не иска да оставам в града. Каза ми да се върна там, откъдето съм дошъл.

— Какво очакваше, Роби? Да те посрещне с отворени обятия след двайсет години? За бога, та ти никога не си говорил за семейството си. Дори не знаех, че баща ти е жив.

— Е, върнах се. И се опитвам да му помогна. Би трябвало да го оценява.

— Наистина ли се вълнуваш от това?

Роби я погледна.

— Какво искаш да кажеш?

— Питам дали става въпрос за баща ти или за неспособността ти да натиснеш спусъка, защото неволно си убил едно момиченце, а после ти се е привидяло момченце, и то когато е трябвало да произведеш нов изстрел.

— Синия добре те е информирал.

— Да не би да си очаквал да скрие това от мен?

— Защо си тук?

— Задачата, която приех, беше да дойда и да ти помогна.

— Но не си очаквала да попаднеш в престрелка като онази в гората?

— Не, това беше черешката на тортата.

При тези думи Роби се усмихна едва забележимо и се облегна на седалката.

— Не знам какво да правя, Джес.

— Минала съм по този път. Винаги можеш да се върнеш обратно.

— Затова непрекъснато питах Синия кога ще се върнеш. Аз... мислех, че можем да поговорим. Че ти ще разбереш.

— Всяка ситуация е различна. Не съм психоаналитик. Но мога да съм ти полезна с личния си опит, Роби.

— Сложно е.

— Разбира се. То е в главата ти. Как може да е просто?

— Върнах се тук не толкова заради баща ми, колкото заради самия себе си.

— Добре.

— Струваше ми се, че оставих недовършени неща.

— И това го разбирам. Ти ми помогна да се помиря със собственото си минало.

Роби разтри слепоочията си.

— След като ми се привидя онова момченце, преди да стрелям, започнах да си мисля, че за да продължа напред, трябва да се върна назад. Надявам се, че ме разбираш.

— Да.

— Преди да произведа изстрела при последната ми мисия... всичко се обърка. Реших, че ще получа сърдечен удар.

— Или по-скоро паник атака.

— Не можах да стрелям, Джес. А дори да бях стрелял, нямаше да улуча.

— За да си върнеш предишната форма, която ти позволява да си вършиш работата, трябва да оправиш нещата тук, в Мисисипи?

— За съжаление, не става въпрос за спокойна разходка в града на моята младост, която да ми позволи да подреда мислите си. Баща ми е обвинен в убийство. Разни хора стрелят по нас.

— Приеми живота такъв, какъвто е, а той рядко е идеален.

— Но нещата между мен и баща ми няма да се оправят.

— Сигурен ли си?

— Сама видя днес.

— Видях един объркан човек, който не знае какво да прави. Нямам предвид само теб.

— Това ли видя? — попита скептично Роби. — И в двама ни?

— Да. А сега ми кажи какво се е случило между вас?

Роби въздъхна дълбоко.

— Не става въпрос за един-единствен инцидент, а за години, изпълнени с инциденти. Баща ми беше морски пехотинец, върнал се от Виетнам. Един от най-коравите типове, които можеш да си представиш. Абсолютно безкомпромисен. Спукваше ме от бой за всяка дреболия. Но не от юмруците или от колана ме болеше най-много.

— А от думите.

— Да. Караше ме да се чувствам безполезен, неспособен на нищо. Каквото и да правех, за да остане доволен, никога не беше достатъчно. Накрая спря да ми пука. Вече не изпитвах никакви чувства към него. Престанах да го възприемам като мой баща, а като човек, с когото съм принуден да живея, докато стана достатъчно голям и замина някъде. Нямах търпение да се махна от Кантрел.

— А майка ти?

Роби въздъхна.

— Това е другата причина. Той просто я принуди да напусне. Обичаше ме, но омразата ѝ към него беше по-голяма от любовта ѝ към мен. Тя беше единственият човек, който правеше живота ми тук поносим. След като си тръгна...

— Видя ли я отново?

— Не — отвърна рязко Роби.

— И никога не е правила опит да се свърже с теб?

— Не.

— Смяташ ли, че те е изоставила?

— Разбира се, че не — сопна се Роби. — Баща ми е виновен.

— Но *тя* е напуснала дома ви.

— Защото той я принуди.

— Сигурен ли си?

Роби се изправи.

— Виж какво, чакат ни задачи. Трябва да поговорим със Сара Чизъм. Трябва да издирим

Пит. И да установим самоличността на мъжа от снимките. Да започнем със Сара.

— Щом казваш — отвърна Рийл, явно обезпокоена от реакцията му.

Роби закопча предпазния си колан.

— Да, казвам.

— И къде е тя? — попита Роби.

Стояха пред дома на семейство Чизъм, който се намираше на около три километра от центъра на града. Лестър Чизъм, бащата на Сара, се взираше в тях, блед и притеснен.

— Не знам. Не сме я виждали, откакто си легна снощи. Трябва да се е измъкнала след това.

— Измъкнала се е — отвърна Роби. — Но после се е върнала. И очевидно пак е отишла някъде.

— Откъде знаете? — попита настойчиво Чизъм.

— Не сте видели кога се е прибрала снощи, така ли? — попита Роби, без да обръща внимание на въпроса.

— Не, но говорих с Ема тази сутрин. Тя каза, че Сара изглеждала разтревожена. Дори уплашена.

— Споделила ли е нещо с нея?

— Нямам представа.

— Къде е Ема?

— Вътре.

— Трябва да говорим с нея — каза Роби.

— Защо? Защо изобщо сте дошли тук? — попита Лестър Чизъм. — Какво ви интересува Сара?

— Тя се е забъркала в нещо много лошо, господин Чизъм. Снощи имаше инцидент. С жертви. Бях там. И спасих живота на дъщеря ви.

Роби не спомена, че дъщеря му го е подмамила в капан, след което сама се е оказала излъгана. Баща ѝ остана изумен от думите му.

— Аз... аз... не мога да повярвам.

— Можете да позвъните на помощник-шериф Тагърт, ако желаете. Или на шериф Монда. Те ще ви обяснят. И бездруго трябва да им се обадите и да им кажете, че Сара е изчезнала. Защото това не е добре, особено след случилото се снощи. Знам със сигурност, че полицията я е докарала тук рано сутринта, след като е получила медицинска помощ заради нараняване. Не би трябвало да напуска дома си.

— О, боже! — възкликна Чизъм и се хвана за парапета на верандата. — Тя не ни е събудила. Не знаем нищо.

— Предупредихме я да го запази в тайна. А сега можем ли да поговорим с Ема? — попита Роби.

Чизъм кимна и ги покани вътре.

Две минути по-късно Роби, Рийл и Ема излязоха през задната врата и се озоваха в малък двор, в който нямаше нищо освен стар дъб, покрит с испански мъх. Тревата под него бе изсъхнала.

Седнаха край прогнила дървена маса за пикник. Ема се обърна спокойно към тях, събрала длани пред себе си.

Роби я погледна изпитателно.

— Какво можеш да ни кажеш за Сара?

— Какво ви интересува?

— Всичко, което знаеш. Да си я видяла или чула да излиза?

— Не. Но снощи се прибра много късно. Изглеждаше уморена и уплашена. Имаше превръзка на главата.

— Сподели ли нещо с теб?

— Когато я попитах къде е била, ми каза да си затварям устата.

— Защо си била будна по времето, когато Сара се е прибрала? — попита Рийл.

Ема я изгледа.

— Знаеш ли, информацията струва пари.

— Сестра ти може сериозно да е загазила.

— Добре. Но това не прави информацията безплатна.

— А парите, които ти дадох миналия път? — попита Роби.

— Това беше заплащане за информацията, която ти дадох тогава.

— Не те ли е грижа какво може да се случи с единствената ти останала сестра? — попита Роби.

— Толкова ме е грижа за Сара, колкото и нея за мен. Тоест не ми пука! Нито за нея, нито за Джанет. И на двете нямаше да им пука, ако бях умряла аз. Така че защо да ме интересуват? Те ме мразеха! Отнасяха се с мен като към нищожество!

Роби извади пет двайсетачки. Ема посегна да ги вземе, но Роби не ги пусна.

— Този път — заяви той — аз решавам дали информацията си струва парите. —

Погледна Рийл и добави: — А тя ми е свидетел, че с теб не правим нищо нередно.

Рийл повдигна вежди при тези думи, но запази мълчание. Ема се подсмихна.

— Може тя да иска тройка. Това може ли да се квалифицира като *нередно*?

— Не — отвърна спокойно Рийл. — А ти само ни губиш времето.

— Добре, искате ли да научите какво знам или не? — сопна се Ема.

— Искаме — отвърна Роби.

Ема го изгледа тържествуващо, но Рийл каза:

— Да си вървим, Роби, нямаме нужда от нея.

— Какво? — попита изненадан Роби.

— Да разсъждаваме логично. Убили са Джанет. Отвлекли са Сара, защото смятат, че тя знае онова, което и Джанет е знаела. Когато открият, че Сара не знае нищо, ще се върнат за най-малката сестра. Ще я наблюдаваме, а когато дойдат за нея, ще ги проследим. И когато ѝ прережат гърлото или я застрелят в главата, ще ги арестуваме на местопрестъплението. И ще си спестиш сто долара, вместо да ги дадеш на тази мърла.

— Наистина ли мислиш така? — попита Роби.

— Хората, които издирваме, са мъже. Всички мъже смятат, че жените си споделят една с друга. Непременно ще се върнат и за малката.

— Опитват се да ме уплашат — заяви самонадеяно Ема.

Рийл сви рамене.

— Защо да го правим? Убили са едната сестра. Вероятно са хванали и Сара. Ще убият и нея, както вече се опитаха снощи.

— Какво? — възкликна Ема. Изглеждаше обърквана.

— Роби, казвам ти, да си тръгваме. Ще я използваме като примамка, за да пипнем онези типове. Както те използваша Сара, за да хванат теб. Опитана се да те убият. Предлагам да им върнем услугата. Снощи ти уби само трима. Аз убих четирима. Но останаха още няколко...

— Вие... вие сте убили... хора? — промълви бавно Ема.

Роби я погледна, след което скастри Рийл.

— Затваряй си устата. Не забравяй какво казаха ченгетата.

— Виж, опитвам се да ти направя услуга и да ти спестя малко пари. Не си заслужава да рискуваш живота си за нея, това е сигурно. Тя е просто примамка. Ще умре, но тогава ще имаме възможност да ги убием.

— Не знам — отвърна колебливо Роби.

Ема възкликна изумена:

— Обсъждате как да убиете някакви хора... обсъждате как да ме оставите да умра като... като...

— ... като животно — каза Рийл. — Да, точно така. Защото ти не си човек. — Тя стана и продължи: — Аз ще поема първата смяна, Роби. Съмнявам се, че ще предприемат каквото и да било през деня, но никога не се знае.

Роби прибра банкнотите в джоба си.

— Добре, предполагам, че си права — каза той и също се надигна от мястото си.

— Чакайте, чакайте! — възкликна Ема.

Двамата я погледнаха.

— Какво? — попита Рийл.

— Не можете да ги оставите да дойдат и да ме отвлекат!

— Защо не?

— Аз съм дете.

— Пет пари не давам за това — отвърна спокойно Рийл. — Когато бях на твоята възраст, никой не се интересуваше от мен. Защо трябва да ме е грижа за теб?

От самонадеяното поведение на Ема не остана и следа.

— Моля ви, мога да ви разкажа за Сара!

Рийл вдигна ръка.

— Изобщо не си прави труда! Наслушах се на достатъчно глупости! Не знаеш нищо, освен как да мамиш за пари. Няма да ти се вържем!

Обърна ѝ гръб и се направи да си тръгне, но Ема я хвана за ръката.

— Знам много неща. Знам какво е намислила Сара. Чух я.

Рийл издърпа ръката си от пръстите на момичето и седна.

— Добре, слушахме те. Това е последният ти шанс. Опитах ли се да ни излъжеш, ще си тръгнем, а ти ще умреш. Ясно ли е?

Устните на Ема потрепериха и тя кимна. Рийл погледна Роби, който попита тихо:

— Какво си чула, Ема?

— Тя говореше с някого по телефона. В спалнята си.

— И как я чу? — поинтересува се Рийл.

— Бях се скрила в гардероба ѝ.

— Често ли го правиш? — попита Роби.

— Влязох в стаята ѝ, за да открадна малко от тревата ѝ... от марихуаната, но после я чух да влиза. Побързах да се скрия в гардероба.

— Продължавай — подкани я Роби. — Какво чу?

— Говореше с някого.

— Знаеш ли с кого?

Ема поклати глава.

— Не спомена името му. Но чух какво каза. Уговаряха се да се срещнат някъде. Тази

вечер.

— Къде и кога точно? — попита Рийл.

— Където ходеха преди двете с Джанет.

— Близо до мястото, където са открили тялото на Шърман Кланси? — предположи

Роби.

— Да — кимна Ема.

— В колко часа?

— В полунощ.

— Каква е целта на срещата? — попита Рийл.

— Сара искаше пари в замяна на нещо, което имаше. Предполагам, че онзи го е искал.

— Имаш ли представа какво е то? — попита Роби. — Не.

Роби и Рийл се спогледаха.

— За какви пари ставаше въпрос? — попита той.

— Достатъчно, за да се махне от тук.

— Умно момиче — каза Роби.

— Е, поне номерът добро ченге — лошо ченге свърши работа — отбеляза Рийл, когато напуснаха дома на семейство Чизъм и се качиха в колата ѝ. — Ама че противно момиче! Едва се сдържах да не я зашлевя.

— Тя е объркана — каза Роби. — Но много хора са объркани.

— Включително присъстващите? — попита Рийл.

— Определено.

— Ако Сара е говорила с онзи тип, ченгета може би ще успеят да проследят обаждането. Роби извади телефона си, набра Тагърт и ѝ предаде информацията, без да разкрива наученото от Ема за срещата в полунощ.

— Ще провери — каза той.

— Има много време до полунощ. Какво ще правим?

Роби извади някаква визитка.

— Трябва да позвъня.

— На кого?

— На ФБР.

Срещнаха се на двайсетина километра източно от Кантрел. Специален агент Уърцбъргър ги очакваше заедно с двама от хората си. Роби представи Рийл на агентите. Уърцбъргър я огледа.

— Значи работите с Роби.

— Да, имам това удоволствие.

— В същата агенция?

Тя сви рамене.

— Това ми стига — отвърна Уърцбъргър с лека усмивка.

Роби му подаде снимката на мъжа и децата, която бе распечатал от флашката, и му обясни как се е сдобил с информацията.

Федералният агент разгледа снимката.

— Можем да я проверим в системата за лицево разпознаване. Ще видим какво ще излезе. Педофилия, значи?

— Така изглежда. — отвърна Роби. — Възможно е да е свързано с „Ребъл Йел“.

Уърцбъргър прибра снимката в джоба си.

— Оценявам това, Роби. Затова ще бъда по-откровен от всякога.

Роби го изгледа изпитателно.

— Честността е хубаво нещо — каза той.

— Когато ти обясних, че сме тук, за да разследваме казината, премълчах част от истината.

— И каква е тя? — попита рязко Рийл.

— Работя в ПИОП.

— Програмата за издирване на опасни престъпници — каза Роби.

— Да.

— Но тя се занимава със серийни убийци — добави Рийл.

— Не само.

— Дошли сте във връзка с разследване на серийни убийства? — попита Роби.

— Може и така да се каже.

— Ще ни разкриете ли повече подробности? Защо сте тук например?

— Заради Шърман Кланси и Джанет Чизъм.

— Каква е връзката? — попита Рийл.

— Осем други убийства в четири различни щата, извършени през последните девет години.

— Добре, но какво ги свърза с убийствата в Кантрел?

— Убити са по двойки, а историята е една и съща. Възрастен мъж и младо момиче. Мъжът си е плащал за секс. Впоследствие го откриват в колата му с прерязано гърло. Момичето получава куршум в главата, а тялото ѝ се озовава в реката.

— Къде са извършени другите двойни убийства? — попита Рийл.

— Едно в Ню Йорк. Едно в Пенсилвания. Едно в Тенеси. Едно в Арканзас. Тук се натъкваме на пети подобен случай на двойно убийство.

— Убиецът се движи от изток на запад — отбеляза Роби. — Действа в продължение на девет години? Това обичайно ли е?

— Не мога да кажа, че е необичайно. Работил съм по случаи на серийни убийци, които са действали в продължение на десетилетия.

— Кога са извършени убийствата в Арканзас?

— Преди четири години.

Рийл пресметна наум.

— С други думи, интервалът между останалите убийства е осемнайсет месеца — каза тя.

— Точно така — отвърна Уърцбургър.

— Следователно интервалът от четири години може да се окаже важен — отбеляза Рийл.

— Да. Може да се е случило нещо през това време. Престъпникът може да е бил в затвора например. Случвало се е и преди.

— Това означава, че е излязъл на свобода и убива отново — каза Роби.

— Възможно е.

— Не съм чувал за тези убийства.

— Решихме да не им даваме гласност. Не искахме престъпникът да знае, че сме установили връзка между отделните случаи. Изтече ли подобна информация, той може просто да изчезне.

— Сигурни ли сте, че убийствата следват общ модел? — попита Рийл.

— Добре разбирате, че не мога да бъда абсолютно сигурен. Но работих по някои от тези случаи и ще кажа, че между тях има твърде много прилики.

— Въпреки това баща ми е имал мотив да убие Шърм Кланси — каза Роби.

— Но не и Джанет Чизъм — възрази Уърцбургър.

— Регистриран ли е голям интервал между убийството на момичето и това на мъжа при другите случаи? — поинтересува се Рийл.

— Не толкова голям, колкото този път.

— Но и в другите случаи момичето е свързано с по-възрастния мъж, нали така? Правила е секс срещу заплащане?

— Да. Убийствата в Ню Йорк са извършени едновременно. Телата са открити заедно.

При другите случаи двете убийства са извършени поотделно, като разликата във времето не надхвърля три седмици.

— Значи има сходства, но има и разлики — отбеляза Роби.

— Смятате ли, че е важно? — попита Рийл.

— Според мен — отвърна Уърцбургър, — когато серийните убийци си правят труда да създадат определен модел, имат основателна причина да се отклонят от този модел.

— Добре, трябва само да открием каква е тази основателна причина — заключи Роби. — Открием ли нея, ще открия и нашия човек.

Роби седеше срещу Рийл в стаята си в „Дъбовете“. Наближаваше време за вечеря и от кухнята на долния етаж се чуваше тракане на тенджери и чинии.

Не бяха видели нито Виктория, нито Тайлър.

Топлият влажен вятър довя песента на цикадите. Слънцето залязваше, но без да отнесе със себе си дори малка част от влажната жега.

Рийл наблюдаваше как погледът на Роби блуждае из стаята.

— Какво има?

Той се обърна и тя се взря в него.

— Познавам този поглед, Роби. Отнесъл си се нанякъде.

— Това беше нейната стая.

— На Лора ли?

— Да.

— Защо не си се опитал да поговориш с нея, преди да заминеш?

— Защото тя очевидно бе взела друго решение.

— Мога да простя подобна наивност само защото си бил на осемнайсет.

— Какво означава това, по дяволите?

— Минали са повече от двацет години, затова не съм убедена, че има смисъл да ти обяснявам.

Подразнен от отговора ѝ, Роби реши да смени темата.

— Как предлагаш да процедираме с Чизъм довечера?

— Както обикновено. Отиваме по-рано и ликвидираме всички, които се появят.

— Ами ако става въпрос за сериен убиец?

Рийл сви рамене.

— Няма да проявявам дискриминация. Ще ликвидирам и него.

— Наистина ли смяташ, че това е работа на сериен убиец?

— Не знам. Твърденията на Уърцбургър ми се струват доста убедителни. В същото време обаче, както ти сам изтъкна, този случай се различава от останалите.

— Нещо ме притеснява.

— Какво?

— Баща ми не иска да каже дали той е шофирал ровъра онази нощ.

— Има ли значение? Смяташ ли, че е убил Кланси?

— Ако не е, защо не иска да каже кой е карал колата му?

— Баща ти е сложна личност. Ти приличаш на него. Смятам, че трябва да открием Пит.

Телефонът на Роби иззвъня. Беше Тагърт. Съобщи му, че разговорът на Сара Чизъм не може да бъде проследен. Поинтересува се дали това е важно.

— И да е важно, няма как да разберем — каза Роби, затвори и погледна Рийл.

— Може би трябва да включим полицията — каза тя.

— Тагърт е добър полицаи. И е почтена. Но не познавам останалите. Не искам нещо да се обърка. Това може да се окаже единственият ни шанс.

— Добре — съгласи се Рийл.

На вратата се почука. Роби отвори. На прага стоеше Виктория, облечена с джинси, бяла блуза с къси ръкави и обувки на висок ток.

— Имате ли време за едно питие преди вечеря? — попита тя. — Или се налага да стоите на заключени врати и да заговорничите?

Слязоха на долния етаж, където на задната веранда ги очакваше кана с водка мартини. Виктория изпи чашата си на един дъх. Роби отпи бавно от своята. Рийл просто държеше чашата си.

— Видяхме се днес с баща ми — каза Роби.

Виктория погледна Рийл.

— Какво мислите за него?

— Нямах време да му правя психоанализа.

— А какво подсказва интуицията ви?

— Добър човек, корав, горд, неотстъпчив. Не може да понася глупаци.

Виктория изглеждаше впечатлена.

— Притежавате добра интуиция.

— Имам много практика.

— Е, смятате ли, че ще откриете какво се е случило в действителност с Шърман Кланси?

— Надяваме се.

— Напредвате ли?

— Малко по малко.

Виктория изпи на един дъх още една чаша.

— Къде е Тайлър? — попита Роби.

— В стаята си. Днес е уморен. Мисля, че е от горещината. Тя може да изцеди силите на всекиго, дори на привикналите с местния климат. Предполагам, че затова животът тук тече с по-бавно темпо. Ако хората се движат по-бързо, могат просто да се разтопят.

След вечеря Рийл се върна в стаята си, а Роби се присъедини към Виктория за разходка в задната градина. Когато стигнаха басейна, седнаха на ниските шезлонги.

— Струва ми се, че Джесика е човек, на когото можеш да разчиташ — каза Виктория.

— Така е. Разчитал съм на нея неведнъж.

— Близки ли сте?

— Нямам по-близък човек от нея.

— Това е добре, Уил, защото всеки има нужда от такъв човек.

— Баща ми сподели ли с теб идеята си?

— Имаш предвид предложението двамата с Тайлър да напуснем града?

— Да.

— Няма да стане. Казах му го в очите. Твърдо решена съм да остана тук, каквото и да се случи.

— Казах му, че решението ти ще бъде именно такова.

Тя се усмихна.

— О, това означава ли, че за теб съм отворена книга, Уил Роби?

— Не съм казал нищо такова. Но не ми приличаш на човек, който може да изостави някого с лека ръка.

Лицето ѝ помръкна за миг, преди да възвърне самообладанието си.

— Не съм — отвърна твърдо Виктория. — Бих искала и други, които познавам, да мислеха така. Да проявяваха същата непоколебимост.

— Това означава ли, че са те изоставяли? — попита Роби.

— В известен смисъл, Уил, всички ние сме били изоставяни. Не смяташ ли? Просто някои не го осъзнават.

Роби и Рийл потеглиха два часа преди срещата на Сара.

Небето бе облачно, в далечината се чуваше глух тътен, а вятърът бе толкова горещ и въздухът толкова натежал от влага, че силната буря и съпътстващият я тропически порой изглеждаха неизбежни.

Паркираха на няколкостотин метра от мястото и тръгнаха пеша. Когато стигнаха до него, се разделиха и заеха позиции.

Бяха въоръжени с пистолети, снайперската пушка на Рийл и прибори за нощно виждане, които тя бе донесла със себе си. Разполагаха и с радиостанции, за да поддържат връзка.

Роби бе приклепнал зад някакъв храст. Погледът му обхващаше мястото, където бе срещнал Сара за пръв път. В ухото му прозвуча гласът на Рийл.

— Заех позиция — каза тя. — Веднага щом видя нещо, ще ти дам знак.

— Разбрано.

Роби се шмугна зад храста и започна да оглежда периметъра. Виждаше всичко в зелено през оптичния прибор. Нямаше представа срещу кого ще се изправят тази вечер. Бяха нанесли тежък удар на хората, които евентуално бяха свързани с казино „Ребъл Йел“. Те възнамеряваха да убият Сара Чизъм веднага след като я използват като примамка, за да пипнат него. Не вярваше, че момичето ще се окаже толкова глупаво, че отново да попадне в капана им. И все пак не биваше да забравя, че някои хора са способни на невероятни глупости.

Погледна часовника си. Оставаха две минути.

Издиша продължително. Нямаше да постигне абсолютния покой, но бе сигурен в едно.

Аз съм там, където трябва. И правя това, което трябва.

В далечината се чу шум от приближаващ се автомобил. Движеше се по черния път. Щеше да продължи по него, докдето може. После човекът щеше да слезе от колата и да измине пеша останалата част от пътя. Също както Роби, когато бе дошъл тук и се бе натъкнал на Сара.

Но къде беше тя? Предположи, че ще дойде пеша или с колело.

Попита в микрофона:

— Чу ли това?

— Да.

— Виждаш ли нещо?

— Нямам видимост към пътя. Да сменя ли позицията?

— Не, остани на място. Би трябвало да се срещнат на поляната. Шофьорът ще трябва да излезе от колата и да дойде пеша.

— Смяташ ли, че Сара ще дойде с кола?

— Едва ли.

Макар че не можеше да види колата, Роби я чу да спира. Очакваше да чуе също така изключването на двигателя, отварянето на вратата и шляпащите в калта стъпки на шофьора.

Това обаче не се случи.

Прозвуча изстрел, който разцепи нощта.

Роби незабавно попита по радиостанцията:

— Видя ли откъде дойде изстрелът?

— Дулен пламък от запад.

Това бе право пред него. Посоката, от която бе дошла колата.

Роби се измъкна от скривалището си, приведе се ниско и тръгна, насочил пистолета пред себе си. След секунди в ухото му прозвуча гласът на Рийл:

— Аз съм вляво от теб. На осем часа.

Роби продължи към мястото, откъдето бе прозвучал изстрелът. Не искаше да се втурва слепешката. Знаеше, че и Рийл няма да го направи. Трябваше да се движи бързо, но обмислено.

Когато обаче чу двигателят на колата да форсира, хукна към мястото. Излезе от гората и погледна наляво. В този миг на поляната изскочи и Рийл. Намираше се на трийсетина метра вляво от него. В ръцете си държеше снайперската пушка. Бе сложила прибора си за нощно виждане.

Роби ѝ направи знак с ръка. Знаеше, че ще го види и не изчака потвърждение. Продължи да тича напред, зави наляво и излезе на черния път.

Видя две неща.

Първо, тялото на Сара Чизъм. Тя лежеше по гръб сред тревата, само едното ѝ рамо бе на пътя.

Второ, чифт стопове, които чезнеха в мрака.

Вдигна пистолета и стреля шест пъти след отдалечаващия се автомобил. Шансовете да попадне в целта при тези условия и от това разстояние бяха нищожни. Но реши, че поне един от куршумите му е поразил мишената. Стори му се, че чу удар на метал в метал.

Рийл изскочи на пътя секунда след Роби. Вдигна пушката. Шансовете ѝ да попадне в целта бяха по-големи, но преди да натисне спусъка, колата зави и се скри от погледите им. Колкото и добър стрелец да бе Джесика Рийл, не можеше да накара куршума да наруши законите на гравитацията и да измени траекторията си под ъгъл от четирийсет и пет градуса, за да попадне в целта.

— По дяволите! — възкликна Рийл.

Роби вече бе приклепнал до Сара Чизъм. Постави пръст върху каротидната ѝ артерия, но не усети пулс. Извади фенерчето от джоба на якето си и освети тялото ѝ. Видя петно от кръв в лявата част на главата, точно зад ухото. Пристъпи по-близо, като внимаваше да не докосва тялото, и освети раната.

Рийл дотича до него и също коленичи.

— Мъртва ли е?

Той кимна.

— Огнестрелна рана в лявата част на главата. Без изходно отворстие. Куршумът е вътре. — Плесна фенерчето в дланта на ръката си и възкликна: — Не мога да повярвам! Това не беше мястото на срещата!

— Нищо не можехме да направим, Роби. Може да са променили плановете си. Или шофьорът и Сара са пристигнали по едно и също време. Тя направи своя избор и той ѝ струваше живота.

Роби я погледна и попита:

— Успя ли да видиш номерата?

— Не.

— Мисля, че поне един от изстрелите ми попадна в целта.

— В такъв случай ще остане следа. Разпозна ли модела?

Роби поклати глава.

— Видях само червени стопове. Беше прекалено далече, а и много тъмно, за да различа подробности, но мисля, че беше джип.

— Какво ще правим сега?

Роби затвори очите на Сара Чизъм, извади телефона си и каза:

— Ще позвъним на ченгетата и ще се надяваме да не ни арестуват.

— Ако ли пък ни арестуват, двамата с баща ти ще имате възможност да си говорите надълго и нашироко.

— Не съм убеден, че това е възможно.

Шериф Монда бе свел поглед към тялото на Сара Чизъм, което лежеше в абсолютно същата поза, в която бе паднало на земята. Очакваха появата на съдебномедицинския експерт, който трябваше да го огледа. И тъй като въпросният експерт бе и собственик на градското погребално бюро, а не държавен служител, той бе заминал на конференция в Луизиана. Бяха ги уведомили, че ще пристигне едва след няколко часа.

Намериха колелото на Сара подпряно на едно дърво. Бе пристигнала тихо и бе умряла също толкова тихо.

Монда отиде до мястото, където Роби и Рийл стояха редом с Шийла Тагърт.

— Добре, нека си изясним нещата — каза шерифът. — Разбирам, че сте дошли тук с надеждата да разкриете самоличността на човека, от когото Сара се е опитвала да измъкне пари?

— Точно така — отвърна Роби.

— Не ви ли мина през ума да ни се обадите? — попита раздражено Монда.

— Честно казано, не — призна Роби. — Не знаехме дали Ема Чизъм казва истината. Не искахме да въвличаме полицията и да прахосваме вашето време и ресурси за нищо.

Монда погледна трупа на момичето.

— Оказа се, че не е за нищо.

— Съгласен съм с вас, шерифе.

— Смятате, че е бил джип? — попита Тагърт.

Роби кимна.

— И съм сигурен, че го улучих. Мисля, че можете да тръгнете по тази следа.

— Имате ли представа какво е щяла да му каже Сара? Предполагам, че той е решил да я убие, вместо да говори с нея.

— Не чухме никакъв разговор — обясни Рийл. — Само приближаването на автомобил, последвано от изстрел. Не чухме и пристигането на Сара с колелото ѝ. Стояхме в периферията на поляната. Предполагахме, че ще се срещнат именно там. Или убиецът е изместил мястото на срещата по-близо до пътя, или Сара е имала малшанса да се появи в неподходящия момент. Не знам.

— Може да се наложи да поставите семейство Чизъм под охрана — предложи Роби.

Монда кимна.

— Мисля, че идеята е добра предвид обстоятелствата. Смятате ли, че Ема има представа за какво става въпроса?

— Кълне се, че не знае нищо — отвърна Рийл, — но аз не ѝ вярвам.

— Нещо друго? — попита Монда.

— Свързахте ли се с ФБР?

Монда отново кимна.

— Уведомиха ни, че са в района.

— А казаха ли ви защо са дошли? — попита Рийл.

— Не. Вие знаете ли?

По пътя към „Дъбовете“ Роби и Рийл почти не разговаряха. Мисията им се бе провалила, в резултат на което бе загинал човек. Трудно е им беше да преглътнат този факт.

Накрая Рийл се размърда неловко на седалката и каза:

— Сара беше най-добрата ни следа, а ние се издънихме. Да, тя не беше най-приятният човек на света, но това не дава право на никого да я убива.

— Имаме още една възможност. Пит Кланси.

— Той обаче е изчезнал и нямаме представа къде се намира.

— Не твърдя, че ще бъде лесно.

— Защо не каза на Монда за серийния убиец?

— Защото трябва да получи тази информация от Уърцбургър, не от нас. Не искам да навлизам в територията на ФБР.

— Смяташ ли, че серийният убиец е карал онзи джип снощи?

— Не знам. Възможно е.

— Ако си улучил колата, ще останат следи.

— Несъмнено. Но откъде ще започнем да я търсим? От всеки сервиз и блато в Кантрел?

— Ако Сара е дошла тук, за да сключи сделка с убиеца, какво е очаквал той да получи от нея? — попита Рийл.

— Полицайте претърсиха дрехите ѝ — каза Роби. — И не откриха нищо полезно. Телефонът ѝ беше у нея. Може би ще го проверят, за да видят дали някой не ѝ е звънял вечерта. Макар че не успяха да проследят предишното обаждане.

— Или е нещо, което е било в главата ѝ, или пък е била достатъчно умна да не го вземе със себе си. Може да е смятала да прибере парите и тогава да каже на онзи къде е то.

— Не мисля, че убиецът би се оказал толкова сговорчив.

— Какво друго?

— Не знам — призна Роби. — Нещата стават още пообъркани. Затъваме все по-дълбоко в калта. А тук тя е много. Още с пристигането си в Кантрел нагазих в такава кал, каквата има само в делтата на Мисисипи.

— Кланси е мъртъв. Джанет е мъртва. Сега и Сара.

Роби поклати глава.

— Знам какво каза Уърцбургър, но каква сделка би могла да сключи тази хлапачка с един сериен убиец?

— Или Уърцбургър се е объркал и в случая става въпрос за съвсем друг убиец, или наистина е замесен неговият човек. Така или иначе, Сара е разполагала с някаква ценна информация.

— Не ми се вярва.

— И на мен също, но не разполагаме с много следи. Хората, от които можехме да научим нещо, или са мъртви, или са изчезнали.

Роби погледна телефона си, на който бе прехвърлил снимката на мъжа с малките деца, преди да я даде на Уърцбургър за лицево разпознаване.

— Какво има? — каза Рийл и погледна снимката с отвращение.

— Хрумна ми нещо.

— Не ме дръж в напрежение.

Роби вдигна телефона.

— Кой, по дяволите, е направил тази снимка?

Когато се върнаха в „Дъбовете“, приближаваше единайсет. Роби и Рийл тъкмо паркираха, когато иззад къщата долетя силен смях.

Тръгнаха натам и когато завиха зад ъгъла, видяха волвото на Виктория и рейнджровърът на Дан Роби един до друг. На земята бе оставена голяма кофа със сапунена вода и гъба. Пред двете коли стоеше Виктория с маркуч в ръка. Смееше се и пръскаше Тайлър, който тичаше в кръг с щастлива усмивка на лицето. Виктория зърна Роби и Рийл и спря водата.

— Май сте излезли преди изгрев-слънце — подхвърли тя, очевидно подразнена от появата им.

— Трябваше да проверим някои неща. — Роби беше решил да не ѝ казва какво са правили през нощта. Погледна кофата и мокрия Тайлър. — Много му е забавно.

— Захванах се да мия колите, но реших, че този дребосък се нуждае от малко разхлаждане.

— Виждам — отвърна Роби, който наблюдаваше Тайлър с усмивка.

Детето посочи първо маркуча, после себе си.

— Мисля, че иска още една баня — каза Рийл.

Виктория започна отново да пръска Тайлър, който отново хукна в кръг. Ако можеше да издава звуци, помисли си Роби, сигурно щеше да запищи от удоволствие. Денят бе горещ, а водата — много студена.

Роби погледна ровъра на баща си и забеляза лепенката на „Ню Орлиънс Сейнтс“ на задния капак. Все още не знаеше дали баща му е карал джипа в нощта, когато Кланси е бил убит. Обстоятелството, че отказваше да говори по въпроса, караше Роби да подозира, че той наистина е шофирал ровъра. В такъв случай къде беше тръгнал или откъде се бе връщал посред нощ?

— Къде сте ходили толкова рано? — попита Виктория.

Роби погледна Рийл, която сви рамене.

— Всъщност изобщо не сме лягали — призна той.

— Какво?

Роби ѝ разказа какво се е случило, като говореше тихо, за да не го чуе Тайлър.

Тя изпусна маркуча, отиде при Тайлър, вдигна го на ръце, както бе целият мокър, и го притисна към гърдите си.

— Аз... аз не разбирам. Какво става? — попита тя с треперещ глас.

— Аз също не разбирам — отвърна Роби. — Изглежда, че всеки път, когато започваме да напредваме в някаква посока, стигаме до задънена улица. Първо изчезна Пит, а сега и това...

Виктория погали Тайлър по главата.

— Какво ще правите сега?

— Не съм сигурен.

— Не смятате ли, че Дан трябва да остане в ареста? — попита тя. — Там поне — прошепна и погледна Тайлър... — никой не може да му направи нищо.

— Да, това може да се окаже най-добрият вариант за него — призна Роби.

Виктория отнесе Тайлър до малко червено камионче и го сложи вътре.

— След минутка се прибираме вътре, миличък, и ще те изсуша. — После се обърна към Роби и Рийл. — Ако Дан не е убил Шърм Кланси, тогава убиецът на сестрите Чизъм може да

е ликвидирал и него.

— Възможно е. Знаем със сигурност, че баща ми не е могъл да убие Сара Чизъм, тъй като беше зад решетките по това време. Следователно, ако убийствата са свързани, той ще бъде оневинен.

Виктория кимна замислено, но страхът не напускаше погледа ѝ.

— Трябва да сме благодарни и на толкова. Но...

— Но това означава, че убиецът е на свобода — довърши Рийл.

Виктория примигна, взе въженцето на камиончето и бавно задържа Тайлър към къщата.

— Уплашена е — каза Рийл.

— Има защо — отвърна Роби.

Късно същата вечер Роби отвори очи веднага щом чу звука, и се изправи в леглото. Тялото му бе напрегнато, а умът му нащрек.

Чу го отново.

Отвън.

Не, отвътре.

Не, едновременно и отвън, и отвътре. Обърка се за миг, но мисълта му бързо се проясни.

Два звука, отвън и отвътре. Два източника на звуци.

Стана, obu панталона си и взе пистолета. Реши да проверява отвътре навън.

Коридорът на горния етаж беше пуст. Роби приклепна до вратата с насочен пистолет. Завъртя се и оръжието описа полукръг. Зачака, като се ослушваше. Погледна наляво, тъй като отново чу същия звук.

Плач. Някой плачеше.

Не беше Рийл. Знаеше го със сигурност. Тя никога не плачеше.

Не беше и Тайлър, защото плачът бе на жена, а и Тайлър не издаваше никакви звуци.

Възможно бе да е Присила, но стаята ѝ се намираще на долния етаж, при това в другия край на къщата. Оставаше Виктория.

Пристъпи тихо до вратата ѝ и почука.

— Виктория?

Плачът незабавно спря.

— Какво? — попита тя с дрезгав глас.

— Добре ли си?

— Доб... не, не съм добре.

Роби затъкна пистолета на гърба си и попита:

— Мога ли да вляза?

Чу стъпки. Виктория прекоси стаята и няколко секунди по-късно отвори вратата.

Застана на прага по тениска и къси копиринени панталони от пижама.

Очите ѝ бяха подпухнали, а косата в безпорядък.

— Искаш ли да поговорим? — попита Роби.

— За какво да говорим? — отвърна рязко тя. — Животът ми е съсипан. Точка. Сигурно ще плача до края на дните си.

— Не можеш да знаеш това, Виктория.

Тя се пресегна, взе хартиена кърпичка от кутията, оставена на нощното шкафче, и издуха носа си.

— Мога да го знам. И го знам. Дори да оправдаят Дан, какво от това? Хората ще продължат да се съмняват. Това ще го убие, както биха го убили присъдата и изпращането в затвора.

Роби се замисли. Баща му бе казал същото и пред него. Вероятно бе повторил думите си и пред нея.

— Трябва да живееш ден за ден. Не се опитвай да надникнеш твърде далече в бъдещето. Не мисли прекалено много за тези неща. Това ще те съсипе. — Той замълча и след малко добави: — Освен това имаш Тайлър.

Виктория кимна, но от очите ѝ потекоха сълзи.

— Сигурно щях да полудея, ако не беше той.

— Имаш него. Имаш и мен.

Тя го погледна.

— Присъствието ти тук много ми помогна, Уил. Казвам го съвсем искрено, от сърце. —

Тя се наклони леко напред, прегърна го и го целуна по бузата. После избърса очите си с кърпичката. — Благодаря ти, че ми помогна да се съвзема. Сигурна съм, че на сутринта всичко ще ми изглежда по-малко отчайващо.

— Ще открием истината, Виктория, обещавам ти.

Виктория го погледна със зачервени очи.

— Ами ако истината не ти хареса? Тогава какво?

— Ще реша този проблем, когато се изправя пред него.

— Предполагам, че това се отнася за всички ни.

— Лека нощ, Виктория.

— Лека нощ, Уил. Трябва да се напиш. Съжалявам, че те събудих.

Той напусна стаята ѝ и затвори вратата след себе си. Баща му се беше оженил за добра жена. Силна жена. Имаше нужда именно от такава спътница в живота.

И тогава се сети. Звукът отвън.

Чу стъпки по коридора. Обърна се светкавично и насочи пистолета си към източника на звука.

Джесика Рийл се взираше в него, също с пистолет в ръка.

— Какво има? — попита тя.

— Чух шум.

— Аз също. Отвън.

— Да проверим.

— Стори ми се, че някой плаче. А на теб?

— Беше Виктория. Просто имаше нужда да поговори с някого. Много ѝ се беше насъбрало.

— Какво ѝ каза?

— Че ще открием истината. Като за начало да започнем с онзи, който се крие отвън.

Звукът не прозвуча отново. Поне за известно време.

Роби и Рийл обаче бяха търпеливи. Можеха да седят с часове, с дни, със седмици дори, в очакване на мишената, която трябва да ликвидират. В крайна сметка търпението им бе възнаградено.

Изпука скършено клонче. Зашумоляха листа в храсталака. Някой издиша твърде бързо и шумно.

Те пристъпиха към източника на звука с пистолети, насочени към бъдещия им пленник.

— Не стреляйте! Исусе, мили! Да не ме застреляте? Моля ви!

Пит Кланси вдигна ръце и падна на колене. Целият трепереше от страх.

Роби и Рийл се спогледаха, преди да свалят оръжията.

— Какво правиш тук, Пит? — попита Роби. — И къде, по дяволите, беше досега?

Пит свали ръце и вдигна поглед. Посъвзе се и отговори:

— Бягах, човече. Знаеш защо.

— Ставай — нареди Рийл.

Когато Пит се изправи, тя го претърси и откри нож с късо острие в предния джоб на панталона му.

— Нямах ли пистолет? — попита го.

— Не обичам оръжията — каза неловко Пит. — Купувам ги само защото така е прието тук.

Джесика прибра ножа в джоба на якето си и отстъпи крачка назад.

— Кой бяха онези типове в дома ти? — попита Роби.

— Чух, че след това си ги убил в гората.

— От кого го чу?

Пит сви рамене.

— Не помня — промърмори той. — Има ли значение?

— Може и да има — отвърна Роби. — Да оставим това засега. Кой бяха онези бандити?

Главорези, изпратени от „Ребъл Йел“ ли?

Пит изглеждаше объркан от думите му.

— „Ребъл Йел“? Казиното?

Роби и Рийл се спогледаха отново.

— Да — каза Роби.

— Не, не бяха техни хора.

— Добре, след като не са били от казиното, кои бяха тогава? — настоя Роби. — Освен това знаем за снимките в компютъра ти. За мъжа и онези малки деца.

Пит изглеждаше объркан в първия момент, но после кимна.

— Така направи пари баща ми. После ги вложи в „Ребъл Йел“ и изкара още повече.

— С други думи, никой не е откривал нито петрол, нито газ във фермата? — попита Роби.

— Той ми обясни, че това е само... прикритие.

— Добре, ще попитам още веднъж. Кой бяха онези типове?

— Не знам точно. Но сте видели снимките, нали?

— Казах ти, че ги видяхме — започна да се ядосва Роби. — Кой е мъжът на тях?

— И това не знам — отвърна плахо Пит. — Баща ми не ми каза.

— А децата откъде са се взели?

— Нямам представа.

— Има ли конкретна причина тези деца да са все чернокожи или латиноси? — попита

Рийл.

— Не знам! — възкликна Пит. — Не разбирате ли? Включих се прекалено късно в играта.

— Защо изобщо баща ти е споделил с теб тези неща? — учуди се Роби.

Пит изсумтя презрително.

— Защо ли? Защото беше пиян до козирката.

— Но онези очевидно са знаели, че криеш нещо. Защо иначе ще идват у вас?

Пит не каза нищо.

— Прибра се заедно с тях. Как стана това?

— Сграбчиха ме тъкмо когато излизах от един бар.

— И те заведоха у вас, за да вземат онова, което си пазил в компютъра — допълни

Рийл. — Как обаче са разбрали?

Пит сви рамене.

Роби го блъсна в едно дърво.

— Повдигането на рамене няма да ти помогне, Пит — ядоса се Роби. — Нито тези глупости, които се опитваш да ни пробуташ. Разбрали са за теб, защото си се опитал да ги притиснеш. Не си можел да го направиш, ако не разполагаше с някаква информация. Питам за последен път: кой е мъжът от снимките?

Когато Пит не отговори, Роби опря пистолета си в челото му.

— Последна възможност — каза той.

Пит изсумтя.

— Няма да ме застреляш. Това ще е убийство. Ще те хвърлят до живот в някой затвор в Мисисипи.

— Роби, ако ще го убиваш — обади се Рийл, — използвай това.

Тя извади заглушител от джоба си и му го подхвърли. Той го улови и започна да го навива на дулото на пистолета си.

— Можем да го изкормим — добави Рийл, — а после да го хвърлим в онова блато, покрай което минахме. Така белите дробове няма да се надуют и тялото му ще остане на дъното. Алигаторите ще го докопат. Ще излапат каквото е останало от него. Така че давай, убий го. Скоро ще съмне, а ни трябва време да се отървем от тялото.

— Вие сте убийци! — възкликна Пит.

— Мамка му, ти си истински гений! — отвърна Рийл.

Роби притисна заглушителя в челото на Пит и пръстът му се плъзна към спусковата скоба.

— Нелсън Уендъл — изрече в паника Пит.

— И кой по-точно е Нелсън Уендъл? — попита Роби.

— Мъжът на снимките с онези деца.

— И?

— Той е президент на „Коустъл Енерджи“. Вгълища, газ, нефт... каквото се сетите. Един от най-богатите хора в Мисисипи. Какво ти Мисисипи, в целите южни щати. Трябва да сте го чували.

— Не. Но той явно си пада по деца — отвърна Рийл.

— Предполагам.

— И как баща ти се е сдобил с тези снимки?

Пит изглеждаше притеснен.

— Не искам да казвам.

— Налага се да преодолееш тази твоя деликатност — каза Роби и притисна заглушителя по-силно към челото му.

— Добре, добре. Имаше една барака в задната част на фермата...

— Знам, виждал съм я. Още е там.

— Да. Доста е отдалечена. Баща ми... баща ми е позволявал на този тип да води децата там.

— И е получавал пари за това?

— Да.

— И как един богаташ е допуснал да попадне в ръцете на баща ти?

— Казвал е на баща ми, че води там любовниците си. Предполагам, че това е звучало по-приемливо. По онова време мъжете масово са изневерявали. Искам да кажа, че се е случило много отдавна.

— И продължават да го правят — отбеляза Рийл.

— Но баща ти е открил, че не става въпрос за пълнолетни жени, нито за секс по взаимно съгласие?

— Той наблюдавал мястото. Видял децата. Направил снимки. После започнал да изнудва онзи тип.

— И измъкнал от него достатъчно пари, за да стане съдружник в казиното?

— Приблизително така е станало — призна Пит.

— А първата му жена? Онази, която беше в съда? — попита Роби. — Тя знаела ли е?

— Нямам представа. Баща ми никога не е споменавал. Кълна се в Господа!

— Тя сигурно се е досещала, че парите не са от петрол или газ, тъй като никой не е правил сондажи във фермата.

— Предполагам.

— А твоята майка, тя знаеше ли?

— Никога не сме разговаряли за това. Но едва ли. Мама нямаше да одобри такова нещо. Беше добра християнка, ходеше на църква всяка неделя.

— А може да е разбрала и затова да се е развела — каза Роби.

— Възможно е — призна Пит.

— Което ни връща на снимките. Как баща ти се е запознал с човек като Уендъл? — попита Роби. — Той е богат, а баща ти е бил беден по онова време.

— Преди години Уендъл не е бил толкова богат. Двамата с баща ми са се засекли някъде. Татко не искаше да остане фермер през целия си живот. Винаги търсеше начини да забогатее. А Уендъл все пак имаше пари. Семейството му по-точно. — Пит вдигна поглед към „Дъбовете“ и каза: — Като хората, които живееха тук преди.

Роби проследи погледа му и попита:

— Като семейство Барксдейл?

— Аха.

— Знаеш ли какво е станало с тях?

— Не съвсем. Помня, че баща ми ги спомена няколко пъти. Каза, че са си събрали

багажа и са заминали най-неочаквано. Никой не разбрал, че са напуснали, до момента, в който обявили къщата за продан. — Огледа се и продължи: — Никой не идвал тук, ако не е бил поканен на гости, а очевидно това не се е случвало често.

— Ти познаваше ли ги? Лора и брат й Емит? — попита Роби. — Виждал ли си ги в града?

— Не, мисля, че са заминали, преди да се родя.

— А Шърман познавал ли се е с Хенри Барксдейл, бащата?

— Дори да се е познавал, никога не го е споменавал пред мен.

— Как баща ти се е сдобил със снимките?

Пит извърна поглед.

Роби насочи пистолета към него, но той вдигна ръце.

— Добре, добре. Каза, че е сключил сделка с човека, който ги е направил.

— Каква сделка?

— Дал е снимките на баща ми при условие никога да не споменава, че е забъркан в това... нещо.

— Следователно този човек също се е възползвал от децата, така ли? — попита Рийл.

— Да... предполагам...

— И е дал на Шърман Кланси снимките с Нелсън Уендъл при условие Кланси да не споменава участието му в тази история?

— Точно така.

Роби обмисли думите на Пит и попита:

— Знаеш ли кой е бил този втори мъж?

— Баща ми не ми каза.

— Ще те попитам още веднъж. Знаеш ли кой е бил другият?

— Не, кълна се! Не знам. Знаех само за Уендъл.

— И се свърза с хората на Уендъл, защото искаше да продължат да плащат? — попита Роби.

— Нали видяхте къщата и всичко останало. Имотът е занемарен. Банковите сметки на баща ми се оказаха празни. Кучият му син прахоса и последния цент, който имаше. Не ми остави пари дори за бензин на поршето. Какво трябваше да направя?

— Не знам, да си намериш работа например — каза възмутено Рийл.

— Ей, аз съм израснал в богато семейство — отвърна сърдито Пит. — Не съм подготвен за живот като обикновен бачкатор. Вината не е моя.

Рийл погледна Роби и каза:

— Мога ли да го застрелям?

— Къде да търсим Нелсън Уендъл?

— В гробището в Тюпълоу.

Роби го изгледа изненадан.

— Да не би да е мъртъв?

— Да. Умря месец преди баща ми.

— Това означава, че не си комуникирал с него? И не той е изпратил онези главорези. Кой тогава?

— „Коустъл“ планират да пуснат акции на Нюйоркската фондова борса.

— Откъде знаеш? — попита Роби.

— Направих си труда да проверя — отвърна предизвикателно Пит. — Изкарах цял

семестър по бизнес администрация в колежа. Не съм глупав.

— Добре, господин Бизнес администратор, каква е връзката?

— Нелсън Уендъл ръководеше „Коустъл“ до самата си смърт. Обзалагам се, че от компанията не искат това да се разчуе. Може да попречи на сделката. Може да струва милиарди на семейството. А и общественият скандал ще ги zlepостави.

— Следователно семейството те преследва, така ли? — попита Рийл.

— Предполагам, че предложението ми не им е допаднало. Сигурно са решили да вземат снимките и да ме пратят при Уендъл, без да ми платят и един цент. Жалки отрепки!

— Подобна възможност изобщо ли не ти мина през ума по-рано? — попита смаяно Рийл.

— Вижте, тази работа с изнудването е съвсем нова за мен. Стори ми се лесна, като гледах баща ми.

Рийл въздъхна и попита:

— Какво да правим с него, по дяволите?

— Защо дойде, Пит? — поинтересува се Роби.

— Чух, че си отседнал тук. Трябва ми охрана.

— И защо това да е наш проблем?

Пит Кланси заговори бързо:

— Аз съм важен свидетел. Мога да разкажа неща, които да извадят баща ти от килията. Много хора имаха причини да убият моя. Убият ли мен обаче, всичко отива по дяволите.

Роби въздъхна и каза:

— Добре, ще те заведем в полицейския участък, където ще запишат показанията ти и ще те поставят под охрана.

— Няма да загазя, нали?

— Не зависи от мен, но предполагам, че ако им съдействаш, ще си затворят очите за някои неща.

— Виж какво, човече, няма да отида в затвора. Не мога да лежа в някаква килия...

— Имаш късмет, че не лежиш в ковчег — каза Рийл. — Защото си толкова глупав!

— Я млъквай — отвърна нагло Пит.

Рийл притисна дулото на пистолета си в челото му и нахалният поглед угасна.

— Искам да ме разбереш колкото се може по-ясно — каза тя. — Не ми пука дали ще умреш. Нищо чудно аз да съм тази, която ще натисне спусъка. Забъркал си ужасна каша. Загова престани да се правиш на голям умник и приеми ситуацията като въпрос на живот и смърт. Аз лично бих заложила на твоята смърт.

Тя отстъпи крачка назад, прибра пистолета в кобура и си тръгна. Пит Кланси сякаш щеше да припадне всеки момент.

— Искате да кажете, че няма дори да разговаряте с тях?

Роби се взираше смаяно в шериф Монда.

Пит бе дал показания и ги бе подписал. В момента се намираше под полицейска охрана, което в Кантрел означаваше, че е настанен в самостоятелна килия. Той не остана очарован от това решение на въпроса, но Роби му обясни, че килията е за предпочитане пред смъртта.

Тагърт се суетеше около шефа си с доста притеснен вид. Рийл наблюдаваше всичко това, опряла гръб на стената и скръстила ръце на гърдите си.

— Знаете ли кой е Нелсън Уендъл? Или по-скоро, кой беше? — попита Монда.

— Да, някакъв богат задник, който обичал да си играе с деца по много неуместен и незаконен начин.

— Не можем да обвиним никого само въз основа на показанията на Пит Кланси и признанията му, че се е опитвал да изнудва тези хора.

— Разполагаме и със снимки.

— На млад мъж, който може да е Нелсън Уендъл, но може и да не е.

— Ако Уендъл наистина е бил толкова известен, мисля, че ще намерим хора, които да го познаят на тези снимки — изтъкна Рийл. — Сигурен ли сте, че не го разпознавате, шерифе?

Монда я изгледа.

— Не, не го разпознавам. Никога не съм го виждал. Да не забравяме, че давността по този случай отдавна е изтекла. Което означава, че дори да беше жив, пак нямаше да можем да го съдим.

— Забравяте онези типове, които отвлякоха Пит и Сара и едва не застреляха мен и Роби — отвърна Рийл. — Нищо чудно те да са убили Сара. Това са все *нови* престъпления.

— Нямаме нито едно доказателство, че извършителите им са свързани със семейство Уендъл — възрази шерифът.

— Ако разследвате случаите, може и да откриете доказателства — изтъкна Роби.

— Имате ли представа с какво влияние разполага семейство Уендъл в Мисисипи? И не само в нашия щат, а чак до Атланта? Състоянието им се измерва с милиарди. Голяма част от него раздават за благотворителност. Да не говорим, че осигуряват поне сто хиляди високоплатени работни места!

— Това е чудесно, но не може да послужи като индулгенция за престъпления — отвърна рязко Роби.

— Не разполагам с основателна причина да започна разследване срещу тях по каквото и да било обвинение. Направя ли опит, най-вероятно ще започнат да ме съдят.

— Тогава се обърнете към щатската полиция.

— Същият проблем. Няма да предприемат нищо на базата на няколко стари снимки. Които е възможно дори да са фалшифицирани! Откъде да знам!

— А показанията на Пит?

— Пит Кланси е лъжец. Няма да рискувам кариерата си заради неговите думи. Адвокатите на Уендъл ще го разбият на пух и прах в съдебната зала.

— Ами ФБР? — попита Рийл. — Съмнявам се, че федералните агенти ги е грижа колко е богато семейство Уендъл.

— Можете да се свържете с тях, ако желаете. Аз няма да го направя.

— Има ли нещо, което не ни казвате? — попита Роби.

Монда извърна поглед, но Тагърт каза:

— Съпругата му, брат му и синът му работят в „Коустъл“.

— Това няма нищо общо, Шийла! — сопна се Монда и я изгледа унищожително.

— Сигурен ли сте? — попита Роби.

— Абсолютно сигурен. Ако ми предоставите солидни доказателства, мога да променя решението си. — Посочи Роби с пръст и каза: — Можете да разследвате тези типове, ако желаете. Но вие не живеете тук. Отбили сте се в градчето ни пътьом. Аз обаче не мога да постъпя като вас. Това е моят дом.

Роби погледна Тагърт, а после отново Монда.

— Добре, ще видим дали ще намерим достатъчно доказателства, за да промените мнението си, шерифе.

— Нямам нищо против, но ако семейство Уендъл ви вземе на мушката, не търсете помощ от мен. Не и ако не откриете железни доказателства, които да ги свързват със случая.

Роби и Рийл напуснаха кабинета му. Тагърт ги настигна навън.

— Монда е свестен човек, Роби, но в момента се намира между чука и наковалнята.

— Разбирам, Шийла. Но очевидно от нас се очаква да свършим неговата работа.

— Какво ще правите?

— Ще разследваме семейство Уендъл. Можеш ли да ни помогнеш с информация за тях?

— Основната им резиденция е в Джаксън, но имат и имение на брега на Мексиканския залив, близо до Билокси. В сравнение с него „Дъбовете“ прилича на горска колиба.

Тя им даде адреса.

— Би трябвало да са там по това време на годината.

— Знаеш ли нещо повече за семейството?

— Майката се казва Норма Джийн. Това е вдовицата на Нелсън. Има един куп пораснали деца и внуци. Доколкото съм чувала, Боби Уендъл, най-големият, върти бизнеса. Всъщност той е единственият син. Останалите са все дъщери. Получават своя дял от парите и си живеят живота, но не се бъркат в управлението на компанията.

— Следователно решението за предлагане на акции на борсата е взето от Боби?

— Точно така.

— Откъде знаеш толкова много за тях? — попита Рийл.

— Всички в града са чували за семейство Уендъл. За нас то е нещо като кралско семейство. А и шерифът е прав, отделят много пари за благотворителност. Имената им са върху болници, музеи и колежи из всички южни щати. Изглеждат добри, щедри хора, които осигуряват много работни места.

— Защо тогава ни помагаш? — поинтересува се Рийл и я погледна подозрително.

— Никой от близките ми не работи за „Коустъл“. Не обичам, когато престъпниците се измъкват от закона, независимо колко тлъсти са банковите им сметки. Особено когато става въпрос за деца.

— Устройва ме — отвърна Рийл.

Оставиха Тагърт и се върнаха при колата си.

— Как предлагаш да процедираме? — попита Рийл.

Роби се облегна на бронята.

— Те вече би трябвало да са разбрали, че хората им са мъртви. А онези, които успяха да се измъкнат, са се скрили някъде. Ако са наемници, вероятно няма да успеем да ги открием,

освен ако не се сдобием с финансови документи, които да потвърдят плащанията към тях.

— Дори да получим достъп до банковите им сметки, „Коустъл“ вероятно разполага с достатъчно пари за подкупи, които е невъзможно да проследим.

— Съгласен съм. Въпреки онова, което казах на Монда, съмнявам се, че ФБР ще започне разследване при наличието на толкова малко доказателства.

— Освен това Уърцбургър преследва сериен убиец и не се интересува от някакъв откачен магнат — добави Рийл.

— Ако ченгетата не успеят да свържат убитите с „Коустъл“, ще се озовем в задънена улица. Въпреки показанията на Пит. Монда е прав, съдът няма да го приеме за надежден свидетел. За изнудван, да. За честен свидетел, който казва истината, не.

— Кое то ни връща на първоначалния ми въпрос: как ще процедираме?

— Понякога директният подход е най-подходящ.

— Да се срещнем с Боби Уендъл? — попита Рийл.

— Да.

— И какво ще му кажем?

— Ще използваме единствения инструмент за въздействие, с който разполагаме.

— И той е? — попита тя.

— Снимките на баща му и онези деца.

Боби Уендъл ги измери с поглед.

— Обикновено не приемам посетители без предварителна уговорка.

Роби и Рийл се намираха в имението на семейство Уендъл на брега на Мексиканския залив. То приличаше повече на курорт от веригата „Риц-Карлтън“, отколкото на семеен дом. Богатите наистина бяха различни. Нещо повече, те сякаш живееха на различна планета.

— Въпреки това ни приехте — каза Роби.

— Да речем, че посланието ви беше доста... провокативно.

Боби Уендъл бе по-висок от Роби, слаб, с дълга посивяла коса и силно издадена брадичка. Зелените му очи се бяха впили в двамата, докато седеше на канапето, от което се откриваше великолепна панорама към водата.

Роби и Рийл бяха съпроводени от едри, широкоплещести охранители, след като застанаха пред входа на имението и предадоха съобщение от едва четири думи: *Снимки с баща ви.*

— Да, така е. Целта ни беше такава.

Роби седна срещу Уендъл, без да дочака покана. Рийл остана права. Оръжията им бяха в колата, тъй като предположиха, че ще им ги вземат. Охраната на входа ги претърси, но не подходи достатъчно професионално. Пропусна някои неща.

Ножа, замаскиран в колана на Роби.

Или гаротата, скрита в ръкава на Рийл.

— И защо?

— Заради едни мъртви хора в едно блато близо до Кантрел.

Уендъл вдигна рамене.

— Е, и? Какво общо има това с мен?

— Има много общо... ако са работили за вас.

— Много хора работят за мен. Но никой от тях не е мъртъв.

— Очаквах да го кажете — отвърна Роби. — Затова да се върнем на снимките. Освен ако не искате да си тръгнем, без да обсъждаме нищо.

— Слушам ви.

— Говорихме с Пит.

— Кой Пит?

— Добър опит — обади се Рийл.

Уендъл я погледна.

— Изглеждате сериозни. Поведението ви е много професионално.

— В този случай външният вид *не* лъже.

Уендъл отново погледна към Роби.

— Снимки?

— На баща ви. И неговите *млади* приятели.

Уендъл трепна, извърна поглед и потри устни с показалеца си.

— Надявам се, че сте по-добри в шантажа, отколкото онова дребно нищожество.

— Това признание ли е? — попита Рийл.

— Какво искате?

— Един човек лежи в ареста по обвинение в убийството на Шърман Кланси.

— Какво общо има това с мен?

— Много, особено ако вие сте наредили да убият Шърм. Това би означавало, че обвиненият е невинен.

Уендъл се приведе напред и каза:

— Нямах представа кой е Шърман Кланси, докато не почина баща ми. Нямах представа и кой е Пит Кланси, докато не направя опит да ме шантажира.

— Значи признавате, че познавате Пит? — попита Роби.

— Да. И повярвайте ми, за най-голямо мое съжаление.

— Но сте знаели за... проблема на баща ви?

— Че е обичал да си играе с малки деца? Не, нямах представа, докато Пит не ми изпрати снимките.

— Искате да кажете, че не сте нареждали да убият Шърман Кланси?

— Дори да го бях направил, защо да го признавам пред вас? В интерес на истината, отговорът е отрицателен. И не знаех, че някой изнудва баща ми. Когато видях снимките... — Гласът му заглъхна, той стана, отиде до прозореца и погледна към залива. — Разполагаме със сто четирийсет и седем нефтодобивни платформи в Мексиканския залив. Компанията ни не е толкова голяма, колкото „Ексон-Мобил“ например, но се справяме добре. Баща ми беше брилянтен бизнесмен, най-добрият, когото съм срещал. Не мога да стъпя на малкия му пръст, особено по отношение на сключването на изгодни сделки и правенето на пари. Мисля, че е така, защото не съм психопат. А той очевидно е бил такъв. От друга страна, някои от най-добрите капиталисти са именно психопати. — Обърна се отново с лице към тях. — Повдигна ми се, когато видях тези снимки. Искаше ми се да го убия!

— Как всъщност умря той? — попита Роби.

— На операционната маса. Аневризма на аортата. В смъртта му няма никаква загадка. Дори не им хрумна да направят аутопсия. А аз видях снимките едва след смъртта му.

— И сте наели хора, които да вземат снимките от Пит?

Уендъл вдигна рамене.

— Може да не съм толкова умен като баща ми, но не съм глупав. Така че отговорът ми е: нямам представа за какво говорите.

— Става въпрос за отвличания и убийства — напомни му Роби.

— Не знам какво да ви кажа.

— Планирате ли публично предлагане на акции от вашата компания?

— Да.

— Следователно ще изгубите много пари, ако това се разчуе — предположи Роби.

— Не и ако погледнем по-мощно на нещата. Баща ми се оттегли от бизнеса още преди пет години. Партньорите ни работят с мен, а не с него. Той е мъртъв. Аз не съм. Дори да е бил педофил, момчетата от Уолстрийт пет пари не дават за подобни неща. Интересуват се единствено от баланси и печалби, а ние правим страшно много пари. Инвестираме умно, имаме дялове от най-добрите находища. Рецесията не ни засегна, нещо повече, разполагахме с достатъчно свободен капитал, за да купуваме на ниски цени, когато всички останали разпродаваха. В момента сме на гребена на вълната. Всичко е чудесно. Първичното публично предлагане ще продължи с пълна пара, независимо дали ще се разрази някакъв скандал около баща ми.

— Защо тогава се интересувате от снимките? — попита Рийл.

Когато Уендъл не отговори, Роби направи това вместо него.

— Защото майка му Норма Джийн е още жива.

Уендъл извърна поглед, но каза:

— Баща ми беше неприятна личност. Държеше се ужасно и с мен, и със сестрите ми. В момента управлявам компанията благодарение на факта, че той беше прекалено зает да се забавлява.

— С малки момченца?

— Винаги съм смятал, че става въпрос за жени. Сега ми се иска да беше имал любовници. Но вече знам истината.

— А майка ви? — попита Рийл.

— Жена със златно сърце. Такива хора обикновено са наивни. Види ли снимките... това ще я убие. — Той погледна Роби, после Рийл. — Наистина ще я убие. Не мога да понеса подобна мисъл.

— Затова ли искате снимките?

— А вие на мое място не бихте ли ги искали?

— И продължавате да твърдите, че нямате нищо общо със смъртта на Шърман Кланси?

— Както вече ви казах, нямах представа кой е той до момента, в който се появи синът му. Тогава се зарових във финансовите архиви на компанията. Намерих тайна сметка, открита преди много години. През нея са минавали пари в продължение на десетилетия. Милиони долари. Може би дори десетки милиони. Опитах се да проследя къде са отивали парите, но това се оказа... черна дупка. Прехвърлих задачата на експерт-счетоводители, но и те не успяха да открият нищо. Както вече ви казах, баща ми беше много умен. В един момент Пит се появи на прага ми и започна да говори за снимки и пари. Тогава събрах две и две.

— И това е било след убийството на Шърман Кланси?

— И след смъртта на баща ми. Нямах причина да проявявам интерес към този епизод от миналото до момента, в който онази отрепка не започна да изнудва семейството ми. Явно беше решил, че паричният поток не бива да пресъхва заради смъртта на моя баща, а и на неговия. Това беше позицията му.

— Значи сте се срещнали лично?

— Да, точно тук, между другото.

— Заради снимките?

— Познах баща ми. Това ми бе достатъчно.

— А познахте ли някое от децата?

Уендъл поклати глава.

— Не. Те ми изглеждаха... просто деца — каза той пребледнял.

— Нито едно от тях не е бяло, господин Уендъл — изтъкна Роби. — Или са чернокожи, или латиноси. Питам се дали това има някакво значение.

— Какво искате да кажете?

— Дали това не ни подсказва откъде са идвали децата?

— Не, не знам нищо по този въпрос.

— Бях в дома на Пит, когато той се появи с онези типове. Канеха се да вземат снимките и да го убият. Обещаха да му спретнат киселинна вана.

— Може и така да е, а може и да не е. Нямам представа. Може просто да са се опитвали да го сплашат, за да им даде снимките, след което да си тръгнат.

— Разбира се, няма да признаете, че сте ги насъскали по дирите на Пит?

— Не, няма. Затова разполагам с куп адвокати. Освен това знам, че никой от вас двамата

не носи записващо устройство. То би задействало сензорите, вградени в рамката на вратата на тази стая.

Роби погледна вратата.

— Идеята ваша ли е?

— Не, на баща ми. Вече ви казах, че беше много умен. И параноичен.

Роби го погледна изпитателно.

— А вие и сестрите ви? Опитвал ли е някога...?

— Никога! — отвърна рязко Уендъл. — Никога с мен. А и със сестрите ми не. —

Замълча и продължи: — Не че съм ги питал, след като видях снимките. Но... но не би ли трябвало да им се отрази психически, ако собственият им баща е правил подобни неща с тях?

Той вдигна глава и ги изгледа умолително.

— А те нямат психически проблеми, така ли? — попита Рийл.

— Не са споделяли да имат — отвърна Уендъл.

— Може би им е трудно да си признаят подобно нещо — каза Роби.

— Не съм убил Шърман Кланси. И не съм изпращал никого да го ликвидира. Просто не исках майка ми да види... да види онези снимки. Ако тези хора са заплашвали Пит или са преминали границата, това не е по моя вина. Не съм искал да се стига дотам. Исках само снимките.

— Ако от ФБР проверят банковите ви сметки, ще открият ли плащания към загадъчни подизпълнители? Като например убитите мъже?

— Аз съм предпазлив човек. Можете да го тълкувате както искате.

— Снимките, които видяхме... — започна Роби. — Все някой трябва да ги е направил.

Пит споменава ли е името на фотографа?

Уендъл изглеждаше искрено озадачен от въпроса.

— Останах шокиран, че баща ми е на тези снимки, и никога не се замислих кой ги е направил. Искате да кажете, че е бил замесен още един възрастен мъж?

— Точно това искам да кажа.

— Но кой? Кой е този мръсник? Да не би да е Шърман Кланси?

— Много ми се иска да знаех отговора на този въпрос — каза Роби.

— А снимките?

— Няма да ги използвам, освен ако не ми се наложи. Но бъдете подготвен, господин Уендъл, тъй като има голяма вероятност случаят да се разчуе.

Роби и Рийл седяха в колата си пред крайбрежното имение на Уендъл. Бяха оставили телефонните си номера, в случай че той поискаше да говори с тях.

Роби търсеше нещо в интернет на телефона си. Отвори страницата и прочете съдържанието ѝ: „Новини. Петролният милиардер и известен филантроп Нелсън Уендъл е починал на операционната маса по време на спешна хирургическа намеса за отстраняване на аневризма в аортата“.

— Както каза Боби, умрял е преди Шърман Кланси.

— Това означава ли, че вярваш на сина му? — попита Рийл.

— Да, вярвам му. Внимаваше да не спомене нещо излишно, но онова, което каза по адрес на баща си, звучеше искрено.

— И аз си помислих същото.

— Трябва да открием човека, който е направил снимките.

— Защо? Смяташ, че е свързан със скорошните убийства?

— А ти смяташ, че не е свързан?

— Снимките са направени много отдавна. А Шърман и двете сестри Чизъм са убити съвсем скоро. Възможно е да няма връзка, особено ако приемем за истина думите на Боби Уендъл, че няма нищо общо с убийството на Кланси.

Роби поклати глава.

— Не, трите убийства, на Кланси и сестрите Чизъм, са свързани.

— А баща ти е бил натопен? Защо?

— Мисля, че наистина е бил натопен, но не знам защо.

— Не съм убедена, Роби.

— Добре, да имаш друга следа, по която да тръгнем? — попита рязко той.

— Не, просто се опитвам да обхвана цялата картина.

— Цялата картина включва още някого, който е замесен, но нямаме представа кой е. Неизвестен фактор, който стои зад всичко това.

— Добре, Кланси е мъртъв. Шантажирал е Уендъл. Но ако синът на Уендъл не го е убил, кой тогава?

— Онзи, който е направил снимките, например?

— В *това* вече има логика. Пит Кланси каза, че баща му е сключил сделка с този човек, но някой от двамата може да е нарушил уговорката. И това да е струвало живота на Кланси. Но двете сестри откъде са разбрали?

— Мислих по този въпрос. Предполагам, че Кланси се е разприказвал в леглото.

— Какво?

— И двете са правили секс с него. Вероятно е бил пиан. Според Пит баща му е пиел почти непрекъснато. Правил е секс с момичетата, разприказвал се е, споделил е неща, които не би казал в трезво състояние. Видя донякъде какво представляват сестрите Чизъм. Изключително меркантилни са. Разбрали са, че информацията ще им помогне да изкарат пари, за да се измъкнат от Кантрел. Поели са риска, но това е струвало живота им.

Рийл кимна замислено.

— Всичко се връзва. Джанет е отишла на срещата, за да вземе парите, а е получила куршум в главата и се е озовала в реката.

— Чакай малко — каза Роби. — Ема Чизъм твърдеше, че Джанет е знаела нещо важно за някого. Именно така е щяла да изкара много пари.

— Къде тогава е мястото на Уендъл? Възможно е Боби да ни е пробутал куп лъжи.

— Не е изключено. Предполагам, че и Джанет Чизъм е имала снимките.

Рийл кимна.

— А когато убиват Джанет, Сара решава да се възползва от възможността и също умира. Макар че е постъпила доста глупаво, като е отишла на среща в гората след случилото със сестра ѝ.

— Но Сара не беше глупава, което означава, че има още нещо. Просто не знаем какво.

— Губят ни се няколко парчета от пъзела — отбеляза Рийл.

— Но как да ги намерим?

— Искаш да си играем на детективи. Не сме специалисти в тази област, Роби.

— Няма да си тръгна от тук, докато не разкрия всичко.

— Ами ако не успееш?

— Какво искаш да кажеш?

— Може и да разбереш кой кого е убил. Но това не е краят на играта, нали?

— А кога според теб ще настъпи краят?

Тя докосна показалеца му.

— Когато този пръст заработи отново. Нали това искаш? — Той не реагира и Джесика повтори: — Когато заработи, нали?

— Ами ако не мога да отговоря на въпроса ти?

— Бих казала, че това също е отговор.

— Защо задаваш всички тези въпроси, свързани с мен?

— Мислех, че е ясно. Опитвам се да стигна до дъното на онова, което се случва в главата ти. Не е лесно, Роби. Не ми беше лесно и когато аз бях в същото положение. Но за да продължиш напред, трябва да се върнеш назад. Да разрешиш проблемите от миналото. Не го ли направиш, няма да се върнеш в играта.

— Всичко започна с една провалена мисия. В която убих едно малко момиченце.

— Мисля, че това щеше да се случи така или иначе. В момента, в който научеше, че баща ти е в затвора.

— Няма как да си сигурна.

— Защо не? Струва ми се очевидно.

— Виж какво, престани да се бъркаш в личния ми живот. Нямам нужда от това. Не и в този момент. Не и от теб.

— Добре, това означава ли, че искаш да си тръгна? Мълчанието му се проточи. Рийл чакаше отговор, вперила очи в него.

— Не, не искам да си тръгнеш. Нуждая се от теб.

— Сигурен ли си, Роби? Няма да се обидя, ако ми кажеш да вървя по дяволите. Ще го преживея.

— Не искам да си тръгваш, Джесика — изрече бавно той.

— Окей, в такъв случай ще остана. Какво ще правим сега?

— Ще открием човека, който е направил снимките.

— Добре, но как? — попита Рийл.

Роби въздъхна дълбоко.

— Ако знаех, щях вече да съм го намерил.

Когато се върнаха, не завариха Виктория у дома. Присила се грижеше за Тайлър.

— Не знам къде отиде, не знам кога ще се върне.

Това бе единственото, което иначе словоохотливата Присила каза по темата.

Телефонът на Роби иззвъня. Беше Тони Моузес. Искаше да се срещнат.

— Баща ми добре ли е?

— Да. Но се видях с Обри Дейвис. И трябва да поговорим с нашия мил и почтен градски прокурор. Можеш ли да дойдеш до трийсет минути?

— Тръгвам.

* * *

Благодарение на Джесика, която шофираше, пристигнаха за двацет и осем минути. Тя паркира пред кантората на Моузес. Тъкмо излязоха от колата, когато някой извика:

— Ей, господин Роби!

Роби се обърна и видя Малкия Бил с найлонова торбичка от кварталния супермаркет. Отидоха при него.

— Благодаря ти, че ни помогна с компютъра. Партньорката ми казва, че си много способен.

— Така има с какво да се занимавам в свободното време, освен да играя компютърни игри.

— Мислил ли си за кариера в областта на киберсигурността? — попита Рийл.

Малкия Бил се усмихна и отвърна:

— Аз съм от Кантрел. За каква кариера мога да мисля?

Тя го изгледа толкова строго, че усмивката му помръкна.

— Очевидно притежаваш компютърни умения. А имаш ли шофьорска книжка?

Малкия Бил погледна първо Роби, после Рийл.

— Баща ми е тежко болен.

— Не става въпрос за баща ти, а за *теб*.

Рийл му връчи визитка.

— Помисли си и ми се обади, ако решиш да се възползваш от предложението.

Малкия Бил взе визитката.

— За правителството ли работите? — попита той.

— Има ли значение за кого работим, след като не е за лошите? — попита Рийл.

— Май че не.

— Помисли си — каза Рийл.

— Как е баща ти? — попита Роби.

— Все така.

— Ще мина пак да го видя.

— Това ще е чудесно. Благодаря.

Оставиха Малкия Бил, вперил поглед във визитката, която Рийл му бе дала.

— Трябва да внимаваш с подобни предложения — посъветва я Роби.

— Нали искаме да привлечем най-добрите, най-умните?

Роби сви рамене и минута по-късно влязоха в малката заседателна зала в кантората на Тони Моузес.

Срещу нея седеше Обри Дейвис. Прокурорът приличаше на дете, на което са откраднали всичките играчки, но полагаше усилия да запази невъзмутимо изражение.

— Здравсти, Уил. Как си? Поканата да пийнем по едно остава в сила.

Седнаха до Моузес, пред която имаше купчина папки и листове.

— Какво става? — попита я Роби.

— След като споделих с моя колега цялата информация, която открихме, смятам, че е време той да преразгледа позицията си. Исках вие двамата да ми помогнете да го убедим.

Дейвис понечи да възрази:

— Вижте, госпожо Моузес, на вашия клиент са повдигнати обвинения и е мой дълг да...

— Какво? — прекъсна го Моузес. — Да прецакаш шансовете си да станеш следващия конгресмен от прекрасния щат Мисисипи? Защото, ако внесеш този случай в съда и загубиш, ще се случи точно това. След подобен провал няма да спечелиш изборите и за градски алкохолик!

Дейвис почервеня от възмущение.

— Приемам за оскърбяващи внушенията, че мога да поставя политическите си амбиции над...

— Обри — прекъсна го тя отново, — искаш ли да откриеш истинския убиец или не?

— Разбира се, че искам. Как смееете да предположите нещо друго?

— В такъв случай да говорим делово. Първо, какво ще правим с моя клиент?

— Той все още е обвиняем — отвърна упорито Дейвис. — Освен това е единственият заподозрян, с когото разполагаме.

Моузес попита:

— Какво ще отговориш на това, Роби?

Роби отвърна, без да сваля погледа си от Дейвис:

— Доста хора загинаха. Без малко и ние с моята партньорка да се присъединим към тях. Убеден съм, че убийствата на Шърман Кланси и сестрите Чизъм са извършени от един и същ човек.

— Кое то изключва възможността това да е Дан Роби, тъй като той беше в затвора, когато убиха Сара Чизъм — побърза да изтъкне Моузес.

— Ако са извършени от един и същ човек — възрази Дейвид. — Според мен това съвсем не е сигурно.

Роби му разказа за серийния убиец, за когото бе научил от агент Уърцбургър.

— Защо, по дяволите, не е дошъл да ми каже? — възкликна видимо ядосан прокурорът.

— Нямам представа — отвърна Роби. — За капак на всичко Кланси е шантажирал някого, което е отличен мотив за убийство.

— Кого е шантажирал?

— Виждам, че не сте разговаряли с шериф Монда — отбеляза Роби.

— Това пък какво означава?

— Означава, че вече го информирах, че изнудваният е бил Нелсън Уендъл.

— Глупости! Нелсън Уендъл! — възкликна изненадано Дейвис. — Той почина неотдавна.

— Знам. Току-що се върнахме от среща със сина му Боби.

— Но това е една от най-видните фамилии в Мисисипи. Какво ти Мисисипи, в целия Юг!

Моузес изгледа строго Дейвис.

— Не ми казвай, че семейство Уендъл подкрепя кандидатурата ти за Конгреса!

— Дори не съм решил дали да се кандидатирам — сопна се Дейвис. Обърна се към Роби и попита: — Какво каза Боби Уендъл? За какво са го шантажирали?

Роби извади снимката и я плъзна към Дейвис.

— Какво е това, по дяволите?

— Средството за изнудване, което Шърман Кланси е използвал.

Дейвис разгледа внимателно снимката.

— Педофилия?

Роби кимна.

— Искаш да ми кажеш, че това е Нелсън Уендъл?

— Да. Боби Уендъл го потвърди. Разбира се, снимката е направена преди много години.

Дейвис впери поглед в нея.

— Господи! Явно парите и добрият произход не са достатъчни, за да опазят човек от такива неща.

— Държа да отбележа, че подобни отрепки има и сред богатите, и сред средната класа, и сред бедните — каза Рийл.

— И макар че никога няма да си признае — добави Роби, — почти сигурно е, че Боби е изпратил онези главорези след Пит Кланси, който е решил да поеме щафетата с изнудването след смъртта на баща си. Спасих го именно от тях. После те са отвлекли Сара Чизъм, за да я използват като примамка с намерението да убият мен и моята партньорка.

Дейвис кимна, без да откъсва поглед от Уил Роби. От самоувереното му държане не бе останала и следа. А от погледа му Роби стигна до извода, че този неприятен тип е най-вероятно много предпазлив, дори страхлив прокурор.

— Боби Уендъл ли е наредил убийството на Сара Чизъм? — попита Дейвис.

— Мисля, че не, но не мога да бъда сигурен. Същият отговор ще получиш и на въпроса дали той е убил Шърман Кланси и Джанет Чизъм.

— Тогава кой? Появява се изневиделица някакъв сериен убиец, който започва да избива хора, защото шантажират богаташи? Тази работа с Кланси ми е ясна, но как са се забъркали сестрите Чизъм?

— Кланси вероятно им е казал, докато е бил пиян и е правел секс с тях — отвърна Роби.

Дейвис поклати глава.

— Обладае ли те дяволът, нямаш представа в какво можеш да се забъркаш. Значи момичетата също са се опитвали да изкарат пари? Искали са да лапнат твърде голям залък. Но интуицията ти подсказва, че Боби Уендъл не е нареждал да ги убият?

— Не е, така мисля. Целта на Боби е била да вземе снимките. А хората, които убихме, са част от това негово усилие. И след като те едва не ликвидираха Сара, сериозно се съмнявам, че тя би отишла на среща с тях в гората, и то късно през нощта.

— В такъв случай единствената възможност остава серийният убиец — отбеляза Дейвис.

— Не — отвърна Рийл и почука по снимката с пръст. — Остава човекът, направил тази снимка.

— И как ще го намерим? — попита Дейвис.

— Работим по въпроса — отвърна Роби.

— Спомена, че сте говорили с шериф Монда.

— Да. Явно показанията на изнудвач като Пит не са достатъчни, за да започне разследване срещу Уендъл.

— Но нали казахте, че Боби Уендъл е признал, че това е баща му?

— Да. И нищо повече. Към този момент вече се е обградил с армия от адвокати и никой няма да може да припари до него.

Дейвис се облегна на стола си.

— По дяволите! — промърмори той. — Тъкмо си мислиш, че всичко ще се изясни, и то става по-мътно от водите на Мисисипи.

— Да, кой да предположи, че животът не е черно-бял? — възкликна Моузес.

Дейвис я погледна.

— Добре, Тони, добре, разбрах те съвсем ясно. — Обърна се към Роби и попита: — Как ще действваме сега?

— В града дебне убиец, а ние нямаме представа кой е той.

— Какво ще правим с баща ти? — попита Моузес. — Аз бих го оставил в затвора. Там е на сигурно място. Но... — започна Дейвис.

— Какво „но“? — прекъсна го рязко Роби.

Моузес отговори:

— Това е другата причина да ви повикам тук. Съдията постанови, че баща ти може да излезе под гаранция. И той я плати. Което означава, че ще излезе на свобода след двамайсет минути.

— Ето го, излиза — каза Роби.

Двамата с Рийл седяха в колата си от другата страна на улицата срещу участъка.

Вратата се отвори и на прага се появи Тагърт. Зад нея вървеше Дан Роби, облечен най-вероятно с дрехите, с които го бяха арестували: памучен панталон, бяла риза и мокасини.

Когато Роби понечи да слезе, по улицата профуча волво и рязко спря пред участъка. Виктория изскочи от колата, втурна се към съпруга си и го прегърна.

Рийл, която наблюдаваше сцената, отбеляза:

— Явно не си единственият, който се чувства гузен.

— Явно — отвърна Роби и затвори вратата.

Виктория поведе съпруга си към волвото. Качиха се вътре и потеглиха. Тагърт се върна в участъка и затвори стоманената врата след себе си.

— Какво ще правим сега? — попита Рийл. — Предполагам, че отиват в „Дъбове“.

— И ние ще направим същото — отвърна Роби.

— Може да стане интересно — отбеляза Рийл.

Когато пристигнаха в имението, видяха празното волво отпред. Роби и Рийл се качиха по стълбите и отвориха входната врата. Във фойето ги посрещна Присила, а Тайлър я следваше по петите.

— Качиха се горе — каза тя.

— Предполагам, че не са успели да... — започна Роби.

— Човекът е бил разделен от жена си прекалено дълго — отвърна превзето Присила и изведе Тайлър навън.

Роби забърза по стълбите, следван от Рийл.

— Роби, нали няма...

— Не, разбира се, че няма.

Той сви наляво и влезе в стаята си, като затвори вратата след себе си. Чу Рийл да се суети пред вратата му, после, изглежда, се прибра в стаята си.

Роби седна на леглото и заби поглед в пода. След миг скочи на крака и започна да кръстосва нервно из стаята. Забави крачка и спря до прозореца. Погледна навън и се върна към онази нощ. Последната нощ, когато бе видял Лора Барксдейл. Бе стоял долу, бе гледал към същия този прозорец и бе видял силуета ѝ зад пердетата. Безкрайно разочарован, той се бе качил в колата си и бе потеглил към новия си живот. Сам.

През следващите месеци ѝ бе писал няколко пъти. Бе звънял, бе оставял съобщения.

Беше се чудил защо не се бе появила онази нощ. Защо не бе удържала на думата си? С течение на времето писмата и съобщенията му бяха станали все по-гневни и по-гневни. Накрая просто бе спрял да ѝ пише. И да ѝ се обажда.

Излезе от стаята, отиде в градината, седна пред езерцето и впери поглед в двойка патици, които се носеха по водата.

Половин час по-късно над него падна сянка. Беше Виктория. Косата ѝ бе влажна, от нея се носеше свежият дъх на току-що взет душ. Бе облякла къси панталони и потниче. Краката ѝ бяха боси, а раменете обсипани с лунички.

— Как е той? — попита Роби.

— Вече е по-добре — отвърна тя и на устните ѝ заигра доволна усмивка.

— Тони ми събщи, че ще излезе под гаранция — каза той, без да обръща внимание на изражението ѝ.

— Изобщо не е трябвало да го арестуват.

— Уликите срещу него бяха доста сериозни.

Виктория седна на земята до него.

— Бяха? Това означава ли, че нещо се е променило?

— Да, имам основания да се надявам, че ще се измъкне.

Тя се взря в него, после извърна поглед.

— Той не е убивал никого.

— Знам. Просто трябва да убедим и останалите в това. Извън всякакво съмнение — добави той, припомнил си последния им разговор. — Така ще може да остане в Кантрел, без да се срамува от нищо.

— Обичам баща ти.

— Не се съмнявам.

— И не съм мръсница. Никога не съм му изневерявала. Знам какво говорят хората за мен и Кланси, но никога не съм спала с него.

— Но и никога не си обяснявала защо си била в дома му онази нощ. Казала си, че имаш работа с него. Но никога не си споменала каква.

Тя зарея поглед над водата, сбърчи чело и каза:

— Той ме шантажираше.

Роби трепна.

— Шантажирал те е? Как?

— Имах някои проблеми, преди да се запозная с баща ти.

— Какви проблеми?

— По-конкретно, проблем с наркотиците. Претърпях катастрофа и се прирастих към болкоуспокояващите. После преминах на по-силни... субстанции. Накрая започнах да крада, за да мога да си ги позволявам. Потърсих помощ, подложих се на лечение, справих се с проблема и започнах живота си отначало.

— Кланси обаче е разбрал за това. Как?

— Не ми каза. Очевидно за него изнудването е било нещо като бизнес.

— Откъде съдиш за това?

— От отделни думи и фрази, които изтърваваше. — Тя го погледна. — Вярваш ми, нали?

— Да. Всъщност попаднахме и на други случаи на изнудване от страна на Кланси. И така, какво правихте на онази среща?

— Платих му. Той настоя да го направя лично.

— Останала си твърде дълго с него. Ако е било обикновено плащане, защо е трябвало да пиете заедно в продължение на часове? Защо просто не си му дала парите и не си си тръгнала?

— Това беше другото му условие, Уил. Искаше да остана и да пием заедно. Искаше и да спя с него. Отказах му, пратих го по дяволите и той спря да настоява. Но трябваше да остана и да пия с него. Предполагам, че го искаше, за да може да се похвали на всички и да натрие носа на Дан. Да го накара да си мисли, че съм му изневерила. Тогаваш не ми пукаше. Не исках Дан да разбере за миналото ми. Това беше най-важното. Кланси не ме интересуваше. Знаех, че Дан никога няма да повярва, че съм спала с такава отрепка.

— А може и да го е повярвал — отвърна Роби. — Заплашил е Кланси на обществено място.

— Така би постъпил всеки мъж, който пази територията си. Казах му, че не съм спала с Кланси, и мисля, че ми повярва. Но скрих от него за шантажа. Обясних му, че сме се срещнали случайно и сме пили заедно. В това няма нищо лошо.

— Каква беше сумата на откупа?

— Петдесет хиляди долара.

— В брой?

— Така пожела Кланси. А и аз предпочетох този вариант. Не исках да останат следи от плащането, които да доведат до мен.

— И откъде взе петдесет хиляди?

— Имах живот и преди Дан — отвърна тя. — Бизнесът ми с организиране на конференции и мероприятия се развиваше много добре. Запазих дял от него, тъй като бях вложила прекалено много усилия, за да го зарежа с лека ръка.

— Можеше да се обърнеш към полицията.

— Да, можех, но не го направих.

Поседяха мълчаливо няколко минути.

— Всичко е толкова объркано — каза тихо тя.

— Да, и най-вероятно повече, отколкото предполагаш.

Тя погледна към къщата.

— А тази Лора Барксдейл?

— Какво за нея?

— Не я ли видя повече?

— Никога.

— Но не си я забравил?

— Не.

— Явно си държал на нея.

— Така е.

— Както аз държа на баща ти.

— Предполагам. Но все пак ти имаш него. Аз нямам Лора.

— Но ако той влезе в затвора, ще го изгубя. — Тя го погледна и добави: — Ти също.

Вечерята премина в напрегната атмосфера. Всички се чувстваха неловко. Само малкият Тайлър като че ли успяваше да преодолее мрачното настроение. На всеки няколко минути той се пресягаше и докосваше баща си по бузата.

Роби не помнеше баща му да се е усмихвал, когато той беше дете. Но не можеше да отрече положителното влияние на Тайлър върху баща му. Усмихна се и той, когато Дан се протегна и разроши косата на Тайлър.

Долови погледа на Виктория, но тя бързо извърна очи и се зае със сервирането на храната.

Рийл наблюдаваше всичко, което се случваше, не пропускаше жест или дума и изглеждаше крайно недоволна от резултата.

Дан отпи от чая си, остави чашата, изтри устни и заяви:

— Тони ми разказа всичко, преди да изляза от ареста. Честно казано, не мисля, че щях да се намирам в толкова благоприятна позиция, ако не бяха усилията и на двама ви. Всъщност не мисля, а съм сигурен.

— Смятах, че искаш да обориш съмненията не само на съдебните заседатели, но и на всички в Кантрел — намеси се Роби.

— Искам, разбира се. Но за момента ще приема реалностите такива, каквито са. — Той погледна първо Тайлър, после Виктория и добави: — Поради две причини.

Тайлър протегна ръце и баща му го повдигна нежно на скута си. Целуна го по главата и каза на жена си:

— Изглеждаш уморена. Да не би да не си спала добре?

Виктория се покашля.

— Не особено добре. Поради очевидни причини.

— Надявам се тази вечер да спиш по-добре.

— Сигурна съм. Нали ти отново ще бъдеш до мен.

— Какво ще кажеш да изведеш Тайлър и да видиш дали Присила му е приготвила сладолед в кухнята, скъпа? — помоли я Дан. — Трябват ми десетина минути насаме с Уил и Джесика. — После добави шепнешком: — Не искам Тайлър да слуша.

Виктория взе Тайлър на ръце и го отнесе в кухнята. Щом вратата се затвори след тях, Дан придърпа стола си по-близо до масата.

— Боби Уендъл ще загази сериозно.

— Само ако е наел онези убийци — отвърна Роби. — А все още не сме го доказали.

— Не смятате ли, че той е наредил убийствата на Кланси и сестрите Чизъм?

— Не — каза Роби.

— Обри Дейвис няма да оттегли обвиненията срещу мен, освен ако не му предоставим категорично доказателство в моя полза.

— Не бих очаквал нещо друго от него.

— Разкажете ми повече за този сериен убиец.

Роби и Рийл се редуваха да му предадат сведенията от специален агент Уърцбургър.

Дан потри брадичката си.

— Знаете ли, струва ми се прекалено удобно тук изневиделица да се появи сериен убиец и да ликвидира трима души, които с действията си са дали на други хора достатъчно мотиви,

за да ги убият.

— И ние си мислим същото — призна Рийл.

— Как ще обясниш уликите срещу теб, оставени на местопрестъплението? — попита Роби.

— Изфабрикувани са.

— В такъв случай се съмнявам, че това е работа на серийния убиец. Защо му е да натопява именно теб?

— Изобщо не му трябва — отвърна Дан. — Няма никаква причина да го прави. Затова си мисля, че тези агенти на ФБР са тръгнали по грешна следа.

— А това ни връща на най-важния въпрос. Кой ги е убил?

— Ако убиецът е само един — отвърна Рийл. — Възможно е Кланси и Джанет да са убити от един и същ човек. Но нищо чудно друг да е застрелял Сара.

— Възможно е — съгласи се Дан. — Макар това да усложнява нещата. И то прекалено много. Опитът ми като юрист показва, че повечето убийства се разкриват сравнително лесно, тъй като бързо става ясно кой е виновният.

— Защо не остана в затвора? — попита Роби. — Там щеше да бъдеш в по-голяма безопасност.

— Подобен въпрос може да зададе само човек, който не е лежал зад решетките. В килията не е никак забавно. Освен това предпочитам да бъда тук и да защита семейството си, в случай че някоя откачалка реши да ми види сметката.

— Ето защо сме тук.

— Дори да е така, грижата за семейството ми е моя отговорност. — Дан помълча. — Знам, че всичко това ти дойде като гръм от ясно небе — че съм се оженил, че имам малък син. Надявам се с Виктория да се разбирате добре. Ще усетя, ако между вас се появи напрежение.

— Всичко е наред — увери го Роби. — Тя е много мила. А и виждам колко те обича. Освен това е страхотна майка и се грижи добре за Тайлър.

— Да, така е. Извадих голям късмет. Никога не съм предполагал, че ще получа втори шанс да намеря щастието — каза Дан и се ухили като малко дете.

— Дан, все още не си отговорил на един важен въпрос — каза Рийл.

Той я погледна.

— Нека позная. Аз ли съм карал ровъра онази нощ?

— Получаваш шест плюс. А най-добре ще направиш, ако ни отговориш.

— Истината е, че не помня — каза Дан.

Роби и Рийл се спогледаха.

— Не ми ли вярвате? — попита Дан.

— Няма значение дали ти вярваме — отвърна Роби. — Но ако държиш да получиш отговор, той е: не, не ти вярваме. Важното в случая е в какво ще повярват съдебните заседатели. А никой от тях няма да се върже на това, че не си спомняш дали си карал ровъра онази нощ.

— Да не би да прикриваш някого? — попита Рийл.

Дан я изгледа рязко.

— Кого например?

— Не знам и затова питам. Разбрахме, че Виктория, Тайлър и Присила са били извън града. Кой друг може да заслужава да рискуваш живота си за него?

— Никой, защото не прикривам никого. Може да съм излязъл онази нощ. А може и двамата свидетели да не са видели онова, което твърдят, че са видели. Не съм единственият в Кантрел, който има рейнджровър. Кланси има същият.

— По дяволите! — промърмори Роби и стана рязко.

Рийл го последва. Тръгнаха заедно към вратата.

Дан извика след тях:

— Къде отивате?

Никой не му отговори.

Нощният въздух бе натежал от мирис на изгоряло. Роби и Рийл слязоха от колата на пътя и приближиха пеша пепелището, останало от имението на Кланси. Промъкнаха се през откренатата порта и тръгнаха по алеята.

— Не знам защо не се досетих по-рано.

— Ровърите. От един модел ли са?

— Доста си приличат, ако не ме лъже паметта. Видях този на Кланси само веднъж първия път, когато дойдох тук.

Започваше да се стъмва. Тихото жужене на насекомите, едва доловимите движения на животните в околните гори, лисичият лай, който прозвучаваше от време на време, плясъкът на едро туловище в близката река... Тези звуци ги съпътстваха, докато приближаваха гаража.

Когато влязоха вътре, Рийл попита:

— Това ли е бентлитото, в което е умрял?

Роби кимна.

— А това е ровърът.

Двамата се запътиха към задната част на джипа. Роби осветяваше пътя им с фенерчето, което бе взел. Както бе установил по-рано, осветлението в гаража не работеше.

— Ето! — каза Рийл и посочи дупката.

Роби коленичи и я огледа отблизо.

— Прилича на изстрел от пистолет. И не е толкова стара. Няма ръжда.

— Значи това е колата, която избяга от местопрестъплението, когато бе убита Сара Чизъм.

Роби не искаше да заличи евентуални отпечатъци от пръсти, затова използва якето си да отвори багажника на ровъра и да огледа дупката от вътрешната страна на капака.

— Куршумът ми е пронизал ламарините. Да видим дали ще го открием.

Търсиха в продължение на половин час, като действаха изключително внимателно.

Не откриха нищо.

— Шофьорът е разбрал, че съм улучил колата, и щом се е върнал тук, е претърсил багажника и е открил куршума.

— Но не си е направил труда да заличи дупката — отбеляза Рийл.

Роби затвори вратата на багажника и кимна.

— За целта е трябвало да откара колата в сервиз. А някой монтьор е можел да уведоми полицията.

— Затова е оставил ровъра тук с надеждата никой да не го потърси.

— Възможно е — отвърна Роби.

— Тогава следва нов въпрос. Кой го е карал? Защото убиецът на Сара Чизъм е именно шофьорът.

— Пит?

Роби се огледа, сякаш Кланси-младши можеше да влезе в гаража.

— Ако е така, защо?

— Открил е, че Сара знае за хората, които баща му е изнудвал — отвърна Роби. — Може да го е шантажирала. Или да е искала дял от парите. Ядосал се е, качил я е в колата, откарал я е там и я е убил.

— Това е само едно от възможните обяснения — каза Рийл, която не изглеждаше убедена в предположението му. — Той нали каза, че не обича оръжията?

— И ти му повярва?

— Не напълно.

— Тогава какво?

— Все още не знаем кого прикрива баща ти. Съмнявам се, че е Пит Кланси.

— Ще трябва да съобщим на шериф Монда за дупката от куршума. Тя ще е вещественото доказателство при разследването на убийството — каза Роби.

— Ще видим дали това разследване ще го притесни. Все пак Пит няма пари, затова добрият шериф едва ли ще се уплаши както в случая със семейство Уендъл.

Роби отиде до бентлитото и го огледа отвътре. Рийл се присъедини към него и надникна през рамото му.

— Отпечатъците на баща ти, космите на седалката и следата от обувка близо до колата?

— Да.

— Отпечатъците са проблематични. Не се подправят толкова лесно, колкото изглежда на кино.

— Може да се е возил в колата на Кланси и преди.

— Но те не са били приятели.

— Е, едва ли са били врагове до случката с Виктория — каза Роби.

— Виктория обясни ли ти за какво всъщност се е срещнала с Кланси?

През следващата една минута Роби ѝ разказа онова, което Виктория му бе споделила порано.

— Да, предполагам, че мога да я разбера. Избрала е по-малката от двете злини. Не е искала баща ти да разбере за миналото ѝ. Затова е отстъпила пред шантажа на Кланси. Божичко, ама че отрепка е бил този човек!

— В крайна сметка това му е струвало живота.

Рийл почука по покрива на бентлитото.

— Наистина ли смяташ, че Пит е убил Сара?

— Всеки би могъл да вземе ровъра. Вратата на гаража е повредена. Ключовете най-вероятно висят на кука в кухнята или някъде в самия гараж. Пит не ми се струва достатъчно умел или методичен, за да извърши нещо такова. Да пререже гърлото на баща си? Да застреля две млади жени? Да натопа баща ми? Да ни пробута куп лъжи? Та той дори не е успял да шантажира Боби Уендъл, без да изложи живота си на опасност. След което дойде при нас с подвита опашка да търси закрила. Ако той стои зад всичко това, трябва да е голям играч.

— Възможно е.

— Но е възможно и да е невинен и да няма представа какво всъщност се случва — отбеляза Роби.

— И бездруго е в затвора в момента. Защо не го попитаме?

— И смяташ, че ще ни каже истината? — отвърна Роби скептично.

— Зависи как ще го попитаме.

Напуснаха гаража и тръгнаха към къщата, от която бяха останали овъглени стени и хлътнал покрив.

— Колкото по-големи са, толкова по-трудно рухват — отбеляза Рийл. — Затова никога не съм искала да бъда богата. Трябва да се грижиш за прекалено много неща. А те в крайна

сметка нямат никакво значение.

— Имаш предвид, че не можеш да си ги отнесеш в гроба?

— Имам предвид, че когато остарееш, все някой — обикновено най-близките ти роднини — се опитват да ти ги откраднат, докато още дишаш. Не искам да прекарам по този начин златните си години.

— Пак заговори за пенсиониране.

Рийл го погледна.

— Защо не? Да не мислиш, че ще правим това цял живот?

— Определено не, поне що се отнася до мен.

— Човек никога не знае. Някой ден могат да ни заменят с дроне.

— Дори убийците не могат да спрат развитието на технологиите — пошегува се горчиво Роби.

— В такъв случай ни очаква пенсиониране.

— Или преждевременна смърт.

— Трябва да мислиш по-позитивно, Роби.

— Каж ми това, когато напуснем Мисисипи.

Телефонът му иззвъня. Той го извади и погледна дисплея.

— Непознат номер.

— По-добре отговори.

Разнесе се уплашеният глас на Боби Уендъл.

— Господин Роби, имаме проблем.

— Какъв проблем? — попита предпазливо Роби.

— В момента е по-скоро ваш проблем, отколкото мой.

— За какво става въпрос?

— Хората, които уж съм наел или не съм наел да разрешат проблема...

— Какво за тях?

— Много са ядосани заради това, което сте направили е вашата колежка. Повикали са подкрепления. Очевидно става въпрос за още гангстери. Решили са да ви отмъстят.

— Кои са те?

— Нямам представа.

— Как разбрахте какво са решили?

— Получих обаждане от приятел. Той е свързан с тях. И той ми каза. Първоначалната група е смятала, че задачата ще бъде лесна и бързо ще се справят с Пит. Но тогава сте се появили вие и сте предизвикали хаос. Сега искат отмъщение, господин Роби. Искат кръв. Вашата кръв и на приятелката ви. После може да вземат на мушка и мен. Затова напускам страната. Още в този момент.

— И нямате представа къде се намират тези хора?

Рийл потупа Роби по рамото и посочи в далечината.

— Ето ги — каза тихо тя.

Рийл бе забелязала фаровете на два джипа, които влязоха през портата на имението. Движеха се бързо, шофьорите им очевидно не се интересуваха дали някой ще забележи приближаването им. Спряха пред къщата.

Роби и Рийл извадиха оръжията си и се прокраднаха обратно в гаража. Роби разполагаше с деветмилиметров пистолет и нож. Рийл имаше един пистолет в ръката и втори, привързан за глезена. Плюс гаротата, скрита в ръкава ѝ.

Роби набра един номер на телефона си. Тагърт вдигна на второто позвъняване. Той ѝ обясни ситуацията.

— Ще дойда колкото се може по-бързо с колкото полицаи се отзоват — отвърна тя и затвори.

— Идват — каза Рийл.

Роби прибра телефона в мига, в който вратите на колите започнаха да се отварят.

Рийл огледа гаража и погледът ѝ спря на отворената врата.

— Огромна пролука в нашата отбрана. Ако нахлуят през вратата и едновременно с това ни ударят и отзад, ще се озовем в капан, от който няма да се измъкнем. — Тя почука леко по една от дървените стени. — А могат да открият огън по това и да ни направят на решето.

Роби кимна и каза:

— Да се измъкваме тогава.

Той погледна първо бентлито, после рейнджровъра. Според него джипът бе на не повече от две години. Доста трудно можеше да го запали без ключ. Прекалено много електроника имаше в него. Бентлито, от друга страна, бе класически модел. Роби скочи зад волана му. Към гаража приближаваха стъпки. Нападателят очевидно знаеха къде да ги открият.

— Прикривай ни — каза Роби, наведе се под арматурното табло и извади кабелите.

Рийл зае позиция до отворената врата на гаража. Уравновеси дишането си и хвана пистолета по начина, по който го бе държала винаги — повече като продължение на ръката ѝ, отколкото като оръжие. Ослуша се напрегнато, опитвайки се да прецени какво прави противникът.

После погледна към Роби. В мига, в който той успееше да запали двигателя, онези отвън щяха да атакуват. Това бе извън всяко съмнение. Замръзна на място, когато чу глас.

— Знаем, че сте там. Мястото е обградено. Не можете да избягате. Предайте се и ще приключим бързо. Не се ли предадете, ви очаква бавна смърт.

Роби продължаваше да ровичка из кабелите.

Рийл напрегна ума си да измисли план за бягство. Наведе се към Роби и му сподели идеята си. Той кимна, връчи ѝ пистолета си и каза:

— Действай!

Тя зае позиция зад купчина непотребни вещи, откъдето можеше да наблюдава през отворената врата. Прецени евентуалната численост на противника. Бяха пристигнали с два големи джипа. Максималният капацитет на всеки от тях бе осем души. Или общо шестнайсет. Нищо чудно да бяха и повече, ако останалите се бяха сместили в багажниците отзад. Но пък нали бяха въоръжени. А оръжията заемаха място. Следователно, само шестнайсет. Евентуално.

Роби подвикна приглушено:

— Готово!

В ръцете си държеше две жици, които се канеше да допре една до друга.

Рийл извади два оптични мерника от малката раница и ги постави на pistolетите.

Сложи оръжията на металната кофа за боклук пред себе си.

Същият глас извика отново:

— Остават ви десет секунди да вземете решение. След това няма да имате право на избор.

— Три... две... едно... — отброи Роби.

Докосна жиците и голямото бентли оживя.

Роби бе доволен, че колата е паркирана с предницата към вратата. Така нямаше да му се налага да прави обратен завой.

Мъжете отвън хукнаха към гаража, стреляйки в движение. И разкриха позициите си.

Рийл започна да стреля методично, без да бърза, но с убийствена точност.

Четиримата, които бяха издали позициите си благодарение на пламъчетата от дулата им, вече бяха мъртви, а останалите си бяха намерили прикрития.

— Хайде, Джес! — извика Роби.

Рийл хукна към него сред дъжд от куршуми, които пронизваха тънките стени на гаража.

Тя се хвърли към предната седалка на бентлитото, след което незабавно се прехвърли отзад. Свали двата прозореца и стисна по един pistolет във всяка ръка.

— Тръгвай! — извика тя.

Роби включи на скорост и натисна педала на газта. Голямата кола се устреми напред и излетя през полуотворените врати на гаража. Разхвърчаха се парчета дърво.

Чуха вик, последван от глухо тупване. След миг още едно тяло падна на земята, вероятно от сблъсък с вратата на гаража или самия автомобил.

Бентлитото зави по алеята. Сега вече ги обстрелваха и от двете страни. Той се бе снишил зад волана и главата му се подаваше едва-едва над арматурното табло. Бе доволен, че старото бентли е като танк с масивни метални врати. Завъртя волана надясно и блъсна мъж, който презареждаше оръжието си. Той отлетя назад и падна върху купчина обгорели отломки, които най-вероятно пожарникарите бяха изнесли от къщата.

Рийл стреляше и през двата прозореца. Не напосоки, но и не водеше прицелен огън. Важното в случая бе просто да се измъкнат от тази престрелка.

Един куршум пръсна задното стъкло на бентлитото на хиляди парченца. Други се забиха в две от гумите и ги разкъсаха. Въпреки това Роби натискаше педала на газта и колата продължаваше да се движи, макар и не толкова гладко.

Миг по-късно се пръсна и предното стъкло, в което бяха попаднали няколко куршума.

Роби се сниши навреме, но чу как Рийл изохка от задната седалка.

— Добре ли си? — извика той.

— Само не спирай! — извика тя в отговор.

Роби зави рязко, за да избегне единия джип, при което бентлитото поднесе и се блъсна в другия. Така се отвори пролука, достатъчно широка, за да минат, а предното дясно колело на джипа се изкриви, което извади от строя едната кола на нападателите.

Секунди по-късно профучаха през портата. Роби зави наляво, когато гумите стъпиха на асфалта и тежко пострадалото бентли полетя по шосето.

Роби погледна към задната седалка. Видя кръв по лицето на Рийл.

— Как си?

— Нищо сериозно. — Тя помълча и добави: — Кръвта се стича в очите ми. Тази кола има ли аптечка?

Роби отвори жабката и затършува из нея с едната си ръка. С другата продължаваше да стиска волана. Започна да вади разни неща и да ги хвърля на предната седалка. Накрая пръстите му напипаха малка пластмасова кутия.

— Ето! — каза той и метна назад аптечката.

После погледа към седалката до себе си. Погледът му остана прикован за миг към нещо, което бе извадил от жабката.

Снимка. Сгъната на две, с оръфани краища.

Взе я. Веднага позна лицето.

Лора Барксдейл.

Прибра я в джоба си. Тогава чу Рийл да вика:

— Роби, настигат ни!

Роби бе допуснал грешка. Бе използвал бентлитото като таран, за да извади от строя единия джип, но бе оставил другия непокътнат.

Тази грешка можеше да им струва живота. Той би могъл да преглътне разни пропуски, докато си играеха на детективи, но нали се смяташе за специалист тъкмо в такива ситуации? Несъмнено бе изгубил форма. И можеше никога да не си я върне.

Джипът ги следваше и продължаваше да скъсява разстоянието, тъй като разкъсаните гуми забавяха бентлитото.

— Движим се по джанги — каза Роби. — И усещам миризма на бензин.

— Знам — отвърна Рийл, която се бе проснала на задната седалка.

Следващият залп направи на решето задницата на бентлитото. Рийл се претърколи на пода миг преди в купето да се разхвърчат парчета стъкло, метал и кожа.

По лицето на Роби потече кръв. Явно бе ранен. Изтри кръвта и погледна назад. Джипът бе на няколко метра зад тях. Виждаше мъжете, надвесени от прозорците.

— Имаг автомати! — извика Рийл, която също наблюдаваше преследвачите.

Тогава чуха воя на сирените и рева на двигателите.

— Кавалерията идва — каза Рийл.

Само че кавалерията отстъпваше на джипа по огнева мощ.

Роби продължаваше да натиска педала на газта до ламарината, но знаеше, че това не е достатъчно.

— Дръж се! — каза той на Рийл и закопча предпазния си колан. — Дай ми пистолет!

Тя му даде неговия глок, закопча своя колан и опря крака в седалката пред себе си. Роби завъртя рязко бентлитото на сто и осемдесет градуса, при което изгуби тасовете, парчета от гумите и още няколко дреболии от бившия елегантен автомобил. После натисна рязко газта и полетя право срещу джипа. Като игра на гоненица с неочакван обрат.

Прицели се през счупеното стъкло и изпразни целия пълнител в джипа. Предният му прозорец се обагри в червено и се пръсна на парчета, а колата на преследвачите зави вдясно от Роби.

Той завъртя волана и разнебитеното бентли се отклони вляво. Двете коли се разминаха толкова отблизо, че страничните им огледала се удариха и счупиха.

Роби видя, че шофьорът на джипа е рухнал върху волана, а мъжът до него се е превил над арматурното табло. От задните прозорци се подадоха двама мъже, които се канеха да ги обсипят с откоси от своите автомати.

Единият стрелец замръзна на място, последван мигом от втория, когато куршумите, изстреляни от Рийл, пронизаха телата им. В същата секунда бентлитото се размина с останалия без шофьор джип, който се плъзна по банкета, излезе от пътя, преобърна се, блъсна се в едно дърво и избухна в пламъци.

— Роби, горим!

Роби погледна в огледалото и видя пламъци да обгръщат задната част на колата. Натисна рязко спирачката, откопча предпазния колан и отвори вратата.

— Коланът ми заяде! — извика Рийл.

Роби погледна назад.

— Скачай, Роби, скачай!

Той не ѝ обърна внимание. Стараеше се да не мисли за пламъците, плъзнали от багажника на колата. Достигнеха ли бензиновите пари в резервоара, щяха да полетят във въздуха.

Роби извади ножа от калъфа на кръста си, опря острието в колана на Рийл, натисна и дръпна рязко. Успя да го среже, но не напълно.

— Ще скочиш ли най-последно?! — извика Рийл. — Ще избухне всеки момент!

— Млъкни! — скастри я Роби.

Натисна острието още веднъж и срязва колана докрай. Издърпа Рийл на предната седалка и двамата изхвърчаха през шофьорската врата.

Бентлитото измина едва десетина метра, преди да избухне в пламъци. Силата на взрива ги събори и те се претърколиха през глава по неравната земя. Спряха досами дърветата.

И не помръднаха повече.

** Обработка LasT Survivors **

— Роби? Роби?

Някой го зашлеви. Роби отвори бавно очи. Над него стоеше Тагърт и се взираше в лицето му.

— Да не си мъртъв? — попита невъзмутимо тя.

Роби се изправи бавно, като се сгърчи от болка и се вкопчи в ръката ѝ.

— Да не си ранен? — попита Тагърт.

Той поклати глава, разкопча ризата си и я свали. Белегът от старата рана се бе разкъсал. Имаше и други по-дребни наранявания.

— По дяволите! — възкликна тя. — Това ми изглежда доста болезнено.

— Трябва да е станало, когато колата избухна. — Погледна към Рийл, която също се изправи на крака и пристъпи към него. — Добре ли си? — попита той.

— Как може да е добре? — каза Тагърт. — И двамата изглеждате адски зле.

Зад нея стояха двама щатски полицаи в пълно бойно снаряжение.

— Другите са още по-зле — отвърна Роби. — Всъщност сигурен съм, че са мъртви.

— Така е, поне що се отнася до онези в джипа. Изгорели са като въглини.

— Е, поне ги застреляхме, преди да се случи това — добави Рийл.

— Докато сте шофирали? — учуди се единият от щатските полицаи.

Рийл го изгледа и отвърна:

— Ами да, след като не се оказаха достатъчно любезни, за да спрат и да ги застрелям, докато стоят на едно място.

Тагърт се обърна към щатските ченгета.

— По-добре проверете дали има още някой. Аз ще остана с тях. И повикайте подкрепления. Това не е местопрестъпление, а военна зона, по дяволите!

Щатските ченгета се запътиха към джипа, а Тагърт огледа Роби и Рийл.

— Мога да повикам линейка.

— Кой има нужда от линейка? — попита Рийл.

— Да можехте само да се видите! Целите сте в кръв!

— Раните ни са повърхностни.

— Да оставим лекарите да проверят това, ако нямате нищо против.

— По-късно, Тагърт — каза Роби.

— Добре, защо тогава не ми разкажете какво сте правили в дома на Кланси?

— Дълга история — отвърна Роби.

Тагърт седна до него и заяви:

— Разполагам с предостатъчно време.

Оцелелите при престрелката в имението на Кланси явно бяха избягали пеша, тъй като бяха зарязали повредения джип.

Роби и Рийл разказваха случилото се с часове.

Когато пристигна Монда, Роби показа на шерифа и Тагърт дупката от куршум върху капака на паркирания в гаража рейнджровър.

— Това ли е колата, по която си стрелял? — попита Монда и прокара длан по продупчената метална повърхност.

— Да. Което означава, че зад волана е бил убиецът на Сара Чизъм.

— Ще изпратя експертите да огледат това нещо — каза Монда. — Какво друго?

— Боби Уендъл ни предупреди, че тези типове ще ни нападнат.

Монда остана изненадан от думите му.

— Следователно той си призна, че е замесен повече или по-малко?

— По-скоро по-малко. Към този момент вече е напуснал страната заедно със семейството си.

— Какво? — възкликна Монда.

— Тревожи се за своята и тяхната безопасност — обясни Роби. — Нямам представа дали ще се върне, но не мисля, че е убил когото и да било. Затова можете да не го закачате.

— По дяволите, Роби! — каза Монда. — И аз имам началници!

— Нали няхахте намерение да го разследвате?

— Ситуацията се промени. Мястото е пълно с трупове. Това не ми харесва. Никак не ми харесва.

Роби потри ранената си ръка.

— Е, трябва да призная, че не ме е грижа какво ще стане с Боби Уендъл.

Тагърт забеляза жеста му и каза:

— Двамата с Рийл трябва да отидете на лекар.

— Ще ви закарам — каза Монда. — Така ще продължим разговора.

— Благодаря, шерифе, но сме с кола. Сами ще отидем.

— Ще позвъня на доктор Холоуей — отвърна Монда. — Той е от ранобудните. Знаете ли къде се намира кабинетът му?

Роби кимна.

Двамата с Рийл се качиха в колата си и потеглиха.

— Боли ли те? — попита тя.

— Не очаквай нищо добро от старите рани.

— Тази получи по моя вина. Но досега трябваше да си се погрижил за нея.

— Все не ми оставаше време.

Бръкна в джоба си и извади снимката. Рийл я погледна.

— Коя е тя?

— Лора Барксдейл.

— Ученическата ти любов? Къде я намери?

— В жабката на бентлитото.

— Защо е била там?

— Нямам представа. Но трябва да има някакво обяснение.

— Смяташ ли, че е свързано със случилото се? — попита Рийл.

— Отговорът е същият. Не знам, но трябва да разберем.

— Шърман е мъртъв.

— Но Пит не е.

— Тъкмо той може да е карал ровъра. Ти обаче не вярваш, че е убил Сара Чизъм.

— Не вярвах. Сега обаче не съм сигурен. Въпреки това искам да го попитам за снимката.

— Откри ли какво се е случило със семейство Барксдейл?

— Очевидно са напуснали Кантрел тайно — отвърна Роби.

— Възможно ли е едно семейство да напусне такъв малък град и никой да не разбере?

— Ами явно се е случило тъкмо това.

— Баща ти би трябвало да знае, не мислиш ли? Все пак е бил тук по онова време. И ги е познавал.

— Твърди, че няма представа какво е станало с тях.

— И ти му вярваш? — попита Рийл.

— Възможно е да ставам циничен с възрастта, Джес, но започвам да не вярвам на никого.

— Добре, защото аз никога не съм вярвала на никого. Понякога дори на самата себе си.

Продължиха мълчаливо към града.

Доктор Холоуей ги очакваше, облечен с бяла риза, вратовръзка и лекарска престилка. Медицинската му сестра я нямаше. Работното ѝ време започваше в девет, а още нямаше седем.

Лекарят прегледа първо Рийл, почисти драскотините, порязванията и раните, където парчетата стъкло или метал, разхвърчали се в резултат на обстрела, се бяха забили в кожата ѝ.

— Боли ли ви на друго място? — попита Холоуей, докато обработваше една по-дълбока рана на врата ѝ.

— Нищо, което да не мога да изтърпя — отвърна тя.

— Къде пострадахте така? — попита той.

— Водя динамичен живот.

Дойде ред на Роби, чието състояние беше по-тежко.

— Напълно сте разкъсали тъканта на белега, а оттам и няколко сухожилия — заключи Холоуей. — Мога да зашия останалите рани, но специално тази изисква сериозна хирургическа интервенция.

Той повдигна бавно ръката му, после я изтегли назад и Роби се смръщи.

— Ще ви сложа митела на ръката. Налага се да я обездвижим, доколкото е възможно. Но непременно трябва да се подложите на операция, господин Роби, ако не искате уврежданията да станат необратими.

— Ясно, докторе, благодаря.

След като Холоуей почисти останалите рани, помогна на Роби да си облече ризата. Нагласи и превръзката на пострадалата му ръка. Докато прибираще инструментите, марлите и медикаментите, каза:

— Двамата с приятелката ви имате доста натоварена програма в нашето градче.

— Нямахте да сме тук, ако не се налагаше — отвърна Роби.

— Чух, че баща ви е излязъл от ареста.

— Под гаранция.

— Кога ще започне процесът?

— Възможно е да няма процес.

— Наистина ли? Как така? — попита недоверчиво Холоуей.

— Няма да има, ако открием убиеца на Шърман Кланси.

— Доколкото разбрах, уликите срещу Дан Роби са доста сериозни.

— Уликите са странно нещо. Зависят от гледната точка.

— Служител на закона ли сте?

— Може да се каже.

— Станаха три убийства за относително кратък период. Кланси и двете сестри. Хората

тук не са свикнали на подобни неща.

— Надявам се, че никъде не са свикнали на подобни неща.

— Смятате ли, че един човек е отговорен за всичко?

— Не знам — отвърна Роби и погледна изпитателно Холоуей. — А вие какво мислите?

— Аз съм лекар, не детектив.

— Лекарите също са нещо като детективи. Проучват симптомите и правят изводи за състоянието на пациента.

— Общо взето, да.

— Като стана въпрос за пациенти, да сте преглеждали наскоро Били?

— Били Фалконър ли?

— Преглеждах го.

— И как е той?

— Били умира, господин Роби. Нищо не може да се направи.

— Струва ми се, че това се отнася за голяма част от жителите на Кантрел — отвърна Роби.

— Да.

— Приличаш на мъртвец, който е станал от гроба — каза Рийл, докато излизаха от кабинета на доктор Холоуей.

Той огледа шевовете на врата ѝ, лейкопласта на лицето ѝ и бинтовете на двете ѝ ръце.

— И ти изглеждаш ужасно — отвърна Роби.

Върнаха се в „Дъбовете“. Дан Роби ги посрещна на верандата.

— Мили боже! — възкликна той. — Виждал съм пехотинци да се връщат от сражение във Виетнам с по-малко рани от вас двамата.

— Попаднахме в трудна ситуация — призна Роби.

— Тагърт ми се обади — каза Дан. — Разказа ми в общи линии какво се е случило. —

Той погледна превръзката, обездвижила ръката на сина му. — Толкова ли е зле?

— Ще се наложи да се погрижа за нея в някакъв момент.

— Този момент трябва да настъпи скоро — добави Рийл. — В противен случай уврежданията ще станат необратими.

Роби я погледна.

— Стоях от другата страна на вратата, която бе открената, и чух какво ти каза Холоуей. Признавам, че съм любопитна.

Дан ги подкани да влязат и настоя да им приготви закуска. Присила завела Тайлър на подстригване, а Виктория не била станала, тъй като имала мигрена.

Дан им сервира яйца, бекон, овесена каша, курабийки и кафе и тримата седнаха край масата.

— Разкажете ми какво се случи — каза Дан.

Роби и Рийл се редуваха да му описват имението на Кланси. Дан поклати глава.

— Значи при убийството на Сара е използван неговият ровър. Мина ми през ума, когато изхвърчахте, щом споменах, че Кланси има същата кола.

— Думите ти ме накараха да се замисля — каза Роби. — Посещението ни там едва не ни коства живота. Но поне открихме дупката от куршум върху ровъра.

— Ами семейство Уендъл? — възкликна Дан. — Кой да предположи, че са се забъркали с подобни престъпници?

— И в най-добрите семейства се случват лоши неща — отбеляза Рийл.

— Знам, но очаквах Боби да постъпи по-умно. Наемането на убийци не решава проблема. Заиграеш ли се със змии, трябва да очакваш да те ухапят.

— Е, той вече е ухапан.

Роби остави чашата си с кафе, извади снимката на Лора и я плъзна към баща си. Дан я взе и впери поглед в нея.

— Къде я намери?

— В бентлито на Шърман.

— Какво ли е правила там?

— И аз се чудя същото.

Думите бяха изречени с тон, който накара баща му да вдигне поглед.

— Защо просто не кажеш това, което си мислиш, вместо да увърташ, както винаги? — рече строго Дан.

— Какво се случи със семейство Барксдейл?

— Казах ти, че не знам.

— След като не искаш да увъртам, ти заявявам направо, че не ти вярвам.

— Обвиняваш ме в лъжа?

— Наречи го както щеш — отвърна спокойно Роби.

Дан стана от стола си и изрече заплашително:

— Искаш ли да продължим отвън, момче?

— Не съм момче.

— Освен това не е в достатъчно добра форма за ръкопашен бой, Дан — изтъкна Рийл. — На няколко пъти рискува живота си с надеждата да ти помогне. Не смяташ ли, че трябва да му отдадеш дължимото?

Дан примигна и лицето му смени цвета си. Той седна и заби поглед в покривката на масата.

— Семейство Барксдейл? — подкани го Роби.

Баща му изръмжа:

— Та това беше преди двайсет години. Какво значение има?

— Може да е свързано със сегашните събития.

Дан го погледна изненадано.

— Защо реши така?

— Снимката е била у Кланси. А той е бил изнудвач. Не мога да се сетя за друга причина да я държи. Доколкото знам, дори не е познавал семейство Барксдейл. Те са се движели в съвсем други среди.

— Вярно. А тук в Мисисипи различните среди нямат допирни точки.

— В случая не е така. Научихме, че Нелсън Уендъл е използвал онази барака във фермата на Шърман за тайните си забавления с деца. Именно по този начин Шърм е разбрал какво прави Уендъл и е започнал да го изнудва.

Дан изглеждаше отвратен.

— Ама че отрепка! Трябвало е да се обърне към ченгетата.

— Интересувал се е как да изкара пари, а не как е редно да постъпи — отбеляза Рийл.

Роби добави:

— Според Пит баща му смятал, че Уендъл ще използва бараката, за да води там любовниците си. Вероятно тогава пак е щял да го изнудва. Но това с децата е несравнимо по-лошо от любовница. Да се върнем на семейство Барксдейл.

— Смяташ, че е изнудвал и тях ли? — попита Дан.

— Имало ли е с какво?

— Как бих могъл да знам? По онова време бях скромен адвокат в Кантрел. И аз като Кланси нямах допирни точки с Барксдейл. Казах ти го вече!

— Аз обаче бях гадже на Лора. Нещо повече, исках да избягам с нея.

Баща и син впериха погледи един в друг, седнали от двете страни на масата, докато Рийл следеше ту единия, ту другия.

— Това било значи — каза Дан с обвинителен тон. — Благодаря ти, че най-после ми каза.

— Не се получи, защото Лора реши да остане. Заминах сам.

Дан го изгледа изпитателно.

— А защо го направи? Получи стипендия от Университета на Мисисипи, където трябваше да играеш футбол. Вярно, че беше малко дребен за кюотърбек, но пък компенсираше

със спортна злоба. Така щеше да получиш образование и да постигнеш нещо.

— Вече съм постигнал нещо.

— Но не тук — възрази баща му. — Постигна го, като избяга. Заряза и мен, и майка си.

— Тя вече ни бе напуснала, татко. Много преди това. Благодарение на теб.

Рийл стана. И двамата я погледнаха.

— Мисля, че това е разговор, който трябва да проведете сами. Без странични лица.

Когато приключите, ще те чакам отвън, Роби. — Спря се и попита: — Трябва ли да ви претърся за оръжия?

Шегуваше се, но не съвсем.

— Всичко ще бъде наред — успокои я Роби.

Тя го изгледа многозначително и излезе навън. Роби се обърна към баща си и каза:

— Трябваше да напусна Кантрел.

— Защо?

— Много добре знаеш. Защото ти беше тук!

— Така ли? — отвърна рязко Дан. — Събра си багажа и замина, без да кажеш нито дума.

— Ти също си избягал от къщи. Защо на теб да ти е позволено, а не мен — не?

Дан избухна:

— Защото моят баща беше...

— Какъв беше? — прекъсна го Роби. — Гадняр, превърнал живота на сина си в същински ад? Баща, който се е държал толкова зле, че собствената му съпруга не е могла да понесе живота с него и е избягала, зарязвайки сина си?

— Току-що принизи два живота, Уил, моя и твоя — каза Дан.

— Очевидно те са идентични — отвърна Роби.

— Не можеш да разбереш. Не знаеш нищо за...

— Защо тогава не ми обясниш? Защото аз съм тук *сега*. И те слушам.

— Ти не искаш да чуеш нищо от онова, което казвам — засмя се горчиво баща му.

— В интерес на истината, това е причината да се върна тук.

— Глупости!

Роби продължи с равен и спокоен тон. Говореше така, сякаш през целия си живот бе репетирал какво ще каже в този момент.

— Върша трудна и сложна работа, която изисква от мен да бъда безпогрешен. На последните си две мисии обаче допуснах грешки. Сериозни грешки. — Роби замълча, а когато продължи, не успя да скрие напрежението в гласа си. — Убих човешко същество, което не биваше да убивам. А следващия път видях дете, което изобщо не беше там. Малко момченце и баща му. Те обаче не бяха там. Бяха единствено в главата ми.

Опита се да продължи, но думите му убягваха. Толкова много пъти бе обмислял какво ще каже. А сега, когато имаше тази възможност, не успяваше да се възползва от нея.

Салонният часовник във фойето отмерваше секундите, в които двамата мъже се взираха един в друг. Имаха чувството, че е минала цяла вечност.

Накрая Дан призна:

— Казах на Лора, че си заминал без нея.

Роби имаше чувството, че куршум е пронизал мозъка му.

— Какво? — попита тихо той.

Полагаше огромни усилия да овладее разбушувалите се емоции, защото не успееше ли, не знаеше какво може да последва.

— Казах й, че искаш да започнеш живота си на чисто далече от тук.

— Кога?

— Появи се няколко дни след като ти замина. Попита дали знам къде си. Видях, че нещата ти ги няма. Таратайката ти също. Разбрах какво се е случило. Въпреки че ти не си направи труда да ми оставиш бележка. Можеше да ти се е случило какво ли не. Какво ли не!

Дан стовари юмрук върху масата.

— Нямам си право да й казвам каквото и да било!

— Разбира се, че имах! Ти беше мой син, макар да избяга от мен. И след като не я взе със себе си, предположих, че... че си искал да сложиш край на тази връзка. Затова й го казах.

— А тя какво направи?

— Избяга разплакана.

Дан сведе глава, гневът му се стопи, но сякаш преля в Роби, който за частица от секундата си представи как изважда пистолета си и...

— Тя не ти трябваше — продължи Дан.

— Млъкни! — каза Роби с едва доловим шепот.

— Щеше да ти е в тежест. Нали искаше да избягаш от Кантрел? Лора щеше само да ти пречи. А баща й...

Роби се изправи.

— Казах да млъкнеш!

Баща му го погледна с разкривено от гняв лице, но видя изражението му. За пръв път, откакто се бе завърнал от Виетнам, Дан се уплаши за живота си.

А Роби стана и излезе, преди да е направил нещо, за което да съжалява.

— Как мина? — попита Рийл.

Двамата с Роби стояха на задната веранда на „Дъбовете“.

— Не ми се говори за това — отсече Роби.

Сърцето му биеше ускорено, кръвното му беше скочило, стомахът го присвиваше. Състоянието му можеше да се определи като пълна противоположност на онази студена пресметливост и невъзмутимо спокойствие, които може би никога нямаше да постигне отново.

Роби извади бавно снимката на Лора Барксдейл.

— Баща ти разказа ли ти какво се е случило? — попита Рийл.

— Не го бях очаквал.

— Какво означава това?

— Не сега, Джес — поклати глава Роби.

Тя взе снимката и я разгледа.

— Била е много красива.

— Да, така е.

— Разбирам защо един младеж се е влюбил до уши в нея.

Роби дръпна снимката от ръката ѝ.

— Предполагам, че по онова време си бил чест гост в тази къща.

— Не толкова чест.

— Защо?

— Родителите ѝ не биха одобрили връзката ни.

— Защото във вените ти не тече синя кръв?

— Харесваше им, че съм млад, обещаващ куотърбек на отбора, спечелил щатското първенство. Но като изключим това, да, кръвта ми не бе достатъчно синя.

— Когато говорихме с Пит, ти спомена, че е имала брат.

— Да, Емит. Беше с две години по-голям от нея.

Рийл огледа имението.

— Едно богато, видно семейство изчезва внезапно и никой в Кантрел не знае?

— Очевидно не — отвърна Роби.

— Все пак са продали къщата, нали?

— Точно така. Но не на баща ми. Очевидно е имало междинен собственик.

— Защо тогава не потърсиш агента, осъществил сделката? Или можеш да провериш в имотния регистър. Когато продаваш имот, оставяш някаква документна следа, нали?

— Така е — кимна той.

— И докато ти се занимаваш с това, аз ще се заема с нещо друго.

— С какво?

— Ще поговоря с нашия приятел Пит и ще го разпитам за онази дупка в ровъра.

Напуснаха „Дъбовете“ с две коли.

На прозореца на втория етаж стоеше Виктория. Дан пристъпи към съпругата си и обвиръче около нея. Проследиха с поглед двете коли, които изчезнаха в зеления тунел от блатни борове.

Пит Кланси седеше на масата и ту сплиташе, ту разплиташе пръсти, а Тагърт и Рийл седяха срещу него.

Намираха се в стаята за посетители в ареста. Пит беше облечен в собствените си дрехи, тъй като официално не бе арестуван. Тагърт му напомни, че това лесно може да се промени.

— Разкажи ни още веднъж — започна търпеливо Рийл. — Къде беше в нощта на убийството на Сара?

— Вече ви казах, че не помня, бях пиян. Вероятно съм се скрил някъде, нали бяха от онези типове. Бях уплашен до смърт.

— Бил си уплашен до смърт, напил си се, не си бил в състояние да се защитиш или да разсъждаваш логично, защото...? — попита Рийл.

— Защото съм глупак — отвърна Пит.

Придружи това признание с предразполагаща усмивка, която най-вероятно вършеше работа при повечето момичета, които бе срещал. В интерес на истината, голяма част от тях бяха пияни. Когато видя неумолимите погледи на двете жени срещу себе си, усмивката му се спихна като спукан балон.

— Това не е достатъчно добро обяснение, Пит — каза Тагърт. — На колата ти има дупка от куршум.

— Това не е *моята* кола! Беше на баща ми! Никога не съм я карал, по дяволите. Имам си порше.

— Къде държеше той ключовете?

— Нямам представа. Някъде в къщата, предполагам. Всеки би могъл да ги вземе. Никога не заключвам проклетите врати.

— И нямаш алиби за времето, когато е била убита Сара? — попита делово Тагърт.

— Ако имах, щях да ви кажа, но не, нямам. Искам вече да се върна в килията и да поспя. И... може ли да получа една бира? И барбекю.

Той се надигна от стола си, но Рийл се пресегна и го дръпна надолу.

— Не можеш да си тръгнеш, защото не сме приключили.

— Искам адвокат.

— Нямах право на адвокат — отвърна Тагърт.

Пит насочи пръст към нея.

— Не си играйте с мен. Гледам телевизия. Когато човек каже, че иска адвокат, вие трябва да се ометете от стаята и да не ми задавате глупави въпроси.

— Нямах право на адвокат, защото не си арестуван поясни Рийл.

— Точно така — кимна Тагърт.

— Какви са тези глупости? — възкликна Пит. — В такъв случай искам да изляза!

— Ами добре — каза Рийл. — Онези типове без малко да те убият. Не се съмнявам, че дебнат отвън. Поздрави ги от мое име.

— Не мога да повярвам! — извика Пит.

— Светът не е свършен, нали? — отвърна спокойно Рийл. — Защо не си поемеш дълбоко дъх и не събереш мислите си, за да ни разкажеш къде беше в нощта, когато беше убита Сара?

— Вече ви казах...

Рийл го сграбчи за китката.

— Хайде, напъни се да си спомниш, след което можеш да се върнеш в килията. Не изпускай тази възможност. В противен случай ще се превърнеш в основен заподозрян за

убийството на Сара.

Тя дръпна ръката си и Пит се отпусна на стола. Прокара пръсти през рошовата си коса, въздъхна дълбоко и чертите на лицето му сякаш омекнаха.

— Добре, кажете ми кога точно е била убита.

Рийл му каза.

— Да. — Пит се приведе напред. Направи опит да се съсредоточи и толкова силно сбърчи чело, че веждите му почти се докоснаха. — Да, сетих се! Бях в Ню Орлиънс. В бар „Корал“ на Бърбън Стрийт. Качих се на механичния бик пет пъти и той все ме хвърляше на земята.

— По кое време отиде там и кога си тръгна? — попита Тагърт.

— Пристигнах към единайсет вечерта. Тръгнах си към четири сутринта.

— Има ли кой да го потвърди?

— Един от барманите ми е приятел. Освен това се запознах с едно момиче там. Тръгнахме си заедно. — Пит се усмихна и добави: — Нали разбирате какво имам предвид?

— Имена и телефони, ако обичаш — каза Тагърт.

— Името на приятеля ми е Кайл. Ако позвъните в бара, ще го откриете. Той ми донесе последното питие, доколкото си спомням.

— А момичето?

Пит затършува в джобовете си и откри квадратно парче фолио. Плъзна го по масата. Върху него с дебел черен флумастер бяха написани телефонен номер и име: Лу Ан.

Двете жени впериха погледи във фолиото, без да го докоснат.

— Това е опаковка от презерватив — отбеляза Тагърт с отвращение.

— Знам. Но не намерих къде другаде да пиша.

— Добре, поне си практикувал безопасен секс — каза Рийл. — Искрено съм учудена.

— Не искам да ставам баща. Знаете ли с какви разходи е свързано отглеждането на едно дете? Направо ужас!

Тагърт въздъхна и излезе, за да проведе няколко телефонни разговора. Пит бе отведен в килията.

Помощник-шерифът се върна след трийсетина минути и седна до Рийл.

— Кайл от бара си спомни Пит съвсем ясно. Каза, че е дошъл към единайсет и половина. Запомнил е часът, защото го е очаквал в единайсет. Тъкмо погледнал часовника и започнал да му пише есемес, когато Пит се появил. Тръгнал си малко преди четири, което съответства на показанията на Пит. Може би беше излишно, но говорих и с Лу Ан, която заяви, че двамата с Пит са останали заедно до осем сутринта, когато той излязъл да донесе кафе и кроасани, но така и не се върнал. И тъй като съм жена и не използвам подобни думи, няма да повгоря как го нарече. „Кучи син“ би прозвучало твърде благоприлично.

— Следователно не е възможно Пит да е застрелял Сара и да е шофирал ровъра.

— Няма как — съгласи се Тагърт. — Дори да имаше частен самолет.

— А това означава, че някой друг е взел колата и е убил Сара.

— Така изглежда.

— С други думи, продължаваме да се въртим в омагьосан кръг — въздъхна Рийл.

Уил Роби затвори обемистата папка. Намираше се в отделението на съда, в което се съхраняваха имотните регистри. Служителката го уведоми, че документите не са качени на цифров носител, и това наложи той да извърши проверката по старомодния начин: прелистваше прашните страници на дебелите папки с копия от нотариални актове, които тя му бе донесла.

Документите носеха подписите на страните по сделката. Роби изучи внимателно подписите на Хенри и Елън Барксдейл. Не можеше да се закълне, че те са автентични, но документите имаха съответните входящи номера и нотариални заверки. А това означаваше, че Хенри и Елън са дошли лично и са представили документи за самоличност, макар че всички в града ги познаваха.

Роби откри и документите по сделката, с която баща му и Виктория бяха купили имението от семейството, на което го бяха продали Барксдейл. Погледна прецизния подпис на баща си, строг и стегнат като самия него. Подписът на Виктория бе разпилян и нечетлив.

Преди да си тръгне, реши да се отбие в кабинета на служителката, възпълна жена на шейсет и няколко години, с виненочервена коса. Роби нямаше представа дали нарочно е боядисала косата си в този цвят, или нещо се е объркало, но жената бе ведра и услужлива.

Тя го уведоми, че имението е било продадено от семейство Барксдейл преди малко повече от двайсет години. Купувачи били бизнесмен и съпругата му от Батън Руж. Живели в него доста време, след което го продали на Дан Роби, тъй като остарели и решили да се преместят в по-малка къща. Доколкото знаеше, заминали за Алабама.

— Помня сделката, защото беше най-голямата в целия окръг по онова време — каза служителката.

— Познавах Лора Барксдейл — спомена Роби.

— Много добре знам. Синът ми учеше с теб. Не беше във футболния отбор, но в годината, когато спечелихте щатското първенство, мисля, че цялото училище се чувстваше част от отбора.

— Беше много специално преживяване — отвърна Роби.

— А вие с Лора не бяхте ли крал и кралица на бала?

— Да, бяхме.

Роби не се бе сещал за това много отдавна, но в съзнанието му мигом изникнаха образите на младеж в изцапана с кал и пот футболна фланелка и момиче с тясна рокля и тиара в косата. Церемонията по избор на крал и кралица на бала се бе провела между полувремената на един футболен мач. Лора го бе накарала да обещае, че няма да я изцапа, докато прекосяват терена. Все пак му бе позволила да я целуне по-късно, когато се бяха мушнавали под трибуните секунди преди почивката да свърши.

Спомените го накараха да се усмихне. Когато се върна в настоящето, видя служителката да го наблюдава, ухилена до уши.

— Хубави спомени? — попита тя.

— Много хубави — отвърна Роби. — Значи семейство Барксдейл са продали имота. И какво? Напуснаха града?

— Би трябвало. Ако бяха купили къща тук, щях да разбера. Живея в Кантрел от трийсет години.

— Но нямате представа къде са отишли?

Тя поклати глава.

— Винаги съм се чудила защо продадох имението. Смятах, че то ще остане винаги тяхно. Нали разбирате, като наследство на децата. Та то е било собственост на Барксдейл почти двеста години!

— И оттогава не сте виждали никого от тях?

— Е, видях Емит Барксдейл.

Роби зяпна от учудване.

— Наистина ли? Кога?

— Преди няколко дни.

Роби впери поглед в нея.

— Преди няколко дни?! Тук?

— Да. Тъкмо изкачвах стъпалата пред съдебната палата, а той слизаше по тях.

— Сигурна ли сте, че е бил той?

— Не знам дали си спомняте Емит, но той беше висок и красив и имаше най-сините очи, които някога съм виждала. Знам, че са минали двайсет години и косата му бе оредяла, но мога да се закълна, че беше той.

— Разговаряхте ли с него?

— Тъкмо се канех да го поздравя, и ме спря една колежка, защото искаше да ме пита нещо. Когато приключихме, Емит вече си беше отишъл.

— Но сте сигурна, че излизаше от съдебната палата?

— Абсолютно.

— Имате ли представа защо е бил тук?

— Мога да попитам. Не съм единствената служителка в сградата.

— А ще го направите ли?

Жената излезе и се върна след няколко минути.

— Явно е правил същото като теб. Преглеждал е нотариалните актове.

— По-конкретно?

— Поискал е същите папки.

— За „Дъбовете“?

— Точно така.

— Благодаря.

— За нищо. Напред, „Пантери“! — отвърна тя, припомнила си призива, с които местните насърчаваха отбора на гимназията.

Роби излезе от съдебната палата и видя Рийл, подпряна на колата си.

— Видях автомобила ти. Реших, че си в съда и преглеждаш нотариалните актове.

— Изкопчихте ли нещо от Пит?

— Ако е виновен за смъртта на Сара, е наел някой друг да го направи. По това време е пиел и е правил секс в Ню Орлиънс.

— Много секс правят тия хора тук — отбеляза той.

— Ще ти се, а? — отвърна Рийл.

Роби я погледна.

— Добре, добре — каза тя. — Опитвах се да разведрия настроението. Откри ли нещо в архивите на съда?

— Чиновничката нямаше представа какво се е случило със семейство Барксдейл.

Продали са имението на хората, от които са го купили баща ми и Виктория. Станало е две години след като напуснах Кантрел.

— Добре.

— Тя обаче ми каза, че е видяла Емит Барксдейл, братът на Лора, да излиза от съда преди няколко дни. Проверявал е имотните регистри. Търсил е информация за стария си дом.

Рийл го погледна смаяно.

— Защо му е да го прави? Да не би да възнамерява да го откупи?

— Нямам представа. За какво му е притрябвало?

— От носталгия?

— След толкова години? Защо не го е купил, когато предишните собственици са го обявили за продан?

— Може да не е разбрал тогава. Или да не е разполагал с парите.

— Сещаш ли се за човека, за който ти казах, че се криеше в храстите първата нощ, когато дойдох тук. Реших, че може да е Пит. Сега обаче смятам, че е бил Емит. Мъжът, когото видях, беше по-висок от Пит. И като се замисля... вероятно и по-възрастен. А Емит е с две години по-голям от мен.

— Защо му е да се промъква в имението?

— Не знам.

— Роби, да не би в градината да има заровени трупове? Нали Барксдейл са продали имението и повече никой не ги е виждал?

— Убиваш някого и го заравяш с надеждата новите собственици да не забележат прясно изкопаната пръст? Как ти се струва това?

— Нямам представа каква е вероятността. За пръв път идвам в Мисисипи.

— Невъзможно е — отвърна Роби.

— Какво е твоето обяснение? — попита раздражено Рийл.

— Нямам такава.

— Тогава не отхвърляй моето с лека ръка. Ако семейство Барксдейл е замесено по някакъв начин в последните събития... каква ли е връзката?

— Връщаме се към въпроса, който обсъждахме и преди. Ами ако Кланси е шантажирал някого от семейство Барксдейл?

— Това може да бъде мотив за убийството му.

Роби въздъхна.

— След толкова години?

— Възможно е изнудването да е започнало неотдавна.

— Това предполага, че Кланси е знаел къде са се преместили Барксдейл.

— Възможно е.

— Става прекалено сложно, Джесика.

— Може би ние го правим да изглежда прекалено сложно. Но ако Емит е бил в града, нищо чудно да знае какво се е случило.

— Така е, но нямаме представа къде да го открием.

— Ти каза, че се навъртал край „Дъбовете“. Жената го е видяла да излиза от съда. Значи не се крие. Може да се появи отново.

Роби помълча малко и сбърченото му чело се изглади. Явно му бе хрумнало нещо. Извади снимката на Уендъл и децата.

— Уендъл е починал на шейсет и няколко.

— Добре.

— А с Хенри Барксдейл бяха почти връстници. От едно поколение с баща ми.

— Чакай малко, да не би да казваш, че...

Роби вдигна снимката.

— Ами ако Хенри Барксдейл е направил тази снимка?

Рийл се взираше смаяно в него.

— Доста неочаквано заключение, не смяташ ли?

— Не чак толкова.

— Искаш да кажеш, че Кланси е сключил сделка с Барксдейл? Дай ми нещо, с което да шантажирам Нелсън Уендъл, и ще те оставя на мира?

— Вероятно Уендъл е разполагал с повече пари.

— Но Барксдейл би постъпил глупаво да се довери на Кланси.

— Може да не е имал избор. Пит каза, че баща му е позволил на Уендъл да използва бараката. В първия момент решил, че ще води там жени. Може Уендъл да не е имал намерение да разкрива пред Кланси какво става там. Но въпреки това Кланси е разбрал.

— Това ми се струва по-логично.

— Винаги съм се чудил каква е връзката между Нелсън Уендъл и Кланси. Те не са се движели в едни и същи кръгове. За бога, та Уендъл дори не е живял в Кантрел! Възможно е Барксдейл да е направил всичко това, след като е открил, че двамата с Уендъл споделят обща страст към децата. И така Кланси да се е запознал с Уендъл. С помощта на Барксдейл.

— А може да са възнамерявали да оставят Кланси в неведение относно участието на Уендъл.

— Да. Това ми се струва по-вероятно. Кланси обаче е проявил находчивост, видял е шанса си и е решил да се възползва от него.

— Но нали Барксдейл е напуснал Кантрел едва две години след теб?

— Може би точно тогава Кланси е започнал да го изнудва. Разполагал е със снимките. Това би съсипало репутацията на виден богаташ като Барксдейл. Нищо чудно да е продал къщата, за да се разплати с Кланси.

— Трябва да намерим доказателства за това.

Роби извади телефона си.

— Знам едно място, където умеят да извличат всякаква информация.

Синия отговори на второто позвъняване. Роби му обясни търпеливо ситуацията и изложи молбата си. Чуваше как шефът му си води подробни записки. Когато завърши, каза:

— Интересна теория.

— Надявам се да успееш да потвърдиш, че е нещо повече от теория — отвърна Роби.

— Ще се заема веднага.

— И благодаря, че изпрати Джесика тук. В момента нямаше да разговаряме, ако не беше тя да ме спаси.

— Обичам да се подготвям за всевъзможни изненади. И още нещо, Роби.

— Да?

— Разбирам защо правиш всичко това, дори да не го одобрявам.

— Благодаря — отвърна изненаданият Роби.

— Отношенията ни с баща ми трудно можеха да се нарекат идеални — каза Синия и сложи край на разговора.

Роби погледна Рийл и прибра телефона.

— Ще работи по случая, но няма да разчитаме само на това. Трябва да се захванем с

нещата, с които можем да се справим сами.

— Откъде ще започнем?

— От първата съпруга на Шърман Кланси. Тя беше на изслушването по делото на баща ми.

— Имаш ли представа къде живее? — попита Рийл.

— Не, но съм сигурен, че ще открием адреса.

— Дори да знае нещо, наистина ли очакваш да го сподели с нас?

— Както сама каза, Джес, зависи от начина, по който питаш.

Касандра Кланси не се бе омъжила повторно. И живееше на трийсетина километра от Кантрел.

Когато двамата с Роби поеа по алеята, водеща към голямата, добре поддържана двуетажна къща с паркирано отпред беемве, Рийл отбеляза:

— Явно при развода е получила своя дял от парите на мъжа си.

— Да се надяваме, че ги е похарчила по-разумно от него.

Излязоха от колата и се запътиха към входната врата. Роби почука и след секунди чуа стъпки.

На прага се появи Касандра.

Роби не бе успял да я разгледа добре в съдебната зала, но сега виждаше, че годините не са били благосклонни към нея. Кожата ѝ бе увиснала и осеяна с петна. Косата ѝ беше къдрена толкова безжалостно, че бе изтъняла и толкова оредяла, та скалпът ѝ прозираше на места. Дрехите ѝ обаче бяха скъпи и стояха добре на набитото ѝ тяло, прикривайки умело корема и широките бедра.

— С какво мога да ви помогна? — попита предпазливо тя.

— Аз съм Уил Роби. А това е приятелката ми Джесика Рийл.

Касандра изгледа Рийл, преди погледът ѝ да се върне отново на Роби.

— По дяволите, Уил, променил си се, скъпи. Не те познах. Не че едно време бяхме кой знае колко близки.

— Така е, не бяхме. Но с две от децата ви ходехме заедно на училище.

— Сега се сещам, че те видях в съдебната зала. Тогава обаче не успях да събера две и две.

— Мина доста време.

— Е, ако баща ти е убил Шърм, предай му моите благодарности.

— Явно не сте се погаждали с бившия си съпруг.

— Мразех го от дъното на душата си. Заряза ме заради онази пачавра!

— Съжалявам да го чуя.

— И аз съжалявам — отвърна рязко тя.

— Видях ви да седите до нея в съдебната зала.

Касандра измъкна пакет цигари от джоба си, извади една, драсна клечка кибрит и я запали.

— Времето лекува старите рани. Защо не влезете?

Последваха я вътре и Роби забеляза луксозното обзавеждане на стаите, край които минаваха.

Бившата госпожа Кланси ги изведе на задната веранда през широко отворените френски прозорци. Дворът бе ограден, имаше пейки от ковано желязо и фонтан по средата, който наподобяваше многоетажна сватбена торта. Озеленяването бе дело на професионалисти.

Роби се огледа и каза:

— Радвам се да видя, че се справяте добре във финансово отношение.

Касандра отвърна с гримаса:

— Трябваше да получа повече, но старият Шърм, мръсникът долен, се оказа хитър като алигатор, излязъл на лов. Скри голяма част от парите си. Състоянието, което декларира, когато попълваше документите за развода, бе поне десет пъти по-малко от реалното. Но да, справих се добре. Управлявах парите си разумно. Не ми се наложи да работя. А и кой знае, след като кучият му син умря, без да остави завещание, може да получа още някой долар от наследството.

Тя посочи пълната кана и чашите, оставени на дървената масичка.

— Искате ли студен чай със захар?

Роби отказа, тъй като подозираше, че напитката може да го прати в диабетна кома. Рийл последва примера му. Касандра си наля чай, добави няколко бучки лед и седна. Отпи голяма глътка и премлясна.

— Най-вкусното нещо на света!

— Сигурен съм — отвърна Роби. — Значи парите са дошли от продажбата на правата върху полезните изкопаеми във фермата, която сте притежавали съвместно?

Тя изтръска пепелта от цигарата си и го изгледа, изпълнена с подозрения.

— За какво е всичко това?

— Вървя по следите, свързани с делото на баща ми.

— Разбирам. Не познавах добре и баща ти, но никога не съм чувала лоша дума за него. Той е добър човек. Съжалявам за неприятностите, които му се струпаха.

— Смятате ли, че би могъл да убие бившия ви съпруг?

— Не знам. Мога да ви кажа, че аз лично много пъти съм искала да го убия, но така и не събрах куража за това. — Тя помълча и добави: — Знаеш ли, той се гордееше с теб.

— Кой? Съпругът ви?

— Не. Баща ти.

— Откъде знаете?

— Много пъти седяхме един до друг на трибуните по време на футболните ти мачове. Това беше, преди да се разведа, разбира се. Две от момчетата ми играеха в гимназиалния отбор. Бяха малко по-големи от теб, но продължих да ходя на домакинските мачове и след като те завършиха. Както и да е. Баща ти крещеше като луд. Разказваше на всички около себе си колко е страхотен синът му. Имах чувството, че ще се пръсне от гордост.

— Никога не ми го е казал.

— Някои мъже са такива. Не си спомням и Шърман да е хвалил момчетата си за нещо. Вероятно се е опасявал да не ги разглези, ако започне да ги хвали за щяло и нещяло. Затова глупакът му с глупак така и не им каза една мила дума.

— Предполагам, че някои мъже наистина са такива — отвърна тихо Роби, с което си заслужи остър поглед от Рийл.

Касандра се усмихна и го посочи с пръст.

— А ти изведе „Пантерите“ до титлата в щатското първенство. Единственото хубаво нещо, което се е случвало в Кантрел, откакто се помня.

— Благодаря. — Роби се замисли, тъй като не знаеше как да подходи. — Помня фермата ви. Беше доста голяма.

— И аз не съм я забравила — отвърна тя. — Но спомените ми не са хубави. Така и не

успяхме да изкараме пари от реколтата. Скъсвахме се от работа, а получавахме центове.

— Но после сте продали правата за добив на полезни изкопаеми. И Шърм е вложил парите в онова казино. Тогава доларите са потекли като река. Но сте се развели. Всичко това се е случило за доста кратък период от време. За няколко години.

Тя отново го изгледа, изпълнена с подозрения.

— Явно знаеш много за семейните ни дела.

— Интересувам се от някои неща. Например каква работа е имал съпругът ви с Хенри Барксдейл и Нелсън Уендъл?

Изражението ѝ се промени.

— Нелсън Уендъл? Петролният магнат? Че какво общо би могъл да има той с човек като Уендъл?

Не я бива в лъжите, помисли си Роби.

— Коя енергийна компания откупи правата за добив на полезни изкопаеми в имота ви, госпожо Кланси? — попита Рийл.

Жената се обърна към нея.

— Какво значение има?

— Има, ако става въпрос за „Коустъл Енерджи“.

Касандра се изправи и изрече заплашително:

— Искам да напуснете дома ми. Веднага!

Роби и Рийл не помръднаха.

— Прекалено много хора изгубиха живота си, госпожо — каза Роби. — Бяха убити. Включително съпругът ви. Знаем защо. А вие? Искате ли да бъдете следващата?

Устните ѝ потрепериха, но тя продължаваше да ги гледа предизвикателно.

— Мисля, че трябва да седнете — предложи Рийл — и да поговорим, преди ситуацията да се е влошила още повече.

Касандра седна рязко, допуши цигарата си и трескаво запали нова.

— Има една барака в задната част на фермата. Помните ли я? — попита Роби.

Касандра не отговори. Той извади снимката и я плъзна по масата.

— Това е заснето там, нали?

Касандра погледна към нея, но бързо извърна поглед.

— А мъжът е покойният, но не и непрежалим Нелсън Уендъл — добави Рийл.

Роби почука с пръст по снимката.

— Откъде се вземаха децата, Касандра?

Лицето ѝ почервения и тя задиша с усилие. Хвана се за гърдите и простена:

— Мисля, че получавам сърдечен пристъп.

— А аз мисля, че този пристъп се дължи на страх. Ще повикаме линейка, ако желаете. Но ще продължа да търся отговор на въпроса, който ви зададох. А може да дойде и полицията и тя да ви го зададе.

Касандра задиша нормално и впери в тях поглед, пълен с отрова.

— Не могат да предприемат абсолютно нищо. Пострадалите е трябвало да повдигнат обвинение, преди да навършат двацет и една години. А и срокът на давност е изтекъл отдавна.

— Явно сте знаели какво става, след като сте прочели закона — отбеляза Роби.

Касандра трепереше цялата.

— Ако бившият ми съпруг е извършил нещо нередно, вината е изцяло негова. Аз нямам

нищо общо.

— Откъде вземаха децата?

— Нямам представа за какво говорите.

— Сама казахте, че нищо не ви заплашва, госпожо Кланси. Законът е безсилен.

Тя изтръска пепелта от цигарата си и не каза нищо.

— Децата ви са добре, нали?

— Да — отвърна предпазливо Касандра. — Внуците също. Имам общо шест. Всичките са добре.

— За разлика от децата в онази барака. Да не би двамата със съпруга ви да сте се сприятелявали с разни хора и да сте обещавали да се грижите за децата им, докато работят? А вместо това сте ги водели при двама педофили.

— Напуснете дома ми! — кресна Касандра. — Веднага! Преди да повикам ченгетата!

— Полицията знае, че сме тук — отвърна Роби. — Разследваме случая заедно с шериф Монда.

Касандра едва не изпусна цигарата си.

— Той... той знае, че сте тук?

Роби кимна.

— Шерифът знае много — добави Рийл. — Почти колкото нас.

Касандра запелтечи:

— Т-т-това е недоказуемо. Уверявам ви. Не можете д-д-да ме съдите.

— Но можем да направим така, че всички да научат истината. Може да не ви изправим пред съда, но се питам как децата ви биха приели истината. Или внуците ви.

— Ще ви съдя! Това е клевета! Ще ви съдя! — извика Касандра.

— Най-добрата защита срещу клеветата е истината — каза Роби, извади телефона си и го вдигна високо. — Записах всяка ваша дума.

— Това е... това е... незаконно.

— Така ли? Може да е незаконно, а може и да не е.

— Аз... аз...

— Вие можете да заминете в чужбина и да приемете нова самоличност — предложи Рийл, — защото с живота ви такъв, какъвто го познавате, е свършено. Не мисля, че на хората в Кантрел ще им допадне съжителството със съучастница на педофили. — Рийл огледа хубавата къща и добави: — Надявам се, че си е заслужавало.

Касандра се отпусна на стола си.

— Вижте какво... можем ли да сключим някакво споразумение?

— Какво например? — попита Роби.

— Ще ви кажа каквото знам, а вие ще забравите, че съм била част от всичко това.

— Да чуем първо какво имате да ни кажете.

— Но...

— Да чуем първо — повтори Роби с по-твърд тон.

Касандра най-сетне кимна и се приведе напред.

Угаси цигарата си, пое си дъх и започна:

— Разбирате ли, във фермата наемахме много сезонни работници — каза тя е разтреперан глас. — Идваха всяка година, обикновено от Мексико или Централна Америка. Някои от тях бяха чернокожи или скитници, които се опитваха да свържат двата края.

— Но нямаше бели деца? — попита Роби.

— Не, не си спомням да е имало. Дойдеше ли жътва, работеха в полето по цял ден. Повечето имаха деца... малки деца. Двете с дъщеря ми се грижехме за тях и дори им организирахме нещо като училище. Това беше всичко. Кълна се в Господ!

— Добре, кога нещата се промениха? — попита Роби.

— Един ден дойде Шърм и заяви, че е имал посещение. Хенри Барксдейл научил за децата, които занимавахме в бараката в другия край на фермата. Той имал приятел, който бил готов да плати, ако ние...

— Ако го оставяте насаме с децата за няколко часа дневно? — довърши Рийл.

Касандра кимна.

— Кога се случи това? — попита Роби.

— Не мога да си спомня. Някъде преди двайсет и пет години.

— Дъщеря ви знаеше ли?

— Разбира се, че не! — отвърна рязко Касандра. — Тя е добро момиче. Никога не би... — Въздъхна дълбоко и продължи: — Никога не би взела участие в подобно нещо. Затова я пращам обратно в къщата, когато той идваше.

— Вие обаче не сте имали проблем да се заемете с това? — попита тихо Роби.

От очите на Касандра потекоха сълзи.

— Разбира се, че имах проблем. Но все си повтарях, че всичко е наред, че не вредим на никого. А и онези деца бяха толкова малки, повечето от тях дори не говореха английски. А парите... Божичко, парите бяха...

— ... прекалено много. И са ви накарали да забравите какво се случва с децата — довърши Роби вместо нея.

— Можете да ме съдите колкото искате! — отвърна злостно Касандра. Сетне добави с по-сдържан тон: — Знам, че ще дойде ден, когато Бог ще ме съди, но не познавах тези деца. Те бяха просто част от семействата, които минаваха през фермата. Държа да ви кажа, че родителите им и бездруго не се грижеха добре за тях. Когато бяха при мен, те бяха нахранени, облечени, обучавани...

— ... и сексуално малтретирани — добави Роби.

Касандра изтри сълзите си с ръкава.

— Виждали ли сте Хенри Барксдейл и Нелсън Уендъл в бараката? — попита Роби.

— Веднъж. По правило идваха, след като си тръгнеш. Бяха уговорили всичко с Шърм. Колкото по-малко хора знаеха, толкова по-добре. А и, честно казано, не исках да знам подробности. Един ден обаче се забавих или те подраниха. Не ме видяха, но аз ги видях.

— А децата? — попита Рийл.

Касандра я погледна.

— Кълна се в Господ, че не изглеждаха по-зле от обикновено. Бяха толкова малки... Не знам какво са им правили, но не се отрази на психиката им. Вероятно дори не са разбирали какво се случва. А и никой от родителите не каза каквото и да било, затова предполагам, че децата са запазили всичко в тайна. Ето защо мисля, че са били добре.

— Никое дете не може да преживее сексуално посегателство, без това да му навреди — отвърна гневно Рийл.

— Така е... предполагам — призна Касандра и подсмъркна, когато Рийл я изгледа с нескрито презрение.

— Добре, Шърм е получавал пари за своите... услуги. Кога е започнал да шантажира Уендъл? — попита тихо Роби.

— По-късно, няколко години след като това започна. Не ми каза какво прави, но го принудих да изплати камъчето. Тогава призна кой купува фермата ни.

— „Коустъл Енерджи“? — досети се Роби.

— Да. Разбира се, че в парцела ни никога не е имало нефт или газ. Много добре го знаех. А и никой не бе идвал да проверява, да прави сондажи. Защо тогава една толкова голяма петролна компания ще ни връчи такъв тлъст чек за нашата ферма? Говоря за милиони и милиони долари. Разбрах защо. Заради Нелсън Уендъл.

— Значи сте забогатели?

— Да. А Шърм имаше големи планове. Преди двайсет години се преместихме в хубава къща извън Кантрел. После той се свърза с онези от казиното. Така изкара още пари. Честно казано, останах изненадана какъв добър бизнесмен излезе от него. Всичко вървеше добре. — Тя повиши тон и продължи: — До момента, в който кучият му син се прибра една нош година по-късно и заяви, че ще ме замени с някаква мръсница, с която се чукал зад гърба ми, тъй като тя забременяла с онова леке Пит. Получих си парите, макар да ме прецака и с тях, и си купих това място. А той построи онова чудовищно имение до Кантрел, където двамата с онази пачавра отгледаха Пит. После изрита и нея и останаха двамата с Пит. А той не се изнесе, защото е прекалено мързелив и му харесваше да живее от парите на баща си. Сега е на деветнайсет и не може да си избърше сополите сам.

— Къщата изгоря — отбеляза Роби.

— Чух — отвърна Касандра, без да крие злорадството си. — Предполагам, че това е малка отплата за стореното от Шърм.

— А семейство Барксдейл? — попита Роби. — Продали са имението и са напуснали града. Защо?

— Нямам представа. Знам само, че Хенри беше посредник между Шърм и Уендъл.

— Но той също е бил педофил и Шърм го е знаел — уточни Роби.

— Не, не беше.

— Какво? — попита рязко Роби.

— Знам, че понякога идваше в бараката, когато децата бяха там, но от това, което Шърм ми е казал, съдя, че не се е интересувал от децата. Никога не ги е докосвал дори. Само Уендъл го е правил.

— Но защо тогава се е замесил в това? — попита Рийл. — След като не се е интересувал от деца?

— Много просто. Привлекли са го парите. Шърм ми каза, че Барксдейл вложил огромна сума в някакво начинание, което се провалило. И на практика бил разорен. Щял да изгуби „Дъбовете“ и всичко останало. Испитвал отчаяна нужда от пари в брой, а Уендъл имал достатъчно, за да плаща на всички.

— Следователно Уендъл му е плащал, за да му урежда децата?

— Да.

— Смятате ли, че Шърм би могъл да шантажира и Хенри? — попита Роби. — Да не би затова семейство Барксдейл да е напуснало Кантрел толкова бързо и изненадващо?

Тя поклати глава.

— Шърм беше негодник, но колкото и странно да звучи, държеше на думата си. Нямах да получи и цент, ако Хенри Барксдейл не го бе включил в това. Никога не го забрави. Казвал ми го е неведнъж. Той не би направил нищо, за да навреди на Барксдейл.

— След като са получавали пари, защо са започнали да изнудват Уендъл и са го

принудили да купи фермата на баснословна цена? — попита Рийл.

— Не е толкова трудно да се сети човек. Шърм ставаше все по-алчен. Вярно, получаваше добри пари, но искаше още. Много повече. Имаше планове и се нуждаеше от сериозни суми. Сдоби се със снимки на Уендъл и децата и започна да го изнудва. Шърм наричаше Уендъл кокошката, която снася златни яйца.

— Нищо чудно — отвърна Рийл. — Изглежда, че именно Хенри Барксдейл е дал снимките на Шърм, за да си гарантира, че бившият ви съпруг няма да реши да изнудва него.

Роби изглеждаше объркан.

— Добре, но ако Уендъл бе отказал да плати, какво би могъл да направи Шърм? Ако истината бе излязла на бял свят, той също щеше да загази, защото е бил замесен. И тримата биха могли да влязат в затвора.

— Шърм беше никой. Нелсън Уендъл беше богат, от известно семейство, всички го уважаваха и му се възхищаваха. Шърм нямаше какво да губи, но Уендъл щеше да загуби всичко. Щяха да обвинят Шърм само в изнудване. Докато Уендъл е блудствал с децата. Кое от двете ви се струва по-лошо?

— Звучи логично — съгласи се Рийл.

— Е, може ли да си остане между нас? — попита Касандра с разтреперан глас.

Роби и Рийл станаха едновременно. Роби я погледна и отвърна:

— Времето ще покаже.

Тя помръкна.

— Само това ли можете да ми обещаете? Ще се поболея от нерви.

— В такъв случай смятайте, че сте извадили голям късмет — отвърна Роби. — Защото всички останали са мъртви.

— Ама че мръсница! — възкликна Рийл, когато се качиха в колата.

— Предполагам, че хората са в състояние да оправдаят всяка своя постъпка — отбеляза

Роби и хвърли поглед към голямата къща. — Срещу съответната цена, разбира се.

В мига, в който Рийл включи на скорост, телефонът на Роби издаде сигнал за имейл.

— От Синия.

Прочете го два пъти.

— Нещата приемат неочакван обрат.

— Какво? Да не би да е открил нещо за Барксдейл?

— Човек на име Тед Бънсън е попечител на пациентка в щатска психиатрична клиника, разположена на един час път от тук.

— Кой е Тед Бънсън?

— По всичко изглежда, че истинското му име е Емит Барксдейл.

— Братът на Лора?

— Да.

— Как ли е разбрал Синия?

— Едно от нещата, за които го помолих, беше да издири семейство Барксдейл. Оказва се, че Емит е бил арестуван за шофиране в нетрезво състояние по времето, когато е живял в Кантрел. Тогава са му взели отпечатъци, които впоследствие са попаднали в някоя база данни. Синия е направил проверка и е установил, че отпечатъците на Емит съвпадат с тези на някой си Тед Бънсън. Въпросният господин също е бил арестуван за шофиране в нетрезво състояние преди няколко години.

— И той е попечител на пациентка, настанена в психиатрична клиника?

— На Джейн Смит.

— Джейн Смит? Смяташ ли, че това е истинското ѝ име?

— Тед Бънсън не е истинското име на Емит. Може и тя да се крие зад фалшиво име. Макар и не особено оригинално. Джейн Смит?

— Синия изпратил ли е адреса на този Бънсън?

— Само стар адрес, на който той не живее вече. Но продължават да търсят актуалния. Ако е попечител, то би трябвало да посещава пациентката от време на време. Можем да използваме това, за да го открием.

— Заслужава си пътуването — каза Рийл, подкара и ускори още на алеята.

Психиатричната клиника бе разположена в стара и мрачна на вид сграда. Тухлената ѝ фасада бе покрита с големи петна от влага, а асфалтовата алея, която водеше към нея, бе осеяна с пукнатини и дупки; дори дърветата и моравите, които я заобикаляха, изглеждаха занемарени.

Когато спряха и излязоха от колата, Рийл отбеляза:

— Ако бях пациентка, това място определено нямаше да ме накара да се почувствам по-добре.

Влязоха през централния вход. След кратък разговор със служителката на рецепцията двамата бяха насочени към заместник-директора. Беше нисък и набит мъж на четирийсет и няколко, по риза с къси ръкави, с широка вратовръзка, очила с дебели стъкла и лошо

настроение. Седеше зад бюрото в тесния си кабинет с царственото изражение на абсолютен монарх. На табелката, окачена на ризата му, пишеше ДУГЪН.

В отговор на въпроса им той заяви:

— Не, не можете да посетите госпожица Смит без съответното разрешение.

— Кое то можем да вземем от нейния настойник Тед Бънсън? — попита Роби.

Дугън го изгледа, без да отговори, и вдигна папката, която държеше така, сякаш се готвеше да я метне по тях.

— Или от лекуващия я лекар? — предположи Роби.

— Имате ли разрешение? — попита намръщено заместник-директорът.

— Не.

— В такъв случай не разбирам защо водим този разговор. А сега, ако ме извините, ме чака много работа.

— Има ли друг начин да се срещнем с нея? — попита Рийл.

— Разбира се. При наличие на съдебна заповед. Да носите случайно такава заповед в джоба си? — подметна саркастично Дугън.

— Не, но можем да я получим — каза Роби, извади телефона си и се отдалечи в един ъгъл на стаята, където можеше да проведе разговора на спокойствие.

Дугън остана изненадан от поведението му и погледна обвинително Рийл.

— Да не сте ченгета? Не ми се представихте. А сте длъжни да го направите.

— Всъщност ние сме повече от ченгета — отвърна Рийл.

— Хм, какво означава това? — попита заинтригувано Дугън.

Рийл извади напълно автентична служебна карта, която използваше на територията на Съединените щати. Въпросният документ удостоверяваше, че е служителка на добре известна федерална агенция.

Дугън изпусна папката.

— Вие сте... вие сте...

— Точно така — отвърна хладно тя.

— Но какво правите тук?

— Как е малкото ви име?

— Дъг.

— Добре, Дъг. Разследваме един случай. Той ни отведе до Джейн Смит. Може да е свързан със серия от много жестоки убийства, извършени във вашия прекрасен щат, в които може да са намесени и чуждестранни елементи.

— Чуждестранни елементи? — попита объркан Дугън. — Какво по-точно означава това?

— Означава *тероризъм*.

Дугън зяпна от изумление.

— Тук? В Мисисипи? Шегувате ли се?

— Ни най-малко, Дъг — поклати глава Рийл.

Той зашепна заговорнически:

— За араби ли става въпрос? Или за други? Бих могъл да събера момчетата от ловната дружинка и да погнем тези пустинни плъхове.

— Нямам представа дали са араби. Надяваме се госпожа Смит да ни осветли по този въпрос.

Дугън махна с ръка.

— Няма да извадите късмет, щом разчитате на нея.

— Защо?

— Защото е изкукала, затова!

— В състояние ли е да общува?

— Да, може да говори. Но като четиригодишно дете.

— А може би това е някакъв шифър?

— Чакайте малко! Не разбирате ли какво ви казвам? Тя е... тя е... откачалка. Кой терорист би се хванал с такава като нея? Може да издаде всичко.

— Сигурен ли сте, че не е с всичкия си?

— Мисля, че докторите биха разбрали, ако се преструваше.

— Но ако страда, да речем, от аутизъм или синдром на Аспергер, може да е в състояние да помни информация в големи обеми. Тези данни могат да бъдат използвани за комуникация между отделните терористични клетки — за предаване на планове и заповеди например. А присъствието ѝ тук може да е прикритие с цел да не бъде заподозряна.

— Струва ми се доста невероятно. Араби и Джейн Смит! Освен това никакви араби не са я посещавали. Щяхме да ги забележим, не мислите ли? Това е Мисисипи. В този щат живеят богобоязливи американци, които почитат нашия бог, не техния — изтъкна той.

— Не всички терористи са мюсюлмани. Някои са родени тук. Като Тимъти Маквей, който взриви онази сграда в Оклахома Сити и уби близо сто и седемдесет души.

— Въпреки това... — възрази Дугън, изпълнен със съмнения. — Единственият, който я посещава, е Тед Бънсън.

— Не сме изключили Тед Бънсън от списъка на възможните заподозрени, особено като се има предвид, че това не е истинското му име.

Дугън пребледня.

— Добре, добре. Не знам нищо за това. Но все още не разбирам как мога да ви помогна.

— Вижте какво, Дъг, тръгнахме по следа, която ни доведе тук. Ами ако не ни позволите да се срещнем с Джейн Смит без съдебна заповед, а междувреме се случи нещо? — Тя извади химикалка и малък бележник. — Първото ви име Дъглас ли е?

— Защо? — попита той, изпълнен с подозрения.

— Ще трябва да го включа в доклада си. Ако нещо се обърка и започнат да хвърчат глави, не искам някой да ме сочи с пръст. Разбирате какво имам предвид, нали? Ще трябва да им посоча някой друг. Вас например.

— Но тук има правила, които трябва да следвам. А и директорът е в отпуск тази седмица. Само аз съм...

— Решението е твое, Дъг — каза свойски тя. — Но трябва да ти кажа, че това оправдание няма да ти свърши никаква работа, ако рухне сграда или падне самолет. Какво ще кажеш по телевизията, когато някой репортер пхне микрофона под носа ти? „Съжалявам, следвах правилата“? Пожелавам ти успех.

Дугън сякаш всеки момент щеше да припадне.

— Какво да правя, по дяволите?

— Можеш да ни позволиш да видим Джейн Смит.

— Но така може и да загазя!

— Ще се погрижим за теб, ако някой се опита да ти създаде проблеми. А сега да проверим дали си истински патриот. Дали можеш да поставиш гражданския си дълг над някакви глупави правила.

— Не... не знам.

— Добре, Дъг. Надявам се да не се стигне дотам, но, честно казано, се съмнявам, защото дванайсет души вече изгубиха живота си и не мога да бъда сигурна, че няма да има нови жертви.

— Дванайсет души! В Мисисипи?

— Прочете ли във вестниците за събитията в Кантрел?

Дъг кимна.

— Да, прочетох за две убийства там.

— Броят на жертвите нарасна сериозно, но властите не желаят да се разчува. Не искаме населението да изпадне в паника.

— Мамка му! И смятате, че Джейн Смит е свързана със случая?

— Това е единствената причина да сме тук, Дъг. Не знам за теб, но аз лично нямам време за губене. Опитваме се да опазим Америка от враговете ѝ.

— Да, разбира се. Ясно ми е...

— Следователно да разчитаме на твоята помощ, нали? Не искам да ми се налага да звъня по телефона и да викам подкрепления. Резултатът няма да ти хареса.

Дугън остави папката и изтри потта от челото си.

— Не, вижте какво... няма да е необходимо.

Тя го потуша по рамото.

— Знаех си, че можем да се разберем с теб. Веднага се вижда, че си свестен тип.

Дугън се усмихна.

— Ей, ако това се окаже част от някакъв заговор, ще получи ли медал или някакво отличие?

— Защо не?

Той засия.

— Страхотно! Нямам търпение да се похваля на приятелката ми!

— Какво трябва да направим, за да се срещнем с Джейн Смит?

Заместник-директорът ѝ подаде два пропуска за посетители.

— Вземете ги. Аз лично ще ви заведа при нея.

Роби се върна и попита:

— Какво става?

— Дъг получи прозрение. Ще ни помогне да предотвратим потенциална терористична заплаха.

— Добре. Браво, Дъг. Благодаря ти.

— Няма проблем, сър — козирува Дъг.

Докато вървяха по коридора, Роби попита:

— Колко често идва Бънсън?

— Поне веднъж седмично, понякога и по-често.

— На колко години е Джейн Смит? — попита Рийл.

— На четирийсет според досието.

— А откога е тук?

— От две години.

Дугън спря пред една врата и извади ключ от джоба си.

— Какъв е проблемът ѝ? — попита Роби.

— Както обясних на партньорката ви, тя е пълна откачалка.

- А какъв е медицинският термин, вписан в картоната й?
 - А, да. Шизофрения, ако не ме лъже паметта. Но ще проверя в досието.
 - Имате ли адреса на Бънсън?
 - Мога да проверя и това. Колко време смятате да останете?
- Роби постави ръка на бравата.
- Колкото е необходимо.

Стените бяха боядисани в бледосиво, а подът бе застлан с неособено чист линолеум, който бе започнал да се лющи. Прозорецът гледаше към задния двор на клиниката. Леглото бе разположено до една от стените. До него имаше нощно шкафче. А до нощното шкафче — стол. Имаше още една врата, която най-вероятно водеше към баня и тоалетна. И висок тесен шкаф, който играеше ролята на гардероб.

Това беше всичко.

Площта на стаята едва ли надвишава десетина квадратни метра, прецени Роби. Колкото затворническа килия.

А самата Джейн Смит бе тъкмо това, затворничка. Тя седеше на стола. Беше облечена в бледожълта нощница и носеше протрити бели пантофи. Косата ѝ бе тъмна, подстригана доста късо по начин, който подчертаваше острите черти на лицето ѝ.

Роби затвори вратата и двамата с Рийл пристъпиха към жената, която явно не забелязваше присъствието им. Той впери поглед в лицето ѝ и се подпря с една ръка на стената.

— Добре ли си? — попита Рийл.

Роби поклати глава.

— Не знам. Има нещо...

И пристъпи по-близо до жената.

Тя най-сетне вдигна глава и го погледна. Очите ѝ се разшириха, а тялото ѝ сякаш се сви. Сведе очи към пръстите си, които въртеше в скута си, сякаш се опитваше да нареди кубчето на Рубик. Захили се, после се закикоти и накрая спря внезапно, преди да започне отначало.

Роби приклепна пред нея.

— Госпожице Смит?

Тя не реагира, а продължи да суче пръсти и да издава странни звуци.

— Лора?

Тя го погледна, когато произнесе името.

Роби чу как застаналата зад него Рийл ахва от изумление. Извърна се и я погледна.

— Лора Барксдейл? — попита Рийл. — Наистина ли е тя?

Роби отново насочи вниманието си към жената на стола.

— Не знам. Но... прилича на нея.

Рийл пристъпи напред.

— Невъзможно е да затвориш човек в лудница под фалшиво име, Роби.

— Така ли? Да не би да смяташ, че Джейн Смит е истинското ѝ име? — отвърна нетърпеливо той.

— Носиш ли снимката?

Роби я извади от джоба си и ѝ я подаде. Рийл я сравни с жената пред себе си.

— Определено има прилика — призна тя. — Брадичката, очите, косата. Но има и нещо различно. Все едно някой е взел образа на Лора, променил го е и е получил тази жена.

— Изглежда по-ниска от Лора — прецени Роби, макар жената да продължаваше да седи на стола. — Тя беше един и шейсет и осем, макар че може да е изгубила няколко сантиметра оттогава. Тази е доста по-слаба. Прегърбена. Вероятно седи така по цели дни.

— Това би накарало всеки да изглежда по-нисък. А и най-вероятно не прави никакви

физически упражнения.

— Изминаха повече от двайсет години — заяви раздразнен Роби. — Не мога да преценя дали е тя.

— Но как Лора Барксдейл би могла да се озове тук под фалшиво име? И брат ѝ, който също използва фалшиво име, да стане неин попечител?

— Нямам представа.

— Имало ли е някакви проблеми в семейството?

Роби се изправи и я погледна.

— Лора беше много позитивен човек и когато имаше проблеми, не позволяваше това да си проличи.

— Което означава, че нещо в семейството не е било наред.

— Никога не е говорила за това, но винаги съм подозирал, че не е щастлива. Не беше лесно да отговаряш на очакванията, които носи името Барксдейл. Сега знаем в какво е бил замесен баща ѝ. Вероятно отговорът е там, макар и само донякъде.

— Може да е разбрала и затова да е искала да избяга с теб.

— В такъв случай защо не го направи? — попита Роби.

— Сигурно не е имала възможност.

— Видях я в къщата онази нощ. Изглеждаше добре. Не беше затворник. Освен това ѝ писах. Оставях ѝ съобщения на телефонния секретар. Така и не получих отговор.

— Ти си момче.

Обърнаха се и видяха Джейн да ги гледа. Сочеше Роби и се усмихваше свенливо.

— Ти си момче — повтори тя.

После посочи Рийл и каза:

— А ти си момиче.

Изглеждаше доволна от себе си, че е направила подобно заключение.

— Точно така — отвърна Роби и отново приклепна пред нея. — Аз съм Уил. Уил Роби.

Изчака да види дали името или лицето му ще събудят някакъв спомен в нея.

— Уил?

— Точно така.

— Кое е това момиче, Уил?

— Аз съм Джесика — представи се Рийл. — А ти как се казваш? Обзалагам се, че имаш много хубаво име.

— Джейн. Това хубаво име ли е?

— Да, много. А фамилията ти?

Джейн изглеждаше объркана от въпроса.

— Аз съм Джейн. А вие как се казвате?

Роби и Рийл се спогледаха.

— Джейн, Тед често ли идва да те види? — попита той.

Тя кимна.

— Носи ми разни неща за ядене. Обичам да ям, но не и храната, която приготвят тук. — Тя заговори тихо, почти шепнешком: — Тук готвят големи гадости!

— Ще те посети ли днес?

Тя кимна отново.

— Той идва да ме види. Носи ми разни неща за ядене. Вкусни, не гадни.

— Но днес не е идвал? — попита Роби.

Джейн кимна.

— Тед идва да ме види.

Роби въздъхна и се изправи.

— Какво обичаш да ядеш, Джейн?

— Хамбургери и пържени картофи — отвърна тя, без да се замисля. — Те не са гадни.

Тед ми носи хамбургери и пържени картофи, защото не са гадни.

— Някой друг посещава ли те? Майка ти или баща ти например?

— Хамбургери и пържени картофи. Те са ми любимите.

Тя стана от стола, загътри крака като старица, отиде до прозореца и впери поглед навън.

Загледа се в едно самотно дърво и птиците, които прелитаха край него.

Джейн ги посочи и попита:

— Какви са тези неща?

Роби застана до нея.

— Наричат се птици.

— Как правят това? — попита тя, заподскача и размаха ръце. — Как? — Погледна въпросително Роби.

— Имат крила и могат да летят.

По изражението ѝ заключи, че няма представа какво означава това. Джейн се върна на стола, прегърби се отново и започна да суче пръсти. А после и да се кикоти. Приличаше на малко дете, което си играе в своя въображаем свят.

— Видях един „Макдоналдс“ по пътя — каза Рийл. — Може би тази храна ще освежи паметта ѝ.

— Не мисля, че изобщо има памет. Трябва да приемем нещата такива, каквито са. Чудя се какви лекарства взема.

— Дъг може да ни каже.

Когато го попитаха няколко минути по-късно, Дугън прочете имената на три различни медикамента, които откри в досието на Джейн Смит.

— Това са антипсихотици — каза Рийл.

— Точно така, откъде знаете?

— Какво е състоянието ѝ? — попита Роби.

— Бях прав. Според досието страда от шизофрения и биполарно разстройство.

— Тя разговаря с нас. Очевидно не е с всички си, но изглеждаше сравнително спокойна.

— В такъв случай сте дошли в един от добрите ѝ дни. Не сте я виждали в какво се превръща, когато остане без лекарства. Случвало се е веднъж-два пъти заради някакви неразбории с доставките. Уплаших се да не се самоубие. Пищеше и удряше главата си в стената, крещеше, че някакви хора се опитват да я изядат. Стресна всички ни. Определено не е нормална. И дори с помощта на лекарствата не е в състояние да се грижи за себе си. Ще подпали къщата си и ще си мисли, че си прави барбекю.

— Със съдебно решение ли е настанена тук, или е постъпила доброволно?

— Със съдебно решение.

— Кой е подал иска?

— Не разполагам с такава информация. Ще трябва да попитам някого, ако се интересувате от подробности.

— Бънсън идвал ли е днес? — попита Роби.

— Не.

— Имате ли адреса му?

Дугън им подаде лист хартия.

— Живее на трийсетина минути западно от тук.

— Какво можете да ни кажете за него?

— Симпатичен човек. Носи на Джейн храна и разни неща. Разменяли сме по няколко думи, но нищо повече.

— Говорил ли е някога за семейството си? За Джейн? Какво се е случило с нея?

— Не, нищо такова.

— Каква тогава е връзката между тях? Роднини ли са?

— Нямам представа. Не ми влиза в работата. За нас е важно, че той е попечителят ѝ. И че документите са наред.

— Джейн обича ли „Биг Мак“? — попита Рийл.

— На два-три километра по шосето има „Макдоналдс“. Минали сте покрай него на път за насам. Там се отбива и Бънсън — каза Дугън.

— Благодаря.

— Да не забравите медала ми — извика след тях заместник-директорът.

Отскочиха до „Макдоналдс“ и купиха „Биг Мак“, пържени картофи и кока-кола, след което се върнаха и ги връчиха на Джейн.

Тя разопакова бургера много внимателно и го изяде бавно, облизвайки соса от пръстите си. После изяде и картофчетата едно по едно, като оглеждаше всяко по няколко секунди, сякаш се чудеше какво е това, преди да го пхне в устата си и да го сдъвче старателно. Изпи колата на малки, неуверени глътки. Оригна се шумно и се огледа смутено.

— Това беше лошо — изрече тя със съжаление. — Не биваше да го правя.

— Случва се — успокои я Рийл.

— Коя си ти? — попита Джейн и я изгледа недоверчиво. — Да не би да искаше да ми вземеш хамбургера? Ти си момиче.

По-късно, когато вървяха към колата, Рийл попита:

— Наистина ли смяташ, че това може да е твоята Жулиета?

— Не знам. Дори да ѝ вземем отпечатъци, едва ли ще я открием в някоя база данни.

— Шизофренията може да сполети всекиго по всяко време. Случва се и с тийнейджъри. Всъщност значителна част от пациентите са диагностицирани между осемнайсетата и двайсет и първата си година.

— Но ако това е Лора, която е на четирийсет и е постъпила тук преди две години, значи диагнозата ѝ е поставена на трийсет и няколко.

— Не, тя е дошла *тук* преди две години. А дотогава може да е била в друга клиника. Възможно е някой да я е гледал в дома си, а когато е станало прекалено трудно да се грижи за нея, да я е настанил в клиника. Няма как да открием тези неща, без да се заровим по-надълбоко в миналото ѝ и в историята на заболяването.

— По дяволите, възможно ли е да се е променила толкова много? — възкликна Роби.

— Както сам каза, минали са двайсет и две години. Не си я виждал по-дълго, отколкото си я познавал. Хората могат да се променят до неузнаваемост, Роби. Особено в нейното състояние.

— Предполагам.

— Да поразсъждаваме логично. Ако е настанена тук със съдебно решение, трябва да е имало и съдебно изслушване. Освен това как са превърнали Лора Барксдейл в Джейн Смит? Това е невъзможно.

— Освен ако не са я представили на съда като Джейн Смит със съответните документи — отбеляза Роби.

— Но с каква цел? Да я лишат от нейния дял от наследството? Не ми се струва, че Хенри Барксдейл се е замерял с пари. А тя очевидно не е с всичкия си. И би трябвало да бъде на подобно място, което да ѝ осигури лекарска грижа, прием на медикаменти и прочие. Очевидно е, че не може да се справя сама.

— Но това не обяснява какво се е случило с нея. Освен, както сам каза, да е заболяла внезапно от шизофрения.

— Когато се случи подобно нещо — в зависимост от сериозността на състоянието, разбира се, човек може да се справи и с помощта само на лекарства. И да води относително нормален живот. Всеки случай е различен, но ако Джейн взема три мощни антипсихотични медикамента, а умственото ѝ развитие е като на четиригодишна, има и нещо друго.

— Възможно ли е да е претърпяла необратимо мозъчно увреждане? — попита Роби.

— Да.

— Но как? От нараняване?

Качиха се в колата и Рийл запали двигателя.

— Може би този Тед или Емит ще ни даде отговорите, които търсим — каза тя.

— Е, този човек определено не е богат — заяви Роби, когато навлязоха в квартала, в който Емит Барксдейл живееше под името Тед Бънсън.

Домовете и дворовете изглеждаха в добро състояние, но самите къщи бяха стари и скромни.

— Значи теорията ми за наследството отива по дяволите.

Спряха на алеята пред дома на Барксдейл. Отпред бе паркирана десетгодишна тойота. Дворът беше малък, но добре поддържан, а на верандата бяха наредени саксии, макар цветята в тях да изглеждаха оклюмали от жегата. Излязоха от колата и тръгнаха към къщата. Роби погледна наляво и видя жена да полива леха с цветя. Вдясно мъж ремонтираше колата си на алеята пред дома си. Никой от тях не обърна особено внимание на Роби и Рийл.

Роби почука на входната врата. И зачака. Отвътре не се чу никакъв звук. Почука отново. И пак нищо.

— Смяташ ли, че има повече от една кола? — попита Рийл.

— Не знам. Навесът е прекалено малък за две.

— Тед ли търсите?

Извърнаха се и видяха жената, която поливаше цветята, да се взира в тях с маркуча в ръка.

— Да — отвърна Рийл. — Имате ли представа дали си е у дома?

— Би трябвало. Има само една кола.

— Виждали ли сте го скоро?

Жената се замисли.

— Може би преди два-три дни. Паметта ми не е толкова добра, колкото беше.

— Може да е заминал някъде със семейството си — предположи Рийл.

— О, той няма семейство. Нито жена, нито деца.

— Добре ли го познавате? — попита Роби.

Жената се намръщи.

— Не чак толкова. Той е мил и любезен, но и доста затворен.

— А знаете ли какво работи?

— Кой сте вие?

— Опитваме се да открием Тед, за да го попитаме за Джейн Смит.

Жената ги изгледа объркано.

— Той е неин попечител. Тя е пациентка в психиатрична клиника. Разполагаме с информация, която трябва да предадем на господин Бънсън.

— Опитайте ли по телефона или по имейла?

— Информацията трябва да бъде предадена лично — отвърна Роби. — Въпросът е сериозен.

— О, разбирам. Не знам какво да ви кажа. Нямах представа, че е нечий попечител.

— Мисля, че може да си е вкъщи — обади се мъжът, който поправяше колата си.

Изтри ръце в един парцал и закрачи към тях.

— Полицаи ли сте? Да не би Тед да е загазил?

— Не мога да кажа. Трябва да разговаряме с него. Смятате, че си е у дома? Защо?

— Колата е в абсолютно същото положение, в което беше и преди два дни. Тед

обикновено паркира под навеса. Така слънцето не я напича. А и щях да чуя, ако беше запалил двигателя. Спя много леко.

— Не сте ли излизали от вкъщи?

— Не и през последните три дни. Съкратиха ме, затова си запълвам времето, като поправам разни неща у дома. Изобщо не съм излизал.

— Видяхте ли Тед да си идва? — попита Рийл.

— Да, преди два дни. И колата му не е помръдната от тогава.

— Как можете да сте сигурен? — попита Роби и хвърли поглед към автомобила.

— Аз съм монтьор. Имам набито око за такива неща. Виждате ли задната лява гума? Тя е лепена. Има едни жълти знаци отстрани. Виждате ли онази жълта стрелка? Тя сочи право надолу. Остана в това положение, когато Тед паркира колата. Направи ми впечатление, защото го попитах какво се е случило с гумата. Отговори ми, че се е забил пирон и се е наложило да я залепи. Отидох и огледах кръпката, за да се уверя, че всичко е наред. Тогава видях и стрелката. Каква е вероятността да я паркира втори път и стрелката да остане в абсолютно същото положение?

— Нищожна — призна Роби. — Наистина имате набито око.

Той погледна към входната врата, после към Рийл.

— Какво мислиш? — попита я.

— Мисля, че трябва да проверим дали си вкъщи.

— Смятате ли, че може да му се е случило нещо? — попита жената.

В отговор Роби и Рийл извадиха оръжията си.

— Ако не се върнем след пет минути, извикайте ченгетата — каза Роби.

Жената изглеждаше така, сякаш щеше да припадне всеки момент, но мъжът отвърна:

— Ясно, пет минути.

Погледна часовника си, когато Роби се запъти към входната врата, а Рийл заобиколи къщата, за да мине отзад.

Роби отключи вратата за секунди. Рийл счупи един от стъклените панели на задната врата, пресегна се и завъртя топката на бравата. Срещнаха се по средата на първия етаж, след като всеки бе проверил своята половина от партера.

Погледнаха стълбата към втория етаж.

— Господин Бънсън? — извика Роби. — Трябва да говорим с вас. Всичко наред ли е?

Единственият отговор бе тишината.

— Става все по-странно — отбеляза Рийл.

Заизкачваха стъпалата с насочени напред пистолети.

Влязоха първо в едната спалня, после в другата. Накрая стигнаха банята в дъното на коридора и търсенето им приключи.

Бънсън лежеше във ваната. В нея нямаше вода, но той беше гол. Очите му бяха отворени. Не дишаше. И то от доста време. Между краката му имаше засъхнала кръв.

Пристъпиха по-близо.

— По дяволите! — възкликна Роби.

Гениталиите на мъжа бяха отрязани.

— Това Емит ли е? — попита Рийл.

— Определено прилича на него. И на мъжа, когото видях да се крие в храстите около „Дъбовете“.

— Не виждам други рани. Като изключим факта, че някой го е превърнал в евнух.

Съмнявам се, че е умрял от загуба на кръв.

Роби се наведе и докосна ръката на мъртвеца.

— Не се е вкочанил.

— Случило се е през последните двайсет и четири часа.

Рийл извади телефона си и набра 911. Въздъхна уморено и каза:

— Така ще се запознаем с всяко ченге в Мисисипи.

Позвъниха и на Тагърт, която се появи час след местните полицаи.

Роби и Рийл дълго обясняваха на ченгетата какво се е случило, но когато Тагърт пристигна, поговори с колегите си и вероятността да ги арестуват за незаконно проникване в чужда къща изглеждаше нищожна.

Местният следовател Клайд Дрискол беше млад и очевидно притеснен. Бе споменал на Тагърт, при това достатъчно високо, за да го чуят Роби и Рийл, че това е първото му убийство, откакто е назначен преди пет години.

Тагърт предложи помощта си и препоръча на Дрискол да се възползва и от услугите на Роби и Рийл. Докато съдебният лекар оглеждаше тялото, четиримата провериха под лупа местопрестъплението, а и цялата къща.

Барксдейл явно бе спал в леглото си, защото пижамата му лежеше на пода до него.

— Възможно е убиецът да го е съблякъл тук — предположи Дрискол. — По пижамата няма кръв.

Откриха финансови документи на името на Тед Бънсън, които подсказваха, че Барксдейл си е осигурявал прехраната чрез инвестиции. Не беше богат, но бе изкарвал достатъчно, за да живее скромно. Намериха сметки за медицински разходи, свързани с Джейн Смит. Сумите се оказаха значителни.

— Възможно е това да е причината за скромния му начин на живот — предположи Рийл.

— Помня Емит от времето, когато живееше в Кантрел — каза Тагърт. — И макар да беше отдавна, мога да заявя със сигурност, че това е той.

Роби кимна.

— Макар че годините са му се отразили зле.

— А и смъртта не се отразява добре на никого — отбеляза Тагърт.

Роби и Рийл бяха разказали за срещата си с Джейн Смит в психиатричната клиника.

— Наистина ли смяташ, че тя може да е Лора Барксдейл?

— Ще ти отговоря по следния начин: не мога да бъда сигурен, че не е Лора.

Откриха една-единствена вещ от предишния живот на Емит в Кантрел като член на богатата и влиятелна фамилия Барксдейл. Снимката стоеше на масата в спалнята. Предполагаха, че на нея са били заснети четиримата в семейството. Лицата на Лора и Хенри обаче бяха изрязани.

— Добре — каза Роби. — Двама са заличени, двама са останали. Майката и синът.

— Какво символизира това? — попита Тагърт, която се взираше в снимката с двете дупки.

— Възможно ли е Лора да е в клиниката, а бащата Хенри някъде другаде? — попита Роби.

— Смяташ, че Хенри е дошъл тук и е убил собствения си син? — попита изумена Тагърт.

— Не знам — призна Роби. — Това е само една от многото възможности. Но да отреже гениталиите му...?

В къщата намериха множество библии и книги на религиозна тематика, което им подсказа, че Емит Барксдейл е бил дълбоко вярващ. Откриха, че дори е бил младши

проповедник в местната баптистка църква.

— Не помня Емит да беше религиозен — отбеляза Роби.

— Нито пък аз — потвърди Тагърт. — Беше купонджия, който правеше каквото си искаше с когото си искаше. Веднъж се беше напил и си пробва късмета дори с мен.

Роби я погледна изненадан.

— И какво стана?

— Носът му зарасна след доста време.

— Някои хора откриват религията в по-зряла възраст — обади се Рийл. — Може би за да изкупят греховете си от миналото.

Дрискол бе наредил на един от хората си да поръси рамката на снимката с прах за снемане на отпечатъци, след което да извади самата снимка и да повтори процедурата с нея.

— Какво е това? — попита криминологът.

Бе обърнал снимката от другата страна. На гърба ѝ имаше надпис, който изглеждаше сравнително скорошен. Тагърт прочете на глас всяка буква и цифра.

— Л осемнайсет, Калвин, Л-Н-Х.

Криминологът изгледа останалите.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Може да е код — предположи колебливо Рийл.

Дрискол кимна.

— Разполагаме със специалист по тези неща. Ще му го възложи.

Прибра снимката в плик за веществени доказателства и го запечата.

— Това, което не открихме, също е много интересно — каза Рийл.

— И какво не сме открили? — попита заинтригуван Дрискол.

— Смартфон или компютър — отговори му Тагърт. — Повечето хора имат и едното, и другото. А всеки има или едното, или другото.

— Може убиецът да ги е взел — предположи Рийл.

— Вие ни обясните възможната връзка със събитията в Кантрел — каза Дрискол. — Но кой би искал да убие този Емит Барксдейл?

— Шърман Кланси, Джанет и Сара Чизъм, а сега и Емит Барксдейл. Възможно е всички тези убийства да са свързани — каза Рийл. — Просто не знаем как точно.

В стаята влезе съдебният лекар, дребничка, четирийсетинагодишна жена с къса кестенява коса.

— Добре, ще трябва да отнесе тялото и да направя аутопсия, но предварителното ми заключение е, че жертвата е отровена.

— Отровена? — възкликна Тагърт. — С какво?

— Не мога да знам, докато не излязат резултатите от токсикологията, но смъртта е настъпила вследствие на отравяне. Забелязах кървава пяна в устата. Натиснах леко горната част на трахеята и излезе още пяна. Това предполага отрова от рода на цианида.

— Ако е цианид, колко време е изминало, преди да умре? — попита Тагърт.

— В случай, че става въпрос за чиста киселина, около десет минути. При калиевия или натриевия цианид времето е половин час. Гадна работа. Фатален е дори в малки дози и действа сравнително бързо. — Жената се усмихна. — Убиецът явно е почитател на Агата Кристи, защото това е един от любимите ѝ начини за убийство. Токсикологичните изследвания ще отнемат известно време, но ще ви съобщя резултатите веднага щом приключи аутопсията. Цианидът оставя следи в организма. Ще започна аутопсията веднага щом

откараме тялото. Ще имам предварителни резултати до няколко часа.

— А... отрязаната част? — попита Дрискол с явно неудобство.

Съдебната лекарка присви устни.

— По-скоро *отсечена*. Останала е малка вдлъбнатина на мястото, където оръжието — вероятно сатър — се е стоварило върху стените на ваната. Не съм психиатър, но определено бих потърсила в този акт някакъв символизъм.

Тя си тръгна, а останалите се спогледаха.

— Явно убиецът му е дал отровата по някакъв начин — каза Тагърт.

— Което предполага, че жертвата го е познавала — заключи Дрискол.

Следователят изглеждаше едновременно доволен и изненадан от себе си, че е стигнал до този извод.

Рийл се усмихна едва забележимо и каза:

— Отлично предположение. Но трябва да отбележа, че жертвата е била с пижама и е спала в леглото си.

— Вярно — съгласи се унило Дрискол.

Тагърт продължи:

— Отровата го е убила. После някой е свалил пижамата му и го е замъкнал до банята. Трябва да е бил доста силен, защото Барксдейл е едър.

— Може да са били двама — предположи Дрискол.

— Възможно е — съгласи се Рийл. — Но все някой трябва да е видял този човек или тези хора да идват или да си отиват. Съседът например е забелязал, че колата на Барксдейл не е карана от два дни.

— В такъв случай най-добре да поговоря с него — разбърза се Дрискол.

— Ще дойда с теб — каза Тагърт.

След като те излязоха, Роби и Рийл седнаха на два стола и забиха погледи в пода.

— Защо са го убили? Заради връзката му с Джейн Смит? Коя е тя? Лора Барксдейл? В такъв случай защо е толкова важно да бъдат премахнати всички тези хора? Свързани ли са помежду си тези убийства?

— Трябва да имат нещо общо със случилото се преди толкова много години. С хлапетата в онази барака. С Хенри Барксдейл. С Шърман.

— А може би и с Джейн Смит — предположи Роби.

— Би било чудесно, ако можехме да я идентифицираме като Лора или да отхвърлим възможността да е тя.

— И да разберем защо Емит е бил неин попечител и е живял под чуждо име.

— Смяташ ли, че Хенри е още жив?

— Възможно е. Той е на възрастта на баща ми.

— Освен ако някой не е убил и него.

— Какъв мотив би могъл да има?

— Сключил е с Кланси сделка, която, ако излезела наяве, щяла да съсипе единственото, което му било останало — доброто му име. Затова е убил Кланси. Разбрал е, че има вероятност той да е споделил нещо с двете сестри Чизъм. Или пък те са разбрали за него и са се опитали да го изнудват. Не забравяй думите на Ема, която заяви, че Джанет е знаела голяма тайна. И че щяла да се срещне с някой, който бил свързан с важни хора в града. Може да е имала предвид семейство Барксдейл, макар отдавна да са напуснали Кантрел. Затова ги е убил.

— А синът му Емит?

— Знаел е какво е направил баща му и е трябвало да умре.

— Предполагам, че е възможно — отвърна Рийл, — но в теорията ти има твърде много бели петна, включително отрязаният пенис. Да не забравяме, че не сме опитни детективи, Роби. В тази област сме същите аматьори като този Дрискол.

— Не, обучени сме да забелязваме и най-незначителните подробности, да виждаме онова, което другите пропускат.

— Така е, но аз лично не виждам нищо освен мъгла.

— Докато убиецът вижда отлично ситуацията.

Рийл го погледна и каза:

— Чудя се коя ли ще е следващата жертва.

Роби и Рийл се върнаха в „Дъбовете“, където завариха Малкия Бил Фалконър. Чакаше ги на верандата.

— Всичко наред ли е? — попита Роби.

Малкия Бил поклати глава и Роби видя зачервените му очи и подпухналото му лице.

— Баща ти ли?

Младежът кимна и избърса очите си.

— Почина тази сутрин. Мама го открила в караваната.

— Много съжалявам — каза Роби.

Рийл сложи ръка на рамото на Бил и каза:

— Знам колко е трудно.

— Беше само на четирийсет и една. Прекалено млад беше, за да умре — отвърна той.

— Прекалено млад — съгласи се Роби.

— Погребението е в четвъртък, ако искате да дойдете.

— Ще бъдем там — отвърна Роби. — Двамата с майка ти имате ли нужда от нещо?

Малкия Бил поклати глава.

— Ще се справим. А и знаехме какво предстои.

— Да — каза тихо Роби.

Младежът се качи в старата си раздрънкана кола и потегли. Роби го проследи с поглед. В гърдите му се надигаше гняв.

— Добре ли си? — погледна го Рийл.

— Трябва да отида на едно място.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Не, трябва да го направя сам.

Трийсет минути по-късно Роби спря пред кабинета на доктор Холоуей.

Подмина с енергична крачка сестрата на рецепцията, която забърза след него, възмутена от безцеремонното нахлуване.

Когато Роби влетя в кабинета на Холоуей, го завари да прелиства някакви документи. Лекарят вдигна поглед и видя Роби и сестрата зад него.

— Той няма записан час, докторе — обясни сестрата. — Опитах се да му попреча да влезе...

— Всичко е наред, Гладис — отвърна той. — Ще го приема.

Роби затвори вратата и застана пред Холоуей, който погледна превръзката му.

— Как е ръката?

— Чухте ли? — попита Роби.

— За кое?

— За Били Фалконър! Починал е!

— Да, чух. Анджи ми позвъни.

Роби остана изненадан от думите му.

— Анджи ви е позвънила?

— Да, в края на краищата бях негов лекар. Искате ли да седнете?

— Не, ще остана прав — отвърна гневно Роби.

— Добре. Доколкото разбирам, не приемате начина, по който лекувах Били, нали така?

— Да.

Холоуей кимна.

— Затова поисках позволение на госпожа Фалконър да споделя с вас подробности около диагнозата и лечението на нейния съпруг. Разпоредбите на Закона за защита и достъп до медицинските данни на пациентите не ми позволяват да обсъждам подобни въпроси с трети лица, без предварително да съм получил съответното разрешение.

— Знам — отвърна рязко Роби. — И тя ли каза, че можете да говорите с мен относно болестта и лечението на Били?

— Да. Моля ви, седнете, господин Роби. Ще отнеме известно време.

Роби придърпа един стол и седна.

— Знам, че сте от Кантрел — започна Холоуей, — а това означава, че разбирате историята на нашия щат, която е изпълнена с... как да се изразя... с доста мрачни страници.

Роби не реагира.

Холоуей събра длани и продължи:

— Баща ми, господин Роби, също беше лекар. Добър лекар. Опитен професионалист, който умееше да намира подход към проблемите на своите пациенти. — Докторът помълча и уточни: — Стига тези пациенти да бяха бели. Ако бяха чернокожи, той се държеше по различен начин, най-вече защото отказваше да лекува чернокожи. И ги обиждаше с най-ужасните епитети, за които можете да се сетите.

— Бил е расист?

— Абсолютно. В най-висша степен. Което бе нещо обичайно за хората от неговото поколение, особено в най-южните щати. Ако беше жив, тази година щеше да навърши деветдесет и четири. Аз бях най-малкият от седем деца. Единственият, който тръгна по стъпките на баща ни и стана лекар. Половината от братята и сестрите ми последваха примера му и изповядват расовите му възгледи, останалата половина прекрачиха смело в двайсет и първи век. Причислявам себе си към втората група.

— Добре — каза Роби нетърпеливо, — но какво общо има това с Били?

— Когато господин Фалконър дойде при мен, аз му направих задълбочени изследвания — рентгенови снимки, кръвна картина и всякакви тестове, включени в диагностичния протокол. Може да съм лекар в малък град, но получих отлично образование, а в началото на медицинската си кариера бях хирург трансплантолог. В дългата си практика съм се сблъсквал с множество случаи на ракови заболявания, някои безнадеждни, други лечими.

Реших да проявя повече предпазливост от обичайното и изпратих резултатите от изследванията на господин Фалконър на мой добър приятел и колега, който е ректор на Факултета по радиационна онкология към Медицинския център в Университета на Мисисипи. Той е световен авторитет в тази област. Потвърди диагнозата ми за рак на белите дробове в четвърти стадий. Метастазите му бяха достигнали други жизненоважни органи, включително мозъка и черния дроб. Костите също. Съществуват известни варианти на терапия на този етап, но нито един от тях не дава реалистичен шанс за удължаване на живота. Става въпрос за силно агресивен рак с много ограничени възможности за лечение.

Въпреки това обсъдихме различните варианти, включително лъчетерапия, химиотерапия и комбинация от двете. Проучих дори някои експериментални лечения, които се провеждат в различни щати, но за съжаление, по различни причини господин Фалконър не отговаряше на критериите за участие в тях. При всички случаи лечението щеше да бъде

тежко и да му осигури едва няколко месеца повече. И нямаше да подобри качеството на живота му. Обсъдих това със семейство Фалконър, което взе решение да се откаже от каквото и да било лечение. Целта бе да доживее отреденото му време колкото се може по-комфортно и безболезнено.

— Но Били ми каза, че не взема нищо освен кислород!

— Били така и не разбра голяма част от нещата, които му обясних. Не притежаваше медицински познания, а мозъкът му вече бе увреден от рака. Краткосрочната му памет беше в лошо състояние, пропускаше важни детайли...

— Но си спомни най-подробно финала на щатското първенство по футбол! — прекъсна го Роби.

— Това не ме учудва. Както вече казах, засегната бе краткосрочната му памет. Спомените отпреди много години биха могли да бъдат кристално ясни. Когато краят наближи, съзнанието търси... известна утеха. Някакво щастие. Предполагам, че това прави последните мигове по-поносими.

Роби кимна.

— Вероятно — каза тихо той.

— Анджи Фалконър обаче е много интелигентна и добре разбираше какво правим. Били поемаше дневната си доза морфин и прочие обезболяващи посредством интравенозен порт на предмишницата му. Той получаваше всички възможни грижи и медикаменти предвид обстоятелствата. Целта им бе да ограничат максимално страданията му. Често го посещавах, за да му дам лекарствата лично и да проверя състоянието му, а когато няха възможност, Анджи се заемаше с тази задача. Инструктирах я най-подробно какво да прави. Следяхме състоянието на Били с помощта на портативна сензорна система, която носеше под дрехите си и която засичаше съответните показания на всеки два часа. На тази основа променях дозировката на болкоуспокояващите.

— Нямах представа за тези неща.

— Господин Роби, уверявам ви, че Били не е страдал много. Направихме за него всичко, което можеше да бъде направено.

— Когато го видях в онази каравана с кислородната маска на лицето, реших, че е изоставен.

— С Анджи се опитахме да го убедим да постъпи в хоспис. Можеше да избира между разположен наблизко хоспис, който бях открил — дори се бях уговорил с ръководството му, — и домашен хоспис, осигурен от местна агенция, която се ползва с отлична репутация. Попълних всички необходими формуляри, можехме да получим и средства от държавата. Нямаше да му струва нищо. Всичко беше готово.

— Но Били не е пожелал да напусне караваната — каза тихо Роби.

— Да, Били не пожела да я напусне. А кой съм аз, че да се противя на последното желание на човек, който се намира на смъртно легло?

Роби погледна лекаря е разкаяно изражение.

— Съжалявам, доктор Холоуей. Очевидно не бях прав и се държах ужасно.

— Не, просто проявихте загриженост към стар приятел.

— Беше много мило от ваша страна — каза Роби. — Не съм сигурен, че го заслужавам.

— Бях свидетел как тесногърдието и омразата на баща ми унищожават не само брака и семейството му, но и самия него. От съвсем ранна възраст се зарекох да не бъда като него. И не съм.

— Били е извадил късмет с лекар като вас. А сега е на по-добро място.

— Искрено вярвам в това. Баща ми ходеше на църква всяка неделя и се преструваше, че разбира Бог, който е посветил делото на своя живот на любовта и братството между всички хора. Аз също ходя на църква всяка неделя. Чета Библията всеки ден. Моля се на Бог, който не обръща внимание на цвета на кожата, и съм убеден, че всички ние трябва да следваме примера му. Не ви обвинявам за това, което сте си помислили. Бог ми е свидетел, че тази страна е пълна с расисти, не само в Мисисипи, но и навсякъде другаде. За щастие, аз не съм сред тях.

Двамата си стиснаха ръцете.

— Благодаря ви — каза Роби.

Холоуей посочи превръзката.

— Погрижихте ли се за ръката?

— Още не. Имам недовършена работа.

Холоуей кимна.

— Ще дойда на погребението.

— Аз също — отвърна Роби.

Когато Роби се върна в „Дъбовете“, завари Рийл на задната веранда в компанията на баща му и Виктория.

Дан Роби го посрещна с думите:

— Партньорката ти ни разказа последните новини. Значи Емит Барксдейл е мъртъв?

Роби седна и погледна за миг Виктория, преди да кимне на баща си.

— Изчакваме полицията да идентифицира трупа. Така изглежда.

— Но защо? — попита Виктория. — Кой би искал да го убие?

— Нямам представа. Бил е попечител на жена на име Джейн Смит. Може да е свързано с нея.

— Попечител? — възкликна Дан. — Каква е връзката между Емит и тази Смит?

— И това не знаем. Отидохме да я видим. Настанена е в психиатрична клиника в Лансет.

— От какво е болна? — попита Виктория.

— От шизофрения — отвърна Рийл. — Не е с всичкия си въпреки лекарствата, които взема. Говори като четиригодишно дете.

Виктория погледна Дан и каза:

— Предполагам, че сме късметлии. Вярно, че Тай не може да говори, но поне знаем, че всичко друго му е наред.

Дан кимна и хвана ръката ѝ.

— Точно така, скъпа. Тай ще се оправи.

— Кой ще се грижи за нея сега? — попита Виктория.

— Не е ясно. Ако няма роднини, щатът ще трябва да поеме тази отговорност. Тя определено не е в състояние да се справя сама.

— Смятате ли, че е свързано със случилото се в Кантрел? — попита Дан.

— Убеден съм — отвърна Роби. — Макар все още да не знам как.

— Така е — съгласи се Рийл, — но работим по въпроса.

— Къде е Тай? — попита Роби.

— С Присила — отвърна Виктория.

Телефонът на Роби иззвъня. Беше Тагърт. Изслуша я, затвори и стана. Погледна Рийл и каза:

— Трябва да вървим.

— Още някоя жертва ли? — попита боязливо Виктория.

— Не, важна информация.

Докато прекосяваха фойето на път към входната врата, се появи Присила с Тайлър на ръце. Момченцето като че ли току-що бе станало от сън.

— Подремна ли си? — попита Рийл.

Присила кимна.

— Обича да поспива и още как! Намърдва се в леглото ми дори когато пътуваме с майка му. Мисля, че просто търси топлина като малко мече, а аз разполагам с топлина в излишък! — Тя се засмя и плесна широкото си бедро със свободната си ръка. — Като разпалена печка. Яхнията може да къкри цяла нощ.

Тайлър се усмихна и обвини ръце около врата ѝ.

— Да, това дава възможност на Виктория да си почине — каза Рийл. — Малките деца изискват доста грижи.

— Определено ми дава възможност да си почина. — Всички се обърнаха и видяха Виктория във фойето. — Наистина не знам какво щях да правя без Присила.

— Имате ли деца, госпожо? — обърна се към Рийл усмихнатата Присила.

Тя се поколеба.

— Имах. Но вече не.

— Разбирам, скъпа — отвърна Присила, чиято усмивка помръкна.

Когато Роби и Рийл стигнаха до колата, тя го попита:

— Какво е станало?

— Съдебната лекарка е открила следа на врата на Барксдейл, за която предполага, че е оставена от игла на спринцовка. Вероятно така отровата е проникнала в организма му.

— Какво друго?

— Резултатите от токсикологията не са готови, но по време на аутопсията тя е открила в органите следи от отравяне с цианид. Това се връзва с кървавата пяна, която забеляза в устата и горната част на трахеята.

Рийл кимна.

— Следователно Барксдейл е бил убит, съблечен и поставен във ваната, след което пенисът му е бил отрязан.

— А после убиецът е оставил онова загадъчно послание на гърба на снимката с изрязаните членове на семейството.

— Бащата и дъщерята.

— Точно така — каза Роби. — Хенри и Лора Барксдейл.

— Която най-вероятно седи в лудницата и мечтае за „Биг Мак“ и пържени картофи.

— А той? — попита Роби.

— Кой знае? Ами жена му? Възможно е Емит да е убит от мъж и жена. Дали не са собствените му родители?

— Нямам представа. Възможно е, ако тя е жива. Или той.

— А връзката с Шърман Кланси може да е онова, което са правили с малките деца. Както ти предположи, сестрите Чизъм може да са научили от Кланси. Затова се е наложило да умрат. Предполагам, че в това има логика. Запазване на честта на семейство Барксдейл.

Роби кимна.

— Но ако е бил той, как ще го открием? Него или тях? И как ще предотвратим още едно убийство?

**Обработка LasT Survivors **

Срещнаха се с Тагърт и шериф Монда в полицейския участък. Тагърт изглеждаше уморена и потисната. Монда беше просто ядосан, вероятно защото в града му се случваха подобни неща, а той не можеше да ги спре.

— Още една жертва. Поне този път не е в Кантрел — каза той с известно облекчение.

— Инжекция във врата? — попита Рийл.

Тагърт кимна.

— Състоянието на вътрешните органи показва наличието на изключително мощен

токсин. Според съдебната лекарка жертвата е починала за броени минути.

— Без дори да се събуди? — попита Роби. — Дори след като е усетил убождането от иглата?

— Според доклада от аутопсията е напълно възможно отровата да го е парализирала. Нищо чудно да е направил няколко движения с иглата във врата си, но едва ли е бил в състояние да се защити.

— Открихте ли нещо друго за тази Джейн Смит? — попита Рийл.

— Работим по въпроса — отвърна Тагърт. — Макар че не е лесно. Конфиденциалност по отношение на пациента и прочие. Наложил се да подадем молба до съда. Ще отнеме време.

— Не съм сигурен с колко време разполагаме — каза Роби.

— Мислите ли, че този човек ще убие отново? — попита Монда.

— Вече е убил четирима души и ако колегите ви от ФБР са прави и нашият убиец и техният маниак са едно и също лице, броят на жертвите му е доста по-голям.

— А възможно ли е това, Роби? — попита Тагърт. — Би било невероятно съвпадение.

— Съвпаденията нерядко са въпрос на гледна точка — отвърна Роби.

Тагърт го изгледа, сякаш нямаше представа какво означават тези думи.

— При другите убийства имаме по-възрастен мъж и по-млада жена — продължи той. — Това е моделът. В нашия случай имаме Кланси и две по-млади жени.

— Възможно е да има и други причини за убийството на Шърман Кланси — каза Рийл. — Както и на сестрите Чизъм. Може да са се опитали да изнудват убиеца.

— И така да са изпълнили две цели — каза Роби — Позволили са му да следва досегашния модел, но може да е имал и други мотиви да ги убие.

— Който и да го е направил, не е наред — намеси се Монда.

— Открихте ли в дома на Емит Барксдейл нещо, което може да ни бъде полезно? — попита Роби.

— Не съвсем. Предполагаме, че убиецът е взел телефона му и лаптопа му, ако е имал такъв, тъй като са съдържали инкриминираща информация.

— Открихте ли роднини или приятели, които са поддържали контакт с него?

— Още не. По всичко изглежда, че е водил затворен живот. А съседите не са чули или видели нещо. Който и да го е направил, сякаш е бил невидим. Нищо чудно да е станало късно през нощта, след като Барксдейл вече е бил в леглото.

— А нещо за местонахождението на родителите му?

— Не — призна Тагърт. — Правим проучвания. Но те са напуснали Кантрел преди повече от двайсет години. Не знаем къде са отишли, дори не знаем дали са живи.

— Спомняш ли си кога заминаха? — попита Роби.

— Не и конкретния ден. Имах чувството, че изчезнаха за секунди, в един миг бяха тук, в следващия ги нямаше. Помня, че не бях виждала Лора и Емит доста време. Все едно бяха спрели да слизат в града.

— Знам, че Лора искаше да напусне Кантрел и да постигне нещо повече в живота.

— Имаш предвид, да замине с теб? — попита Тагърт, без да откъсва очи от него.

— Защо казваш това? — усъмни се Роби.

— Кантрел е малък град, Роби. Трудно е да запазиш нещо в тайна. Двамата с Лора бяхте влюбени, всички го знаеха. И после ти замина, а тя остана. Нещо не беше наред.

— Може да не се е получило между нас и да сме се разделили — отвърна напрегнато той.

— Следователно тя не е заминала с теб, а сега е затворена в психиатрия. Мисля, че е направила грешен избор.

— Вината не е на Роби — намеси се Рийл.

— Никой не твърди противното — отвърна Тагърт. — Всеки трябва да поеме отговорност за собствения си живот и да живее съобразно решенията, които взема.

— Звучиш като човек, който говори от собствен опит — отбеляза Рийл.

— Скъпа, живеем ли достатъчно дълго, всички започваме да говорим от собствен опит.

Денят на погребението на Били Фалконър бе толкова горещ, че цветята оклюмаха рано-рано в унисон с опечалените. На службата край гроба се събраха доста хора, и бели, и чернокожи.

Роби оглеждаше тълпата и се опитваше да си обясни причините за това, когато забележа, че голяма част от белите са млади хора. А после видя, че в центъра им стои Малкия Бил Фалконър и приема съболезнованията им.

Може би все пак има надежда, помисли си Роби.

Тони Моузес дойде при него преди началото на службата.

— Тъжно е, когато някой си отива толкова млад — каза тя.

— Никой не знае какво ще му донесе утрешният ден — отвърна Роби.

Включително и аз, помисли си той.

— Не виждам многоуважаемия окръжен прокурор — отбеляза Роби.

— Вероятно седи в дома си и ближе раните си. Видя как възможността да осъди баща ти се изпарява. А това означава, че може да се сбогува с политическата си кариера. В случая печелим всички с изключение на Обри Дейвис.

Роби бе изявил желание да бъде сред хората, които ще носят ковчега. Задачата се оказва потискащо лесна. Дори с ранената си ръка той повдигна без усилие ковчега с тленните останки на стария си приятел, който навремето бе демонстрирал такава мощ на терена.

Погледна към Рийл, докато минаваше край нея с ковчега. Размениха си многозначителни погледи, които сякаш казваха:

Дали изобщо ще получим погребение, когато настъпи нашият час?

Заговори чернокож пастор, последван от Анджи и Малкия Бил, които казаха по няколко думи.

Ковчегът бе спуснат в гроба и събралото се множество започна да се разотива. Това представляваше погребалният ритуал. Човек заравя покойниците в пръстта и продължава напред, докато не дойде неговият ред да бъде погребан.

Доктор Холоуей очакваше Роби край редицата от коли, паркирани на тихата централна алея на гробището.

— Хубава служба — каза Холоуей.

— Да — съгласи се Роби, — доколкото една погребална служба може да бъде наречена хубава.

— Ще останете ли още в града?

— Имам недовършена работа.

— Кланси и сестрите Чизъм?

Роби кимна. В този момент към тях се присъедини Рийл.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита лекарят.

Роби остана изненадан от въпроса, но отвърна:

— Не и ако не сте скрили едно-две чудеса в ръкава си.

Холоуей се усмихна едва доловимо.

— Не, съжалявам.

Роби впери поглед в него в продължение на няколко секунди, после реши, че си заслужава да опита. Холоуей бе образован човек.

— Говори ли ви нещо „Л осемнайсет“? Или „Калвин“? А може би „Л-Н-Х“?

Холоуей се намръщи.

— „Калвин“ и „Л-Н-Х“ не, но „Л осемнайсет“? Какъв е контекстът?

— Това е проблемът. Не знаем — отвърна Рийл.

Холоуей се замисли и каза:

— Обикновено не се изписва толкова кратко, но ако контекстът е религиозен, би могло да означава Книга Левит, Глава осемнайсета.

Роби и Рийл се напрегнаха.

— Книга Левит? Имате предвид от Библията? — попита Роби.

— Да, Старият завет.

— Знаете ли за какво се отнася тя? — попита Рийл. — Отдавна не съм чела Библията.

— Посветена е на Божиите заповеди, които Господ дава на Мойсей на планината Синай.

— А по-конкретно?

— Изброяват се сексуални действия, които се обявяват за нечисти и следователно за забранени. Стих двайсет и втори от Глава осемнайсет например е в основата на противоречивото отношение към хомосексуализма. Той казва: „Не лягай с мъж като с жена: това е мръсотия“.

— Случайно да носите Библия със себе си? — попита Роби.

— Имам една в колата. Можете да я ползвате.

Отидоха до колата на Холоуей и той им даде Библията.

— Ще ви я върна — обеща Роби.

— Не, задръжте я. Подарявам библии винаги когато имам възможност. Смятам го за добро и безкористно дело. Не приемам всичко, което пише вътре. Ние също трябва да прекрачим в двайсет и първи век. Но ако повече хора следват Божиите заповеди и златните правила, които се съдържат в тях, светът ще се превърне в по-добро място.

— Благодаря — отвърна Роби.

— Не забравяйте да се погрижите за ръката си. Говоря съвсем сериозно. Иначе може да осакатеете.

Холоуей потегли, а Роби отгърна на Глава осемнайсета от Левит. Прочете я цялата.

— Нещо направи ли ти впечатление? — попита Рийл.

— Наистина се говори за хомосексуализма, както каза докторът. Но и за още нещо.

— Какво?

— За кръвосмешението.

— Кръвосмешението? По-точно?

Роби се зачете, след което я погледна.

— Между брат и сестра например.

Рийл го зяпна смаяно.

— Мислиш ли...?

— Емит и Лора? — попита той с гримаса на отвращение.

— Той е бил по-голям, а тя по-малка — каза Рийл. — Ако собственият ѝ брат е правил секс с нея, нищо чудно, че е била потисната и обърквана и е искала да напусне града.

— Никога не бих си помислил, че Емит...

— Ти сам каза, че хората могат да намерят оправдание на всичко, независимо дали става въпрос за кръвосмешение или за... — Тя помълча за миг и добави: — За убийство.

Той я изгледа продължително.

— Това, последното, за нас ли се отнасяше? — попита тихо Роби.

— Може би.

Той погледна гроба на Били Фалконър и му стана много криво. Обърна се към Рийл и каза:

— Да пийнем нещо, преди тази проклета жегата да е размътила мозъците ни и да ни е накарала да потънем прекалено дълбоко в подобни размисли.

Отидоха в един местен бар, поръчаха си бира и седнаха на една маса в края на салона. На близката стена бе монтиран климатик, който духаше мощна струя студен въздух.

Към тях се устремиха погледи от всички ъгли на заведението.

— Обожавам да посещавам места, където съм толкова популярен — подхвърли мрачно Роби.

— Кантрел е точно такава градче.

— Какво?

— В което никой не идва. Затова, ако някой се отбие случайно, местните не го изпускат от поглед, докато не си замине.

Поръчаха си по още една бира и следобедът бавно преля във вечер.

Рийл извади телефона си и започна да натиска клавишите.

— Какво правиш? — попита Роби.

— Потърсих в интернет „кръвосмешение“ и ЛНХ, онова съкращение, които открихме на гърба на снимката.

— И какво получи?

Тя впери поглед в дисплея.

— Това изглежда обещаващо. — Рийл прегледа набързо страницата. — И така, ЛНХ означава линии на хомозиготност.

— Това обяснява всичко — отвърна саркастично Роби. — Какво, по дяволите, означава хомозиготност?

Рийл продължи да чете.

— Нещо, свързано с генетиката. Близкородственото кръстосване води до увеличаване на хомозиготността. Според статията това означава, че идентичните хромозомни сегменти се комбинират един с друг. Това очевидно е лошо. И води до нежелани последици за потомството от подобни кръвосмесителни връзки.

— Както се е случвало с кралските особи в миналото, нали? Синдромът на синята кръв и лудите крале? Женили са се за близки роднини, за да запазят кръвните линии чисти, но това в крайна сметка ги е прецакало. Затова подобна практика е обявена извън закона.

— Точно така. Това е връзката с Левит, Глава осемнайсет, посветена на кръвосмешението.

— Къде е мястото на Джейн Смит във всичко това?

— Възможно е да е резултат от това — отвърна Рийл. — Не че е плод на кръвосмесителна връзка, разбира се, както предполага съкращението ЛНХ. Но ако Джейн е Лора, двайсет и няколко години срам и тежки емоционални увреждания биха могли да променят всеки човек, Роби. И да увредят психиката му. Изненадана съм, че случилото се не ѝ се е отразило още по-тежко.

Роби изглеждаше объркан.

— Добре, но както сама каза, ЛНХ са свързани с плода на кръвосмесителна връзка. С потомството. Защо някой ще пише ЛНХ на гърба на семейна снимка, ако няма някаква

връзка?

— Прав си — призна Рийл. — Но Джейн Смит е на четирийсет. Не може да бъде хем Лора, хем детето на брат си. Трябва да е Лора.

— Така е. И някой е убил Емит.

— Добре, знаем, че не е Джейн, или Лора. Тя е била в психиатричната клиника.

— Което ни връща на Хенри Барксдейл.

— Бих заложила на него, ако нямаш по-добро предложение — каза Рийл.

— Но защо ще убива сина си след толкова години?

— Може едва сега да го е открил. Емит е живял под друго име. Синия го откри сравнително бързо, но той разполага с огромни възможности.

— Ще трябва да установим със сигурност дали Джейн Смит е Лора — каза Роби.

— Не могат ли да вземат образци от ДНК на Емит и Джейн и да ги сравнят? Това ще покаже дали са роднини.

Роби извади телефона си.

— На кого се обаждаш? — попита Рийл.

— На нашия приятел от ФБР, специален агент Уърцбургър.

— Смяташ, че може да ни помогне?

— Мисля, че да, ако съществува и най-малката вероятност в случая да е замесен неговият сериен убиец.

След като Роби разказа последните събития на агент Уърцбургър, той се съгласи да организира ДНК тест, за да провери теорията им, че Хенри Барксдейл е вероятният убиец.

След като приключиха, Рийл и Роби се върнаха в „Дъбовете“. Сумракът бе започнал да отстъпва пред пълната тъмнина. Насред пътя климатикът в колата им се повреди и те се принудиха да отворят прозорците.

— Божичко, винаги ли е толкова влажно тук? — възкликна Рийл.

— Помня, че през януари и февруари не беше чак толкова зле.

— Затова ли избяга? Решил си, че си попаднал в ада, и си се опитал да избягаш от него.

— Това не беше единствената причина.

Тя го изгледа със свъсени вежди.

— Така и не ми каза за какво разговаряхте с баща ти.

— Изобщо не разговаряхме. Казах му нещо, на които той не обърна никакво внимание.

Както винаги.

— Тоест никакъв напредък в това отношение?

— Все пак научих нещо, което не знаех.

— Какво?

— Лора е идвала у дома след заминаването ми. Искала е да разбере къде съм. Баща ми й е казал, че съм заминал и съм зарязал и него, и нея, за да започна нов живот. Можеш ли да повярваш?

— Ако е бил ядосан от заминаването ти, да, мога.

Той я погледна строго,

— Не вземай неговата страна!

— Не вземам ничия страна, Роби. Просто правя опит да се ориентирам в една наистина сложна ситуация.

— Не е толкова сложна. Баща ми е гадняр, който направи всичко възможно да съсипе живота ми.

— Ако смяташ така, не мисля, че ще се справиш с проблемите си и ще се върнеш на работа. Нали това искаш? Да се върнеш на работа?

Следващите няколко минути преминаха в мълчание.

— Не знам — каза най-сетне Роби.

— Може би трябва да намериш отговора на този въпрос преди останалите.

— Едно не разбирам. Писах и звънях на Лора, след като заминах. Но не получих никакъв отговор. Никога. Тя обаче се е появила в дома ми два дни след заминаването ми и е питала къде съм.

— В такъв случай е възможно да не е научила за тези писма и обаждания.

— По дяволите! Всичките тези години...

Мълчанието се проточи още няколко минути. Накрая Рийл каза:

— Да се заемем с нещо по-належащо. Хенри Барксдейл.

— Добре, но как ще го открием? — попита Роби.

— Ако убива хора в Кантрел, трябва да живее някъде наблизо.

— Питам се как ли е подмамил Джанет и Сара Чизъм. Не би трябвало да ги е познавал.

Те са се преместили тук сравнително скоро.

— Красив ли беше?

— Да, поне преди двайсет години. Висок, с представителна външност. Вероятно се е запазил. На мъжете това се удава по-лесно, отколкото на жените.

— Може пък да е толкова просто: възрастен мъж им казва, че има пари. Знаем, че се правили секс срещу пари.

— Но Ема Чизъм явно смяташе, че Джанет знае нещо важно за някого и така ще изкара пари.

— Може да е сгрещила. Или да е излъгала. Доста я бива в лъжите.

— Възможно е — отвърна Роби, изпълнен със съмнения.

— При всички случаи трябва да открием Хенри Барксдейл.

— Питам се дали е посещавал Джейн Смит.

— Според Дугън само Емит е идвал в клиниката.

— Не можем да бъдем сигурни. И след като Емит не е сред живите...

— Мислиш, че баща ѝ може да е ходил на свиждане? — попита Рийл.

Роби извади мобилния си телефон и позвъни на Дугън, който му каза, че никой не е търсил Джейн Смит след посещението им. Роби го помоли да ги уведоми в случай, че някой поиска да се види с нея.

— Да наблюдаваме сами? — попита Рийл.

— Да — съгласи се Роби.

Тя направи обратен завой и двамата поеха към психиатричната клиника.

Час по-късно Рийл взе последния завой и пред погледа им се появи старата тухлена сграда. С ярко осветените си прозорци сред околния сумрак тя наподобяваше многоок звяр, който се кани да погълне нищо неподозиращата си жертва.

Паркираха отпред и излязоха от колата. В следващия миг чуха сирената. Двамата се спогледаха инстинктивно. Воят се усилваше.

— Явно идват насам — каза Рийл.

Клиниката бе единствената сграда в района. Търговският център с ресторанта на „Макдоналдс“ се намиреше на няколко километра.

Роби и Рийл хукнаха към входа.

Във фойето видяха Дъг Дугън и куп разтревожени хора. Когато заместник-директорът ги забеляза, се втурна към тях и възкликна:

— О, боже мой!

— Какво се е случило? — попита рязко Роби.

— Джейн Смит... Повиках полицията.

Роби и Рийл вече тичаха по коридора към стаята ѝ.

Вратата бе отворена. Лампата светеше. На масичката до леглото имаше табла с недокосната храна.

Погледът на Роби обходи стаята и се закова на прозореца. Той пристъпи бавно към него. Стъклото беше напукано. В средата му имаше малка дупка, от която тръгваха пукнатини, наподобяващи паяжина.

На пода, точно под прозореца, лежеше Джейн Смит. По средата на челото ѝ имаше дупка. Под тялото ѝ се бе събрала кръв. Очите ѝ бяха отворени и безжизнени. Никога вече нямаше да се смее и кикоти.

Рийл отиде до прозореца и погледна навън.

— Нищо — каза тя и сведе поглед към Джейн. — Кръвта е започнала да се съсирва. Не

се е случило много скоро. Който и да я е убил, е изчезнал отдавна.

На прага се появи Дугън. Роби отиде при него.

— Какво се случи, по дяволите? — попита той.

— Един от служителите ни влязъл да отнесе таблата от вечерята и... и я открил.

— И тогава повикахте полицията?

— Да.

— Кога я намерихте?

— Преди десетина минути. Веднага щом разбрах, позвъних в полицията — каза Дугън и се заслуша в сирените, които вече се чуваха в двора на клиниката.

— Изстрелът е дошъл през прозореца — каза Рийл. — Някой да е видял нещо?

— Нямам представа. Но и не съм питал.

— Джейн Смит имала ли е посещение, след като говорихме по телефона?

— Не! Никой не е идвал освен вас двамата.

— А днес да е имало необичайни посетители на свиждане на други пациенти?

— Какво означава „необичайни“?

— Които не са се появявали преди — отвърна Роби.

— Не, не мисля... не.

— Това не ни върши работа — каза Рийл. — Трябва да бъдем сигурни.

— Аз... аз ще проверя.

Роби се сети за нещо друго.

— Някой звънял ли е днес да пита за Джейн Смит? Например в коя стая е настанена?

Дугън го изгледа объркан.

— Защо?

— Трябвало е да разберат в коя стая е, за да могат да стрелят отвън — обясни нетърпеливо Роби. — Можеш ли да провериш, моля те?

Дугън изтича от стаята и се върна след две минути.

— Никой не се е обаждал. И не е имало необичайни посетители.

— Сигурен ли си?

— Напълно.

Роби погледна Рийл.

— Откъде, по дяволите, стрелецът е разбрал, че тя е точно в тази стая? Отвън няма табло с номерата на стаите на пациентите, само вътре.

Откъм паркинга долетя скърцане на спирачки и воят на сирените спря.

— Мамка му, пристигнаха! — каза Дугън. — Трябва да вървя! — И той излезе тичешком от стаята.

Роби се огледа, видя вратата на банята, отвори я и забеляза кутийка с клечки за уши на лавицата. Извади една и се втурна към Джейн Смит.

Пъхна клечката в устата на жената, после огледа лицето ѝ.

— Трябва да вървим — подкани го Рийл. — Идват.

— Съжалявам — изрече тихо той пред мъртвото тяло.

В следващия миг Роби и Рийл вече тичаха по коридора към задния край на сградата. Напуснаха клиниката през една странична врата и заобиколиха отпред. Когато прецениха, че е чисто, се качиха в колата си и потеглиха.

Щом излязоха на шосето, Рийл натисна газта и колата полетя по асфалта.

Роби вдигна клечката за уши.

— Трябва да занесем това на Уърцбургър — каза Рийл.

Той кимна, но не каза нищо. Рийл го погледна и видя, че лицето му сякаш се е вкаменило.

— Съжалявам, Роби.

— Не знаем дали това е Лора — отвърна той.

— Надявам се да не е тя.

— Която и да е Джейн Смит, сега е мъртва. Някой я е убил.

— А ние ще открием кой.

— На всяка цена — зарече се Роби.

Роби позвъни на Уърцбургър и се уговори да се срещнат в Кантрел, за да му даде клечката за уши.

— Взехме проба от тялото на Емит Барксдейл — каза агентът на ФБР, щом се видяха. — Настоях случаят да получи най-висок приоритет. Разполагаме с лаборатория в Джаксън, която може да извърши анализа много бързо.

След като се разделиха с него, Роби и Рийл се върнаха в „Дъбовете“. Беше късно и не очакваха да заварят никого буден. Но не очакваха цялата къща да е потънала в мрак.

— Ехо? — извика Роби, когато влязоха през откритата входна врата.

Прекосяха първия етаж и влязоха в крилото, където живееше Присила. Вратата на спалнята ѝ бе леко отворена.

— Присила? — извика Роби. — Аз съм! Уил Роби!

Никакъв отговор. Роби отвори вратата и се огледа.

Рийл стоеше до него и видя тялото първа.

— Там — посочи тя.

Присила лежеше на пода до леглото. Роби се втурна към нея и коленичи.

— По дяволите!

Беше обърната на една страна. От гърба ѝ стърчеше нож.

— Мъртва е — каза той. — Явно острието е пронизало сърцето ѝ.

Докосна кожата ѝ.

— Още е топла. Не е минало много време.

Погледна към вратата и каза:

— Бързо да потърсим другите.

Изскочиха от стаята на Присила, втурнаха се по стълбите и се озоваха първо в спалнята на Дан и Виктория. Беше празна. Но имаше следи от борба. Преобърнатата масичка, счупена лампа...

Стаята на Тай беше празна. В нея не бе спал никой.

— Какво беше това? — попита Рийл.

Звукът дойде някъде от етажа.

Изскочиха в коридора и се огледаха.

— Онази стая — каза Рийл, когато звукът се чу отново. — Какво има в нея?

— Нямам представа — отвърна Роби. — Никога не съм влизал там.

Чуха звука за трети път. Сега вече ясно различиха, че е стон.

Роби блъсна вратата и се огледа. Озова се в кабинет с бюро, лавици, отрупани с книги, и големи фотьюйли.

— Татко! — извика Роби.

Баща му лежеше по очи на пода до бюрото. Темето му бе покрито с кръв, но въпреки това Дан полагаше усилия да се изправи.

Роби и Рийл се втурнаха към него.

— Татко, не мърдай! Какво се случи?

— Някой... някой ме удари. Отзад.

— Боли ли те на друго място?

— Не. С-с-само главата.

— Видя ли кой те удари?

Баща му поклати глава и се отпусна на пода.

Рийл вече набираше 911. Повика линейка, след което се свърза с полицията.

— Идват — обяви тя.

— Дай ми влажна кърпа — извика Роби, като придържаше главата на баща си.

Рийл хукна към банята.

— Спокойно, татко — каза Роби. — Всичко ще се оправи.

— Вик... Виктория? Тай?

— Всичко е наред, стой неподвижно. Линейката идва.

Докато Роби чакаше Рийл, огледа кабинета на баща си. Една от лавиците бе покрита със спортни купи и медали. Когато ги видя, му хрумна нещо.

Рийл се върна с влажната кърпа и Роби я помоли да я притиска към раната, след което изхвърча от стаята и се втурна по стълбите. Изскочи на предната веранда, зави наляво и хукна към задната част на имението. Влезе в гаража и се огледа.

Волвото липсваше. Но рейнджровърът беше там.

Роби отиде до него и впери поглед в стикера на „Ню Орлиънс Сейнтс“, залепен отзад. Използва ножа си, за да го отлепи.

Под него откри онова, което очакваше.

Дупка от куршум.

Дупка от куршум, изстрелян от моя пистолет по колата, оставила мъртвото тяло на Сара Чизъм.

Дупката върху ровъра в гаража на Шърман Кланси бе изфабрикувана впоследствие. За да бъде намерена. За да доведе до извода, че именно тази кола е била замесена в престъплението и никоя друга.

Линейката пристигна едновременно с полицията. Тагърт бе уведомила Роби, че двамата с шериф Монда са на път към имението. Волвото, Виктория и Тайлър вече бяха обявени за издирване.

Роби доведе Рийл в гаража и ѝ показа дупката от куршум.

— Как я откри? — попита тя.

— Заради лавицата със спортни купи, медали и сувенири на „Далас Каубойс“ в кабинета на баща ми. Защо фен на Каубоите ще си сложи стикер на отбор на Ню Орлиънс?

— Но кой го е поставил?

— Същият, който е убил Сара Чизъм. И е отвлякъл Виктория и Тай.

— Но защо му е било да убива Присила, по дяволите?

— Нямам представа.

Втурнаха се към предната веранда.

— Къде мислиш, че са отвели Виктория и Тай? — попита Рийл.

— Не знам.

— Защо са ги отвлекли?

— И това не знам! — сопна се Роби.

— Добре, добре — отвърна спокойно Рийл. — Може да е Хенри Барксдейл.

— Защо ще идва тук и ще прави подобни неща?

— Това е родният му град. Ако е достатъчно луд да избие всички тези хора, нищо чудно да е нападнал и баща ти, да е убил Присила и да е отвел Виктория и Тай. Може да ги е сметнал за натрапници в родния му дом.

— Ако е бил Барксдейл, може да се е скрил къде ли не — отбеляза Роби.

— Не е точно така. Както каза, тялото на Присила е още топло. Това не се е случило отдавна. Не може да е стигнал далече.

Изражението на Роби се проясни и той каза:

— Може да е отишъл в...

В този момент изнесоха баща му на носилка и Роби и Рийл помогнаха да го качат в линейката.

— Как е той? — попита Роби един от парамедиците.

— Неприятна рана и мозъчно сътресение, но иначе е добре. Жизнените му показатели са в нормата. Изглежда корав мъж.

— Дайте ми една минута — каза Роби, качи се в линейката и седна до баща си. — Ще се оправиш — каза му той. — Добре, че са те ударили по главата. Тя е чугунена.

Баща му го изгледа мрачно.

— Къде са те? Казаха ми, че Виктория и Тайлър са изчезнали.

— Не знаем. Подозираме, че зад това стои Хенри Барксдейл.

— Барксдейл! За какво му е, по дяволите, да отвлича Виктория и сина ми?

Роби постави ръка на рамото на Дан, за да го успокои.

— Ще ги намерим. Подозирам къде може да са. Някъде в старата ферма на Кланси. И, татко, който и да е убил Сара Чизъм, е карал твоя ровър.

— Какво?!

Роби обясни за стикера на „Ню Орлиънс Сейнтс“, покрил дупката от куршума.

Баща му се бе надигнал тревожно от носилката. После бавно се отпусна назад.

— Добре ли си? — попита разтревожен Роби.

— Само... само съм уморен, много уморен. — Той стисна ръката на сина си. — Моля те, намери ги.

— Ще ги намеря, обещавам. Ще ги намеря.

Роби слезе от линейката, парамедиците затвориха вратите и потеглиха, а той хукна към колата. Рийл го следваше по петите.

— Къде отиваме? — извика тя.

— Където е започнало всичко.

Отне им почти час, за да стигнат там. Спряха колкото се може по-близо до старата барака във фермата на Шърман Кланси, след което продължиха пеша. Луната грееше едва-едва и те се препъваха в мрака.

Дори в този късен час въздухът бе толкова влажен, че дрехите на Роби залепнаха за тялото му. От време на време от гората долиташе шумолене на листа или пукот на клони, но те продължаваха напред.

Забавиха крачка, когато приближиха старата дървена постройка. Беше тъмна и притихнала. Заобиколиха я и се върнаха отпред. Извадиха оръжията си и пристъпиха бавно към вратата.

— Никъде не виждам волвото — прошепна Рийл.

Роби кимна, без да откъсва поглед от бараката. Представяше си малките деца, оставяни вътре навремето. Несъмнено са вярвали, че след като им се е случило нещо ужасно, поне ще ги нахранят и ще се погрижат за тях.

Дъските на малката веранда проскърцаха под краката им. Роби стисна здраво пистолета. Измъкна другата си ръка от превръзката, за да може да използва и нея, ако се наложи.

Рийл заста на от другата страна на вратата. Прилепи се до стената и го погледна. С едва доловим шепот изрече:

— Няма задна врата. Това е единствената.

Той кимна, посочи към нея, вдигна три пръста и започна бавно да ги свива един по един. Когато и последният пръст докосна дланта му, Рийл изрита вратата и връхлетя вътре. Роби я последва. Огледаха помещението с насочени напред оръжия.

По средата на стаята седеше Тайлър.

Роби замръзна за миг, когато го зърна. Привидя му се детето, протегнало ръце към баща си. Появи се изневиделица и го прониза като нож в стомаха.

— Роби!

Беше Рийл. Той излезе от ступора си. Но твърде късно.

Прозвуча изстрел. Последваха вик, изохване, тупване на тяло на земята. Грейна светлина, която заслепи Роби. Сведе поглед и видя Рийл в безсъзнание на пода. Тялото ѝ кървеше.

От мрака прозвуча глас:

— Здравсти, Уил, доста време мина.

Източникът на светлина се измести встрани и Роби видя, че това е фенер за къмпинг, който работеше на батерии.

Едва сега успя да различи човека, застанал в единия ъгъл на бараката. Не Хенри Барксдейл държеше пистолет, насочен към Роби.

А Виктория, която го наблюдаваше с едва доловима усмивка.

Роби я зяпна изумен, тъй като не бе в състояние да проумее какво става. Тя направи две крачки напред.

— Моля те, остави оръжието си на пода и го ритни към мен — нареди тя. — Знам, че имаш още един пистолет на колана отзад. Видях го по-рано. Направи същото и с него.

Когато Роби не помръдна, Виктория насочи дулото към Рийл.

— Следващият куршум ще я убие.

Роби остави пистолета си на пода, извади другия, който бе затъкнал отзад, и подритна и двата към нея.

— Моля те, направи същото и с твоята партньорка.

Роби се подчини и Виктория — без изобщо да откъсва поглед от него — използва крака си, за да запрати пистолетите в далечния ъгъл зад гърба си.

— Коя си ти? — попита Роби.

— Този въпрос ме изненадва, Уил. Мислех, че вече си разбрал.

Роби погледна към Рийл.

— Джес има нужда от лекарска помощ. И то спешно!

— Няма да стане.

Роби коленичи и провери състоянието на Рийл. Куршумът бе пронизал тялото ѝ и излязъл от другата страна. Раната кървеше обилно. Роби използва превръзката на ръката си, за да спре кървенето.

— Отстъпи от нея, Уил.

— Ще умре, ако не спра кръвта.

— И двамата ще умрете, така че това няма значение. Изправи се!

Той я погледна и видя, че сега пистолетът сочи към Тайлър. Момчето изгледа майка си с неистов ужас.

— Ти... ти ще застреляш собствения си син? — попита бавно Роби.

— Изправи се! — повтори тя с ледено спокойствие в гласа, което въздействаше също толкова силно, колкото и страховит крясък.

Роби се надигна бавно.

— Коя си ти? — попита той отново.

— Как мина пътуването ти до Източното крайбрежие, Уил? Забавно ли ти беше да пътуваш сам? Не ти ли липсвах поне малко, след като напусна Кантрел?

Роби се вцепени, сякаш го бе ударил ток.

— Не може да си... — Не успя да довърши мисълта си.

— Може. И съм.

— Лора Барксдейл е мъртва. В онази психиатрия.

— Да, в известен смисъл си прав, Лора е мъртва. Но не и в едно много важно отношение. — Тя прокара длан пред себе си. — Доказателството стои пред теб, Уил.

Роби поклати упорито глава.

— Изобщо не приличаш на нея. Ти си по-висока. Блондинка. Лицето ти... Гласът ти...
Не си Лора.

— Пораснах с пет сантиметра, когато бях на деветнайсет. Очевидно това е отличителна черта на всички Барксдейл. И тялото ми се промени. Лицето? Пластична хирургия. Косата? Боядисана е. Гласът? И ти не говориш както едно време. Напусна Мисисипи и акцентът ти се промени. А кафявите ми очи станаха сини благодарение на чудесата на лазерната хирургия.

— Не го вярвам.

— Колко хора според теб биха познали съучениците си от гимназията след двацет и пет години, Уил? Хората се променят много между осемнайсет и четирийсет. Напълняват или отслабват, оплешивяват или се изрусяват. Но ние си ги спомняме като по-високи или пониски. — Тя помълча и добави: — Трябва да призная обаче, че аз съм се променила повече от другите.

— Защо? Защо си направила всичко това?

— Защото не исках в мен да остане нищо от предишната Лора. Никак не я харесвах, Уил. Или по-точно, не харесвах онова, което се случи с нея. Онова, което другите ѝ причиниха.

— Не е възможно — каза Уил. — Ти не си Лора.

— Да ти повтора ли последните думи, които ми каза преди двацет и две години? Помня ги, все едно си ги изрекъл преди двацет и две секунди. Искаш ли да ги чуеш, Уил?

Когато Роби не отговори, тя продължи:

— Каза ми: „Винаги ще бъда до теб, Лора“. Това ми обеща до онази каменна стена във великолепната градина на скъпата ми майка.

Роби отстъпи крачка назад и очите му се разшириха от изумление, когато най-после осъзна истината.

— Но ти не беше винаги до мен, Уил. Всъщност никога не си бил до мен, нали така?

Рийл простена и Уил погледна към нея, после се обърна към Виктория.

— Моля те, позволи ми да ѝ помогна. След това прави с мен каквото искаш.

Виктория поклати глава.

— Не става така. Аз диктувам правилата на играта, не ти.

Роби обаче коленичи до Рийл и постави ръка на рамото ѝ, за да я успокои, след което стегна превръзката около раната ѝ в опит да спре кървенето.

— Казах ти да не го правиш. Няма да повтарям!

Роби се изправи.

— Защо уби всички тези хора?

— Не го направих в пристъп на лудост, ако това си мислиш. Не всички, които убиват, са луди, Уил. И ти си убивал, нали? Дан ми каза, че си служил на страната си по начин, който изисквал да убиваш хора. И ти ли си побъркан? Луд? Съмнявам се.

Роби не отговори, но дишането му се учести. Имаше чувството, че огромна длан е притиснала гърдите му.

Виктория се облегна на стената, но пистолетът ѝ остана все така насочен към него.

— Ако искаш обяснения, ето ги. Джанет Чизъм беше долна пачавра. Сама се предложи на Шърман. Сестра ѝ също. Направиха го за пари. Сприятелих се и с двете. А после ги убих.

— Ема Чизъм каза, че Джанет щяла да изкара пари от някакви тайни на важни хора в града.

Виктория изсумтя презрително.

— Джанет Чизъм беше лъжкия. Но все пак сподели с по-малката си сестра част от истината. Аз бях „важните хора“, които щяха да платят на Джанет. След смъртта ѝ заявих на Сара, че е възможно баща ѝ да е убиецът. Че се е побъркал на тема религия. Че тя трябва да напусне града и ще ѝ помогна, защото ми е жал за нея. Защото заслужава по-добър живот. — Виктория добави презрително: — Друг път! Стари развратници и глупави алчни момичета. Това не ми харесваше. Затова сложих край. Но трябва да призная, че не очаквах да бъдете там, когато убих Сара. Това усложни нещата. Извадих късмет, че я видях същия ден в града и ѝ казах да се срещнем край пътя, а не на поляната. В противен случай щяхме да проведем този разговор много по-рано.

— Прострелях ровъра, а ти си прикрила дупката със стикер на „Ню Орлиънс Сейнтс“. След което си изстреляла куршум в ровъра на Кланси, за да създадеш впечатлението, че именно той е използван при убийството. Но очевидно си забравила, че Дан е привърженик на Каубоите.

Тя сви рамене.

— Всички правим грешки. А и не разполагах с много време. Едва успях да измия проклетата кола, преди вие двамата да се появите. Но после отвялякох вниманието ти, като полях Тай с маркуча и той се заигра. Затова не си зададе въпроса защо ми е притрябвало да мия и двете коли. Та нали се предполага, че след арестуването на баща ти никой не е карал ровъра?

Роби поклати бавно глава и се укори мислено, че е пропуснал тази подробност.

— А Шърман Кланси? — попита той. — Открих твоя снимка като тийнейджърка в колата му. Той знаеше ли, че си Лора?

Тя се засмя.

— Представа си нямаше. Отидох у тях и подхвърлих снимката в нощта, когато убих Сара. Тогава прострелях и неговия ровър.

— Защо?

— Защо не? Вече бях прерязала гърлото му. А той си въобразяваше, че ще правим секс, защото му бях казала, че искам точно това. Така се озова преждевременно в гроба. Реших да оставя малка подсказка кой е истинският му убиец. Полицайте вече бяха претърсили колата. Съмнявах се, че ще се върнат.

— Защо изобщо ти е трябвало да убиваш Кланси? Нали каза, че те е изнудвал заради онзи твой проблем с наркотиците?

— Не, това беше лъжа. Но се нуждаех от Кланси. Разбираш ли, макар хората да смятаха, че аз съм неговото алиби за убийството на Джанет, той всъщност беше моето алиби. Бях се уговорила с Джанет да се срещнем онази вечер. Заминах за Билокси и оставих Тай в стаята на Присила. После се върнах в Кантрел и отидох направо в дома на Кланси, както се бяхме разбрали. Знаех, че Пит няма да е там. Кланси искаше да останем сами. Започнахме да пием. Само че той пиеше, а аз изливах чашата си в мивката. Започнах да флиртувам, позволих му да ме опипва, за да задържа интереса му. После сложих приспивателно в чашата му. Когато заспа, отидох и убих Джанет. След което се върнах при него.

— А после той започна да си припомня едно-друго? — предположи Роби.

— Именно. Като например обстоятелството, че не съм била там, когато се е събудил от това, което смяташе за пиянски ступор. А когато разбра, че Джанет е била убита същата вечер, събра две и две. По ирония на съдбата тъкмо той бе арестуван за смъртта ѝ, макар аз да я бях убила. Наложих се да се намеся, за да спася горкия Шърм, като му осигуря алиби, а

всъщност той гарантираше моята невинност. Когато излезе от затвора обаче, се срещнахме тайно. И той ми каза до какви изводи е стигнал. След което се опита да ме изнуди. Знам, че беше натрупал богат опит в тази сфера, но не му се получи. Затова трябваше да умре. В интерес на истината, вече бях решила да го убия.

— Защо?

— Че как иначе можех да уредя ареста на добрия ти стар баща? При това по обвинение в убийство? Невярната съпруга? Вбесеният съпруг? Мъртвият любовник? Арестът? Съсипването на един почтен човек? Получи се чудесна история. И всичко си пасна толкова добре. Разбираш ли, именно той беше целта на моето отмъщение, защото не знаех къде да те открия. А те търсих, Уил, но така и не успях да те намеря. След което ти се появи изневиделица в Кантрел. Не можех да повярвам на късмета си, когато те видях в „Дъбовете“.

— Значи ти си подхвърлила всички доказателства срещу баща ми?

— Разбира се. Аз съм доста умна и прилежна.

— Защо му причини всичко това? Той никога не ти е направил нищо лошо.

Усмивката ѝ изчезна и в гласа ѝ се прокрадна стоманена нотка.

— Така ли? Когато отидох у вас, за да попитам какво е станало с теб, той ми каза, че си заминал без мен. Така си бил решил. Зарязал си и двама ни. Според баща ти така било най-добре. Обясняваше ми, че принадлежим към два различни свята. Аз обаче знаех какво има предвид. Че не съм достатъчно добра за теб. Че ще те тегля назад. Бях толкова бясна, че исках да го убия още тогава, но не събрах кураж.

— И въпреки това се омъжи за него? И му роди дете?

— Точно така. Родих второто си дете.

Роби направи крачка назад и едва не се спъна в купчината дърва, оставена на пода.

— И кое е първото?

— Познаваш я. Джейн Смит.

— Но тя е на твоята възраст!

— Не, тя само изглеждаше на моята възраст. А всъщност е на двацет. Или по-скоро, беше на двацет.

— Значи Емит е бащата?

— Емит? — изкиска се тя. — Божичко, не! Не е Емит. Оказа се прекалено страхлив, за да изнасили по-малката си сестра, макар сигурно да му се е искало. Подобно желание очевидно е оставило дълбоки следи сред мъжете от рода Барксдейл. Вероятно в резултат на близкородственото кръстосване. — Замълча и каза: — Не, не беше Емит. — Отново замълча. — Беше баща ми.

— Забременяла си от баща си?

Роби протегна ръка и се подпря на стената. Трудно му беше да осмисли думите ѝ. Досетил се бе, че Хенри Барксдейл е перверзен тип, но не бе очаквал да посегне на дъщеря си.

— Той ме изнасили. Направи го много пъти, Уил. Помниш ли, когато бяхме тийнейджъри, ти ме питаше какво не е наред? Е, сега знаеш отговора. — Тя се усмихна. — Все пак преодолях случилото се. Или поне по-голямата част от него, като убих онези, които ме нараниха. Например Емит. Разбираш ли, скъпият ми брат ме натискаше във ваната, докато онова... нещо излезе измежду краката ми. Цялата вана беше в кръв. А болката... Имах чувството, че умирам. Мисля, че го видях във ваната. Нямах много кръв, но се справих добре предвид обстоятелствата. Отровата, която му инжектирах? Това е нещо, което научих, докато

работех за онази фармацевтична компания. Голяма гадост. Първо инжектираш по-малка доза, която само да парализира жертвата, а по-късно още една, която да я убие. Взех телефона и лаптопа, защото там можеше да има неща, които не исках никой да узнае.

— Но защо си отразяла...?

— Защото той нямаше топките да се опълчи на баща ми. И след като никога не ги бе използвал, реших да му ги взема.

— Значи Емит е бил в „Дъбовеите“?

— Да, ти се оказа прав, той наистина беше претърсвал колата ми. И ми беше оставил бележка. Искаше да се срещнем. За мой късмет, намерих бележката преди теб. И наистина се срещнахме.

— Как се е досетил, че си Лора?

— Заподозрял е нещо, когато е чул, че съдия Роби се е оженил и новото семейство е купило „Дъбовеите“. Каза, че ме е наблюдавал един ден, видял е неща, които предполагам, че не бях забелязала и следователно не бях променила. Ходил е в съда и е проверил подписа ми върху документите по покупката на „Дъбовеите“. Открил е, че почеркът ми съвпада с този на Лора, който той познаваше много добре. Не очаквах да се окаже толкова умен.

— Защо е искал да се срещнете?

— За да се помирим, мисля. Не обърнах внимание, защото бях прекалено заета да планирам смъртта му. Нямах представа къде да го открия. Също като теб. Но той сам се появи в живота ми. Освен това искаше да поема грижите за Джейн. Оказа се, че Емит страда от nelечима болест. Сам ми го каза. Сигурна съм, че аутопсията ще го покаже.

— Защо се е грижил за Джейн?

— Предполагам, че брат ми е изпитвал вина за случилото се. За разлика от мен. Затова напуснах Кантрел. Нямах представа къде е тя, докато Емит не ми каза.

— Зарязала си собствената си дъщеря?

— Тя не ми беше дъщеря! — озъби се Виктория. После продължи по-спокойно: — Беше дъщеря на баща ми. Аз бях просто съсъд, който да я доведе на бял свят. Затова напуснахме Кантрел толкова бързо. Бях бременна. Скъпият ми баща не искаше да понесе срама.

Но и не ми позволи да направя аборт, защото беше прекалено богобоязлив. От самото начало стана ясно, че Джейн не е наред с главата. Разбираш ли, кръвта ѝ беше синя, а не червена. Затова подобни връзки са забранени със закон. Баща ми обаче беше Барксдейл и стоеше над закона. Аз нямах никакво намерение да живея с това същество и да се грижа за него. Но съм сигурна, че си забелязал приликата, когато си отишъл в клиниката.

— Реших, че това си ти. Но как е възможно да изглежда толкова възрастна, след като ти е била дете?

— Когато баща спи с дъщеря си, генетиката се обърква. И никога не знаеш какъв ще бъде резултатът.

— Линии на хомозиготност — каза Роби.

— Много добре, Уил. Значи си погледнал гърба на онази снимка?

— И Левит, Глава осемнайсета.

— По ирония на съдбата тя не забранява изрично връзката между баща и дъщеря. Забеляза ли този пропуск?

Роби поклати глава. Виктория се усмихна.

— Повечето изследователи вярват, че подобно деяние е толкова отвратително, че авторите на Библията са сметнали за излишно да си правят труда да го забраняват.

— А кой е Калвин?

— Жан Калвин. Френски философ. Виждаш ли, четох доста по въпроса. Той не вярвал, че в Левит се забранява на бащите да правят секс с дъщерите си. Но вярвал, че това е неморално. Какво прозрение! Жалко, че баща ми не се оказа толкова просветен.

— Но ти си убила Джейн?

— Емит ми каза коя е стаята ѝ. Успях да го убедя, че ще се грижа добре за нея, че искам да поема отговорност. Убих първо него, а после и нея. Това е моята представа за поемане на отговорност.

— Мога да разбера защо си убила Емит. Но Джейн?

— Какъв живот водеше тя? Щеше да си остане завинаги на четири години. Почуках на прозореца ѝ. Тя дойде. Мъничкото ѝ лице бе озарено от изненада. Пуснах куршума право между очите ѝ.

Роби само поклати глава при това безсърдечно признание.

— Джейн не заслужаваше да умре. Тя е нямала никаква вина за случилото се.

— А ти смяташ, че аз съм виновна за всичко, така ли, Уил? Повярвай ми, имах съвсем други планове. Да не би да смяташ, че съм искала това да се случи? Мисля, че се справих доста добре предвид обстоятелствата.

— А Присила? Тя какво ти е направила?

— Каза ти, че Тай често спи при нея. В „Дъбовете“. Но и когато пътуваме. Рано или късно щеше да я попиташ дали Тай е спал при нея, когато бяхме в Билокси. Защото това беше единственото ми алиби за смъртта на Шърм. По-късно през деня видях Присила да ме гледа подозрително. Явно се беше досетила. Защото добре помнеште, че Тай спа при нея онази нощ в Билокси. А това означаваше, че съм разполагала с достатъчно време да убия Шърм. Присила беше умна. Беше въпрос на време да се обади в полицията. — Виктория шракна с пръсти и каза: — Загова — пуф! Присила трябваше да изчезне!

— Имаш нужда от помощ — изрече бавно Роби. — Ти си болна.

Тя се усмихна снизходително.

— Неотдавна желаше това „болно“ момиче твърде силно, Уил. Когато седяхме в моята спалня. Усещах топлината, която излъчваше. Искаше да ме обладаеш.

— Никога не съм се чувствал по този начин — възрази Роби. — Никога. Въобразяваш си. Виктория обаче не го слушаше.

— Искаше ме, защото вече ме беше имал преди години, когато и двамата бяхме изпълнени със страст тийнейджъри. И знаеше колко хубаво може да бъде.

Помисли си само. Спала съм и с бащата, и със сина. А когато позволих на баща ти да ме чука до полуда, след като излезе от ареста, през цялото време лежах със затворени очи и си представях, че си ти, Уил. — Тя го погледна с престорена свенливост. — Ако разполагах с достатъчно време, щях да вкарам в леглото си и теб. Знаеш, че щях да го направя. Защото и ти като всички мъже си слаб. Оставяш се нагонът да те води.

— Ти ли си била източникът на онези „сериозни заплахи“ срещу баща ми?

— Разбира се. Докато той беше в ареста, бях свободна да ходя където трябва, да правя каквото трябва.

— А баща ти?

— Добрият ми татко? — Тя потропа с крак по пода. — Почива в мир под тази барака, където е водел онези нещастни деца, за да може Нелсън Уендъл да се забавлява с тях.

— Значи знаеш за това?

— Разбрах, макар и със закъснение. Баща ми беше прекалено изтънчен, за да работи. Затова изкарваше парите си по старомодния начин — като експлоатираше нещастieto на другите.

Роби сведе поглед.

— Наистина ли е погребан тук?

— Стори ми се подходящо място, където да остане завинаги, не смяташ ли? Един потомствен жител на Мисисипи трябва да бъде положен в земята на този щат. Надявам се, че целият оборски тор от околните ниви се събира на това място. В крайна сметка лайно при лайно отива.

— Защо пожела да живееш в „Дъбовете“? След всичко, което си преживяла там?

— Трябваше да поема контрол над собствения си живот. Обичах имението. Не обичах само хората, с които живеех там. Майка ми почина от рак. За неин късмет, защото, ако болестта не я беше убила, щях да го направя аз.

— Значи тя е знаела?

— И си държеше устата затворена, както подобава на една жена от фамилията Барксдейл. Разчуеше ли се, това щеше да съсипе репутацията ѝ. А тя не би могла да го понесе. Моето здраве съвсем не заемаше първото място в списъка ѝ с приоритети.

— Но не си убила баща ми. Само си го зашеметила.

— Не го направих от сантиментални подбуди, Уил. Отдавна съм ги надмогнала. Ако го бях убила, щях да го лиша от възможността да страда от загубата на *двамата* си синове.

— Откъде знаеше, че ще дойда тук?

— Че как можеше да пропуснеш? Толкова усилия положих, за да ме държите в течение на разследването. Толкова дискретни въпроси задавах. Помниш ли? Разбрах, че подозирате баща ми. И разбрах, че сте научили за това място. Ако не бяхте дошли тук, щях да се появя сама, цялата в рани, с прокъсани дрехи и да разкажа напълно достоверната история за отвличането ни с малкия Тай. И тъй като той е ням, нямаше да оспори нито една моя дума. Просто щях да те убия друг път. Ти обаче дойде тук. Сигурна бях, че ще го направиш.

— Ти ли уби всички онези хора, чиято смърт разследва ФБР?

— Човек се усъвършенства с практиката, Уил. Винаги съм вярвала в това. Похотливи стари развратници и глупави алчни хлапачки? Е, вече ти казах какво мисля по този въпрос. Защо да не освободя света от няколко такива двойки? Намирам подобно занимание за полезно и приятно. Чудиш се на какво се дължи голямото разстояние във времето между последните убийства в Арканзас и тук? Срегнах баща ти, оженихме се, забременях, родих Тай. Всичко това изисква време.

— Извършила си толкова убийства — каза Роби. — Не може да има оправдание за тях.

Тя насочи пистолета си в главата му.

— Ами ти? Нали каза, че ме обичаш? Така и не дойде да ме вземеш. Обясни ми това!

— Ти не се появи на срещата. Дойдох до дома ти. Видях те в стаята ти.

— В *заклучената* ми стая. Баща ми разбра какво съм намислила. Преби ме, изнасили ме и ме заключи. Измъкнах се след няколко дни и отидох да разбера какво се е случило с теб. Тогава баща ти ми обясни как стоят нещата.

— Лора, ако знаех какво се случва, щях да вляза у вас и да те отведа с мен.

— Глупости! Би трябвало да се досетиш, че щом не съм дошла, значи нещо не е наред. Трябваше да ме спасиш. Но не, ти просто си тръгна. Защото така си искал.

— Предположих, че си променила решението си.

— Хората, които обичат, не променят решенията си. Искал си да продължиш живота си без мен, както каза баща ти. Това означава, че не си ме обичал истински. Това означава, че си ме излъгал.

— По дяволите! Не е вярно! Аз... аз ти писах. Звънях по телефона. Оставях съобщение...

Тя стреля. Куршумът прелетя толкова близо до ухото му, че Роби усети въздушната струя. Наведе инстинктивно глава.

Виктория го изгледа със смразяващо безразличие.

— Писма? Писал си ми писма? И си оставял съобщения на телефонния секретар? Наистина ли смяташ, че това е достатъчно? Баща ми се е погрижил да не ги получа. Би трябвало да се досетиш.

Роби се изправи.

— Опитах се, Виктория. Наистина се опитах.

— Е, не си се опитвал достатъчно упорито.

Роби възвърна самообладанието си и попита:

— Как ще свърши всичко това?

Тя погледна Тай.

— Джейн Смит беше грешка на генетиката, изрод, благодарение на скъпия ми баща. Тай... сега Тай е моя грешка. Той дори не говори. — Тя поклати глава. — Вината сигурно е в мен, Уил. Винаги съм обвинявала баща ми, но може аз да съм проблемът.

— Можеш да убиеш мен, но не нанаявай него, Виктория. Той е само едно малко дете.

— Не казвам, че не изпитвам чувства към Тай. Изпитвам, и още как. Не искам да го наная. Той е много мил. Но и той е генетична грешка, Уил. Също като Джейн. Или като баща ми. Като мен, по дяволите.

Виктория насочи пистолета към главата на Тайлър.

— Лора, не го прави! — побърза да я спре Роби.

— Не ме наричай така! — извика тя.

— Добре, добре, извинявай, *Виктория!* Моля те, не го прави!

— Молиш ме? Толкова си слаб! Толкова... отблъскващ, Уил. Очаквах повече от теб. Но в края на краищата никога не съм имала добър вкус по отношение на мъжете.

Ръката с пистолета описа дъга и се насочи към главата му.

— Когато се срещнете с баща ми в ада, предай му много поздрави от мен.

Викът прониза нощната тишина с такава изумителна сила, че Роби едва не падна на земята, а Виктория за малко да изпусне пистолета.

Беше Тай.

Устата му бе отворена и той крещеше толкова гръмогласно, сякаш от раждането си насам бе събирал сили именно за този миг.

Бърз като светкавица, Роби грабна една цепеница и я запрати към Виктория. Тя залитна, събори фенера и бараката потъна в мрак. Но успя да се изправи на крака и да избърше кръвта от лицето си, където парчето дърво я бе ударило.

Когато се съвзе от изненадата обаче, Роби вече бе грабнал Тай и се бе втурнал към вратата. В следващия миг вече тичаше към гората.

На стотина метра от бараката Уил Роби се спъна в корена на едно дърво и се просна на земята, като при падането лицето му се заби в храст с остри като ножове листа. После рамото му се удари в нещо твърдо. Усети как костта му изпуква. Изтърва Тайлър, който се претърколи на земята. Роби стисна ръката си, която кървеше, тъй като раната му се бе отворила отново. Почти не можеше да я движи. Нищо чудно да бе счупена.

Вдигна Тайлър, стисна го с една ръка и продължи да тича. Докато притискаше момченцето към гърдите си, успя да извади телефона си и да набере 911. Не успя да се свърже обаче. Погледна дисплея.

Нямаше обхват.

Чу стъпки след себе си. Тя идваше. Когато погледна назад, Роби видя, че е взела фенерче. Той сви наляво, промуши се между две дървета и хукна на зигзаг към река Пърл. Като малко момче, а после и като тийнейджър често бе търсил спокойствие и утеха на брега, когато баща му го бе докарвал до сълзи. Сега обаче реката нямаше да му предложи нито спокойствие, нито утеха. А път за бягство. Евентуално.

Удвои усилията си. Ослушваше се напрегнато, но не чуваше изстрел. Молеше се с цялото си сърце Рийл да е още жива. Нямаше представа как ще се върне за нея, но знаеше, че това е следващата му задача. Първо обаче трябваше да се погрижи двамата с Тайлър да оцелеят.

Теренът се бе променил през изминалите две десетилетия, Роби се спъна на няколко пъти и едва не падна отново. В един момент облаците се раздалечиха и позволиха на ярката луна да освети гората.

Това беше добре. Но и зле.

Добре, защото можеше да вижда.

Зле, защото Виктория по-лесно щеше да ги открие.

Нямаше време да осмисли удивителния факт, че гаджето му от гимназията е станала негова мащеха. И че тъкмо тя е убиецът, когото търсеха през цялото време.

При други обстоятелства Роби просто щеше да нападне противника и да го убие. Сега обаче нямаше оръжие, едната му ръка бе извън строя, докато в другата държеше тригодишно дете. А в бараката го очакваше Рийл, която имаше спешна нужда от медицинска помощ.

И накрая, по петите го преследваше въоръжен сериен убиец.

Той изскочи от гората и се озова на влажния, обрасъл с мъх бряг на Пърл.

Погледна наляво, после надясно и накрая право пред себе си. На това място реката не бе по-широка от стотина метра. Но когато приближи, Роби забеляза над водата чифт очи, проблясващи на лунната светлина. Всеки жител на Мисисипи знаеше какво означава това.

Алигатор. Алигаторите ловуваха по всяко време на денонощието, но най-опасни бяха по тъмно.

Роби погледна назад. Стъпките приближаваха. Лъчът на фенерчето се мяркаше сред дърветата.

Настигнаше ли ги, Виктория щеше да ги застреля. Роби не се съмняваше в това. Не знаеше само дали ще убие първо него или Тайлър.

Той сведе поглед към момченцето, което трепереше като листо. Роби нямаше представа каква емоционална травма е нанесло случилото си върху психиката на това невръстно дете, но бе сигурен, че пораженията са сериозни.

Пристъпи към водата. Намираше се на около метър от нея. Двете очи се скриха бавно. Това движение му позволи да види част от туловището на алигатора, включително опашката. Чакаше, дебнеше Роби да влезе във водата. Битката нямаше да продължи дълго. Дори и двете му ръце да бяха здрави и да не носеше дете, Роби трудно би се справил с толкова едър хищник. А при сегашната ситуация нямаше никакъв шанс.

Стъпките зад гърба му приближаваха.

— Уил, само отлагаш неизбежното — извика Виктория. — Винаги съм смятала, че имаш достатъчно смелост. Излез сега и ще те убия първи. Така няма да видиш как умира Тай. Това е най-добрата сделка, която мога да ти предложа.

Роби отстъпи към водата. Нямаше къде да избяга освен в реката.

Как предпочиташе да умре? От куршума на Виктория? Или от зъбите на алигатора?

Премести Тай в ударената си ръка. Болката бе толкова ужасна, че трябваше да стисне зъби и да се пребори с опасността да припадне. Коленичи и взе от земята камък с размерите на юмрук. Не бе кой знае колко мощно оръжие, но все пак бе нещо. Претегли го в дланта си. Като куотърбек в отбора на гимназията се бе прославил с точните си пасове. Камъкът в ръката му приличаше повече на гюле, отколкото на топка, но разстоянието не бе голямо.

Заслуша се в стъпките пред себе си. И в плискането на водата зад гърба си.

Алигаторът очевидно бе изгубил търпение. Ако Роби не влезеше във водата, той щеше да излезе на сушата, за да заслужи вечерята си.

Тайлър се размърда в ръцете му.

— Тай, моля те, стой мирен. Ще имаме само един шанс. Само един!

Ранената му ръка започваше да изтръпва от тежестта на момченцето.

— Трябва да те пусна, Тай, може ли?

Детето мигом се вкопчи в него с все сили. Болката прониза Роби като мълния. Раната му се отвори изцяло и ризата му почервения от кръвта, която започна да се стича от мястото, където разкъсването бе засегнало здрава тъкан.

— Тай, само за секунда, миличък. Това е единственият ни шанс. Моля те. Моля те, пусни ме. Повярвай ми. Ще го направиш ли?

Тайлър кимна.

Роби го свали бавно, докато крачетата му докоснаха земята.

— А сега се скрий зад мен — прошепна Роби и погледна назад.

Отново зърна очите на алигатора, но той бе поне на двайсет метра зад тях. Роби погледна напред. Лъчът на фенерчето се показва между дърветата. Секунда по-късно се появи и Виктория. Освети ги с фенерчето и заяви:

— Много разочароващо, Уил. Много.

Роби бе скрил камъка зад гърба си. Стисна го здраво в дланта си. Прецени, че разстоянието между тях е петнайсетина метра. Прекалено голямо. Трябваше да я накара да се приближи.

— Във водата има алигатор — каза той.

Тя направи няколко крачки напред и се усмихна.

— Е, изборът е твой. Алигаторът ще те получи или още сега, или след като те застрелям. На твоето място бих предпочела куршума.

— Казах на Тайлър да побегне веднага след като стреляш. Ще бъдеш прекалено далече, за да го уцелиш от такова разстояние. Прекалено дребен е.

— Това лесно може да се поправи.

Тя пристъпи още една крачка. И още една.

Роби прецени разстоянието. Десет метра. Може би по-малко. Девет. Бе уцелвал от доста по-големи разстояния.

— Защо правиш това, Лора?

— Казах ти да не ме наричаш така!

— Но това е името ти. Не Виктория, а Лора. Жената, която обичах. Жената, с която исках да изживея живота си.

— Лъжеш! Ти ме заряза!

— Реших, че ти не ме искаш, Лора. Не само твоите мечти бяха разбити на пух и прах, но и моите. Вярвах, че ще бъдем заедно. Искрено го вярвах!

— Но баща ти ми каза...

— Не е бил прав. Не е знаел какво говори. Бил е ядосан, че го напуснах. Изкарал си го е на теб. Изобщо не е трябвало да ти казва тези неща.

Тя го погледна, очите ѝ плувнаха в сълзи, ръката, стиснала пистолета, се разтрепери.

— Можеш да ме убиеш, ако искаш, но пожали Тайлър. Той не е виновен за нищо!

— Ти си виновен! — изкрещя тя.

— Да, така е. Той няма нищо общо. — Протегна ръка към нея и пристъпи напред. — Дай ми пистолета, Лора. Не е нужно да убиваш никого. Ще ти осигурим помощ. Каквато помощ ти трябва.

Тя се усмихна, а погледът ѝ сякаш се опитваше да го парализира.

— В бараката ме попита как ще свърши всичко това, Уил. Е, няма да ти дам пистолета. Ще свърши така...

Пристъпи към него и показалецът ѝ посегна към спуська. Това беше краят.

Тайлър изпищя.

Роби се извърна.

Видя покритата с костни плочки глава на алигатора да се надига от водата на по-малко от метър от тях. Бе забравил, че тези животни плуват по-бързо от всеки олимпийски шампион.

Когато Роби впери поглед в страховития хищник, почувства, че времето забавя ход. Сърдечният му ритъм и кръвното му налягане спаднаха. Дишането му се успокои. Достигна точката на абсолютно спокойствие.

Малкото му братче нямаше да загине в челюстите на алигатора.

Роби се прицели с невъоръжено око и хвърли камъка, но не към Виктория, а към алигатора. Оказа се, че годините, изминали от времето, когато играеше в отбора на Кантрел, не са се отразили на точния му удар.

Камъкът удари хищника в едното око със страшна сила. От орбитата му пръсна кръв. Челюстите му се отвориха, но полуослепялото влечуго се дръпна назад и се скри във водите на реката.

Роби се обърна към Виктория. Тя бе скъсила разстоянието с една голяма крачка и сега стоеше на два метра от него. От това разстояние и тригодишният Тайлър можеше да натисне спуська и да го убие.

Роби нямаше никакво оръжие. Нито идеи. Цевта сочеше право в лицето му.

Погледна Виктория и самодоволното ѝ изражение, което излъчваше триумф.

— Надявам се да си е струвало — каза тихо той.

— Нямах представа колко си струва. Кой те обича, Уил? Не и аз.

В този миг прозвуча изстрелът.

Роби се приготви да посрещне куршума. Представи си как пада на земята и го обгръща мрак.

Миг по-късно отвори очи и видя, че Виктория продължава да го гледа. Самодоволното изражение бе изчезнало, заменено от изненада. По лицето ѝ се стичаше кръв, която достигна първо устните, а после брадичката, като река, която следва бреговете си.

Роби усети нещо топло на лицето си. Докосна мястото, отдръпна ръката си и видя кръв. Нейната кръв.

В следващата секунда Виктория се свлече настрани и се строполи на земята, а пистолетът падна от безжизнената ѝ ръка. Той отстъпи крачка назад, а Тайлър запищя. Роби протегна ръце към момченцето и го вдигна. Изненадващо, но ранената му ръка не го заболя.

Погледна наляво. И го видя.

Пистолетът му продължаваше да сочи към мястото, където допреди броени секунди бе стояла Виктория.

После Дан бавно свали оръжието.

— Татко!? — възкликна изумено Роби.

Очакваше изстрелът да е дошъл от Рийл, която се е добрала до тук с някакво нечовешко усилие.

В този безкрайно дълъг миг Дан и Уил Роби се взираха един в друг от разстоянието на смъртоносния изстрел. После Дан се втурна към тях и прегърна двамата си синове с малкото сили, които му бяха останали.

— Събуди се, сънливецо!

Роби бавно отвори очи. Ефектът от упойката започваше да отминава. Не беше спал толкова добре от години. Когато зрението му се избистри, видя пред себе си Шийла Тагърт, която не беше в униформа.

— Според доктора всичко е минало добре — каза тя.

Роби кимна. Много неща се бяха случили, след като баща му се бе появил на брега на реката и бе стрелял във Виктория. Някои от тях си спомняше съвсем смътно, други се отличаваха с кристална яснота.

Бяха се върнали в бараката, за да вземат Рийл, след което се бяха качили в същата линейка, с която по-рано баща му бе напуснал имението. Докато Дан бе шофирал с Тайлър на седалката до него, Роби бе позвънил на Тагърт и бе превързал Рийл на път за болницата. Веднага след пристигането им я бяха вкарали в операционната. Едва когато се бе уверил, че Рийл вече е в сигурни ръце, Роби бе припаднал от загуба на кръв. Лекарите откриха счупена ключица и перфорирана артерия на ръката, която едва не се бе разкъсала.

Когато състоянието му бе стабилизирано, Роби бе откаран с хеликоптер до болницата в Джаксън, където да се погрижат за всичките му наранявания.

Роби впери поглед в Тагърт и попита с дрезгав глас:

— Джесика?

— Ще се оправи. Излезе от операционната. Всичко е наред, Уил.

Той затвори очи и издиша продължително. Когато ги отвори отново, попита:

— Баща ми дойде с линейка. Какво е станало?

Тагърт придърпа един стол и седна до него.

— Според моя колега в един момент баща ти се изправил на носилката, обезоръжил го, накарал всички да слязат и отпрашил нанякъде с линейката.

— Но как е разбрал къде да ни открие?

— Нямам представа.

— Къде е той сега?

— У дома. С Тай.

Макар въздействието на упойката да отминаваше, мисълта на Роби се луташе като в мъгла. Това не му харесваше. Притесняваше го.

— Тай добре ли е?

— Физически? Да. Емоционално? Може да мине известно време, докато се съвземе. Разбрах някои неща, но ти си единственият, който знае всички подробности. Ще трябва да дадеш показания, когато състоянието ти позволи.

— Знам — отвърна уморено Роби. — Не се притеснявай. Няма да забравя нито една подробност. Никога.

— Значи Лора Барксдейл, а? Кой да си го помисли?

— Да — отвърна Роби. — Кой да си го помисли?

Роби се върна в Кантрел седмица по-късно и прекара няколко часа с шериф Монда и агент Уърцбургър. Агентите на ФБР бяха сравнили уликите, събрани от местопрестъпленията в различни щати, с проби, взети от тялото на Виктория. Бяха получили

пълно съвпадение и бяха приключили всички случаи на серийния убиец. Оказа се, че Виктория наистина е била доста заета през последните години.

На следващия ден Роби се среща и е Рийл.

Тя седеше в инвалиден стол. Изглеждаше бледа и уморена. Куршумът на Виктория бе причинил по-сериозни увреждания, отколкото изглеждаше на пръв поглед. За пълното ѝ възстановяване щяха да са необходими поне още няколко седмици, което ѝ се струваше твърде много.

Роби ѝ разказа всичко в една от стаите на полицейското управление на Кантрел.

— Мисисипи не се оказа добро място за нас — отбеляза Рийл и трепна леко, докато се наместваше по-удобно на инвалидния си стол.

— Така е — каза Роби и впери поглед в пода.

Едната му ръка лежеше в обездвижващата превръзка, която трябваше да носи известно време.

— Какво има? — попита тя най-сетне.

— Заряхах те, Джес. Аз...

— Не си имал избор, Роби. Озовал си се между чука и наковалнята. Взел си Тай и си го спасил от това... чудовище.

— Щях да се върна за теб.

— Не се и съмнявам. Съжалявам единствено, че не я застрелях аз.

— Когато видях баща ми... това беше най-голяма изненада в живота ми.

Замълча отново, мрачен и замислен.

Рийл забеляза това и каза:

— Тя вече не е била Лора, осъзнаваш това, нали? Вече не е била твоята... Жулиета.

— Може никога да не е била.

— Както сам казваш, хората могат да намерят оправдание на всичко.

— Продължавам да мисля, че това нямаше да се случи, ако бях влязъл в дома им в онази нощ и я бях отвел с мен. Аз обаче продължих сам към новия си живот и я изоставих. Или поне тя така е смятала. Може да е била права.

Рийл се замисли върху думите му.

— Не можеш да поемеш този товар на раменете си, Роби. Не можеш да живееш нечий чужд живот. По дяволите, достатъчно трудно е да живееш собствения си живот.

— Предполагам — отвърна той, макар да не звучеше убедено.

Рийл сведе поглед към ръцете си.

— Случилото се с нея е ужасно.

Той я погледна изненадан.

— Сега пък я защитаваш?

— Не. Никога не бих го направила. Но мисля, че разбирам как е могло да се случи всичко това. Хората са различни. Едни са по-силни, други по-слаби. Никога не знаем кой от нас ще се пречупи.

Вратата се отвори и в стаята надникна Тагърт.

— Готов ли си?

— Готов? За какво? — попита Роби.

— Да се видиш с баща си.

Отвън ги чакаше микробус, в който имаше място и за инвалидния стол на Рийл. Когато влязоха във фоайето на „Дъбовете“, Роби изживя шок, който можеше да се сравни само с образа на баща му под лунната светлина, стиснал в ръка пистолета, с който току-що бе убил жена си.

От дневната излезе Дан Роби, придружаван от Синия.

Синия бе с костюм и вратовръзка — несъмнено от уважение към мястото, където се намираше, — но заради жегата и влагата костюмът му бе от лека материя.

— Какво правиш тук? — попита Роби.

Рийл също го гледеше с изумление от инвалидния си стол.

— Разказах някои неща на баща ти, той ми разказа други. Срещата ни беше информативна. И доста полезна. Време е да тръгвам. Ще ви чакам на летището. Вие двамата се връщате с мен. Всъщност имам още една среща.

— С кого? — поинтересува се Рийл.

— С Малкия Бил Фалконър... мисля, че така се казваше. Винаги имаме нужда от талантиливи хакери. А сега повече от всякога заради скандалите около АНС. За една агенция зле, за друга добре.

Синия си тръгна толкова бързо, колкото се бе появил.

Роби погледна баща си. Дан изглеждаше остарял с десет години. Стойката му не бе така изправена както преди, раменете му бяха увиснали, дори косата му изглеждаше оредяла. Не излъчваше и обичайната енергия.

— Вие двамата как сте? — попита тихо той.

— Ще се почувствам по-добре, когато зарежа този стол — отвърна Рийл.

Дан погледна сина си.

— А ти?

— Аз съм добре.

— Да поговорим вътре.

Дан ги поведе към салона. Роби буташе инвалидния стол на Рийл. Когато влязоха, той седна до нея срещу баща си.

— Вашият колега ми разказа някои неща — започна Роби-старши.

— Това е учудващо. И най-вероятно незаконно — отбеляза Роби.

— Увери ме, че не разкрива секретна информация. Но научих достатъчно, за да разбера с какво се занимавате, Уил. — Той погледна Рийл и добави: — И двамата.

Роби зяпна от изумление. Рийл изглеждаше не по-малко изумена, но не изгуби дар слово.

— Останахте ли изненадан от... професията на сина ви?

— Предполагам, че би трябвало да съм изненадан от обстоятелството, че изобщо научавам нещо за тази професия. — Дан погледна Роби. — Особено като се има предвид, че не съм очаквал да те видя отново.

— Как е Тай?

— В момента е с приятели, хора, които познава. С тях се чувства в безопасност.

— Но ще се върне, нали? — попита Роби.

— Няма да изоставя сина си.

Начинът, по който произнесе тези думи, подсказа на Роби, че няма предвид единствено Тайлър.

— Знаеш ли, това дете ми спаси живота — каза Роби. — Ако не беше изкрещяло в един момент, сега нямаше да седя тук.

Той бръкна в джоба си и извади листа, на който Тайлър бе нарисувал себе си и него. Две детински фигурки със сърце между тях.

— Никога не съм държал лични вещи в дома си. Никакви снимки, никакви спомени. — Вдигна рисунката и каза: — Това обаче ще го поставя в рамка.

Дан се усмихна и кимна.

— Тай ми каза няколко думи и една не припаднах от изумление. Сега обаче отново мълчи. Лекарите ме съветват да не го притискам. Преживял е доста. Все едно е отишъл до ада и се е върнал. Видя ме... видя ме да убивам майка му. Въпреки че бях принуден да го направя, защото... тя щеше да... Не съм сигурен дали той...

Дан извърна поглед, поклати глава и избърса сълзите си.

Роби можеше да си представи какви мисли минават през главата на баща му в момента. Бил е принуден да избира между съпругата си и синовете си. Съзнаваше, че не е имал кой знае какъв избор предвид обстоятелствата. Но това не правеше ситуацията по-лека. Надяваше се съдбата никога да не го изправя пред подобна дилема.

— Как разбра къде да ни откриеш? — попита Роби.

Баща му наведе глава. Миг по-късно събра сили и погледна сина си в очите.

— Носеха се слухове за тази барака във фермата на Кланси. Имам предвид... преди години. Един от клиентите, които представлявах по делото срещу нефтодобивната платформа, е работил известно време във фермата, когато е имигрирал тук. Разказа ми някои неща, които детето му споделило относно старата барака. Думите му не бяха достатъчни, за да започне полицейско разследване, а и тогава още не бях съдия. Но никога не ги забравих. В тази връзка изплува и името на Хенри Барксдейл. В линейката ти ми каза, че подозираш намесата на Барксдейл във всичко това и предполагаш, че може да се крие във фермата на Кланси. Затова реших, че ако Барксдейл е отвел Виктория и Тай някъде, това може да е старата барака.

Роби го погледна изпитателно.

— Значи изобщо не си подозирал Виктория?

Дан извърна очи.

— Ако имаш предвид дали съм знаел, че съпругата ми е Лора Барксдейл, не, нямаш представа. — Поколеба се и добави: — Ако имаш предвид дали съм подозирал, че нещо не е наред, да, подозирах.

— Защо? — попита Рийл.

— Заради рейнджровъра в онази нощ. Няколко пъти ме пита дали съм го карал. Не, не бях аз. Но...

— Но си предположил, че може да е тя? Макар че би трябвало да е в Билокси?

— Знам, че понякога Тай спеше при Присила, когато пътуваха. Ако е било така и в Билокси, Виктория би могла да има алиби за убийството на Шърман Кланси. Лесно би могла да се върне тук, да го убие и да се прибере в Билокси преди изгрев-слънце.

— Виктория беше убедена, че Присила е стигнала до същия извод. Затова я е убила. Но защо изобщо си я заподозрял за смъртта на Кланси? — попита Роби.

— Не я подозирах, че го е убила. Подозирах, че би могла да... да ми изневерява с някой

на нейната възраст.

— Вярваше ли, че е спала с Кланси? Той също не е на нейната възраст.

— Не ми се искаше да го вярвам, но не можех да бъда сигурен. Затова отпратих онези заплахи към него. Всичко изглеждаше толкова съмнително. А думите й ми се сториха нелогични. Тя да пие с него? Защо? Но през ум не ми мина, че може да го е убила.

— Тя е подхвърлила уликите срещу теб на местопрестъплението. Искала е да бъдеш арестуван и осъден за убийство.

— Вече знам това. Трудно ми е да проумея как жената, от която имам дете...

— Ровърът наистина е бил видян близо местопрестъплението — каза Роби. — Всички са решили, че си бил ти, докато всъщност е била Виктория.

— Отначало помислих, че свидетелите са се объркали. Или че са видели ровъра на Кланси, а не моя. Явно съм спал, когато Виктория се е върнала и го е взела. Тогава обаче не успях да събера две и две, най-вече защото не знаех, че жената, за която се бях оженил, е... е тази, която се оказа.

— Но пристигна навреме, за да ни спасиш. Как?

— Пристигнах, когато тя вече тичаше през гората. Последвах я. Видях, че има пистолет. Нещо не беше наред.

— А когато я видя на брега на реката?

— Чух репликите, които си разменихте. Разбрах какво е извършила. И какво се кани да извърши.

— Ти спаси живота ми. Не бях в състояние да направя нищо. Ако не беше ти, двамата с Тай щяхме да умрем.

Настъпи продължително мълчание. Дан взе очилата от джоба на ризата си, постави ги и извади портфейла си. Измъкна от там снимка. Погледа я в продължение на няколко секунди, след което я подаде на Роби.

Синът му я взе и видя млад мъж с волева челюст и строг поглед в униформата на морски пехотинец.

— Това беше баща ми — обясни Дан. — Твоят дядо, Адам Роби. Знам, че никога не си го виждал. Почина преди доста време, но това е той. Снимал се е тук, след като се е върнал от Тихоокеанския фронт. Бил се е с японците от единия до другия край на най-големия океан в света — Гуадалканал, Куаджалейн, Гуам, Иво Джима, Окинава... Все ужасни места, на които са се водили жестоки битки, които човешкото съзнание не е в състояние да осмисли. Седемдесет процента от личния състав на ротата му са загинали. Наградиха го с почти всеки медал, който се връчва за бойни действия. Вероятно е убил повече хора, отколкото можеше да си спомни, и е видял да загиват повече приятели, отколкото можеше да понесе. Върна се у дома, прибра медалите в една кутия и не пророни нито дума за войната. Впоследствие научих от други хора за подвизите му. Оказа се далеч по-смел войник, отколкото бях предполагал.

Роби вдигна поглед от снимката.

— Е? — попита той. — Какво означава това, татко?

— Синко, той захвърли не само медалите си в онази кутия. Захвърли самия себе си. Или човека, който е бил някога, обикновено момче от някаква ферма в Арканзас, което мечтаело да играе бейзбол за „Сейнт Луис Кардинале“ и да се ожени за ученическата си любов. Не постигнал нито едното, нито другото. Убивал японски войници, после се прибрал у дома и се оженил за момиче, което не обичал, защото ученическата му любов предпочела друг.

После съм се родил аз.

— И какво се е случило с него? — попита Роби.

— По онова време още не бяха измислили термини от рода на „синдром на посттравматичния стрес“. Помисли си само какви неща са видели, какви неща са правили онези момчета? Нищо на този свят не би могло да ги подготви за тях. Това ги е променило завинаги, и то не по най-добрия начин. Войниците, сражавали се във Втората световна война, не говореха за нея. Страната очакваше от тях да се върнат към мирния си живот и да продължат така, сякаш са изличили от съзнанието си четирите години, прекарани в ада. Все едно можеха да натиснат някакво копче и да изтрият спомените от войната. Опитаха се да го направят. Едни постигнаха по-големи успехи, други по-малки. А трети се провалиха тотално. — Дан Роби се пресегна и посочи снимката. — Като твоя дядо.

— Значи е страдал от посттравматичен стрес?

Баща му кимна.

— Така биха го нарекли сега. Явно си бе въобразил, че аз съм врагът, Уил. Врагът, който трябва да атакува неуморно. Отново и отново. С думи и юмруци. Отношението му към мен беше... жестоко. Веднъж дори ме нарече с някакво японско име. — Дан свали очилата и изтри влагата от очите си. — Ужасна работа! — промълви той с дрезгав глас. — Сякаш преживяваше всичко отново и отново. Същински кошмар. Едър, силен, храбър мъж, превърнат в... звяр.

Рийл и Роби продължаваха да го наблюдават. Лицата и на двамата бяха изопнати, сякаш самите те усещаха болката му физически.

— Когато навърших седемнайсет... прав беше, избягах. Не, оттеглих се от позицията си, както би се изразил той. По това време вече беше спрял да ме бие. Искях да живея собствения си живот и го постигнах. Без него. Защото останех ли у дома, с мен беше свършено.

— Но си постъпил в морската пехота в разгара на Виетнамската война. Знаел си, че ще участваш в бойни действия.

— Така е.

— Защо си го направил? След всичко, на което си бил свидетел.

Дан замълча и отвърна след почти цяла минута:

— Знам, че звучи откачено, но предполагам, че исках да покажа на баща ми, че човек може да преживее една война, да се върне у дома и да заживее различно... не като него.

— В годините след Виетнам също не са били наясно с посттравматичния стрес — каза бавно Рийл.

— Да, така е. Освен това, когато ние се върнахме, не бяхме посрещнати с тържествени паради, както момчетата от Втората световна война. Бяхме посрещнати с омраза, презрение и... което май беше още по-лошо, с безразличие. А това може да обезсърчи всеки, който години наред се е излагал под куршумите в някаква забравена от бога джунгла. Повечето хора дори не могат да я открият на картата.

— И отношението ти към мен...? — попита бавно Роби.

Дан се облегна на стола си.

— То доказва, че човек не може да оцелее във война и да не се промени. Поне що се отнася до Адам и Дан Роби. — Покашля се и продължи: — Странни игри си играе съзнанието с нас. Когато те ругаех или налагах, виждах в главата си как баща ми прави същото с мен. Не се опитвам да омаловажа онова, което ти причиних, но преживяното от

мен беше далеч по-страшно. Част от мен ми нашепваше никога да не постъпвам така с моя син, но друга част правеше точно това.

Когато баща му се приведе напред и постави ръце на масата, Роби видя, че дланите му треперят.

— Повечето ветерани не се отнасят така с децата си — каза Дан. — И слава богу! Смятах се за силен, но се оказах един слаб кучи син! — Той извади кърпичка и издуха носа си. — А теб те харесвах, Уил. Футболна звезда, по която въздишаха всички момичета. Беше добро момче, помагаше на хората. Всичко ти се удаваше с лекота, никога не си въобрази, че си по-добър от останалите, дори когато това беше самата истина. — Дан замълча. — Имах достатъчно причини да се гордея със сина си. И част от мен наистина се гордееше с теб. Но друга част от мен, онази, която надделя в крайна сметка, не се гордееше с теб. Може да съм ти завиждал. Защото ти имаше живота, за който мечтаех, но никога не получих. Затова... предполагам, затова се опитах да го съсия. Да заприлича повече на моя. Не знам, Уил. Имаш пълното право да ме мразиш. През всичките тези години ние... ние можехме да бъдем семейство. А сега те са пропилили. Отминали са безвъзвратно.

Роби наруши последвалата тишина:

— Защо ми казваш всичко това?

— Думите не струват пукната пара, но делата... делата, Уил, струват повече от злато. Ти се върна, за да ми помогнеш. Едва не загина заради мен. — Помълча и вдигна един пръст. — Когато се върна тук, ме помоли само за едно нещо. Помоли ме за истината. Затова, предполагам, че е време да я научиш. — Извади отново портфейла си, измъкна от него друга снимка и я подаде на Роби. — Съжалявам за две неща в живота си. Това беше първото.

Роби погледна снимката на майка си.

— А второто? — попита Роби, без да откъсва поглед от нея.

— Че едва не те изгубих.

Очите на възрастния мъж плувнаха в сълзи. Роби също се просълзи. Още едно нещо, което му се случваше за пръв път.

— Не бива да продължаваш да се взираш в миналото — каза Роби. — Гледай само напред.

Баща му поклати глава.

— Какво ми остава?

— Имаш Тай. — Роби си пое дъх и под окуражителния поглед на Рийл добави: — Имаш и мен.

Дан сграбчи ръката му.

— Съжалявам! Толкова съжалявам!

— Всички съжаляваме за нещо, но трябва да продължим напред. Ние с теб ще го направим заедно.

Роби обгърна със здравата си ръка широките рамене на баща си и двамата се прегърнаха. Джесика Рийл извърна поглед, за да не ги притесни.

Няколко часа по-късно малкият реактивен самолет се устреми към ясното небе над Мисисипи.

Роби, Рийл и Синия бяха единствените пътници на борда. Роби гледаше през прозореца, докато хълмистият пейзаж на Мисисипи, Щата на магнолиите, чезнеше в далечината. Сбогува се мълчаливо с горите, с безбройните пилета, които се отглеждаха тук, с река Пърл, с алигаторите, които дебнеха във водите ѝ.

И с призраците от миналото си, които продължаваха да го преследват, но вече не така настойчиво.

Когато самолетът премина в хоризонтален полет, Синия стана и наля три питиета от малкия бар. Поднесе чашите на Роби и Рийл, преди да се върне на мястото си.

— Така и не ми каза защо дойде тук — рече Роби.

— Наистина ли? Да, може и да си прав.

— И? — подкани го нетърпеливо Рийл.

— Причината да дойда тук се нарича управление на активите — отвърна Синия и отпи от чашата си. — Вие сте ми активите и е мой дълг да се грижа добре за вас. Това включва намесата в подобни ситуации, които на пръв поглед изглеждат лични, но могат да се отразят на професионалните умения.

— Този отговор не обяснява нищо — отвърна Рийл. После повдигна чашата си в мълчалива наздравица.

— Какво каза на баща ми за мен? — попита Роби.

— Казах му, че има син, който служи вярно на страната ни, при това в най-трудните условия, които човек може да си представи, и непрекъснато рискува живота си.

— А той какво отговори?

— Защо, важно ли е за теб?

— Може би.

Синия изгледа и двамата.

— След като възстановите здравето си, ще се върнете ли на работа?

— Имаме ли избор? — попита Роби.

— Разбира се, че имате. — Погледът на Синия заснова между тях, преди да се спре окончателно на Роби. — Просто в твоя случай отговорът може да се окаже малко по-сложен.

— Ще ти призная, че не съм готов да отговоря на този въпрос.

— Звучи ми съвсем разумно и ще отложам разговора за след време. Това се отнася и за двамата.

След малко повече от два часа самолетът им кацна на частно летище и те слязоха по стълбичката. Роби буташе инвалидния стол на Рийл, а Синия вървеше до него.

— Каза, че не е очаквал нищо по-малко — заяви Синия.

— Кой?

— Баща ти, когато разбра с какво се занимаваш.

— Защо си мисля, че лъжеш?

— Може да съм добър лъжец и да извъртам фактите. Но заедно с това знам кога е време да кажа истината. Току-що го направих. А сега трябва да се погрижа за превоза.

Синия им обърна гръб и се запъти към колите, които ги очакваха на пистата.

Рийл се пресегна и хвана Роби за ръката.

— Знаеш, че ще се оправяш, нали? — попита тя.

— И как го разбра? — отвърна той.

— Поради две причини, но те се допълват взаимно.

— Които са...?

— Ти имаш мен, Роби. А аз имам теб. Може понякога да допускаме грешки, но като цяло двамата заедно сме непобедими.

Пет минути по-късно потеглиха с една от колите. Къде? Никой от тях не знаеше.

Знаеха обаче, че се връщат в своя свят, изпълнени с увереност, че каквото и да ги очаква там, ще го посрещнат заедно. Нищо друго нямаше значение за Уил Роби и Джесика Рийл, за които всеки ден можеше да се окаже последният в живота им.

Благодарности

На Мишел, която е винаги до мен.

На Мич Хофман, който свърши великолепно редакторска работа.

На Майкъл Пийч, който направляваше кораба-майка с уверена ръка.

На Джейми Рааб, Линдзи Роуз, Карън Торес, Антъни Гоф, Боб Кастило, Мишел Макгонигъл, Андрю Дънкан, Кристофър Мърфи, Дейв Епстейн, Треиси Дауд, Рик Кобън, Брайън Маклендън, Матю Баласт, Лукас Фосет и всички от издателство „Гранд Сентръл“ за помощта, която винаги са ми оказвали.

На Арън и Арлийн Прийст, Луси Чайлдс Бейкър, Лиса Ербах Ванс, Франсис Милър, Джон Ричмънд и Мелиса Едуардс за подкрепата в най-различни ситуации.

На Антъни Форбс Уотсън, Джеръми Травейтън, Мария Рейт, Триша Джаксън, Кейти Джеймс, Наташа Хардинг, Сара Лойд, Лий Дибъл, Стюарт Дуайър, Джеф Дъфилд, Джонатан Аткинс, Стейси Хамилтън, Джеймс Лонг, Ана Бонд, Сара Уилкокс, Лиан Уилямс, Сара Маклийн, Шарлот Уилямс и Нийл Ланг от издателство „Пан Макмилан“ за невероятно усърдната им работа.

На Правин Наду и екипа му в „Пан Макмилан Австралия“ за това, че ме изкачиха на върха на планината.

На Санди Вайълет и Каспиан Денис, които ме подкрепят от другата страна на океана.

На Киф Брюър и Орла Касиди за великолепната аудио книга.

На Стивън Маат и целия екип на издателство „Бруна“, които се грижат кариерата ми в Холандия да върви все нагоре.

На Боб Шуле, който се грижи за добрия ми имидж.

На Марк Стивън Лонг за страхотната коректорска работа.

На победителите в благотворителния търг Кийт Монда и Джон Уърцбъргър. Надявам се да са останали доволни от своите герои. Благодаря ви, че подкрепихте две чудесни организации.

На Кристен и Наташа, които умело направляват кораба на „Кълъмбъс Роуз“ през бурното море.

Много специални благодарности на моя скъп приятел Рон Макларти. Моите истории оживяха благодарение на твоя невероятен талант.

Издание:

DAVID BALDACCI

THE GUILTY

Copyright ©2015 by Columbus Rose, Ltd.

Дейвид Балдачи

Виновните

Превод © *Милко Стоименов*

Худ. оформление © *Николай Пекарев*

ОБСИДИАН, София, 2017

ISBN-978—954—769—41